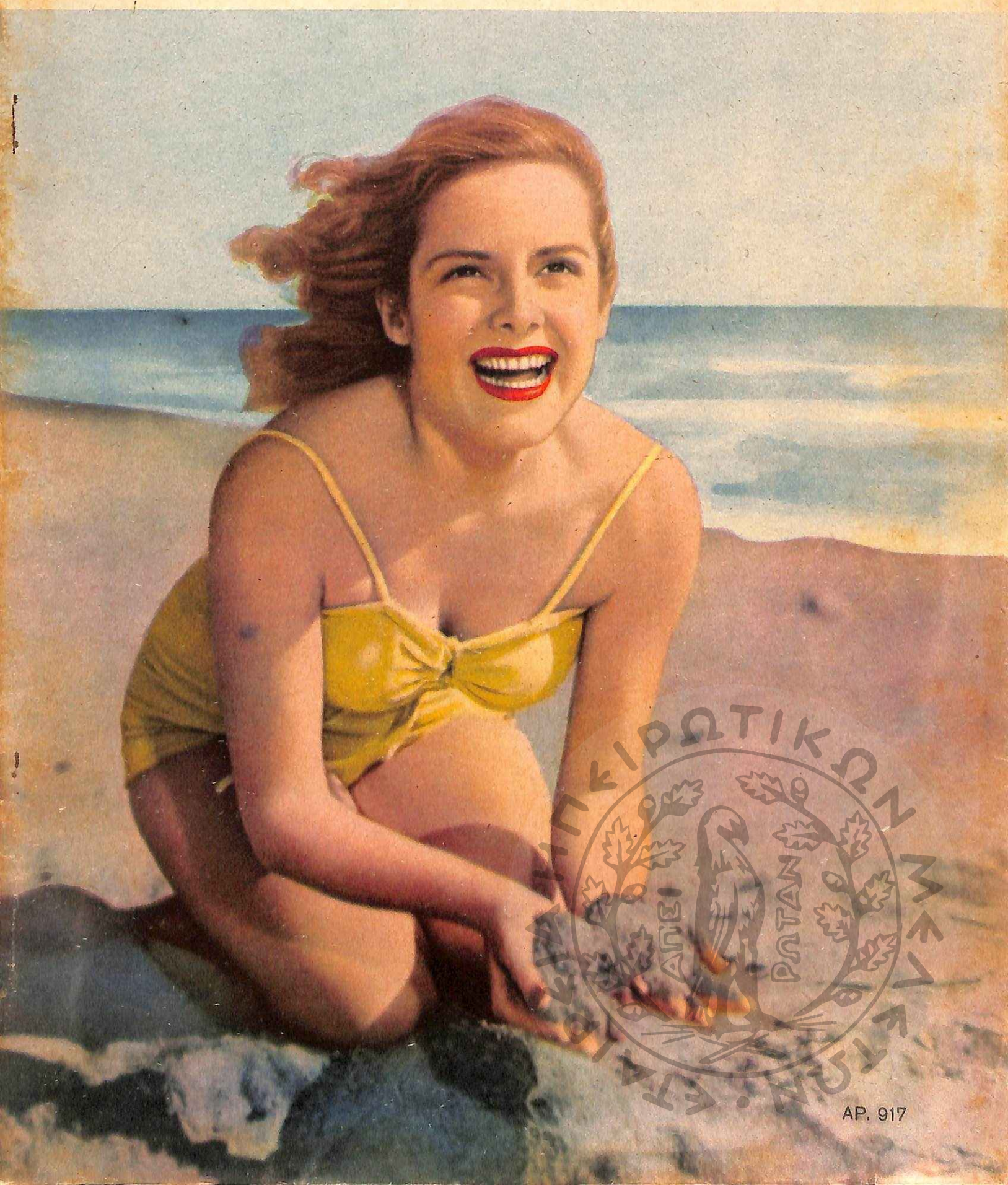

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ λοιπόν άνθρωποι με δυο μορφές; Ψυχρή ή μιά, θερμή ή άλλη. Και δεν παρουσιάζουν τη θερμότητα όταν βρίσκονται κοντά στο πρόσωπο που αγαπάνε, για να μείνουν ψυχροί όταν φύγουν από κοντά του. Κάνουν το αντίθετο. Ένα κομμάτι πάγος στις συναντήσεις τους.

Απομακρύνονται όμως για δυο μέρες και στέλνουν ατελείωτα κατεβασμένα γράμματα φλόγες. Αυτό που διαπιστώνει η νέα στην οποία οφείλουμε το σημερινό θέμα. Τίχαι χάσει το κορίτσι. Τι συμβαίνει τέλος πάντων; Την αγαπά, δεν την αγαπά;

Τον άνθρωπο με τον οποίο συνδέεται τον γνωρίζει σε μία συντροφιά. Η πρώτη εντύπωση που σχημάτισε γι' αυτόν είναι ότι ανήκει στους εγωιστές, στους κυνικούς, που ποζάρουν για κατκτημένες, σαρκάζουν το ρομαντισμό, αποκρούουν τις αισθηματικότητες, έχουν ελευθεριότητα στις εκφράσεις, προστυχία στις κινήσεις και δεν δυσκολεύονται να απλώσουν το χέρι στον άγουρο και στον ώριμο καρπό που τους ενδιαφέρει. Θρασύς, αυθάδης και αδιάτακτος.

Κάθε άλλο παρά ο τύπος της. Της άρεσε σαν άντρας. Καταλάβαινε όμως ότι θα ένοιωθε δυστυχής κοντά του.

«...Είμαι μία υπερβολικά ευαίσθητη νέα, με πλούσιο ψυχικό κόσμο, που διψά για έρωτα, τρυφερότητα, στοργή, κατανόηση. Αυτός ο χαρακτήρας μου τούς να θεωρηθεί ντεμοντέ στην εποχή μας. Μα εγώ είμαι πλάσμενη...»

Τέτοια λοιπόν που είναι πως γ' αφήσει την καρδιά της στα χέρια ενός ανθρώπου που όλα του δείχναν ότι δεν ζέρει τί θα πη καρδιά; Ο άντρας που θα την τραλάκωνε, θα την ταπεινώνε, θα την έκανε να πονέει. Κίνδυνος-θάνατος.

Τον απέφυγε, φυσικά. Η επίμονη αρνησι ήταν η απάντησή στην πολιορκία του. Μα, κάτι που δεν περίμενε ο πολιορκητής. Είχε συνθίσει τόσο πολύ στις εύκολες επιτυχίες, ώστε του έκανε εντύπωση η αντίσταση που συναντούσε.

Πεισματάρης όμως στους αγώνες του, δεν αποσύρθηκε από το στίβο. Πικαρόστικε, έβαλε τα δυνατά του, δεν επέτυχε μεγάλα πράγματα. Δεν επέτυχε σχεδόν τίποτα. Έκτος αν πήτε επιτυχία το γεγονός, ότι, όταν του παρουσιάστηκε ανάγκη να φύγει για υποθέσεις του, της απέσπασε την υπόσχεση ότι θα δέχεται τα γράμματα του και θ' απαντά σ' αυτά. Μία άλλη επικοινωνία. Διάβολε, δεν ήταν και έκδρομο...

(Του το υποσχέθηκε γιατί δεν είχε τίποτα να ζημιωθεί και ήθελε να βρικόκωμαι σε κάποια επαφή μαζί του...)

Τότε έγινε εκείνο που τον κορίτσι άνομάζει θαύμα. Το θαύμα η ανακαλύψη στις επιστολές του εγωιστή και του κυνικού τον άντρα που ονειρευόταν. Ποιος μπορούσε να φαντασθεί ότι γράμματα τόσο άδρα, τόσο τρυφερά, τόσο

«Σαναθρέθηκα μπροστά στον παλινό, σ' εκείνον που ήξερα, τον χωρίς αισθήματα...»

Με δύο πρόσωπα

ποιητικά, ήταν ποτέ δυνατόν να προέρχονται από τον άνθρωπο που ήταν τόσο πρόστυχα όμως και υπερρόπη στην συμπεριφορά του; Τα πιο ευγενικά αισθήματα ξεχειλίζουν από τις επιστολές του. Δεν ήταν δε επιστολές με ερωτική ορτορεία στις σελιδες τους, δεν ήταν οι φραστικές κορώνες που κάνουν εντύπωση και παρασύρουν τις ρομαντικές υπάρξεις. Είναι μερικά που επιστρατεύουν λογικές και ποιητικές, σπάνιων ολόκληρες φράσεις απ' αυτούς για να κάνουν το κομμάτι τους.

Τα δικά του γράμματα είναι απλά στην τρυφερότητά τους, είναι χωρίς επιπτώσεις, δίχως προσποιήσι. Η κάθε γραμμή τους μαρτυρεί την ειλικρίνεια και την ευγένεια της ψυχής εκείνου που τα γράφει.

Τέτοια αποκάλυψη! Σαφνιάστηκε το κορίτσι. Μία αλλαγή που δεν την περίμενε. Καταπληκτική μεταβολή. Ένα ούρανο φαινόμενο, η ανατροπή των νόμων της φύσεως, δεν θα της έκανε όση εντύπωση της έκανε ο νέος τόνος του γνωριμίου της. Κάτι το άπιθανο. Δεν ήταν δε η έκδηλωση αυτή σε μία μόνο επιστολή του. Το ένα γράμμα του καλύτερο από το άλλο.

Μία κλίμακα συναισθηματισμού, που όλο και την ανέβαινε για να φθάσει στα υψηλότερα σκαλοπάτια της, κι' από αυτά όλο και πιο ψηλά. Πραγματικό θαύμα. Έκανε τις συγκρίσεις άμεσα στις δυο διαφορετικές εκδηλώσεις του ίδιου ανθρώπου, του ανθρώπου, όπως φαινόταν όταν ήταν στην Αθήνα και του ανθρώπου που έστελνε τις επιστολές από την επαρχία. Τόσο ξένοι ο ένας στον άλλον...

Ο κυδαίος εδώ, ο ανώτερος εκεί. Ο υπερφίλιος στην Αθήνα, ο άδρας στην επαρχία. Επαίξε, άσεβουσε, γινόταν αντιπαθής

Ναι, αλλά είναι δυνατόν, μία κοπέλλα να μην ξέρει τον τύπο της με τέτοια προβλήματα; Παντρεύεται της με τέτοια προβλήματα; Δεν παντρεύεται για να κάνει τον ψυχαναλυτή. Γιατί τη γιάτι διψά το χέρι, την τρυφερότητα, μια γλυκεία λέξη. Γιατί όμως αυτή, στην συγκεκριμένη περίπτωση της χρειάζεται λέξη όμως αυτή, στην συγκεκριμένη περίπτωση της χρειάζεται ή απόσταση...

Πρέπει να φύγει μακριά της για να της στείλει τη φραστική ή απώταση... Γλυκόλογα που έρχονται θωπεία του. Θωπεία με άγνοια...

Προτίμησε να τον αφήσει. Μόνη της τώρα αναρωτιέται αν έκανε καλά σκέπτεται στην απόφαση της μήπως έπρεπε να προσέξει περισσότερο από την επιφάνεια την ουσία, το περιεχόμενο, τα πραγματικά αισθήματα του ανθρώπου που αγαπάσε.

Άσφαλτος, άζει πιο πολύ από τον τύπο ή ουσία. Άλλω και αγάπης.

Άσφαλτος, άζει πιο πολύ από τον τύπο ή ουσία. Άλλω και αγάπης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ανακαλύφθηκε ένας λαβύρινθος

Μία απ' τις μεγαλύτερες σπηλιές του κόσμου ανακαλύφθηκε τελευταίως στο Κεντάκι (Ηνωμ. Πολιτείες). Οι εξερευνητικοί που την βρήκαν, διασέτουν τώρα πολλές ώρες κάθε μέρα, για να χαρτογραφήσουν τους διαδρόμους της, που αποτελούν ένα πολύπλοκο λαβύρινθο. Υπολογίζουν δε ότι το συνολικό μήκος τους θα υπερβαίνει τα 150 χιλιόμετρα.

Ίσως να βρίσκεται κρυμμένος στη σπηλιά αυτή κι' ένας θασούρας πειρατών, για τον οποίο μιλάει ένας παλιός θρύλος.

με τους τρόπους του, δεν ενδιαφερόταν για τις ψυχικές ικανότητες όσο τη συναντούσε στις συντροφίες. (Τώρα όμως ξεχυνόταν ελεύθερα σε τρυφερά λόγια, σε όρκους, λατρείας και μου έγραφε ότι διασώζονα να γυρίσω πίσω και να έννοθουμε για πάντα).

Τι συνέβη λοιπόν; Ήταν μήπως ο μυστηριώδης άνθρωπος με τις δυο μάσκες; Ήταν ο άνθρωπος που παρουσιάζονταν με μία επιπλοκή σκληρότητα για ή μινυθ ή έναντιον της κακίας του κόσμου; Επαίξε στο θέατρο της ζωής δυο ρόλους στο ίδιο έργο; Ή μήπως η νέα είχε πείσει έξω στις αρχικές κρίσεις της και τον άδικησε; Το τελευταίο αυτό πιστεύω. Διαβάζοντας τα γράμματα του, μετανοώσε για την γνώμη που είχε σχηματίσει και, γεμάτη τρέλλο έρωτα, του απαντούσε στον ίδιο τόνο. Πικρή τρυφερά και έκρηκτική αλληλογραφία.

Δύο χρόνια πέρασαν έτσι. Δεν είναι μικρή υπόθεση. Η αιωνιότητα για μία έρωτευμένη. Άλλα να κάποτε και ή ώρα της επιστροφής. Την περιμενε με λακτάρα. «Ετέλους, κοντά του. Τότε όμως...»

(Πράγμα παράξενο! Σαναθρέθηκα μπροστά στον παλινό, σ' εκείνον που ήξερα, τον εγωιστή, τον κυνικό, τον χωρίς αισθήματα, τον δίχως τρυφερές εκδηλώσεις).

Πόση απογοήτευση ή πρώτη συνάντησι. Όπως τα γράμματα του την είχαν ανεβάσει στους ουρανούς, έτσι ή έπαφή τους την έκανε να πέσει από τα σύννεφα. Δεν ήξερε τί να φαντασθεί, πιά ελγήνη να δώσει. Άλλα ο έρωτας δεν είναι πόλεμος νεύρων, δεν είναι σταυρόλεξο για να ριχτεί στη λύσι του.

Βλέποντας την αγριότητα αυτή το κορίτσι πήρε την απόφασή του. Δεν θα τον ξανάβλεπε πιά. Οδηγήκε να γίνει γυναίκα ενός ανθρώπου με τόσες μεταπτώσεις. Δεν αμφέβαλε αυτή τη φορά για τα αισθηματικά του απέναντί της. Βέβαιη ότι πραγματικά την αγαπούσε και της μιλούσε με ειλικρίνεια όταν της έπρότεινε γάμο. Είναι όμως δουλειά αυτή να γίνεται με τόση παγερότητα ή προσφορά;

Η παγερότητα όταν είναι ο ένας κοντά στον άλλον, το ήφιστείο όταν χωρίζονται.

Γιατί άραγε; Πολλοί οι λόγοι. Άδεξιότητες, συμπελέματα, δειλίες, άπειροι παράγοντες που συντελούν ώστε να προσφέρει κανείς με τον πιο έλεεινό τρόπο τους θησούρους του.

Τώρα που τον κρίνει αφού τον γνώρισε και στις δυο μορφές του, το κορίτσι αποδίδει τη διπλή συμπεριφορά του στο φάθος του μήπως, εξωτερικεύοντας τα αισθηματά του, φανή στους άλλους και στην ίδια ότι έγινε αικμάλως μιας γυναίκας. Ζήτημα υπερηφάνειας και εγωισμού. Δεν αποκλείεται να είναι κι' έτσι. Πόσες φορές που ο άνθρωπος ντρέπεται να παρουσιάσει τον τρυφερό έαυτο του, σά να είναι κάτι που τον μειώνει, που τον ντροπιάζει.

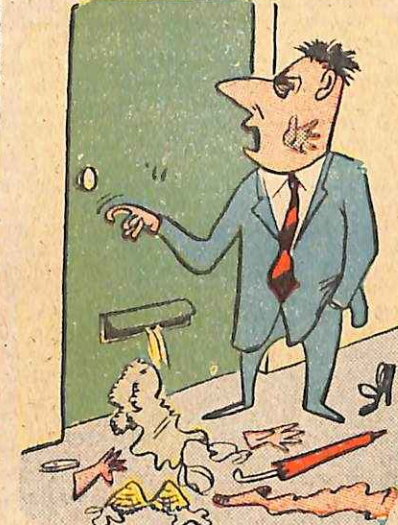
Σαν το ακαντζόχοιρο που δείχνει τ' άγκασμα του και κρύβει την απαλή του σάρκα.

Άλλα γιατί ν' αποκλείσουμε και το άλλο; τη δειλία; Αν ξέρατε πόσες φορές από δειλία, από σύμπλεγμα κατωτερότητας, δείχνει κανείς εντελώς διαφορετικός, χειρότερος συνήθως-από ό,τι είναι...

—Χειρότερος συνήθως-από ό,τι είναι...

Χωρίς λόγια

—Και το μυριλλάτι, που σου χάρισα;

—Δεν έχω καιρό για χάσιμο, κυρία! Πήτε μου, τι προτιμάτε, το σκόλο ή το βάζο;...

Συμπολιτής βγαίνει από την κεντρική είσοδο μεγάλης Τραπεζής κρατώντας μάτοα χρημάτων στα χέρια—και όλα, μάλιστα, πεντακόσια. Το ποσό που εισέπραξε είναι εμφανώς μεγάλο, αλλά κανείς δεν τον προσέχει ιδιαίτερα. Μόνο ένας όμογενής της Αμερικής, που βρίσκεται προφανώς λίγο καιρό στην Αθήνα, στέκει και τον κυττά απορημένος:

—Πώ, πώ! Λέει. Τόσα χρήματα! Πώς τα κρατάει έτσι φανερά;

—Γιατί; τον ρωτά ο συνοδός του.

—Στην Αμερική, που να

σε δούν με τόσα λεφτά στα χέρια! Σίγουρα θα πέσουν άπαντα σου οι γκάνγκστερς. Κινδύνος θάνατος... Έδώ δεν έχετε γκάνγκστερς;

Και ο εγχώριος συμπατριώτης:

—Εδώ; Ό, εδώ υπάρχουν άλλοι τρόποι να βουτιούνται τα λεφτά! Κανένας δεν σου τα βουτάει τόσο αγαρμπα!

Και πρόσθεσε:

—Γκάνγκστερς δεν έχουμε. Έχουμε, όμως, τους λεγόμενους καταχραστές, που κάνουν την ίδια δουλειά αλλά στη ζούλα...

Και φυσικά, δεν είχε άδικο ο άνθρωπος.

Νευρική κυρία του καλού λεγόμενου κόσμου θέλει να βγάλει άδεια όδοντοαυτοκίνητο και πληροφορείται, ότι μεταξύ των άλλων πιστοποιητικών, που χρειάζονται, πρέπει να αποκτήσει κι' το κλασσικό «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων».

Το τελευταίο αυτό πιστοποιητικό άργει, η κυρία βιάζεται και πηγαίνει αυτοπροσώπως στο τμήμα της γειτονιάς της.

—Μά τι χρειάζεται, σάς παρακαλώ, το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων;

—Τα εισιτήρια σας!

—Ο επιβάτης ψάχνεται, σκαλίζει τις τσέπες του σκακιού, του πατελιού του, κυττάει τρυγύρω του, ανασηκώνεται, ψάχνει στο καθίσμά του, αλλά δεν βρίσκει το εισιτήριο.

—Τώχα! Λέει στο τέλος με ύφος ντροπισμένο.

—Εισπράκτωρ, λέει ο σοβάρος ο επιβωρητής, κόψε ένα εισιτήριο στον κύριο.

Ο εισπράκτωρ ζυγώνει, κυττά με δυσφορία τον επιβάτη, του κόβει εισιτήριο κι' εισπράττει τα λεφτά. Μόλις

—Κυρία μου, της λέει μ' ευγένεια ο αστυνομικός, εμείς εφαρμόζουμε τους νόμους. Κι' ο νόμος λέει ότι πρέπει να πάρετε το πιστοποιητικό αυτό. Αφίστε και θα δούμε άμεσα.

—Τι θα όπτε;

—Αν έχετε φακέλλο...

Όπου η νευρική κυρία γίνεται έσω φωνών και βάζει τις φωνές:

—Ενώ φακέλλο! Δεν είσατε καλά! Με ξέρετε έμένα; Πώς είναι δυνατόν να έχω φακέλλο!

Και επειδή η κυρία φωνάζει περισσότερο του θένουτος, ο αστυνομικός της λέει τι με απειλητικό χαμόγελο:

—Προσέξτε, κυρία μου, γιατί αν εξακολουθήσετε να φωνάζετε, θ' αρχίσετε να αποκτάτε.

Και η νευρική κυρία αυνέρχεται άμεσα...

Και η νευρική κυρία αυνέρχεται άμεσα...

Και η νευρική κυρία αυνέρχεται άμεσα...

Και η νευρική κυρία αυνέρχεται άμεσα...

Και η νευρική κυρία αυνέρχεται άμεσα...

Και η νευρική κυρία αυνέρχεται άμεσα...

Και η νευρική κυρία αυνέρχεται άμεσα...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΑΓΙΤΣΗΝΙΟΥ 4 (ΠΑΛΙ ΚΑΛΥΘΜΟΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Ο ΣΟ προχωρεί το καλοκαίρι και σφίγγουν οι ζέστες τόσο τα ντεκαλτέ των γυναικών γίνονται τοιχοπύργα. Η γάση υπαρέι, όμως, που μπαίνει μέσα στο τρούλεψ, το έχει παρακάνει σε επιδείξεις τολμής και προκαλεί τη γενική προσοχή και μερικά υπόκωφα χλιμιντρίσματα των πιο θερμοαίμων επιβατών.

—Σαν δεν ντρεπόμαστε! αποφαιίνεται, επί τέλους, αρκέτα υψηλόμενος μια κυρία σεβαστών διατάσεων που βλέπει τις επιδείξεις της νεσφας, γάση κατηγορουμε τους άντρες! Τι να σου κάνουν οι άντρες, όταν βλέπουν τέτοια πράγματα!

—Οπότε άκούεται ένας βα-

—Κράτα το κύριος! Την άλλη φορά που θα σε δει ο επιβωρητής να το δει-ξής.

—Οχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

—Οπότε άκούεται ένας βα-

—Κράτα το κύριος! Την άλλη φορά που θα σε δει ο επιβωρητής να το δει-ξής.

—Οχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

Και το μέν εγγονάκι δεν καταλαβαίνει, ο παππούς, όμως, με το όφει καταλαβαίνει προφανώς και κάνει το κορόιδο, προς μεγάλη δια-

—Από άπισω ακολουθεί ένα αδανάκι που φωνάζει:

—Μπέμμη! Μπέμμη!

Το εγγονάκι στρέφει και ρωτά:

—Τι θέλεις;

Και το αδανάκι με πολύ φυσικότητα:

—Όχι έσένα! Τόν μέμμη φωνάζει!

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ρικ, γιατί ήξερα πως βρίσκο-
ταν κι' αυτός εκεί για δουλειέ-
του, αλλά μοι δώσαν μιάν α-
πάντησι απ' τὸ σπίτι του, που

στο έργο, αν... δεν προχίρ!

— Μοῦ λέει: «Θάρσ' νά σέ βρῶ τὸ Σα-
ατόθραδο, ἀν... δὲν βρέχη»!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Με τη βοήθεια της Καίτης ο Παύλος συνήλθε κι' ο διευθυντής τότε τον κάλεσε και του έδωσε την έντονη επίσημη ταξιδιωτική του γραμμάτιο, έπειτα από λίγο έγιναν και τα επίσημα έγγραφα του γραφείου του. Ο διευθυντής της Καίτης, ένα βράδυ, κάλεσε και τους δυο να πάνε σ' ένα κέντρο της Σαρωνικής. Εκεί μιλήσε στην Καίτη και στον Παύλο για τις καινούργιες σχέσεις τους και απέκλεισε ως γελοιοποιήσιμες τους κατ'εξοχήν για δεύτερη φορά. Έτσι να παντρευτούν στην Καίτη ότι καλό θα ήταν να του εύρισκαν ένα κορίτσι και να τον παντρευαν. Εκείνη ωστόσο του απάντησε πως δεν έπρεπε να βιάζονται...

— Βλέπω — της είπε — ότι...
— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...

— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Καλά τώρα... — είπε η Καίτη ειρωνικά — δεν τη ξέρεις... Μπορείς να μάς πής, τουλάχιστον, τί σου είπε;
— Δεν άκουσα... Δεν μπόρεσα να πάρω ούτε μία λέξη της...
— Κανένα ραντεβουδάκι — είπε ο διευθυντής.
— Λόγο τιμής... — διαμαρτυρήθηκε ο Παύλος — δεν πήρε το ατί μου... ούτε μία λέξη!...

— Δεν είσαι υποχρεωμένος να μάς πής... — έκανε η Καίτη — αυτά είναι... επαγγελματικά μυστικά!...
— Επαγγελματικά;... — ρώτησε ο Παύλος — άγανάκτησε... Ο χαρακτηρισμός είναι βαρύς...
— Αφ'ησθε τον... — είπε ο διευθυντής — επί τέλους νέος άνθρωπος είναι... Μονάχα, που πρέπει να προσέχει... Μία υποτροπή στην παλιά ζωή θα ήτανε τώρα θανάσιμη...
— Η Καίτη σηκώθηκε απότομα:
— Δεν είναι καιρός να πηγαίνουμε;...
— Όπως θέλετε! — είπε ο διευθυντής, και ζήτησε το λογαριασμό.

Στο αυτόκίνητο, γυρίζοντας στην 'Αθήνα, δεν έδωσε λέξη κανέναν από τους τρεις. Είχαν όλοι βουλήσει σε μία σιωπηλή κερκίδα, που ήταν συνέπεια του έπεισθους. Ο διευθυντής έκανε διανομή. Αφ'ησθε πρώτα τον Παύλο στο γραφείο του γιατί εκεί έμενε σ' ένα μικρό διαμέρισμα πίσω από το εργαστήριό του και ύστερα την Καίτη στο σπίτι της. Τον ευχαρίστησε θερμά για τη βραδιά:

— Λυπήθηκα — της είπε — που στο τέλος σας χάνασε λίγο το κέφι...
— Α, μη... Δεν είναι τίποτα... Διασκέδασα πολύ καλά... Πόσο έχετε δικη για μερικά πράγματα!...
Και τούσφιξε το χέρι. Μα πριν το τραβούσε:

— Λυπήθηκα — της είπε — που στο τέλος σας χάνασε λίγο το κέφι...
— Α, μη... Δεν είναι τίποτα... Διασκέδασα πολύ καλά... Πόσο έχετε δικη για μερικά πράγματα!...
Και τούσφιξε το χέρι. Μα πριν το τραβούσε:

— Λυπήθηκα — της είπε — που στο τέλος σας χάνασε λίγο το κέφι...
— Α, μη... Δεν είναι τίποτα... Διασκέδασα πολύ καλά... Πόσο έχετε δικη για μερικά πράγματα!...
Και τούσφιξε το χέρι. Μα πριν το τραβούσε:

— Λυπήθηκα — της είπε — που στο τέλος σας χάνασε λίγο το κέφι...
— Α, μη... Δεν είναι τίποτα... Διασκέδασα πολύ καλά... Πόσο έχετε δικη για μερικά πράγματα!...
Και τούσφιξε το χέρι. Μα πριν το τραβούσε:

— Λυπήθηκα — της είπε — που στο τέλος σας χάνασε λίγο το κέφι...
— Α, μη... Δεν είναι τίποτα... Διασκέδασα πολύ καλά... Πόσο έχετε δικη για μερικά πράγματα!...
Και τούσφιξε το χέρι. Μα πριν το τραβούσε:

— Λυπήθηκα — της είπε — που στο τέλος σας χάνασε λίγο το κέφι...
— Α, μη... Δεν είναι τίποτα... Διασκέδασα πολύ καλά... Πόσο έχετε δικη για μερικά πράγματα!...
Και τούσφιξε το χέρι. Μα πριν το τραβούσε:

— Λυπήθηκα — της είπε — που στο τέλος σας χάνασε λίγο το κέφι...
— Α, μη... Δεν είναι τίποτα... Διασκέδασα πολύ καλά... Πόσο έχετε δικη για μερικά πράγματα!...
Και τούσφιξε το χέρι. Μα πριν το τραβούσε:

θήξη, έσκυψε και τη φίλησε.
— Υπνο έλαφρό... χωρίς δάκρυα και χωρίς δεισιμό...

— Σας τ'ονομάζω και τα δυο...
Στο κρεβάτι άργησε να κοιμηθεί η Καίτη. Δεν μπορούσε να κλείσει μάτι μετά τη σκηνή αυτής της νέας γυναικας, που έσκυψε και είπε κάτι σ' αυτόν του Παύλου...
— Όστε και μέσα σ' αυτές τις ιερές μέρες, που αυτή, με τόσες θυσίες, προσπαθούσε να τον ξαναφέρει στη ζωή, εκείνος εξακολουθούσε να χάνει μυστικούς δεσμούς με γυναικας και να τους δίνει τ'όλο τον πόνο της...
— Πώς είναι δυνατόν... — έλεγε με τον εαυτό της — να μη την ξέρει καθόλου, όπως θέλει να παραστήσει, και αυτή να του φέρεται με τόσην οικειότητα;...
Τα δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τα μάτια της κι' έτρεχαν στα μάγουλά της... Έτσι αποκοιμήθηκε... και ο ύπνος στέρνωνε τα βλέφαρά της.

Μα κι' ο Παύλος δεν μπορούσε να κλείσει εύκολα μάτι. Ρωτιότανε και ξαναρωτιότανε: Ποιά μπορούσε να είναι αυτή η νέα; Του φαινότανε σαν να είχε ξαναδεί αυτό το πρόσωπο...
— Άλλω πού; Και πώς;... Και τί του είχε φιδώσει; Και στην κρεμάλα να τον έστειλαν θα ήταν αδύνατο να πη το παραμικρό. Το ατί του δεν είχε συλλαβίσει παρά έναν άοριστον ήχο. Από την άπορία τον έβγαλε, το πρωί, ένα γραμματάκι με ρόζ κελλό. Του είπαν, όταν του τώδωσαν στο γραφείο:

— Τό έφερε μία νέα...
Τό άνοιξε βιαστικά, διάβασε: «Δε με γνωρίζεις, δε σε γνωρίζω... Άλλα δεν έχει καμιά σημασία. Χθες σε πρωταντίκρυσαν, μά σαν να σε ξέρω χρόνια. Κάτι σκίτησε ξαφνικά μέσα μου, για να μου πής είσαι δικός μου. Θα μπορούσα να κάνω τις μεγαλύτερες τρέλλες μαζί σου. Ήρθα στο τραπέζι σου κι' έσκυψα να σου πώ να με ζήτησης στο «Πτι Παλαί» που μένω, Λέα Βαράτση... Μα η συγκίνησή δεν μ' άφησε να μιλήσω σωστά... Τραύλισα... Και φοβάμαι πως δεν κατάλαβες... Είμαι από την Αίγυπτο... Μένω στη Μανουσούρα... Τώρα κατεθήκαμε στην 'Αλεξάνδρεια... Πέρασε, ζήτησε με τ'όλο απόγεμα, στο ξενοδοχείο... Θα γνωριστούμε καλλίτερα...»

— Έσχισε το γραμματάκι κομματάκια, κάθισε στο γραφείο του, κίτταξε τις δουλειές του, τακτοποίησε κάτι χαρτιά σ' ένα φακέλλο και τράβηξε στον Πειραιά, να επιβλέψει την οικοδομή της εταιρίας. Τό έργο προχωρούσε γοργά. Είχε βαλθεί να δείξει εξαιρετική δραστηριότητα συνδυασμένη με ακρίβεια. Και τ'όλο κατάφερε, και, μέσα με την ημέρα, μεγάλωνε και στερεωνόταν η εμπιστοσύνη που του είχαν όλοι. Τό απόγεμα τράβηξε στο «Πτι Παλαί», γεμάτος περιέργεια για τ'ή νέα που του είχε στείλει τ'ό γραμματάκι. Ζήτησε τη δεσποινίδα Βαράτση...

— Κυρία Βαράτση — τον διώρρωσαν στο θυρωρείο...
— Μένει με τον άντρα της εδώ; — ρώτησε.
— Δεν υπάρχει σύζυγος; είναι διαζευγμένη...

— Παρακάλεσε να τον άναγγείλουν. Τό τηλεφώνο άπάντησε:
— Ν' ανέβει επάνω!...

Τον ώδηγησαν... Η Λέα Βαράτση έμενε σ' ένα μικρό διαμέρισμα του ξενοδοχείου, που τ'ό αποτελούσαν ένα υπνοδωμάτιο με λουτρό, ένα μικρό χάλ κι' ένα κομψό

σαλονάκι. Σ' αυτό τον περίμενε η Λέα κινώντας ένα τσιγάρο αρωματισμένο βαρειά μ' έσάνς ηλεκτρου. Ο Παύλος, μπαίνοντας στο σαλονάκι, αντίκρισε τ'ή νέα, που είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα της, αφήνοντας την πίπα της από λεπτότατο σωλήνα γιούσουρι δεμένο με χρυσάφι. Τούδωσε το χέρι με χαμόγελο, με τ'ό μεγάλο της μπράτσο, που βγαίνει γυμνό, από τη διάφανη μπλούζιτσα της, από τον ώμο και κάτω...

— Ευχαριστώ που ήρθατε — είπε με μία φωνή που μοιάζε κελιάδισμα — φαντάζομαι τί θα σκεφθήκατε για μένα...
— Δεν έσκέφτηκα τίποτα... — Αν σκεπτόμουν κάτι κακό, δεν θα έρχομουν...
— Ευχαριστώ.

— Άλλα θα σας παρακαλέσω να μου πητε πως έχετε τ' όνομά μου και τη διέθυνσή μου...

— Τ' όνομά σας μου τώδωσε ο χρεσινόβραδνος συνοδός μου... Είναι νέος από την Αίγυπτο, μηχανικός, που σας γνωρίζει εξ άνω... Τη διέθυνσή σας την βρήκα στον οδηγό τηλεφώνου... Καθίστε!...
Ο Παύλος πήρε μία πολυθρόνα:
— Τί έχουμε να πούμε οι δυο μας, κυρία; ρώτησε με ύφος στίφο. Είμαι πολύ περιέργος να τ' άκουσω...

— Δεν πιστεύω να είναι πρώτη φορά, που βρίσκεστε σ' αυτή τη θέσι... Ξέρω λιγάκι την ιστορία σας...

— Αυτή ακριβώς έπρεπε να σας πείσει ότι θα έχω κουρασθή... Βγαίνω, κυρία, από μία μεγάλη περιπέτεια, σαν συντριμμά καραβιού από ναυάγιο... Ο κλονισμός ήτανε μεγάλος... ο σάλος πολύ δυνατός... Έκινούναμε να πάω στο βυθό, ν' αφανιστώ... Χρωστάω τη σωτηρία, την ύπαρξή μου, σε μία γυναίκα που είχα πάρει από αγάπη και την καταπορώσα, την περιφρόνησα, την ταπεινώσα, την έχώρισα, την εγκατέλειψα... αυτήν και τα παιδιά που έκανα μαζί της... Κι' αυτή έμεινε πιστή στον άπιστο... και μούδωσε το χέρι να βγώ απ' την άτιμωσή και με βόηθησε να ξαναπαύω τη θέσι που είχα... Ήταν αυτή που είδατε, χθες βράδυ, στο κοσμικό κέντρο, που βρεθήκατε... Πιστεύετε, ότι ένας άνθρωπος, που βρίσκεται σ' αυτή τη θέσι, μπορεί να χάνει καινούργιες περιπέτειες με μία γυναίκα;

— Φοβάστε αυτή τη γυναίκα, που δεν είναι πια ούτε γυναίκα, ούτε φίλη σας; — Δεν τη φοβάμαι... Την αγαπώ και τη σέβομαι. Και δεν θα ήθελα με κανένα τρόπο να την κάνω να λυπηθεί για τ'ήν άχαριστία μου...
— Είσαστε σκλάβος ενός παρελθόντος...
— Με συγχωρήτε — διαμαρτυρήθηκε ο Παύλος — ένας παρόντος...

— Παρόντος; Μήπως σκέπτεστε να τ'ήν... Ξαναπαύετε; ρώτησε σ' όνο ερωτικό ή νέα. Θα ήτανε πολύ νόστιμο... Κι' έν όνόματι ενός ξαναεσταμένου φαγιού, περιφρονείτε μία αγάπη μεγάλη και φλογερή, σαν τη δική μου;
Ο Παύλος γέλασε:

— Κεραινοπληξία! — είπε — δεν προφθάσατε να μ' αντικριώσετε και μ' αγαπήσατε από τ'ήν πρώτη στιγμή!...
— Μάλιστα!... Από τ'ήν πρώτη στιγμή... Όταν μία κυρία δεν αγαπήσει έναν κύριο από τ'ήν πρώτη στιγμή, κανείς λόγος δεν υπάρχει να τ'ήν αγαπήσει τη δεύτερη και πολύ λιγώτερο τ'ήν τρίτη...
— Έχω σκληρή πείρα απ' αυτά τ'ά κεραινοδοξαίσματα!...

— Προσέχετε!... — έκανε έντονα η Λέα. Μία φορά ό μεγάλος έρωτας θα χτυπήσει τ'ήν πόρτα ενός ανθρώπου — αν τ'ήν χτυπήσει!... Είναι για πάντα χαμένος όποιος δεν τ'ό άνοιξη... Γιατί δεν έλπτε!...
— Δεν μπορώ να τ'ήν ξαναπροδώσω... Ποιά είστε εσείς, που έχετε να μου ζητήσετε τ'ό φοβερό αυτό πράγμα;
— Είμαι μία μεγαλειότης — τ'ό άπάντησε περήφανα — η αληθινή αγάπη!

— Η σφαγή της είναι η θυσία... Δείξτε μου ότι είστε ικανή να θυσιάσετε κάτι σ' αυτή τ'ήν αγάπη... Γράψτε, σήμερα κιόλα, στην Καίτη, αυτή τ'ή γυναικα που έχω διασέυχθ, με λίγα λόγια, τ'ό

οιόλογο που είχαμε τούτη τ'ή στιγμή... Και παραιτηθήτε από κάθε συνέχεια... Τότε θα πιστεύω...

— Θα ξαναδωθούμε; — ρώτησε η Λέα, συγκινημένη.

— Από σας εξαρτάται... — Αν αποστειρώσετε αυτή τ'ήν κεραινοδόλο αγάπη από κάθε αξιοσημείωτο ανταποκρίσεως, μπορείτε να με ξαναδείτε... Διαφορετικά μην επιχειρήσετε.

Η Λέα Βαράτση τ'όν είδε να φύγει, σαν όπτασία που διαλύεται. Μοναχοκόρη πλουσιώτατου εμπόρου μπαμπακιών είχε ατμήσει στο γάμο της μ' ένα μεγαλοκτηματία της Μανουσούρας. Τ'όν, είχε γνωρίσει, από κοριτσάκι τ'ό σχολείου, όταν έμεναν κι' αυτόι στη Μανουσούρα και τ'ήν είχαν πείσει, ότι οι δύο σπουδαίοι κι' οι πιο ευτυχισμένοι γάμοι είναι αυτοί που δεν γίνονται από έρωτα, παρά από γνωριμία, από συνταρίασμα χρόνων, από καλή γνωριμία. Έτσι τ'όν πήρε.

Όταν γύρισαν από τ'ό ταξίδι τ'ό γάμου στην Ευρώπη ό άντρας της, σαν να είχε εξοφλήσει μ' όλα τ'ά τ'ά καθήκοντα, τ'ήν άφησε κατά μέρος και ρίχτηκε στις επιχειρήσεις. Αγόρασε πολλά φυτάνια γή, εκτάσεις άπεράντες, που στοιχισαν ένα σωρό λίρες. Όχι όμως για να τ'ά φυτέψει μπαμπακία. Είχε ιδή στην περιοχή τ'ή Κέννας μεγάλες φυτείες από αβαντάς, που χορηγούσαν τ'ό υλικό για τ'ήν ανάπτυξη μεγάλης βιομηχανίας σκονιοθρόνων, που κέρδιζε πολλά. Αυτές τις επιχειρήσεις θέλοντας να μιμηθεί φυτέψει στα φυτάνια που είχε αγοράσει αβαντάς και περίμενε να μεγαλώσουν για να χτίσει κι' εργοστάσιο, για να δάλλε μπροστά τη δουλειά. Άλλα ό αβαντάι άργούσαν και οι τόκοι τ'όν δανείων που είχε κάμει για ν' αγοράσει μεγάλες εκτάσεις γής έτρεχαν... Μία άτυχία στο Μινετ έλ Μπασέλ, τ'ό χρηματιστήριο της 'Αλεξανδρείας, χειρότερεψε τη θέσι του.

Κάτι γραμμάτια που είχε υπογράψει διαμαρτυρήθηκαν. Δεν μπόρεσε να τ'ά πληρώσει. Χρεωκοπία. Πουλήθηκαν ως και τ'ά έπιπλα στο σφυρί. Ο πατέρας τ'ή Λέας μπόρεσε να τ'όν σώσει. Άλλα ήθελε να ξεκαθαρίσει πρώτα με τ'ήν πτώχευσι και ύστερα να τ'όν δώσει κεφάλαια — για άλλη δουλειά. Αυτός τ'ό πήρε άσχημα. Κλείστηκε στο δωμάτιό του και τ'ίναζε τ'ά μυαλά του στον άέρα. Σ' αυτά όλα δεν είχε συλλογιστή καθόλου τ'ή Λέα. Ούτε τ'ήν παρηγορία που προστάθηκε να τ'ό δώσει. Ούτε τ'ήν ψυχική ένταξη στον άγώνα, που θέλησε να τ'ό προσφέρει: ούτε τ'ή στιγμή που αποφάσισε να φύγει από τ'όν κόσμο σκέφτηκε πώς θα τ'ήν άφηνε μονάχη. Δεν τ'ήν ε-

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

— Ότι, απλούστατα, υπόλοιπα αισθημάτων που δεν μπορούν να βρουν διέξοδο είναι καταδικασμένα... Έσείς δεν το καταλαβαίνετε τώρα... Θα τ'ονομάζετε όταν περάσει λίγος καιρός...
— Η Καίτη χόρεψε τώρα σκεπτική. Όταν γύρισαν και κάθισαν στο τραπέζι, ο Παύλος προσπάθησε να εξιχνιάσει από την έκφραση του προσώπου και των ματιών της τι είχε πει, όταν χόρευαν και παίζονταν τόσο ευτυχισμένοι... Ήταν όμως πολύ μακριά από το να μαντέψει. Πάντως τούκανε μεγάλη εντύπωση, ότι ο διευθυντής δεν τ'ονομάζετο, ούτε η Καίτη έδειξε καμιά διάθεση να χορέψει μαζί του. Ήταν φανερό γι' αυτόν, ότι υπήρχε κάποια απόκλιση, κάποια διαφορά ανάμεσα στο φέροισιμ της όταν ήταν οι δυο τους και όταν, όπως τώρα, ήταν μπροστά στον κόσμο...

γραψε ούτε δυο λόγια, για να δικαιολογήσει τ'ήν πράξ του!...

Η Λέα πήρε, με τ'ό θάνατο τ'ό άντρας της, τ'ήν άλλη άκρη: Μόνον από αγάπη πρέπει να παντρεύεται κανείς. Κι' άς μ'ήν έχη τίποτα στην τσέπη του. Για τ'ή ζωή δεν χρειάζεται άλλα από τ'ήν αγάπη. Έτσι άφέθηκε στο πρώτο σκίτημα τ'ής καρδιάς της, χωρίς να κάμη κανέναν είδους σέφσι. Κι' έτσι πήρε τ'ό τρελλό βάρος να κάμη ό,τι έκανε και να γράψη στον Παύλο, προσκαλώντας τον στο ξενοδοχείο...

Τώρα ένα πράγμα είχε στο νού της: Να συγκινήσει τ'ήν Καίτη, να τ'ήν κάμη ν' αφήσει τ'όν Παύλο έλεύθερο... σαν να τ'όν κρατούσε δέσμιο. Τό βράδυ, πριν κοιμηθεί, προστάξε να τ'ήν φέρουν ένα τσαί, κάθισε στο μικρό γραφείο που υπήρχε στο σαλονάκι κι' άρχισε να γράφη:

«Αγαπητή κυρία,

»Θά μου επιτρέψετε να σας πώ αγαπητή, αφού είσαστε όχι απλώς αγαπητή, αλλά λατρευτή τ'ό νέου, που αγάπησα μόλις τ'όν είδα τ'ό βράδυ αυτό στο κέντρο που ήσαστε μαζί. Τ'όν αγάπησα τόσο πολύ, ώστε τόλμησα να περάσω από τ'ό τραπεζί σας και να τ'όν όρίσω μία συνάντησι, άθωα, βεβαιωμένη... Είμαι μία κυρία από τ'ήν Αίγυπτο που έχηρεψε κατά δρασματικό τρόπο... Μοναχοκόρη, από καλή οικογένεια και αούτηρη ανατροφή. Άλλα, τ'ό έχετε καλύτερά μου, η αγάπη τρελλώνει και μάς κάνει να τολμούμε πράγματα που δεν επιτρέπονται. Ο πρώην άντρας σας ήθε από περιέργεια στο ξενοδοχείο, με άκουσε προσεκτικά και απέκρουσε τ'ό αίσθημά μου με τρόπο απόλυτο. Μου μίλησε για σας. Μ' έκανε να σας ζηλέψω με τ'ήν αγάπη που μουδίζει, ότι σας έχει. Μου είπε ότι σας έπικανε στο παρελθόν, ότι σας πρόδωσε, ότι σας περιφρόνησε, ότι σας ταπεινώσε, ότι σας εγκατέλειψε και σας και τ'ά παιδιά που είχατε μαζί... Ότι έσείς τ'όν σώσατε και τ'όν ξαναφέρατε στη ζωή και ότι σας αγαπά όσο κανένα πράγμα στη ζωή. Και, ότι, τέλος, αν τ'όν αγαπά πραγματικά, πρέπει να θυσιάσω τ'ό αίσθημά μου αυτό στο βωμό τ'ής αγάπης που σας έχει και να εγκαταλείψω κάθε ιδέα ανταποκρίσεως εκ μέρους τ'ού...

«Άλλα, κυρία, βρίσκω αυτή τ'ήν απαίτησι πολύ σκληρή και άδικη. Αυτός σας αγαπάει, δεν υπάρχει αμείβωλια. Έσείς όμως, είμαι βεβαία, ότι νοιώθετε οίκτο γι' αυτόν. Πώς είναι δυνατόν όμως να τ'όν αγαπάτε, ύστερα από τόσα που σας έχει κάμει; Αν, λοιπόν, δεν τ'όν αγαπάτε, όπως

—Πρόσχε! τ'ού είπε έντονα η Λέα. Μία φορά ό μεγάλος έρωτας θα χτυπήσει τ'ήν πόρτα ενός ανθρώπου...

έγω πιστεύω, γιατί, διαφορετικά, θα τον παίρνατε πάλι και θα ζούσατε μαζί του, δάσκατε του να το καταλάβει, κάμετε να χασή κάθε ελπίδα και αφήστε να τον τραβήξω κοντά μου, να του δώσω τη χαρά μιας καινούργιας ζωής και να ευτυχίσω κι' εγώ, μια γυναίκα πικραμένη από τη ζωή και που τον αγάπησε κεραυνόβολα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. 'Ακούστε την παράκλησή μου και δώστε τη λύση, που πρέπει. Δεν μπορείτε να τον κρατήσετε για τον εαυτό σας, ούτε φανερά, σαν σύζυγο, αφού θα ήταν πολύ άστοχο να τον ξαναπαντρεύτητε, ούτε κρυφά, αφού είσατε μια γυναίκα σοβαρή. 'Αφήστε τον, λοιπόν, να πάρη το δρόμο προς έμένα, που θα βρή κι' αγάπη κι' άνεση στη ζωή».

Η Καίτη έτριβε τα μάτια της, άμα τέλειωσε το γράμμα της Λέας. Το πρώτο αίσημα που δοκίμασε ήταν βαθεία ανακούφιση για τη στάση του Παύλου απέναντι της ερωτικής εφόδου της νέας γυναίκας. Την κολάκεψε, ότι σ' αυτή, τουλάχιστον, την περίοδο, που είχε κάνει με τον Πάυλο, δεν τον είχε απατήσει, όπως φανταζότανε. Η στάση του Παύλου την ευχαρίστησε και γι' αυτό άκουη, ότι πιστοποιούσε μια μεγάλη μεταβολή στη συνήθισμένη του διαγωγή.

Δοκίμαζε συνάμα μια ζωηρότατη έκπληξη για το κεραυνόβολο αίσημα της Λέας. Τόσο φλογερός έρωτας από την πρώτη στιγμή που τον είδε σ' ένα νυχτερινό κέντρο!... 'Ετοιμαζότανε να τη χαρακτηρίσει τρελή. 'Αλλά σκέφτηκε τόν εαυτό της και τις άλλες... Μήπως κι' αυτή έτσι, κεραυνόβολα, δεν τον είχε αγαπήσει;... Μήπως κι' η Λίλιαν Βέρτη έτσι δεν της τον είχε αρπάξει;... Μήπως η Δώρα Μεσαρά έτσι δεν τον έκαμε δικό της;... Οι άναμνησεις της περασμένης της ζωής, που ζυγνούνταν τώρα ραγδαία έρχονταν να δικαιώσουν το αίσημα της Λέας: Ο τύπος του Παύλου ήταν τέτοιος, που προκαλούσε αυτές τις κεραυνοπληγίες...

Η Καίτη, διπλώνοντας το γράμμα της Λέας και βαζόντάς το στο τσαντάκι της, έλεγε μέσα της, μ' ευθυμία διάθεσι: «Η Βιτρίνα του καταστήματος ξετρελλάινει το μέσα μαγαζι' απογοητεύει».

Την άλλη μέρα, το πρωί, ανέθηκε στο γραφείο του διευθυντού της εταιρίας:

— Το μυστήριο της νέας του νυχτερινού κέντρου διευκύνθη — του είπε, γελώντας.

Και τούδωσε το γράμμα, να το διαβάσει.

— Απίστευτο! — έκαμε αυτός — αλλά μου έμπνέει κάτι...

Μιλημένοι - Ξηνημένοι

Νταθάς μου γίνγκες, αγόρι μου, μεγάλο, πριν θυμώσω και τ' άλλαξω το βιολι, αει στη μάνα σου μην πάη κανάς άλλος, αφού το βλέπεις πως με σκοτίζουν πολύ. Κι' αν θυμώνης, πέρα βρέκει. Η στεφάνη η δεν έχει.

Από καιρό τον ταμπημένο παριστάνεις και λές πως πνίγεσαι για μένα στα (ρηκά), ενώ στο βάθος θες το κέφι σου να κά (νης) και να γελάσεις και να παίξεις μοναχά. Μιλημένοι-ξηνημένοι, η στεφάνη η κομμένη.

Αλλού το πας, γι' αυτό, αγόρι μου, κι' αν μούχνης τάξεις πλούτη, λούσα και (λοιπά), μάθε πως είμαι απ' αυτές που, πριν απ' (όλα), γουστάρουν βέρα, και κουμπάρο, και (πναπά).

Κι' αν θυμώνης, πέρα βρέκει. Η στεφάνη η δεν έχει.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Σαν τί; — ρώτησε μ' απορία η Καίτη. — 'Ισως αυτή η νέα θα μπορούσε να μās χρησιμεύσει για την αποκατάστασι του Παύλου... 'Αλλά πριν επιχειρήσουμε ό,τιδήποτε θαπρεπε να εξετάσουμε την οικογενειακή και περιουσιακή της κατάσταση... Το όνομα Βαράτση δεν το άκουω για πρώτη φορά...

Ο διευθυντής του υποκαστήματος 'Εθνικής Τραπέζης 'Αλεξανδρείας πήρε παρακλητική επίστολη να δώσει πληροφορίες. Ήτανε βαυμάσιες. Ο Βαράτσης είχε μεγάλη περιουσία, πού, λευταία, είχε σχεδόν διπλασιασθή, από έναν πετυχημένο χειρισμό στο Χρηματιστήριο. Και η Λέα ήταν η αγαπημένη μοναχοκόρη του και η μόνη του κληρονόμος.

Όταν πήρε αυτές τις πληροφορίες ο διευθυντής της εταιρίας είπε στη Καίτη:

— Καλέστε τη νέα στο σπίτι σας, να γνωριστήτε καλύτερα... Και προσπαθήστε να καταλάβετε αν κάνει γι' αυτό που έχουμε στο νου μας...

— 'Αλλά εγώ — διαμαρτυρήθηκε η Καίτη — δεν το έχω άρεκτα χωνέψει ακόμη...

— Και όμως... πρέπει να το χωνέψετε, παιδί μου — της είπε τρυφερά — δεν υπάρχει άλλη λύσι... 'Επιμένω να την καλέσετε και να την ξεψαχνίσετε...

— Θα το κάνω — αποκρίθηκε, αναστενάζοντας, η Καίτη — αφού το θέλετε...

Η συνάντησι της Καίτης με τη Λέα ήτανε πολύ πρωτότυπη. Η Λέα, παισιόταλισμένη και... φωταγωγημένη, πανηγυρικά, έμεινε βουδή σαν αντίκρισε την Καίτη, απλά ντυμένη, στο μικρό σαλονάκι του διαμερίσματός της:

— Τί ώραία που είσατε — ψιθύρισε σ' έναν τόνο, γεμάτον απόγονωσι — τώρα καταλαβαίνω...

— Καθίστε — είπε η Καίτη με την πιό γλυκειά της φωνή — το γράμμα σας με συγκίνησε...

Το πρόσωπο της Λέας φωτίστηκε από απέραντη χαρά. Μ' ένα κίνημα εντελώς αυθόρμητο άρπαξε το χέρι της και το καταφιλούσε:

— Εύχαριστώ!... Εύχαριστώ!... Εύχαριστώ!...

Και πρόσθεσε, με μάτια βουρκωμένα:

— Θα με βοηθήσετε;

— Όσο μπορώ... 'Αλλά δεν εξαρτώνται όλα από μένα... Πρέπει να το θελήσει κι' αυτός...

Και με λοξές ματιές, περιεργαζότανε την Λέα, σαν να ήθελε να εκτιμήσει τα σωματικά προσόντα της, που ήξερε πόση σημασία έδινε ο Παύλος σ' αυτά. Η Λέα ήτανε μια «φός-μαίγκρ» καλοσαρκωμένη, ψηλή, λυγερή, με στόμα αίσθησιακό και μάτια υπογραμμισμένα με υαύρες σκιές.

Είσατε βέβαιη — άρχισε η Καίτη τη μικρή της ανάκρισι — ότι θα μπορούσατε να ζήσετε μ' αυτό τον άντρα, που είναι τόσο κυνηγημένος από το φραμπάλα... που είναι συνθησιμένος στις εύκολες κατακτήσεις και τη διαρκή αλλαγή;...

— Θα προσπαθήσω να τον κρατήσω και πιστεύω πως θα μπορέσω...

— Για να ιδούμε — είπε χαμογελώντας η Καίτη — ως υποθέσουμε ότι τα καταφέρνουμε να τον πείσουμε να συνδέσει τη ζωή του με τη δική σας... Τί θα κάνετε αν λίγες μέρες μετά το γάμο, αντίληφθήτε, ότι φλερτάρει με κάποιαν... ότι ετοιμάζεται να σας απατήσει;...

— Θ' άρχισω να κλαίω — έκαμ' η Λέα με μια χάρι παιδιαστική.

— Θα δείχνате αδυναμία... και θα μπαίνετε άμέσως σε μειονεκτική θέση.

— 'Α, μιά δέ βάλκω να φανερά... Θα κλαιγα κρυφά... Καί, φανερά θάκανα πως δεν ξέρω τίποτα... Κι' αλήθεια δεν θάθελα να ξέρω...

— Και μέσα σας;... Μέσα σας, δεν θα ζηλεύατε; Δεν θα πονούσατε; Δεν θα υποφέρατε; Δεν θ' αγανακτούσατε; Δεν θα μιλούσατε; Δεν θα θέλατε να ξεσπάσετε;

— Καί... βέβαια, αν ήτανε κανένας άλλος... Μ' αυτόν όμως... Πώς να θυμώση κανείς;... Πώς ν' αγανακτήσει; Πώς να μισήσει;... Αυτός θα είναι ο γλυκούλης μου...

— Δηλαδή... θα του το συγχωρούσατε;

— Αφού θα είναι ο γλυκούλης μου;...

— Θα του συγχωρούσατε μια άπιστία;

— Δεν με καταλαβαίνετε — διαμαρτυρήθηκε η Λέα — δεν θα του συγχωρούσα την άπιστία... Δεν θα την ήξερα...

— Μά αν την ξέρατε; 'Αν τη βλέπατε με τα μάτια σας;

— Νά... αυτό δεν καταλαβαίνετε!... Δεν θα την έβλεπα ποτέ με τα μάτια μου, γιατί δεν θα τα πίστευα... Πώς να σας το πω. Τον αγαπώ τόσο πολύ... που είμαι βέβαιη πως πάντα θα τον βλέπω πίσω κι' άφοσιωμένο...

Η Καίτη έβλεπε στο πρόσωπο της Λέας έναν άλλο τύπο, μιας γυναίκας, που αγαπάει, χωρίς την αγωνία να βεβαιώνεται ότι ανταποκρίνονται στο αίσημά της.

— Πρέπει να με καταλάβετε — είπε σαν

παιδί παραπονιάρικο... — μετά την αυτοκτονία του άντρός μου που δεν τον αγαπούσα... έμεινα με καρδιά δλωσδιόλου άδειαν, σαν να μην ήτανε καρδιά ζωντανού πλάσματος... Φαίνεται πως δεν την γνωρίζατε αυτή την κατάσταση, για να ξέρετε τί φοδερή, τί απαίτσια είναι... Από τη στιγμή, που αντίκρισα κι' αγάπησα τον Παύλο η καρδιά μου γέμισε, όλα γύρω μου ζωντάνεψαν, το κάθε τι πήρε μια σημασία... νοιώθω πως ζω... Μιά φορά πούγινε αυτό το θαύμα μέσα μου τι μ' ενδιαφέρει αν ο Παύλος, αυτός που το δημιούργησε, είναι πιστός ή όχι... Το πάν είναι ν' αγαπάς... 'Αν σ' αγαπούν είναι κάτι άλλο, που δεν έχει μεγάλη σημασία...

— Μ' άλλα λόγια — είπε η Καίτη — θα τον αγαπούσατε με τον ίδιο ένθουσιασμό, έστω και αν σας άπατούσε...

— Μά δεν θα το ήξερα ποτέ, σας λέω! Η Καίτη κατάλαβε ότι θα τον έπαιρνε και θα ζούσε πλάι του η Λέα με κάθε θυσία. Κι' ετοιμαζότανε να τη βεβαιώσει, ότι θα την έφερε σ' επαφή με τον Παύλο για να τον γνωρίσει καλύτερα, όταν αυτός χτύπησε την πόρτα.

— Εμπρός! — έκαμ' η Καίτη, χωρίς να ύποπτεται, ότι ήταν αυτός.

Ο Παύλος ξαφνιάστηκε, όταν είδε τη Λέα στο σπίτι της Καίτης. Και κόμπιασε, κοινοστάθηκε. Της Λέας της έφυγε όλο το αίμα από το πρόσωπο, χλώμιασε πολύ θανάτου κι' έγερνε πίσω με κλειστά μάτια και το χέρι στην καρδιά...

— Λιποθυμία! — έκαμε κάπως τρομαγμένη η Καίτη.

Κι' έτρεξε για κολώνια, με την καρδιά γεμάτη οίκτο για τη Λέα. Ο Παύλος, στο μεταξύ, έπιασε τα χέρια της νέας και τα κτυπούσε με μικρές-μικρές κτυπιές. Την έφεραν στον εαυτό της.

— Με συγχώρητε — είπε ντροπισμένη — μια μικρή ζάλη...

Ο Παύλος τις κύτταξε, πότε τη μια πότε την άλλη, περίεργος, συγκινημένος.

— Δεν σας περίμενα μαζί!... — είπε — Σαν τί σχεδιάζατε;

— Άπλη έπίσκεψι! — έκαμε η Καίτη — Γνωρίζατε με την κυρία;

— Είχα την τιμή...

— Εγώ — πρόσθεσε η Καίτη — τη μεγάλη ευχαρίστησι... Σπάνια μου συνέδη στη ζωή μου να συμπάθω μια γυναίκα...

— Είναι φυσικό — είπε ο Παύλος — γιατί μια γυναίκα είναι πάντα αντίηλος μιας άλλης γυναίκας...

— Αντίηλος!... — έκαμε η Καίτη — τί γελοία λέξι!...

Η Λέα την κύτταξε μ' ευγνωμοσύνη.

— Δυσ γυναικες μπορεί ν' αγαπούν τον ίδιον άντρα, η κάθε μία με τον τρόπο της, χωρίς να είναι διόλου αντίηλοι, όπως και δυο άντρες μπορούν ν' αγαπούν μια γυναίκα, ο καθένας με τρόπο διαφορετικό.

Ακολούθησε σιωπή, γεμάτη στενοχωρία.

— Μπορώ να μάθω — ρώτησε ο Παύλος — τί λέγατε πριν έρθω;

— Μόνον η κυρία — είπε η Καίτη έντονα — μπορεί να σέ πληροφορήσει αν θέλη.

Κι' έδειξε, με νόημα τη Λέα.

— Ποτέ!... — ψιθύρισε έψυχα η Λέα — θα πέθαινα από ντροπή.

Η Καίτη τη ρώτησε τότε:

— Μου έχετε στείλει ένα γράμμα... 'Θέλετε να του το δώσω να το διαβάσει;

— Μόνον όταν φύγω!...

Και σηκώθηκε. Η Καίτη την ξέβγαλε ως κάτω, πρό πάντων για να την κρατήσει να μη στο άσπασέρ, γιατί τα πόδια της δεν την κρατούσαν. Η ταραχή της ήτανε πολύ μεγάλη.

— Αυτή είναι από τα μεγάλα σου θύματα — είπε στον Παύλο, ξεναμπαίνοντας η Καίτη.

— Δεν έκαμα τίποτε απόλύτως για να αισθανώμαι τύψεις...

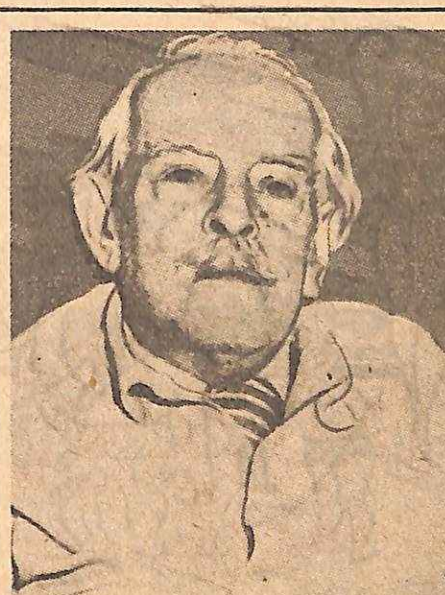
— Την κύτταζες, φαίνεται, με πολύ ενδιαφέρον... Και αυτό άρκει μερικές φορές.

— Τί ήρθε να κάνη εδώ;

— Διάβαζε!...

Και τούδωσε το γράμμα της Λέας. Το διάβασε και το τελείωσε με τρανταχτά γέλια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Ο ποιητής Γεώργιος Δροσίνης

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΤΙΩΝ

Ο Γεώργιος Δροσίνης και η «Εστία»

Ένα άλλο φιλολογικό σαλόνι της εποχής που περιγράφουμε ήταν στο σπίτι του ποιητή Γεωργίου Δροσίνη, στη σημερινή οδό Πεσμαζόγλου, που τον καιρό εκείνο, λεγόταν Παρθεναγωγείου. Στου Δροσίνη σύχναζε ιδίως ο κύκλος του περσικού «Εστίας».

Ήταν τότε που το μεγάλο αυτό περιοδικό το πήραν από τόν εκδότη Κασούρη ο Νικόλαος Πολίτης και ο Γ. Δροσίνης και το ανακαίνισαν, μεταφέροντες και τα γραφεία του μέσα στο εύρυχρο σπίτι του Δροσίνη.

Ο Πολίτης ήταν ο άρχισυντάκτης του περιοδικού και ο Δροσίνης ο διευθυντής του. Ο πρώτος κανόνισε την κατάταξη της ύλης και είχε γενικά όλη τη φροντίδα της μαζί με τόν κανονισμό της πληρωμής των συνεργατών του περιοδικού, ενώ ο Δροσίνης έδινε τις ιδέες για τα αναγνώσματα και τα άρθρα, που θα γράφανε οι συντάκτες του.

Οι λογοτέχνες και ποιητές, που μαζεύονταν στο σπίτι του Δροσίνη, ήταν παρα πολλοί κάποτε και άγνωστο μεταξύ τους, αφού ήταν και οι νεότεροι και οι παλαιοί. Και πολλοί από τους νεώτερους δεν είχαν ακόμη γνωρίσει με τους παλούς. Εκεί, λοιπόν, στο σπίτι του Δροσίνη, ο Βλαχάκης, νέος ακόμη, γνώρισε τόν Έμμ. Λυκούδη, τόν Άγγ. Βλάχο, τόν Μ. Μητσάκη, τόν Κωστή Παλαμά (αν και μ' αυτόν δεν είχαν μεγάλη διαφορά ηλικίας), τόν Παλέμη, τόν Μπάμπη Άννιο και άλλους ακόμη.

Νέοι ακόμη εκείνου του καιρού, που πήγαιναν στο Δροσίνη, ήταν ο Γρ. Ξενοπούλος, ο Α. Καρκαβίτσας, ο Π. Ζητουριάτης, ο Σ. Σκίπης, ο Δ. Ταγκόπουλος, ο εκδότης του μαχητικού όργανου τών δημοτικών «Νουμάς». Για ένα μικρό διάστημα σύχναζε εκεί και ο γλωσσολόγος και πεζογράφος Γιάννης Ψυχάρης και στην «Εστία» έχει δημοσιεύσει τα πρώτα επαναστατικά εναντίον της καθαρευούσης άρθρα του, που έκαμαν τεράστια έντυπια στους κύκλους τών διανοούμενων και στους επιστημονικούς.

Το 1892 ο άρχισυντάκτης της «Εστίας» Νικ. Πολίτης, ήταν αποροφημένος πάρα πολύ από την εργασία του πάνω στην ελληνική λαογραφία, γύρω από την οποία άφισε το πολύτομο γιγαντιαίο έργο του, τις «Μελέτες περί του βίου και της γλώσσας τών νεωτέρων 'Ελλήνων» και τις «Παραδόσεις», και απχώθηκε.

Ο Δροσίνης χρειάστηκε τότε ν' αναζητήσει άλλου άρχισυντάκτη για την «Εστία».

Περίεργο είναι ότι δέ σκέφθηκε να πάρη κανέναν από τούς παλούς γνωστούς και έπίδεβλημένους λογίους, αλλά προσπάθησε να βρή τόν άνθρωπο, που του χρειαζόταν άναμεσα στους νέους. Και τόν βρήκε στο πρόσωπο του Γρ. Ξενοπούλου, που μόλιςτα εκείνη την εποχή δέ βρισκόταν ούτε στην Αθήνα. Είχε φύγει για τη Ζάκυνθο, πριν ένα χρόνο και έμενε εκεί.

Κάθισε, λοιπόν, ο Δροσίνης κι' έγραψε στη Ζάκυνθο του Ξενοπούλου, ρωτώντας τον αν θα μπορούσε να έρθη στην Αθήνα και ν' αναλάβη την άρχισυνταξία της «Εστίας». Η εργασία του θα ήταν να γράφη σε κάθε τεύχος του περιοδικού την «Αθηναϊκή 'Ηχώ» με το ψευδώνυμο Αντίλαλος. Θα έγραφε ακόμη ανώνυμα τα λεγόμενα «ψιλά», δηλαδή το φιλολογικό χρονικό, τις ειδήσεις, τα σχόλια, την άλληλογραφία και γι' αυτά θα του έδινε 150 δραχμές τόν μήνα, χωριστά για τα έκτακτα διηγήματα, μυθιστορήματα και άρθρα που θα του τα πληρώνανε με δέκα δραχμές τη σελίδα.

Άλλο που δεν ήθελε ο Ξενοπούλος! Με το πρώτο βαπόρι της γραμμής έφτασε στον Πειραιά για να εγκατασταθή από τη χρονιά εκείνη (1892) οριστικά στην Αθήνα και να κερδίξη έκτος από τις 150 δραχμές της «Εστίας» ακόμη άλλες 250 από το «Άστυ» του Κακλαμάνου, που τόν πήρε τακτικό συντάκτη του, και κάμνι έκτακτο-στη ακόμη από συνεργασίες σε άλλα περιοδικά κι' εφημερίδες. Έτσι κατόρθωσε από τότε να ζή μόνον από την πένα του, κερδίζοντας ούτε λίγο ούτε πολύ 500, ίσως και παραπάνω κάποτε, δραχμές τόν μήνα.

Μωρέ Γρηγόρη, του είπε κάποτε στα γραφεία της «Εστίας» ο Έμμ. Λυκούδης, ούτε ο πρωθυπουργός δεν βγαίνει τα όσα κερδίζεις σήμερα εσύ!...

Και τώρα έρχεται η άπορία: Γιατί ο Δροσίνης όταν χρειάστηκε άρχισυντάκτη στο περιοδικό του δεν πήρε τόν Παλαμά, που τόν είχε διπλα του, παρά φώναξε τόν Ξενοπούλο από τη Ζάκυνθο; Όσο κι' αν αγαπούσε κι' εκτιμούσε τόν Ξενοπούλο ο Δροσίνης, μπορεί να μην αγαπούσε κι' εκτιμούσε περισσότερο τόν Παλαμά, που και πατριώτης του ήταν και παλιός αδελφικός του φίλος, μά και μεγάλος ποιητής, ο μεγαλύτερος από τούς νέους, πράγμα που δίχως κανένα φθόνο το αναγνώριζε και το βροντοφωνούσε;

Ο Δροσίνης όμως γι' αυτά τα «ψιλά» και τα χρονικά τού περιοδικού του — που τα έγραφε έως τότε ο Νικ. Πολίτης — ήθελε οχ ποιητή και μάλιστα μεγάλο, αλλά πεζογράφο. Ούτε τόν Παλέμη θα έπαιρνε ποτέ, ούτε τόν Μαλακάση. Μόνο για τόν Μητσάκη, ίσως, θα μπορούσε να σκεφθή, αν ήταν λιγότερο υποχωρητικός και άσυμβίβαστος, η για τόν Καρκαβίτσα αν ήταν έκείνο τόν καιρό περισσότερο διασπασμένος.

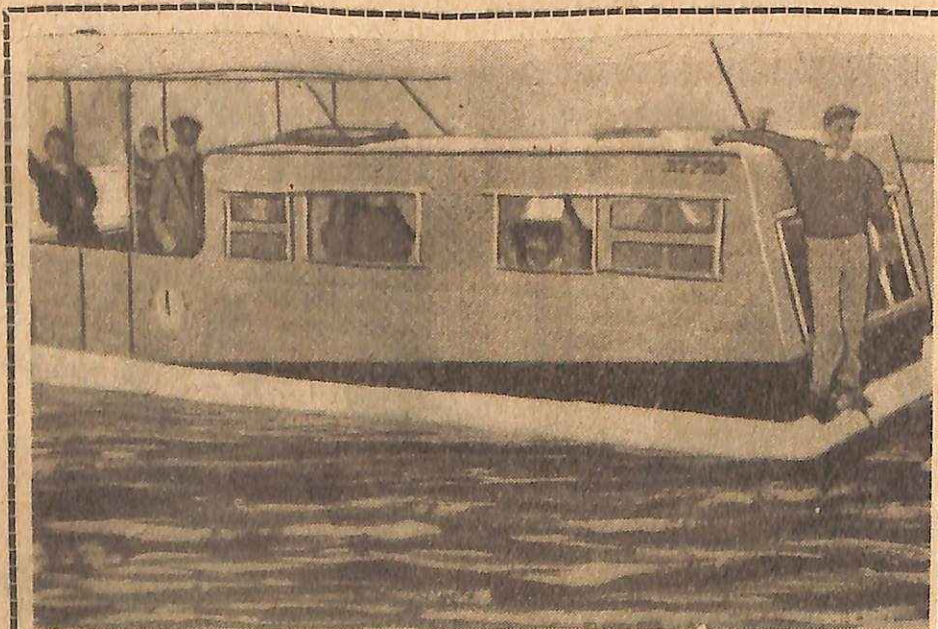
Σε μια στιγμή, μάλιστα, λέει ότι είχε σκεφθή να πάρη τόν Δημ. Ταγκόπουλο. Του είχε κάνει και μια σχετική νύξη. 'Αλλά τελικά στράφηκε προς τόν άλλον. Ο Ταγκόπουλος αυτό το έφερε βαρύτατα. Και για ένα διάστημα έκαψε την «καλημέρα» του Δροσίνη. Το νοστιμότερο όμως είναι ότι τα είχε και με τόν Ξενοπούλο, που ο άνθρωπος, ουσικά, δεν έσταινε σε τίποτα. Τόν πείραζε, λοιπόν, ο Ταγκόπουλος και κάποτε μάλιστα του κόλλησε για τα πεζογραφήματά του το παρατσούκλι Ξερόντοπουλο.

Δεν άργησε όμως να του το ανταποδώσει ο Ξενοπούλος. Ο Ταγκόπουλος ήταν συμπαθητικός άνθρωπος, όχι όμως και ώριμος. Έτσι μια μέρα που συναντήθηκαν και βρέθηκαν ο ένας αντίκρου στον άλλον χαιρετηθήκαν.

Βρέ Δημό, λέει του Ταγκόπουλου ο Ξενοπούλος, γιατί μου αλλοζες το όνομά μου; Ξέρεις ότι από δω κι' εμπρός θα σε λέω κι' εγώ Ούρακοταγκόπουλο; Γέλασαν κι' οι δυο και ύστερα αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν.

Κι' από τότε σβύσανε κι' οι δυο από τις εκφράσεις του τού Ξενοπούλου και Ούρακοταγκόπουλος.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΣ

Το αέριο είναι ένα αμφίδιο τροχόσπιτο αμερικανικής κατασκευής, που σύρεται στην ελατή ευκόλα από ένα αυτοκίνητο, στη δέ θαλάσσια κινείται με δικά του μέσα, χωρίς το μισό με το όποιον είναι εφοδιασμένο. 'Εσωτερικώς, το «Κόμπος» έχει καμίνες για τέσσερα άτομα, μπάνιο, τουαλέτα, ηλεκτρικό ψυγείο, ηλεκτρική κουζίνα και άλλες ανέσεις. Το τροχόσπιτο αυτό θα επιτρέψει στους φυσιολάτρους να απολαύσουν κυριολεκτικά την εξοχή.

Περίεργες ειδήσεις και παρά-
ξενα περιστατικά

— Στά 1898 ο Διευθυντής της 'Α-
στυνομίας Λευκάδος έκοινοποίησε δια-
ταγή του υπουργείου 'Εσωτερικών
στους εργοστασιαρχούς Φαλήρου «περί
απολυμάνσεως των δυσωδών υγμάτων»
στους οποίους χύνονταν τα άκαθαρτα
νερά των εργοστασίων τους.

— Στά 1893 έφτασε στην 'Αθήνα ο
άντιπρόσωπος της Σάρας Μπενάρ
για να τακτοποιήσει τις παραστάσεις
της. 'Η διάσημος ηθοποιός θα έδινε τὰ
έξτρα έργα: Την «Κυρία με τὰς Καμε-
ρίδας», τη «Φαίδρα», την «Τέκνη» τη
«Φρού-Φρού», και τη «Θεοδώρα». 'Η
Σάρα Μπενάρ θα έφερνε μαζί της και
το μνημείο, που θα έστηνε στον τάφο
του συζύγου της 'Αριστέιδου Δαμαλά.

— Στά 1898 ο Διευθυντής των φυλα-
κών Συγγρού έστειλε έγγραφο στο υ-
πουργείο των 'Εσωτερικών στο οποίο
ανέφερε ότι «οι καταδικαιωθέντες
νέοι και μη λαδόντες» απειλούνται επι-
στάσι. Κατόπιν αυτού έστάλην νερό
από τὰ έκεί κοντά άκαθαρτα πηγάδια,
κι' οι ταραχές άπεσοδθήκαν!

— Στά 1893, οι 'Αθηναίοι και οι
'Αθηναίες, μετά τη διπλή αυτοκτονία
του Μιχαήλ Μιμήκου και της Μαίρης
Βέμπερ, άνέβαιναν καθημερινά στον
Παρθενώνα για να δουν το μέρος απ'
όπου έπεσε η «ερωτόληπτος Τετονία».
Πάνω δέ στον τάφο της άφηναν διάφο-
ρα εύλαδη άφιερώματα και ιδίως στί-
χους αίσθηματικούς και άνθοδέσμες.
Στις 2 Μαρτίου άγνωστοι ξέβαψαν τὸ
πῶμα του Μιχαήλ Μιμήκου και τὸ ἔ-
βαλαν σὲ νέο τάφο, που άνοιξαν κοντά
στην άγασμένην του. 'Η Εισαγγελική
'Αρχή άρχισε άνακρίσεις για νὰ βρῇ
και νὰ τιμωρήσει τὸν βεβήλουν.

— Τὸν ἴδιο χρόνο αυτοκτόνησε στὸ
Ζάππειο με πιστόλι, ὁ Δμ. Ζαπόντις.
Στὴν άσυνάρτητη έπιστολή που άφησε
στους γονεῖς του έγραφε ὅτι «εἰς τὸν
'Αδην θὰ ἔχη τὴ συντροφία τῆς Μαί-
ρης καὶ τοῦ Μιμήκου»!

— Στά 1880, στὸ στρατιωτικὸ σῶ-
μα τῆς Φθιώτιδος κατετάχθη νεοσύλ-
κτος που δὲν ἤξερε τὸ ἑπώνυμό του, τὸ
χρόνο τὸ μῆνα καὶ τὴν ἡμέρα! 'Επί-
σης δὲν ἤξερε νὰ προσθέσει τοὺς πῶ
ἀπλοὺς ἀριθμοὺς.

— Στά 1879 τὸ ὑπουργεῖον τῶν 'Ε-
σωτερικῶν εξέδωκε ἑγκύκλιο περὶ «ά-
παγορεύσεως τῆς καθ' ὁιονδήποτε τῶ-
πον θηρεύσεως τῶν ἐντομοφάγων καὶ
ὠδικῶν πτηνῶν καὶ τῆς συλλογῆς ἡ κα-
ταστροφῆς τῶν αὐγῶν τους».

— Τὸν 'Απρίλι τοῦ 1893 νέοι σει-
σμοί, καταστρεπτικότεροι ἀπ' ἐκείνους
τῆς 19ης 'Ιανουαρίου τοῦ ἴδιου χρόνου,
μετέβαλαν τὴν «άνθηραν Ζάκυνθον» σὲ
ἐρείπια. Οἱ σεισμοὶ κράτησαν περίπου
30''. Κάτω ἀπὸ τὰ εἰρήνια βρέθηκαν
30 νεκροὶ καὶ εἶναι άγνωστοὶ ὁ σῶθ.

— Στά 1879 εξέδόθησαν δύο ἀγκά-
δη συγγράμματα ἀπὸ τοὺς περιηγητὰς
Σαμουήλ Βάκερ καὶ Σκὼτ Στήβενσον
'Απὸ τὴν Κύπρον. 'Ο πρῶτος, μάλιστα ἔ-
δεικνυσε τοὺς Κυπρίους ὡς τὸν «ευδαί-
μονιστὸν καὶ φιλοφρονέστατον τῶν ἐπὶ
τῆς γῆς λαῶν»!

— Με τὴν ἐπιστράτευσι τοῦ 1885, ἡ
Ελένη 'Αποστόλου Δημάδη ἀπὸ τῆς Βρα-
ζιλίας τῆς Ρουμανίας, παρουσιάσθηκε
στὸν ἐκεῖ «Ελληνὰ πρόξενον καὶ εἶπε:
«'Ακουσα πὺς μαζεύετε παράδες. «Ναί,
γερνόντισσα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀλλ'
ὄχι γὰρ ἐλεημοσύνης. Τέτοιες δίνει ἡ
'Επιτροπὴ τῆς Κοινότητος». Καὶ ἡ Δη-
μάδη δίνοντάς του ἕνα γουσό δαχτυλίδι
πὺς λέει: «'Εγὼ δὲν ἤρθα νὰ μὲ ἐλευθε-
ρῶν, ἀλλὰ νὰ βῶσα γὰρ νὰ ἐλευθερω-
θῶναι τὴν Γέννησά. πὺς τ' ἄφησα μικρὴ
καὶ σὰν τὰ θυμάμαι μοὺ μωτῶναι ἡ
καρδιά μου!»

—'Ασε τον ακόμη λίγο σκεπασμένο τον μπαμπά
σου, Γιαννάκη κι' έπειτα τον ξεθάβεις!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Τὸ πέρυσινὸ μας τ' ἀκρογιάλι,
ποὺ εἶδε τὰ πρῶτα μας φίλι
στὴν βραδυὴν τοῦ σιγαλῆ,
καὶ στὴν γαλήνη τὴ μεγάλη,
μὰς περιμένει... Πάμε πάλι
στὴν ὁμορφὴ ἀκρογιαλιά,
νὰ θυμηθοῦμε τὰ παλιὰ,
στὸ πέρυσινὸ μας τ' ἀκρογιάλι.

Τὸ βράδυ, στὴν ἀπανεμιά
—θυμῶσαι—εἶχαμε καθῆσαι
κοντὰ κοντὰ στὴν καλαμιά...
Μὰς εἶχαν ἀπαλὰ μεθύσει
ὁ μπάτης καὶ ἡ ἐρμηιά
κι' εἶχαν οἱ πόθοι μας βοηθήσει
μέσα στὴ σκέψι μας ν' ἀνθίσαι
θεοτρελλῇ ἡ ἐπιθυμία.

Λόγια, δὲν εἶπαμε πολλὰ
γιά μὰς, μιλοῦσε τὸ φεγγάρι
ποὺ ἔβγαλε μετ' ὅση χάρι
καὶ προχωροῦσε ντροπαλὰ.
Τὰ βότσαλα, ἦταν ἀπαλὰ
κι' ἕνα βραχάκι—μαξιλάρι—
κι' ἐμεῖς... καινούργιο ἐκεῖ ζευγάρι
λόγια, δὲν θέλαμε πολλὰ.

Καὶ πέρασε τὸ καλοκαίρι
μέσ' τὴν ὀλόθερμη ἀμμουδιά
καὶ ἦρθε κι' ἡ σκληρὴ βραδυὰ
ποὺ τὸ φθινόπωρο εἶχε φέρι.
Καὶ φύγαμε ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη
μὲ κάποια θλίψι στὴν καρδιά
κι' ἀφήσαμε τὴν ἀμμουδιά
σὰν πέρασε τὸ καλοκαίρι.

Ἐλα λοιπὸν νὰ πάμε πάλι
στὴν περυσινὴ μας τὴ γωνιά
σὰν δυὸ μικρά, λευκά πανιά
στὸ ἴδιο ν' ἀράζωμε ἀκρογιάλι.
Στοῦ καθενὸς μας τὴν ἀγκάλη
κοιῖται ἀγάπη μυστικὴ
καὶ θὰ μιλήσῃ μόνο ἐκεῖ
στὸ πέρυσινὸ μας τ' ἀκρογιάλι...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ

Μία καινοτομία πὺς θάπρεπε νὰ
ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐδῶ

Τρία εἶναι τὰ πράγματα πὺς ζητᾶμε
ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Πρῶτα—πρῶτα, ὁ καλὸς
καιρὸς (νὰ μὴν βροχῇ π.χ., νὰ μὴν
φυσᾶνε δυνατοὶ ἀνεμοὶ κλπ.). Δεύτερον,
μὴ καλὴ καλοκαιρικὴ θερμοκρασία.
Καὶ τρίτον ἕνας καλὸς ἥλιος (π.χ. νὰ
μὴν εἶναι ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος).
'Υποθέστε τώρα ὅτι ἐσθκνῶνετε τὸ
σπίτι σας καὶ πηγαίνετε σ' ἕνα μακρυ-
νὸ νησί. Ἐκεῖ, ὅμως, τὰ βῶσκετε ὅλα
ἀνάποδα: βροχές, ἀνεμοὶ, κρύο τὰ βρά-
δια, συννεφιασμένος οὐρανός. Ἐτσι, ὁ-
χι μόνο δὲν μπορεῖτε νὰ χαρῆτε τὴν ἐ-
ξοχή, ἀλλὰ δὲν βλάπτετε καὶ τὴν ὥρα
ποὺ θὰ γυρίσετε στὸ σπιτί σας.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἔχετε καίμει ἕνα
σωρὸ ἔξοδα. Ποίος θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ
γι' αὐτὰ;

Ὁ ὑπεύθυνος, βέβαια, εἶναι ὁ καιρὸς.
'Αλλ' ὁ καιρὸς μπορεῖ νὰ προβλεφθῇ.
'Υπάρχουν, πρῶτα—πρῶτα οἱ προβλέ-
ψεις τῆς μετεωρολογικῆς ὑπηρεσίας.
Κι' ἔκτος ἀπ' αὐτὰς ἔχουμε τὴν στατι-
στικὴν τοῦ καιροῦ κατὰ τὸ παρελθόν.
'Ετσι μποροῦμε νὰ προβλέψουμε μὲ κά-
ποια πιθανότητα τὸν καιρὸ πὺς θὰ κά-
νῃ ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες ἢ ἕνα
μῆνα.

'Αλλὰ, δὲ πῆτε, ὑπάρχουν τὰ ἀπροό-
πτα, τὰ ἀπρόβλεπτα καιρικὰ καπρίτσια.
Γιατί, λοιπόν, δὲν θὰ μπορούσαμε ν'
ἀσφαλισθῶμε ἀπ' αὐτὰ τὸν κίνδυνον, ὁ-
πως ἀπὸ τοὺς τοὺς ἄλλους;

Ἐξαιρέτως ἀπ' αὐτὰς τὴν σκέψιν, οἱ
γαλλικὲς ἀσφαλιστικὲς ἐταιρεῖες ἱδρυ-
σαν ἕναν ἰδιαιτὸν κλάδο ἀσφαλείας,
ποὺ τὴν ὠνόμασαν «ἀσφάλεια κακοκαι-
ρίας καὶ περιηγήσεων».

Προκειμένου μὴ γαλλικὴ οἰκογένεια
νὰ πάῃ ἐξοχή, δὲν ἔχει παρὰ νὰ δη-
λώσῃ πὺς μὴ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία τὸ
μέρος ὅπου θὰ πάῃ καὶ τὸ χρόνο τῆς
περιηγήσεως της. 'Η ἐταιρεία συμβου-
λεύεται ἀμέσως τοὺς πινάκους τῆς καὶ
τῆς λέει ποῖος εἶναι ὁ πιθανὸς καιρὸς
ποὺ θὰ βῇ ἐκεῖ. 'Αν οἱ παραβλέψουν
τῆς δὲν ἐπαληθεύσουν, οἱ πελάτες δι-
καιούνται σὲ ἀνάλογη ἀποζημίωση.

Τὰ ἀσφαλιστὰ κανονίζονται ἐπὶ τῇ
βάσει τῶν πιθανῶν ἐξόδων, τὸ ποσὸν
δὲ τῆς ἀσφαλείας κατατίθεται σὲ τρία
μέρη. Τὸ πρῶτο ἀφορᾷ τὴν βροχή,
τὸ δεύτερο τὴν θερμοκρασίαν καὶ τὸ τρίτο
τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάσταση (νέφους,
ὀμίχλη κλπ.).

'Ενα παράδειγμα θὰ μὰς κάμῃ νὰ
καταλάβωμε καλύτερα πὺς λειτουργεῖ
ὁ καινούργιος αὐτὸς κλάδος ἀσφα-
λείας.

'Ας πάρωμε μὴ γαλλικὴ οἰκογένεια
4 ἀτόμων—γονεῖς καὶ δύο παιδιά— ποὺ
σχεδιάζει νὰ πάῃ στὴ Ροσέλ ἀπὸ τὴς 16
ὡς τὴς 30 'Ιουλίου. Πιθανὰ ἔξοδα:
6000 φράγκα ἡμερησίως, δηλαδή, γιὰ
15 ἡμέρες, 90.000 φράγκα. Αὐτὸ τὸ
ποσὸν θ' ἀσφαλιστε. Δεδομένου ὅτι τὰ
ἀσφαλιστὰ εἶναι 6% θὰ καταβάλετε
5400 φράγκα.

Οἱ πιθανὲς προβλέψεις σύμφωνα μὲ
τὰ στοιχεῖα πὺς εἶπαμε εἶναι: Βροχή,
ὑψὸς 2 χιλιοστώμετρα κατὰ τετραγωνί-
κὸ μέτρο, θερμοκρασία 16 βαθμοὶ (μέ-
σος ὁσος), οὐρανὸς ἀνέφελος (σὲ τῶ-
πον ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ κάμειτε ἥλιο-
θεραπεία κλπ.) 4 ὥρες τὴν ἡμέρα.

'Η οἰκογένεια αὕτη, ἀφ' ὅπου ὑπογράψῃ
τὸ σχετικὸ συμβόλαιον πηγαίνει στὴ Ρο-
σέλ. Καὶ νὰ τί βρῖσκει ἐκεῖ:

1) Βροχή: Ἐπὶ 8 ἡμέρες, ἡ βρο-
χὴ ξεπέρασε τὸ 2 χιλιοστώμετρα κατὰ
τετραγωνικὸ μέτρο. Συνεπῶς, 8 ἡμέ-
ρες χονένες. Γιὰ τὴς 8 αὐτῆς ἡμέρες,
θὰ σὰς ἐπιστραφῶν τὰ 20% τοῦ ποσοῦ
τῆς ἀσφαλείας, δηλαδή 18000 φράγκα.

2) Θερμοκρασία: 'Αν τὸ θερ-
μόμετρο ἐπὶ 7 ἡμέρες δὲν ἔφτασε τοὺς
16 βαθμούς, θὰ εἰσπράττετε ἐπὶ ποσὸν
10%, δηλαδή ἄλλες 9000 φράγκων.

3) 'Ηλιος: 'Αν ἐπὶ 9 ἡμέρες, δὲν
εἶχατε τὸ κανονικὸ τετράωρο ἥλιου, θὰ
εἰσπράττετε ἀκόμη 20% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ
τῆς ἀσφαλείας, δηλαδή ἄλλα 18000
φράγκα.

Σύνολον ποὺ θὰ σὰς ἐπιστραφῇ:
18.000 + 9.000 + 18.000 = 45.000
φράγκα.

Καὶ, βέβαια, δὲν νοσῶκατε τὴν ἐξοχή
σας, ἀλλ' ἀπὸ τὰ 90.000 φράγκα πὺς
ἐξεδεῦσατε, θὰ πάρετε τὰ μισὰ πίσω.

Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ σύστημα ἀσφαλεί-
ας δὲν θὰ μπορούσε ἀραγε νὰ ἐφαρμο-
σθῇ κι' ἐδῶ;

ΜΕΧΡΙ τὸ μοιραῖον ἐκεῖνο ἀπόγεμα,
δὲν εἶχα ποτὲ μοὺ «πειράξει» —ποὺ
λένε— γυναῖκα στὸ δρόμο. 'Εβλεπα
ὁμορφες, ἀξιολάτρευτες καὶ σκαν-
δαλιστικὲς ὑπάρξεις νὰ διαβαίνουν μπροστὰ
μου καὶ δίπλα μου, τὴς θαύμαζα, τὴς λαχτά-
ροῦσα—γιατὶ νὰ τὸ κρῖμα τάχα;— ἀναστέν-
αζα βραδεία, καμμιὰ φορὰ τὴς ἐρωτεύουναι κι'
ὅλας, ἔτσι στὰ πεταχτά, καμμιὰ φορὰ πάλι
τὴς ἀκολουθοῦσα σιωπηλὰ καὶ ἀπὸ κάποια ἀ-
πόστασι, μέχρι ἕνα ὀριζόμενον σημεῖον, γιὰ νὰ
ὀλοκληρώσω τὴς ἐντυπώσεις μου, ἀλλὰ γιὰ νὰ
πειτάξω μὴ κουδέτταν πὺς νὰ ἐκδήλωνε τὸ
θαυμασμό μου, ποτέ! Δὲν τὸ τολμοῦσα. Καὶ
ζηλεύα κατὰ ὅλους, ἀκόμα καὶ γνωστούς
μου, ποὺ εἶχαν τὴ συνήθεια ὁχι μόνο νὰ θαυ-
μάζουν καὶ ν' ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ νὰ μιλάνε
κι' ὅλας — κι' ὅτι πιάσουν. 'Εγὰς ἀπ' αὐ-
τοὺς ἦσαν ὁ Λάμπρος, ποὺ τάχα σύστημα. Καὶ
μοὺ ἐξηγοῦσε τὴν πολιτικὴν του:

— Χρυσέ μου, βλέπεις μὴ ὁμορφὴ γυναῖκα
ποὺ σ' ἀρέσει, μὰ σοὺ εἶναι ἐντελὸς ἀγνωστή.
Πὺς θὰ τὴ γνωρίσης;

— Θὰ πῶ νὰ μοὺ τὴ συστήσουν.

— Κι' ἂν δὲν γνωρίσης ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ
νὰ σοὺ τὴ συστήσῃ; Τὴ καίνεις;

— Τίποτα.

— Ἐγὼ, ἐγὼ κυττάω νὰ συστηθῶ μόνος μου.
Κι' ἂν συστηθῶ, συστήθηκα. Δὲ μ' ἄφησε νὰ
συστηθῶ, φεγγὺ συστημένος καὶ πᾶς γι' ὅ-
λοθ. Τὴ εἶχα τί ἔχασα. Δυὸ, τρεῖς, δέκα, εἴ-
κοσι, κάποια θὰ δεχθῇ τὴ συστάσεις μου. Μὲ
καταλαβαίνει;

Σὲ καταλαβαίνω. 'Αλλὰ, ἂς ποῦμε μοῦ-
τιχε ἕνα τέτοιο πειστήριον. Πῆρα μὴ γυ-
ναῖκα τὸ κατόπιν. Τὴ θὰ τῆς πῶ;

— Ὅχι σοῦ βρῇ.

— Νὰ τῆς πῶ «ὅχι πᾶσά μου»;

— Ἀλλοτε πιάει καὶ ὁ πᾶσας, ἄλλοτε πιά-
νει τὸ ευγενικό, ἄλλοτε τὸ καλαμποῦρι. Κα-
τὰ τὴ γυναῖκα, κατὰ τὴν ὥρα, κατὰ τὴς πε-
ριστάσεις.

— Ἐμένα δὲν μοῦρχειται τίποτα, Λάμπρο.

— Τότε κάνε κάτι πὺς ἀπλό. Σφύρα τῆς.
Δυὸ, τολὰ, σφυρήλατα καὶ ἂν ἐκείνη σπῇ-
κῶν, θὰ γυρίσῃ, θὰ χοιμογέλασῃ, θὰ σοὺ
δώσῃ νὰ καταλάβῃς πὺς διακρίνεται εὐμενῶς,
πὺς θέλει τὴ συνενόησι καὶ τότε θὰ βρῇς
καὶ τὸ θάρρος καὶ τὰ λόγια πὺς χρειάζονται.

Καὶ τὸ παραμῦθι τραβᾷ μόνο του πιά.

Ναί, τὸ σφύριγμα εἶναι μὴ κάποια λύσι
γι' αὐτὰ τὰ περιπατητικὰ ρομάντσα. Αὐτὰ
σκεπάζονται κι' ὁ Λάμπρος μ' ἔκοψε μὲ μὴ
ἐρώτησι:

— Ὡς τώρα, Χρυσάθε, ἔχεις πάρει καμ-
μιὰ γυναῖκα τὸ κατόπιν;

— Πολλὰς καὶ διάφορες.

— Καὶ τί κάμεις;

— Τὴς ἀκολουθῶ μέχρι ἕνα σημεῖον κι' ἔπει-
τα ἀποχωρῶ.

— Νά! μοὺ κάνει ὁ Λάμπρος καὶ μοὺ ἀνοί-
γει τὴν πολυμήνην του κατὰφασα, ἔτσι ποὺ εἶ-
δα καὶ τὰ πέντε πὺς δαχτυλὰ καὶ τὸ μεσαῖον
μὲ δαχτυλίδι, μπροστὰ στὰ μάτια μου.

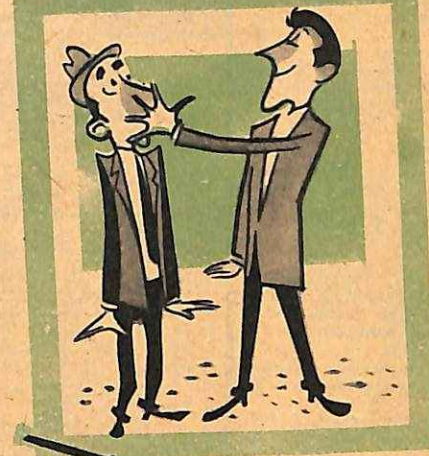
Αὕτη ἡ ἀπρόσβλητή χειρονομία μοὺ μα-
στίνωσε τὸ φιλότιμον.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἀρχὲς καλοκαιριοῦ.
Δελινῶ. Καθήμενα στὸ ὑπαίθριον τραπέζι
κάποιοι λοχαροπλάστες καὶ καμάρωναν τὰ
καινούργια μου παπούτσια. Συγχρόνως εἶχα
καὶ τὸ νοῦ μου ἐπὶς ὁμορφες γυναῖκες ποὺ
πέρασαν, γιατί ἐκεῖνο τὸ πεζοδρόμιο ἦταν
ἐπέναντί μου. Καὶ ἔαφνικά περναί ἐκεῖνη. 'Ε-
να πλάσμα ὑπέροχο, ποὺ ἄς ἔβλεπα ποῖος τὸ
χαίρεται νὰ πάῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ» εἶπα μὲ-
σά μου. Δὲν ἔβλεπε γιὰ ἀριστοκρατίσσαν,
ἀλλ' ὅσον φαίνονταν ἕνα ἐξαιρετικὸ πρόιον τῶν
λαϊκῶν τάξεων. Καὶ τὰ ἐκλεκτὰ προϊόντα ποὺ
προέρχονταν ἀπὸ τὴς τάξεις αὐτῆς, παρουσιάζ-
ουν πολὺ πὺς συνταρακτικὸ θέλημα ἀπὸ
δυστὰ ἀνθρὺ τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἐχουν κατὰ
τὸ ἀνεπιτήδεωτο καὶ τὸ νόστιμον—ὅπως τὰ
ζῖζουτα ποὺ γίνονται χωρὶς λίπασμα.

Τὴν παρακολούθησα μὲ τὸ βλέμμα σὲ καμ-
μιὰ ντυμένην βήματὰ τῆς κι' ἔπειτα, σὰν κά-
ποιος διάβολος νὰ μ' ἐσπρώξε, σηκώθηκα καὶ
πῆρα τὸ κατόπιν τῆς. Συντόμεμα τὴν ἀπό-
στασι σὲ ἔξη βήματα. Δεξιὰ ἐκείνη, δεξιὰ
ἐγὼ. 'Αριστερὰ ἐκείνη, ἀριστερὰ ἐγὼ. Θά-
νομε 'Ακαδημία, δεξὶ πεζοδρόμιον. Θάθελα
πολὺ νὰ τῆς μιλήσω, μὰ τὰ λόγια πνίγονται
στὸ λαμπρὸ μου, σὰν γὰρ στραβοκαταπὴ κι-
νῶ. 'Αλλὰ τί τὰ θέλωμεν τὰ λόγια; Ἐχου-
με τὸ σφύριγμα. Ἐκεῖνη στρίβει Κανάρη,
γιὰ Κολωνάκι. Πίσω ἐγὼ, ἀρχίζω τὸ σφύρι-
γμα. Τρία διπλάσια συνθηματικὰ σφυρήλα-
τα, μὲ τὸν πόνον στὴν πρώτη συλλαβή. 'Ε-
πειτα διακοπὴ καὶ ἑξὰς σφύριγμα. Καμμιὰ
ἐκδήλωσι ἐκ μέρους τῆς—λές καὶ σφυρᾷ
στὸ βρόντο, θάινει τὴν πλατεία, πίσω ἐγὼ καὶ
νὰ σφυρᾷ. Κόβει ἀριστερὰ, ἀκολουθῶ. Καὶ
ἐγὼ θάχω σφυρῇ τὸ λιγνότερον πενήντα φορές. Καὶ σφυρᾷ ἀκό-
μα κρατώντας τὴν ἀπόστασι τῶν ἔξη βημάτων. Ὅπου σὲ μὴ γωνία
ἐκείνη στέκεται καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος μου. Αὐτόματα στέκομαι
κι' ἐγὼ, σὰν νὰ πάτησα ἀπότομον φρενὸν. Εἶμαι σαστισμένος, νομίζω
πὺς ἔχω κοκκινίσει κι' ὅλας. Ἐκεῖνη κάνει δύο βήματα κι' ὅλας δύο,
ἐγὼ καὶ βρισκόμαστε κοντά.

— Ὅριστε, κύριε, λέει. Σφυρίζατε. Τὴ θέλετε;

Ἐχεῖ μὴ ἐκφρασι θυμωμένη, εἰρωνική καὶ ἀπαυδισμένη. Τὴ νὰ πῶ
τώρα πὺς θέλω; Χαμογελᾷ πολὺ ἡλίθια καὶ περιορίζομαι νὰ βγάλω
τὸ καπέλλο μου.

Τὸ σφύριγμα

— Σὰς ρωτᾷ, κύριε. Τὴ θέλετε;
— Ὡστε ἀντελήφθητε τὸ σφύριγμα μου; ψι-
θυρίζω.
— Τὴ νὰ ἀντελήφθη, ποὺ μοὺ πῆρες τ' αὐ-
τὰ τόση ὥρα. (Περναί σὸν ἐνικό κι' ἀμέ-
σως αἰσθάνομαι ταπεινωμένος). Ἀφῖνω καὶ τὸ
παποῦτσι ποὺ τρίζει καὶ νομίζω ὅλη τὴν ὥρα
ποὺς κάποιος περπατᾷ πίσω μου μὲ τὸνα πόδι.
Λοιπὸν, λέγε, τί θέλεις;
— Μὲ συγχωρεῖτε, τραυλίζω, μὲ παρεξηγεῖ-
τε. Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους τοὺς τύπους ποὺ
φαντάζεσθε.
— Βρὲ ἄσε τοὺς τύπους ποὺ φαντάζομαι καὶ
πὲς μου. Γιὰ μένα δὲν ἦταν τὸ σφύριγμα;
— Γιὰ νὰ εἶμαι εὐκρινής, μάλιστα.
— Λοιπὸν, τί γίνεται παρακάτω;
— Παρακάτω... ἔξω κι' ἐγὼ.
— Ἀφ' ὅπου δὲν ἔβρεις, γιατί σφυρίζω;
— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔξω νὰ
σφυρᾷ.
— Βρὲ ἄλλο σοὺ λέω ἐγὼ. Ὅχι ἂν ἔβρης
νὰ σφυρᾷς, ἀλλὰ ἂν ἔβρης γιατί σφυρίζω.
'Οθυμήθηκα αὐτὰ ποὺ μοὺ εἶχε πῇ ὁ Λάμ-
πος).

— Γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν διακρίνεται εὐμενῶς.
— Τὴ πᾶει νὰ πῇ αὐτῇ.
— Ἄν ἐπιθυμῇτε συνενόησι.
— Γιὰ ποῖό ζητήμα;
— Μὰ δὲν καταλαβαίνει: τώρα;
— Ὅχι, δὲν καταλαβαίνει.
— Νά, ἂν ἐπιθυμῇτε συνενόησι, θὰ βρῶ καὶ
τὸ θάρρος καὶ τὰ λόγια πὺς χρειάζονται...
— Ἄειντε, λοιπὸν, βρὲς τὰ.
— Προσπάθησα, μὰ οὔτε θάρρος, οὔτε λόγια εἶ-
ρησκα.

— Καὶ τὸ παραμῦθι τραβᾷ μόνο του, κα-
τάφερα σὲ τέλος νὰ πῶ καὶ μάλιστα φο-
ναχτὰ.

— Ποιὸ παραμῦθι; Τῆς Κοκκινισκουφίτσας;

— Ὅχι... Τὸ ἄλλο!

— Ποιὸ ἄλλο;

— Τώρα ἡ εἰρωνεία ἦταν φανερὴ κι' αὕτη μοὺ
εἶχε φέρι ἑλάνθῃ στὸ κεφάλι. Φαίνεται πὺς
μαζί μὲ τὸ μυαλό μου, στριφογυρίζω καὶ τὸ
καπέλλο μου στὸ χέρι, γιατί ἐκείνη μοὺ
εἶπε:

— Ἄς τὸ τὸ καπέλλο σου, μὴν τὸ τυραννᾷς
πιά. Θέρεσέ το.

— Πῆρα νὰ τὸ φορέσω, ἀλλὰ μοῦφυγε ἀπὸ τὸ
πῆμα.

Ἡ λύσις τοῦ 593
στὴ σελ. 82

Τό θουντράρισμα

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΤΕΧΝΗ

Πώς θα διαλέξετε την καταλληλότερη πούντρα

ΤΙΑ να μοιάζει μια γυναίκα με ζωντανό λουλουδί και να προκαλή το θαυμασμό με το άφθογα μακιγιαρισμένο πρόσωπό της, είναι απαραίτητο να ξέρει να διαλέγει και να μεταχειρίζεται την πούντρα της.

Ακόμη δὲ περισσότερη σημασία αποκτά το καλό πουντράρισμα τώρα τις ημέρες του καλοκαιριού, με το έντονο φως, που προδίδει κάθε αδεξιότητα στην τέχνη του μακιγιαζ.

Δὲν αρκεί να θυμάστε πώς πρέπει να πουντράρετε το πρόσωπό σας, και να κάνετε αυτή τη δουλειά βιαστικά και πρόχειρα. Ένα πουντράρισμα άτεχνο, ή με πούντρα όχι κατάλληλη, είναι προτιμώτερο να λείπει, γιατί κάνει κακό αντί για καλό...

Οι περισσότερες γυναίκες ενδιαφέρονται μονάχα για την απόχρωση της πούντρας που χρησιμοποιούν. Βέβαια, παίζει ρόλο και το χρώμα, περισσότερο όμως πρέπει να σάς απασχολήσει η σύσταση της πούντρας που θα διαλέξετε.

Κι' αυτή εξαρτάται από δυο παράγοντες: 1) από το μέγεθος των μικρών κόκκων που αποτελούν την πούντρα και 2) από την ποσότητα της υγρασίας που απορροφά και την ταχύτητα της απορρόφησης.

Θα μιλήσουμε πρώτα για την ικανότητα της απορρόφησης. Υπάρχει σε κάθε πούντρα μια μικρή απορροφητικότητα—άλλοιως θα ήταν περιττό να συμπληρώσουμε το μακιγιαζ μ' ένα καλό πουντράρισμα, γιατί η πούντρα δὲν θα στεκόταν πάνω στο πρόσωπο.

Για να θεωρήσετε όμως κατάλληλη την πούντρα σας, πρέπει ν' απορροφή τὴν ποσότητα υγρασίας και με τόσο αργό ρυθμό, ώστε να μὲν κολλημένη στὸ μακιγιαζ χωρίς να διαβρέχεται ἀπ' αυτό. Γιατί, αν διαβραχή, οι κόκκοι της θά φουσκώσουν και τὸ στρώμα της πούντρας θά φαίνεται ανώμαλο και σβωλισμένο.

Θ' απορήσετε ίσως γιατί δίνουμε τὴν σημασία στὴν απορροφητική ικανότητα της πούντρας. Τί πρόκειται λοιπὸν ν' απορροφήση, ἐφόσον πουντράρομε τὸ πρόσωπό μας κι' ὄχι κανένα... βρεγμένο σφουγγάρι;

Ἡ ἀπάντησις σ' αὐτὴ τὴν ἀπορία εἶναι ὅτι ἡ πούντρα ἀπορροφά ἀπ' ἐνὸς τὸ λίπος καὶ τὸ νερὸ ποὺ περιέχουν τὰ διάφορα καλλυντικὰ καὶ ἀπ' ἐτέρου τὸν ιδρώτα ποὺ ἀναδύεται σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀρκετὰ ὑγρὰ γιὰ ν' ἀπορροφήσῃ ἡ πούντρα σας, ἐπὶ τέσσερες ὥρες ἂς πούμε, ὥσπου ν' ἀνανεώσετε δηλαδὴ τὸ μακιγιαζ σας.

Ἡ ποιότης της πούντρας ἐξαρτᾶται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν διαστάσεις τῶν μικροσκοπικῶν κόκκων της. Κι' αὐτὲς πάλι εἶναι ἀνάλογες πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ κάθε δέρματος. Γιὰ τὰ περισσότερα δέρματα ταιριάζει μιὰ λεπτότατη πούντρα. Τὰ πολὺ λιπαρὰ όμως, δέρματα, ποὺ ἔχουν τάσι πρὸς τοὺς δισταλμένους πόρους, χρειάζονται μᾶλλον πούντρα πιά χοντροκόκκη.

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸ εἶδος της πούντρας ποὺ πηγαίνει καλλίτερα στὸ δερμα σας, δοκιμάζοντας διάφορες καὶ ἀποκλείοντας ἐκείνες ποὺ φαίνονται νὰ σβωλιάζουν ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου.

Νὰ κι' ἓνα μικρὸ πείραμα, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴν ἐκλογὴ σας: Τρίψτε λίγη πούντρα ἀνάμεσα στὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη σας. Ἄν τὴν ἴδῃτε νὰ σβωλιάζῃ ἔτσι, σίγουρα θά σβωλιάσῃ γρήγορα καὶ πάνω στὸ πρόσωπό σας.

Ἀφοῦ καθορίσετε τὴ σύστασις της πούντρας ποὺ ταιριάζει καλλίτερα στὸ δερμα σας, προχωρήστε ὑστερὰ στὴν ἐκ-

Ἡ πούντρα σας πρέπει νὰ εἶναι κατὰ ἓνα τόνο σκουρότερη ἀπὸ τὸ δερμα σας, ἂν θέλετε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ὥρα διαφάνεια. Ἀριστερά: Οἱ τέσσερις συμβουλὲς γιὰ τὸ καλὸ πουντράρισμα.

λογή της απόχρωσής που κολακεύει περισσότερο τὸ πρόσωπό σας. Ποτὲ δὲν θ' ἀπογοητευθῇτε ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα, ἂν φροντίσετε νὰ ταιριάξῃ ἡ πούντρα σας μετὰ τὴν πραγματικὴ απόχρωσι τοῦ δέρματός σας. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ απόχρωσι ποὺ ἔχει τὸ δερμα στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ καὶ στὴν κορυφὴ τῶν ὤμων — ὄχι στὸ πρόσωπο, γιὰτὶ ἐκεῖ τὴν ἔχει ἀλλοιώσει ὁ ἥλιος, ὁ ἀέρας καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς θερμοκρασίας.

Ἡ πούντρα σας λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι κατὰ ἓνα τόνο σκουρότερη ἀπ' τὸ δερμα σας, ἂν θέλετε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ὥρα διαφάνεια.

Γιὰ τὸ βράδυ—ἓνα χορὸ, ἓνα πάρτυ, ἓνα θέατρο—μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῇτε δυὸ πούντρες. Βάζετε πρώτα μιὰ λίγο σκουρότερη ἀπ' τὸ δερμα σας, κι' ἀπὸ πάνω δεύτερο στρώμα ἀπὸ ἄλλη ἀκριβῶς ὁμοίωχρωμη μετὰ τὸ δερμα σας. Μ' αὐτὸ τὸ «τρίκυ», κολακεύεται ἰδιαίτερως τὸ πρόσωπο, στὸν τεχνητὸ φωτισμό.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ μάθετε νὰ πουντράρεσθε κανονικά. Πρώτα, βάζετε τὴν κρέμα φὸν-νιέ-νέ. Τὴν ἀπλώνετε σ' ἓνα λεπτὸ καὶ ὁμοιόμορφο στρώμα, στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό, καὶ τὴ στρώνετε παντοῦ μ' ἐπιμέλεια.

Ἐρχεται ὑστερὰ ἡ σειρά της πούντρας. Θὰ μεταχειρισθῇτε γιὰ τὸ πουντράρισμα ἓνα ποντὸν ἢ ἓνα φύλλο βαμπάκι. Βέβαια, τὸ ποντὸν εἶναι πιὸ εὐκολομεταχειρίστο. Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νὰ τὸ διατηρῇτε ἀπολύτως καθαρὸ, πλύνοντάς το δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα. Ἀλλοιῶς, χρησιμοποίητε βαμπάκι, ποὺ τὸ πετᾶτε ὑστερὰ.

Ἐνα λερωμένο ποντὸν μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἓνα σωρὸ μολύνσεις τοῦ δέρματος.

Ἄν θὰ προτιμῆσετε βαμπάκι, φτιάχτε μ' αὐτὸ ἓνα λεπτὸ φύλλο, με πλεურὲς 5 πόντων περίπου, καὶ διπλώστε τὴς τέσσερες γωνίες του, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓνα «μαξιλάρακι», ποὺ θὰ μπορῇτε νὰ τὸ πιάσετε εὐκόλα ἀπὸ τὴν ἄκρη ἢ ἀπὸ πίσω (εἰκ. 1). Τὸ βουτᾶτε στὴν πούντρα καὶ τινάζετε τὸ πλεονασμὸ της.

Βάζετε τὴν πούντρα στὸ πρόσωπό σας με ἑλαφρὲς πιέσεις, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ προσώπου καὶ προχωρώντας πρὸς τὴ μύτη, με ὁλοένα μικρότερους κύκλους (εἰκ. 2). Ἀποφύγετε τὸ τρίψιμο.

Ἀφοῦ πουντράρετε ἔτσι ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό σας, γυρνᾶτε τὸ βαμπάκι ἀνάποδα, τὴν ἐσωτερικὴ δηλαδὴ ὀθὶ τοῦ πρὸς τὰ ἔξω, καὶ μ' αὐτὴν σκουπίζετε ἑλαφρὰ τὸ πλεονασμὸ της πούντρας (εἰκ. 3). Τὸ σκουπίσμα αὐτὸ θὰ γίνεταί ἀπὸ τὴ μύτη πρὸς τὰ ἔξω. Μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῇτε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ ἓνα εἰδικὸ βουρτσάκι, πολὺ μαλακὸ.

Ἀφαιρεῖτε ὁλόκληρο τὸ μακιγιαζ, μαζί μετὰ τὴν πούντρα, ὅταν μπορῇτε, καὶ τὸ ξαναφτιάχνετε ἐξ ἀρχῆς. Ἄν χρειαστῇ όμως στὸ μεταξύ ν' ἀνανεώσετε τὸ πουντράρισμα σας, ἐφαρμόζετε τὴν ἴδια τακτικὴ ποὺ σᾶς ὑποδείξαμε πιὸ πάνω: πιέσι δηλαδὴ, δίχως τρίψιμο (εἰκ. 4).

Ἐκδρομικὲς ἐξυρμίδες

Ποιῖς, πιά, τοῦ Ἀστεως νὰ βράξῃ τὸ κατράμι, κι' ὁ κόσμος πρὸς τὴν ὑπαίθρου ἀκράτητος ἐκδράμει, προτοῦ ἀπὸ τὸν καύσωνα τελειῶς μπαλάντισῃ καὶ σάν... ἂς ὁ ὁ δὲ κώνωπας τὸ σῶμα τοῦ κεντήσῃ! Πρὸς στὰ λαγκάδια τρέπεται καὶ τὰ ψηλὰ τὰ ὄρη, ἢ κατὰ τὰ νησάκια μας, συνήθως, βάζει πλώρη κι' ἡ κίνησις τῆς πόλεως, χωρὶς πολυλογία, ἔχει τὴν κάθε Κυριακὴν πραγματικὴν... ἀργία!

Μ' ὅλως σημαίνει Σάββατο καὶ φτάνει Κυριακὴ, οἱ πάντες σὲ μιὰ ἐξοδὸ τὸ εἰσέρχονται γενικῇ κι' ἀπὸ τὸ μεσονύκτιο, ποικίλα τροχοφόρα ἐξέρχονται κατὰμεστα στὴν ὑπαίθρου τὴ χώρα... Δεσφορεία, φορηγὰ, φορτοταξί, καμιόνια, μοτοσυκλέτες δίκυκλες καὶ τρίκυκλα... κασόνια παρέες μεταφέρουνε, συλλόγους, σωματεῖα καὶ τὰ ρουμάνια πηζοῦνε καὶ γίνονται... Χαντεῖα!

Ἀντιλαλοῦν οἱ λαγκαδιὲς ἀπὸ φωνῆς καὶ γέλια ἢ ἀπ' τὰ βαρβαρόχηκα τοῦ μουζουκιοῦ τὰ τέλια κι' ἔχεις τὴν γνώμη, βλέποντας παρόμοιες συντροφίες, πὼς οἱ πενκῶνες ἔγιναν, ἐξαίφνης... Τζιτζιφιές! Κυριαρχεῖ τὸν ζευγαριῶν τὸ παίξε καὶ τὸ γέλια, τὸ «βλέλλεῦ - μπῶλ» καὶ τὸ κωφτὸ ἢ καὶ τὸ «κούνια μπιέ- (λα)

καὶ σὲς πενκίς, οἱ φλογεροὶ τρυπῶνουν ἐρασταί, με κινδύνου νὰ γίνοντε τοῦ δάσους... ἐμπρησταί!

Ἐὰν τὰ ζευγάρια τρέχουνε τὰ νειῶτα στὰ ψηλῶματα, ἢ στήνουν τὴ φωλίτσα τους στὰ πιὸ πυκνὰ φυλλώματα ὅπου τὰ λένε τρυφερά καὶ πονηρὰ καμμιὰ φορὰ...

Ἔτσι, λοιπὸν, σὲς φυλλωσιὲς τὸ βλέμμα σου ἂν εἴης εἴτε ἂν τείνης τὸ αὐτὶ πρὸς τὴν δεινροστομία, νομίζεις τότε, φίλε μου, ὅτι ἀκούς ἐκρήξεις ἀπὸ τῆς... Ἀθουπόλεως τὰ λιγνιτωρυχεῖα!

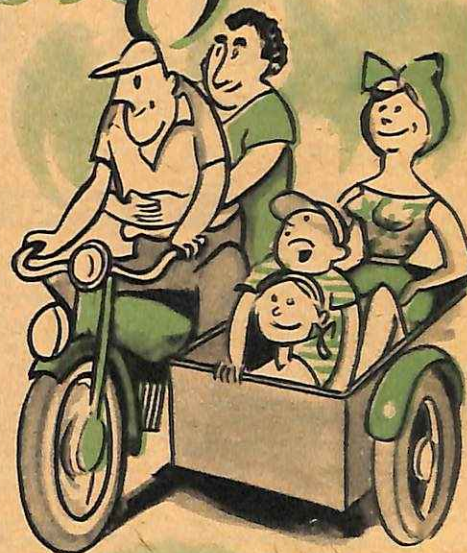
Ἡ ζέση ἢ ἀνυπόφορη τοῦ Ἀστεως κι' ἡ σκόνη τὸν κόσμο, κατὰ κύματα αἰσιῶς ξεσηκώνει, πὸν τὸ Σάββατοκύριο καὶ τραβᾷ πανεντυχῆς νὰ κἀν ὡς τὴν Κούλουρη... ταξίδι ἀναφυγῆς! Μιὰ ταπεινὴ ἀτμάκατο πολλὰκις ἀγκαζάρε, ὥστόσο σὺν μαρκήσιος πραγματικὸς ποζάρε, γιὰτὶ εὐκαιρία κι' αὐτονοῦ τοῦ δίνει τέτοια μέρα, νὰ κἀν ἔστω καὶ με μιὰ μασόνα... κροναζιέρα!

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ποὺ δὲν μποροῦν οὔτε μασόνα νὰ χαροῦν, με προθυμία δίδουνε δυὸ φράγκα, ἢ καὶ τρία καὶ πέφτουν κάθε Κυριακὴν στὴν φυσιολατρεία! Τὸ μποῦσι παίρνουν δηλαδὴ καὶ πᾶνε ὡς τὴ Βούλα, πὸν ἡ δροσιὰ της δὲν ζητᾷ καὶ δὲν κιντᾷ σακκούλα καὶ λόγῳ Βούλας φυσικά, στὸ νιῶλλα καλοκαίρι, δὲν λυώνουν οἱ ταλαίπωροι σὺν νᾶναι... βουλονέρι!

Πρὸς αἰς ἀκτὲς τῆς κοντινῆς, τῆς προσιτῆς καὶ τῆς φτηνῆς, σωστῇ... ἀνθρωποθάλασσα, με λόγους ἄλλους, τρέπεται, ὅπου χωρὶς ὑπερβολῆς, τὸ θηλυκὸ τὸ σύγχρονο, πὸν ἐπαμὲ νὰ ντρέπεται, σὲ τολημῶντες πολλὰς κι' ἀσύστολες ἐκτρέπεται...

Ἐφ' ὃ κι' ὅσοι πηγαίνουνε γιὰ ν' ἀπολαύσουν ἀδρα καὶ στὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας νὰ νοιώσουνε δροσιές ἀφρίζουν ἀπ' τὴ βράσι τους, φωντίζουν ἀπ' τὴ λαθρα καὶ νοιώθουν φουρτουναίσματα καὶ... φουσκοθαλασιές!

Εἰς τὸν γράφοντα
Μα. Τατζία

19

ΕΚΕΙΝΗ (διά της βίας συγκρατεί ένα δάκρυ που τρεμουλιάζει στην άκρη των βλεφάρων της): 'Επι τέλους, αυτό λεγεται σοφισμός... ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εχεις δίκιο, και σου ζητώ συγγνώμη... (Της πιάνει το χέρι).

ΕΚΕΙΝΗ (το τραβάει κοκκινίζοντας): Μά... για το Θεό! Πρόσχευε λίγο... Θα μάς δουν οι άλλοι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι... Και βάτανε αυτό κάτι πιο πολύ από σκανδαλώδες, θάτανε ανάρμοστο!

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε λέξι σου είναι και μία καινούργια μαχαίριά στην καρδιά μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ελα... Ξέχασε τις λέξεις μου... Ξέχασε, ακόμα, και το σκληρό παρόν... Θυμήσου το μαλακό, το βελούδινο παρελθόν, που μάς ένωσε άλλοτε με τα λουλουδιένια δεσμά του! 'Ησουν, τότε, ένα γλυκύτατο γυναικείο χερούδι, κι' ήμουν ένας υποφερτός νεαρός, με πλούσια μαλλιά και πιο πλούσια όνειρα... Βλεπούσατε γοητευμένοι κάθε βραδάκι, την ώρα που ο ήλιος μαζευε τα χρυσάφια του, εκεί, προς τα βόρεια της Σαλαμίνας, κι' η νύχτα, η ώρα της νύχτας, η γλυκειά, η διακριτική, άπλωνε τα σκοτάδια της για να μάς σκεπάσει μέσα στο ευεργετικό της μυστήριο... Γυρνούσαμε όλες τις μαγικές εξοχές, γλυστρούσαμε μέσα από τις ασύγκριτες ομορφιές της φύσης, και είχαμε την εξίσωση αυτήπατή ότι όλες οι ομορφιές ήτανε κανονικές για μάς και μόνο! 'Αλλά, και μήπως δεν ήτανε; 'Ολα, ήλιοι και φεγγάρια, άστρα-φεγγιές και λιακάδες, νύχτες και μέρες, λες κι' ήτανε πλασμένα για να ομορφύνουν με διακοσμητικές πιελιές την ερωτική ευτυχία μας... 'Ομως, ο Θεός δεν το θέλησε να ενώσουμε! Και χωρίσαμε! Μ' άλλον παντρεμένη εσύ, μ' άλλη παντρεμένος εγώ... Και περάσανε τα χρόνια μας χωρίς ευτυχία! Γιατί, θέλω να πιστεύω ότι δεν ήσουν ευτυχισμένη, το ίδιο όπως δεν ήμουν κι' εγώ... 'Ασε με να πιστέψω ότι μάς ένωσε η ίδια δυστυχία, η ίδια πικρή νοσταλγία για τις λίγες μέρες του ευτυχισμένου ερωτικού παρελθόντος...

ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει ένα στεναγμό της): 'Ητανε μία κακή τύχη να μη μπορέσουμε να ζήσουμε ποτέ μαζί... ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): 'Ισως νάτανε και για κέρβος της άγιας μας, που σήμερα έμεινε πνιγμένη μέσα στη γλυκειά μελαγχολία της νοσταλγίας, ένα έλλοιό θα ήλπιησάνε όταν από τις πιο αποπνικτικές αναθυμιάσεις της ρουτίνας!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως... (Προχωράνε λίγα βήματα σιγά. Δίπλα τους το λυκόφως απειλεί να πέφτει μαλακό, βελούδινο. Είναι η ώρα των πικρών αναπολήσεων... 'Εκείνη, πούχει κόψει στο πέρασμά της ένα τριαντάφυλλο από κάποιο φράχτη, του το δίνει, δειλά, χωρίς άχρηστα λόγια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πραγματικά, βαθεία συγκινημένος): Σ' εύχαριστώ... (Το πλησιάζει στο πρόσωπό του, στα χείλια του, εκείνο όμως, πριν προφτάσει να το μύριση, ξεφυλλίζει μέσα στα χέρια του, σαν τις ερωτικές τους ελπίδες...).

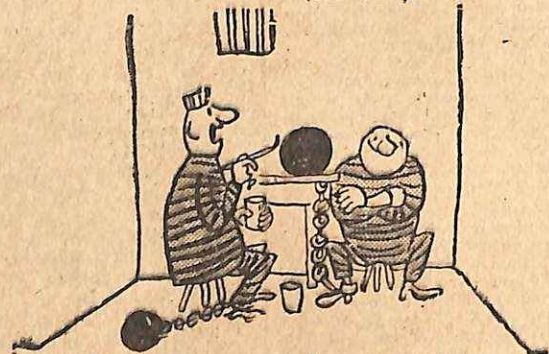
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η μαγειρεία ως.. όπλο

Οι νοικοκυρές ανακατεύουν συχνά την ψυχική τους διάθεση με το... μενού και μεταχειρίζονται την τροφή ως όπλο—λέει ένας ειδικός επιστήμων, ο δόκτωρ Χ. Μούσ. Για να επιμωρύνουν τους δικούς τους, αυτές μαγειρεύουν ό,τι δεν τους άρεσει. Αντίθετα, όταν είναι ευτυχισμένες, ή θάταν θέλουν να κερδίσουν τη φιλία και το θαυμασμό των άλλων, τους σερβίρουν μπιφτέκι, φρουτοσαλάτες, παγωτό κι' άλλες τέτοιες λιχουδιές.

Ενσταντάνι!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χαμογέλασε και λίγο, βρε Μιστόλη!...

Δεν το βουλώνετε επί τέλους, να εργαστούμε με την ησυχία μας;

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΜΥΡΙΖΕΙ ΜΠΑΡΟΥΤΙ

Νεορά χωριτοπούλα, μόλις είκοσι ετών, εξεμάνη με τον πλανών της καρδιάς της εκλεκτόν και, χωρίς ν' άρνησιν, πήγε να... ξεκαθαρίσει!

«Μπάμ», λοιπόν, με μίας ήκουστη και με μίας τον τόν διέγραψε απ' τους ζώντας και τον έστειλε στον (λάκκο!

Τρέμα! άντρες επομένως, των οπλέων μας το μένος και οκαθόπερ σθεναράς, ότι έφτασε ο καιρός, που τα θύλακα κατέχουν όπλα σύγχρονα καινούρια κι' όχι μόνον της «Βασιλως» τα παλιόνοστα («κουμ- (πούρια)! Γ. Θ-ε

ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟ του γαϊδάρου

Ένα άδικημένο ζώο που δημιούργησε μεγάλους πολιτισμούς. Αφού υπήρξε επί αιώνες πιστός και πολυτίμος φίλος του ανθρώπου, ο γαϊδάρος βρίσκεται τώρα σε ξεπεσμό. Μονάχα σε ώριμους θέρμες χώρες, όπως στην Ισπανία, την Αίγυπτο, το Μεξικό, την Περσία και τη Μάλτα, εξακολουθούν να αναγνωρίζουν το αναμφισβήτητο προσόντα του και να τον έχουν σ' έκτιμηση.

Κατά τους ζωολόγους, ο γαϊδάρος προήλθε αρχικά από ένα είδος αγρίων γαϊδουριών της Αθροονίας. Έξμερωθηκε πρώτα από τους Αιγυπτίους, πριν ακόμα απ' το άλογο κι' όταν η Εύρωπη βρισκόταν στη νεολιθική περίοδο. Είθε δε μεγάλος δόξας, στους αρχαίους πολιτισμούς, οι Αιγυπτίοι τον θεωρούσαν ιερό ζώο του θεού Σηθ.

Ο Χριστός τον διάλεξε ως υποζύγιο, όταν μπήκε στην Ιερουσαλήμ την Κυριακή των Βαίων, όχι για να δείξη έτσι ταπεινοφροσύνη, όπως νομίζουν πολλοί—άλλα απεναντίας για να κάμψ θριαμβευτική την είσοδό του σ' αυτή την πόλη. Πράγματι, σε πολλές φυλές της Μέσης Ανατολής, οι σημαίνουσες προσωπικότητες πηγαιναν με το γαϊδάρο.

Αλλά κι' οι Μωαβεῖθνοι χρησιμοποίησαν ευρύτετα αυτό το ζώο για τα μακρινά και κερπαστικά προκυνηματά τους στη Μέση.

Ο γαϊδάρος έπαιξε εξ άλλου μεγάλο ρόλο στον εκπολιτισμό της Βορείου Αφρικής απ' τους Εβραϊσουλμάνους και της Δυτικής Ευρώπης από τους Ρωμαίους και τους Ισπανούς. Ο Πλίνιος αναφέρει ότι ένας καλός γαϊδάρος κόστιζε στην εποχή του έξη φορές περισσότερο από ένα άλογο ράτσας.

Η μεγάλη όμως διάδοσι του γαϊδάρου στη βόρεια Ευρώπη οφειλόταν στους Σταυροφορούς, που τον έφεραν μαζί τους κατά την επιστροφή τους απ' τη Βόρεια Αφρική. Αργότερα, οι Ισπανοί τον εισαγάγαν στη Βόρεια Αμερική, και πρώτα στο Μεξικό. Εκεί, το ζώο αυτό ευδοκίμησε εξαιρετικά κι' έγινε μεγαλύτερο, χάρις στην επιμελημένη επιλογή και περιποίηση που βρήκε. Έγιναν μάλιστα επιτυχημένες διασταυρώσεις του με ονάνους της Ασίας.

Σήμερα, τα γαϊδούρια είναι παραμελημένα, διατρέφονται άσχημα, κι' έτσι έχουν χάσει την ταχύτητα που είχαν άλλοτε, ενώ συχνόνας το ανάστημά τους έχει περιορισθ στο 1 μέτρο το πολύ.

Ώστόσο διατηρούν τα βασικά προτερήματά τους: την ανεξάντηλη υπομονή, την ήρεμία, την αντοχή... Έκείνοι που θεωρούν το γαϊδάρο ήλιθιο και πεισματάρη, έχουν μεγάλο άδικο. Στις χώρες όπου ζέρουν να τον έκτιμουν, τον βάζουν πάντα επικεφαλής των καραβανιών που ταξιδεύουν στις έρημους ή στα βουνά, γιατί ζέρει να διαλέγη τον ασφαλέστερο δρόμο και να οδηγεί αλάνοστα τ' άλλα ζώα που τον ακολουθούν.

Ο γαϊδάρος ζή συνήθως περισσότερο απ' το άλογο: 25-30 χρόνια. Αναφέρεται όμως η αυθεντική περίπτωση ενός τέτοιου ζώου που έφτασε τα 47 χρόνια, ενώ για έν' άλλο, που φώφησε το 1937, λέγανε πως ήταν 86 ετών.

Άλλες διαφορές του απ' το άλογο είναι η πολύ συντομότερη διάρκεια της εγκυμοσύνης του (270 μέρες περίπου), το σχετικά μεγαλύτερο κρανίο του, οι στενότερες όπλες του και η ικανότης του να κοιμάται πολύ λιγότερο.

Πράγματι, σπάνια ξαπλώνεται κάμω για να κοιμηθ—εκτός αν είναι κατακουρασμένος από την πολλή δουλειά. Μπορεί να εργασθ σκληρά και να συντηρηθ με τη φτωχικώτερη τροφή, όπως π. χ. τα γαϊδουράγκαθα.

Αποφεύγει τη λάσπη και το ύγρο χώμα, ενώ αντίθετως του άρέσουν οι στεγνοί και σκονισμένοι δρόμοι, πράγμα που αίνεται ν' αποδεικνύουν την προέλευσή του απ' την έρημο.

Πίνει πολύ λίγο νερό, έννοει όμως να είναι ολοκάθαρο, αλλιώς δεν τ' άγγίζει. Αυτή είναι η μοναδική ιδιότητά του.

Αδυνήθιστες μονομαχίες

Με φτερά, με αυτοκίνητα, με μαστίγια...

Σ ΠΑΝΙΑ συμβαίνει να μαλώσουν μεταξύ τους οι Ιθαγενείς της φυλής Σακάι της Μαλαισίας, ή να έχουν να κανονίσουν κάποιο ζήτημα τιμής... Σ' αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις, καταφεύγουν στη μονομαχία. 'Οχι όμως με φονικά όπλα, αλλά... με φτερά! Στέκονται ο ένας αντίκρυ στον άλλον, μέσα σ' ένα κύκλο διαμέτρου 3 μέτρων περίπου. Είναι γυμνοί ως τη μέση και ώπλισμένοι με μακριά φτερά παγωνιού, με τα οποία γαργαλάνε ο ένας τον άλλον σ' όλα τα πιο ευαίσθητα σημεία: κάτω απ' το πηγούνι, στ' αυτιά και στα ρουθούνια, κάτω απ' τις μασχάλες και στα πλευρά...

Αυτό κρατάει άρκετη ώρα, ώπου ο ένας απ' τους δυο δεν μπορεί πια ν' αντέξει στο γαργαλήμα και σκάζει στα γέλια. 'Ο αντίπαλός του άνακνυρσεται τότε νικητής!

Μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο μονομάχησαν τελευταίως δυο Σακάι, στη Γιορζορ, για τα άραία μάτια κάποιας καλλονής της ζούγκλας. Μία άλλη φυλή, στη νήσο Βόρνεο, έχει βρή ένα ακόμη ευκολότερο τρόπο να κανονίη τις διαφορές της: 'Όταν συμβή να μαλώσουν δυο άντρες, καλούν όλες τις γυναίκες της οικογένειάς τους... και τις βάζουν να τασκούθουν για λογαριασμό τους, ενώ αυτοί παρακολουθούν μ' όλη τους την ήουχια το θέαμα!

Λιγότερο θυμωσφοί και πιο φαναστικοί είναι οι Σεαχίλι της Αφρικής. 'Όταν δυο Ιθαγενείς της φυλής αυτής αποφασίσουν να μονομαχήσουν, πηδάνε μέσα σ' ένα ποτάμι γεμάτο κροκοδείλους και κολυμπάνε ως την αντίκρυση δ'ή. Συναγής, φτάνει εκεί ο ένας μόνο—ή και κανένας. 'Αν τύχη όμως να φτάσουν και οι δυο, ξαναγυρίζουν πίσω κολυμπώντας, ώπου ν' απομείνη ο ένας, που θεωρείται τότε νικητής.

Αλλά ως άφισουμε τις εξωτικές φυλές, για ν' αρχοληθούμε με τους απολιτισμένους. Σε μία ταβέρνα του Λονδίνου είχαν μαλώσει, προ έτών δυο οδηγία φορτηγών αυτοκινήτων. 'Όταν βγήκαν από εκεί, οι άλλοι πελάτες της άκολούθησαν, περιμένοντας να πιστώσουν στις γροθιές... 'Αντί γι' αυτό όμως, τους είδαν ν' ανεβαίνουν στα καμινιά τους να παίρνουν φόρα... και να τα ρίχνουν το ένα πάνω στ' άλλο.

Τ' αυτοκίνητα καταστράφηκαν κι' οι οδηγίοι τους κατήλθανε στο νοσοκομείο, Ικανοποιημένοι για το αποτέλεσμα... Ξέρετε δε γιατί είχαν μαλώσει; Γιατί καθένας τους καυχόταν πως ήταν καλύτερος σωφέρ απ' τον άλλον!

Για ν' αποφύγουν την επέμβασι της άστυνομίας, δυο γκάνγκστερς της Μασσαλίας μπήκανε σε χωριστές βάρκες και τράβηξαν κουπί, ώπου αποφασιστήθηκαν 4 μίλια απ' τη στεριά. Έγιναν ύστερα τα πιστόλια τους κι' άρχισαν ν' αλληλοπυροβολούνται!

Οι ασφίρες τους δεν χτύπησαν κανένα, τρύπησαν όμως τη μία βάρκα, που έκανε νερά και βούλιαξε.

Ο έπιβάτης της βρέθηκε στη θάλασσα, φωνάζοντας πως δεν ήξερε κολύμπι. 'Αμέσως ο αντίπαλός του βούτηξε και τον έσωσε!

Στη Μασσαλία επίσης, κάποιος παρουσιάστηκε στον άστυνομία κι' έκαμε παράπονα έναντι ενός οπλοπώλη.

Είχε αγοράσει—είπε—ένα πιστόλι απ' το κατάστημά του, για να μονομαχήση. 'Αλλά το όπλο αυτό έπαθε αφλογιστία, κι' ο αντίπαλός του τον πλήγωσε στον ώμο. Τώρα λοιπόν ο «παθών» ο οπλοπώλης, γιατί του είχε πουλήσει ένα όπλο αεκατωματικό! 'Η άστυνομία τον παρέπεμψε στο 'Εμπορικό 'Επιμελητήριο, το οποίο ύποχρώσε τον οπλοπώλη να του επιστρέψ τα λεφτά του ή να του δώση ένα καλύτερο πιστόλι.

Αφού κανονίστηκε έτσι η υπόθεσι, η άστυνομία συνέλαβε τον παραπονούμενο, γιατί οι γαλλικοί νόμοι άπαγορεύουν τη μονομαχία! 'Η ίδια άπαγορεύει ίσχυει στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες. Δεν προτείνεται όμως πάντοτε—κι' άπόδειξι είναι ότι, στο περασμένο

έτος, έγιναν πάνω από εκατό γνωστές μονομαχίες, καθώς κι' εκατοντάδες άλλες που έμειναν κρυφές και άγνωστες.

Σ το Παρίσι, ένας Γάλλος παραγωγός φιλμ κι' ένας κριτικός, αντί-ζηλοι για μία γυναίκα, άποφάσισαν να λύσουν τη διαφορά τους με τα πιστόλια, σε κάποιο ιδιωτικό κήπο.

Η μονομαχία έγινε τα ξημερώματα. Οι δυο αντίπαλοι είχαν έξυπνησει κι' ήταν κατάχλωμοι. 'Ο ένας ήταν τόσο μεθυμένος, ώστε δεν μπορούσε να σταθί στα πόδια του. 'Ο άλλος έτρεμε απ' το φόβο του.

Τα πιστόλια τους ήταν παλιά και σκουριασμένα, προερχόμενα από κάποια άποθήκη θεάτρου...

Τελοπαίναν, ο παραγωγός κι' ο κριτικός άπομακρύνθηκαν δέκα βήματα, ύστερα άνακουφισμένοι και πυροβόλησαν.

Δηλαδή, τίς σκανδαλή. 'Αλλά... δεν έγινε τίποτε!

Ο πρώτος κούνησε δυνατά το όπλο του και ξαναδοκίμασε να ρίξη. Τίποτε και πάλι... 'Ο άλλος τον κούταζε, φανερά άνακουφισμένος.

Οι δυο μάρτυρές τους πήραν τότε τα όπλα κι' άπομακρύνθηκαν λίγο για να τα εξετάσουν. Πάνω στην εξέτασι λοιπόν, το ένα απ' τα πιστόλια πήρε φωτιά, έκαψε τα φρούδια του ενός μάρτυρος και πλήγωσε το δεύτερο στον ώμο!

Οι μάρτυρες κατέληξαν στο νοσοκομείο. Οι άντίπαλοι γύρισαν στα σπίτια τους, συμφιλίωμένοι.

Αλλά η άραία τους έδωσε και στους δυο... το άπολυτήριο τους, γιατί την είχαν εκθέσει με τα καμιάματά τους!

Λιγότερο καμική και περισσότερο πρωτότυπη ήταν η μονομαχία που έγινε προ όλίων έτών, στην Αυστραλία, μεταξύ δυο γυναικών.

Τα όπλα τους ήταν κάτι μεγάλα μαστίγια που χρησιμοποιούν οι καου-μπόυς στη δουλειά τους! Μ' αυτά κυνηγούσαν ή μία την άλλη, επί μια όλοκληρη ώρα, στους δρόμους κάποιας μικρής πόλεως του Κουήνσλαντ.

Όταν έπιχειρήσαν δε να επέμβουν δυο άντρες και να τις χωρίσουν, στράφηκαν κι' οι δυο έναντι τους και τους άναγκασαν να το βάλουνε στα πόδια, περίτρομοι!

Δυο λοχαγοί, στην Πολωνία, έπιχειρήσαν πέρσι να καταστρατηγήσουν τον παλιό νόμο, που άπαγορεύει τη μονομαχία έφσον και αντίπαλοι βλέπουν ο ένας τον άλλον.

Όπλομένοι λοιπόν με πιστόλια και ζυπόλητοι, κλειστήκαν σε μία κατασκήνωση αίθουσα. 'Ο καθένας τους θα πυροβόλούσε όταν θα του φαινόταν πως άκουγε τον άλλον να κινήται ή ν' αναπνέη. Μά άποφεύγανε κι' οι δυο να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο.

Σ το τέλος, ο ένας κατέφυγε σ' ένα έξυπνο τέχνασμα:

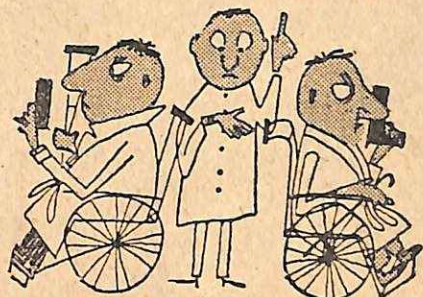
Πέταξε ένα νόμισμα στην απέναντι γωνιά της αίθουσας. 'Αμέσως ο άλλος εφαιστήθηκε και πυροβόλησε προς τα εκεί.

Τότε ο πρώτος, οδηγημένος απ' τη λάμψη του όπλου του, τον πυροβόλησε και τον σκότωσε.

Οι κοινοιστικές άρχές δεν μπορούσαν να εφαιρύνουν τον νόμο περί μονομαχίας, έφσον κρέμασαν τον ένοχο άξιωματικό για άξιωματικόν άστικόν συνθηδεών!

Τέλος, δυο παράλυτοι Βέλγοι μονομάχησαν με πιστόλια από τις τροχοφόρες πολυθρόνες τους, σ' ένα διάδρομο του νοσοκομείου. Μολοντί δε άπειχαν μόνο πέντε βήματα μεταξύ τους άσχύρησαν κι' οι δυο!

Υστερα, ο ένας λιποθύμησε απ' την ταραχή του κι' ο άλλος έπαθε ύστερική κρίσι...

Δυο παράλυτοι Βέλγοι μονομάχησαν με πιστόλια από τις τροχοφόρες πολυθρόνες τους...

Οι Ιθαγενείς της φυλής Σακάι γαργαλάνε ο ένας τον άλλο με φτερά παγωνιού...

Μπήκαν στις βάρκες κι' άρχισαν να αλληλοπυροβολούνται!

Είδαν τους άδονους να ρίχνουν τα καμινιά το ένα πάνω στο άλλο...

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΛΛΟΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο βασιλιάς Φραγκίσκος, αντί για τη Μαγδαληνή Φερρόν, βρίσκει στο σπίτι του Κεραμεικού τη Ζιλέτ μαζί με τον πρίγκιπα και τη πριγκίπισσα ντε Μοντεμπέλο. Έπακολουθεί μία βίαιη συνομιλία, γιατί ο βασιλιάς θέλει να πάρει μαζί του την Ζιλέτ. Αναγκάζεται, όμως, να φύγει απογοητευμένος. Έπειτα από μια ώρα οι άνθρωποι του ζωνούν το σπίτι του Κεραμεικού, αλλά το βρίσκουν άδαιο. Ο Φραγκίσκος μαθαίνει από τον Μονκλάρ ότι ο Μανφρέδος είναι γιος του Μοντεμπέλλο. Στα ανάκτορα βρίσκεται τον Ραμπελαί, που του δίνει ελπίδες ότι μπορεί να τον θεραπεύσει. Ζητάει, όμως, να μάθει τι απόγινε ο Ντολέ.

27ον — Διάβω! είπε ο Φραγκίσκος, χτυπώντας τη μπόττα του στο πάτωμα. Γιατί ο φίλος σας Ντολέ δεν καθόταν ήσυχος; Τη στιγμή που σας έδινα το λόγο μου πως θα τον έσωζα, δεν ήξερα τι είχε κάνει.

— Τό ξέρω Μεγαλειότατε, απάντησε ο Ραμπελαί. Τα ξέρω όλα! Ο Ντολέ αποπειράθηκε να δραπέτευση... 'Αλλά που βλέπετε το εγκλήμα του; Όταν ήσαστε αιχμάλωτος στη Μαδρίτη, δεν θα φεύγατε από τη φυλακή σας, αν σας δινόταν η ευκαιρία;... Συλλαμβάνεται ένας αθώος κι' οι έχθροι του μηχανεύονται τα πάντα για να τον στείλουν στο ικρίωμα. Κι' αντί να τιμωρήσετε αυτούς τους ανθρώπους, που καταράσσονται την έννοια της βασιλικής δικαιοσύνης και κλόνισαν τις βάσεις του θρόνου σας, καταλογίζετε σαν εγκλήμα στον αθώο, που αυτοί οι αθλιοί ήθελαν να καταστρέψουν, το ότι προσπάθησε να σωθεί φεύγοντας από τη φυλακή του! Αυτός ο άνθρωπος, ωστόσο, είναι ένας μεγάλος διανοστής, ένας αληθινός σοφός, που δοξάζει την πατρίδα του και το βασιλιά του.

— Σας υπόσχομαι, είπε ο βασιλιάς, που ήθελε να καθιστούσε το Ραμπελαί, ότι στη δίκη του δεν θα γίνει λόγος για την απόπειρά του να δραπέτευση. Θα δικασθώ μόνον σαν αιρετικός... Θα δώσω άμεσως κι' όλες τις απαραίτητες διαταγές... Σας το όρκίζομαι, αγαπητή φίλε.

— Είσαυτε, σ' αλήθεια, πολύ μεγάλης ψυχής! απάντησε ειρωνικά ο Ραμπελαί. Μου όρκίζεστε ότι δεν θα γίνει λόγος για την απόπειρά του να δραπέτευση, αλλά ότι θα δικασθώ μόνον ως αιρετικός, σαν να μην ξέρετε ότι η πρώτη απ' αυτές τις κατηγορίες είναι ασημένια, ενώ η δεύτερη μπορεί να τον στείλει στην άγχνη ή στην πυρά. Θέλετε, λοιπόν, Μεγαλειότατε, παραδίδοντας τον Ντολέ στο δήμιο, να κηλιδώσετε για πάντα το όνομά σας; Θέλετε να γράψετε η ιστορία ότι ο νικητής του Μαρινιάν κουρελιάστηκε από το Λογιόλα;... 'Ας μην κρυβόμαστε πίσω από τα δάκτυλά μας, Μεγαλειότατε. Τον Ντολέ τον θυσιάζετε στον Λογιόλα! Φοβάσαστε μήπως ο καταραμένος αυτός μοναχός σας διαβάλει στη Ρώμη και προκαλέσει την οργή του Πάπα εναντίον σας; Γι' αυτό υποχωρείτε σ' όλες τις αξιώσεις του. Θέλετε, λοιπόν, να γράψετε η ιστορία ότι ο βασιλιάς Φραγκίσκος ήταν δειλός;

Ο βασιλιάς έσφιξε τις γροθιές του. 'Ηταν έτοιμος να ξεσπάσει. 'Αλλά σκέφτηκε πως ο Ραμπελαί κρατούσε τη ζωή του στα χέρια του. Και, μ' όλο που δεν του άρεσε να τον λένε δειλό, συγκρατήθηκε.

— Φίλε μου Ραμπελαί, είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει, μου φαίνεται πως ξεπεράσατε το μέτρο. Σας παρακαλώ να συνέλθετε.

— Συγχωρέστε με, Μεγαλειότατε, απάντησε ο φιλόσοφος. Η λήψη μου μ' έκαμε να παρασυρθώ.

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Και δεν προσπαθούσε να τα κρύψει. 'Η λήψη του ήταν τόσο μεγάλη, που ένοιωσε την καρδιά του να ξεσπάσει.

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΡΗΣ

πειράθηκε να τον σκοτώσει.

Ο Μονκλάρ στήριξε το βλέμμα του πάνω στο βασιλιά. Ήξερε πως ο Ραμπελαί βρισκόταν στο διπλανό γραφείο και δεν του ήταν δύσκολο να μαντέψει τη συγκίνηση του Φραγκίσκου.

— Μεγαλειότατε, απάντησε, μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να σώσει τον κύριο ντε Λογιόλα. Κι' αυτό το θαύμα έγινε. Ο χειρουργός της Μεγαλειότητος σας με βεβαίωσε πως γλύτωσε τον κίνδυνο, μ' όλο που, βέβαια, θα άργησε κάπως να συνέλθει.

— 'Α! Έκαμε ο βασιλιάς.

Και ξαναγύρισε στο γραφείο του.

— 'Αν του έλεγα πως ο Λογιόλα πέθανε ή πως είναι έτοιμος να πεθάνει, θα μου ξαναδίνετε σίγουρα τη διαταγή να ελευθερώσω το Ντολέ, σκέφτηκε ο Μονκλάρ.

Και δεν είχε άδικο. Αυτή ήταν η πρόθεση του βασιλιά.

Ο Φραγκίσκος πήγε κοντά στον Ραμπελαί.

— Έκαμα τα αδύνατα, του είπε.

— Καταφέρατε, λοιπόν, να σώσετε τον Ντολέ; ρώτησε ο Ραμπελαί με μάτια πλημμυρισμένα από ευγνωμοσύνη.

— Αλλοίμονο, όχι, απάντησε ο βασιλιάς. Έκαμα ένα τελευταίο διάβημα για να δώ μήπως υπήρχε τρόπος να τον σώσω.

— Και λοιπόν, Μεγαλειότατε;

— Δεν μπορεί, δυστυχώς, να γίνει τίποτα. 'Η υπόθεσις βρίσκεται στο ιεροδικείο... Τα πράγματα θ' ακολουθήσουν τον κανονικό τους δρόμο.

— Γιατί, Μεγαλειότατε; φώναξε ο Ραμπελαί. Γιατί δεν θέλετε να σώσετε το δυστυχισμένο Ντολέ;... 'Αρκεί μια λέξη σας για να σταματήσει κάθε ενέργεια...

— Φίλε μου, απάντησε ο Φραγκίσκος, η έννοια της δικαιοσύνης θα καταρρακωνέει στη Γαλλία, αν ο βασιλιάς επενέβαινε στο έργο των δικαστών.

Αυτή τη φορά, ο Ραμπελαί δεν είπε τίποτα. Καταλάβαινε τώρα ότι ο Ντολέ ήταν καταδικασμένος ανεκκλήτως και δεν έδωσε προσοχή στα λόγια του βασιλιά που προσπαθούσε να τον καθησυχάσει.

— Κι' αν ακόμη ο Ντολέ, μ' όλο που, όπως υποστηρίζετε, είναι αθώος, καταδικασθώ, θα καταφέρω να τον σώσω, τον βεβαίωσε ο Φραγκίσκος.

Ο φιλόσοφος είχε σκύψει το κεφάλι του κι' είχε βυθισθεί σε σκέψεις.

— Μου είχατε μιλήσει για κάποιο φάρμακο, του είπε έπειτα από μερικές στιγμές ο βασιλιάς.

— Θα εργασθώ για να το φτιάξω, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Ραμπελαί.

— Και μου υπόσχεσθε ότι θα είναι ετοίμο αύριο το πρωί;

— Σας το υπόσχομαι, Μεγαλειότατε.

— Κρατώ το λόγο σας.

— Ποτέ δεν αθέτησα το λόγο μου, Μεγαλειότατε.

Ο Φραγκίσκος κατάλαβε τον υπαινιγμό, αλλά δεν είπε τίποτα.

— Έπειτα από μία στιγμή, ο Ραμπελαί βγήκε.

Η "Αρτεμής του Πουατιέ

Τη στιγμή που ο Ραμπελαί έβγαине από το γραφείο του βασιλιά, μία περίεργη σκηνή ξετυλιγόταν μέσα σ' ένα γειτονικό δωμάτιο.

Αυτή η σκηνή είχε έναν μοναδικό ήρωα, αλλά δεν ήταν γι' αυτό λιγότερο ενδιαφέρον.

Για να φτάσει κανείς στα διαμερίσματα του βασιλιά, έπρεπε να περάσει από πέντε ή έξη απέραντες αίθουσες, που ήταν επιπλωμένες με εξαιρετική πολυτέλεια και χλιδή. Πίνακες του Τιτσιανού, του Ραφαήλου και του Περουγίνου στόλιζαν τους τοίχους των.

Αφού περνούσε κανείς απ' αυτές τις

αίθουσες, όπου συνωστίζονταν ένα πλήθος αυλικών, πρεσβευτών, πριγκίπων κτλ., έφθανε σ' ένα στενό διάδρομο.

Από εκεί άρχιζαν τα ιδιαίτερα διαμερίσματα του βασιλιά.

Υπήρχε, πρώτα-πρώτα ένας μεγάλος προθάλαμος, όπου έμπαιναν μόνον οι ευνοούμενοι αυτικοί του μονάρχου. Προς τα δεξιά, βρισκόταν το γραφείο κι' έπειτα απ' αυτό ο κοιτώνας του βασιλιά. Στο άριστερο μέρος υπήρχαν δυο μικρά σαλόνια.

Έπειτα από τα διαμερίσματα του βασιλιά βρισκόταν εκείνα του Δελφίνου.

Στο σημείο που άρχιζαν τα διαμερίσματα του Δελφίνου, ένας τοίχος έφραζε το διάδρομο.

Έτσι, ενώ τα διαμερίσματα του βασιλιά και του διαδόχου βρισκόταν πλάι-πλάι, για να περάσει κανείς από τα πρώτα στα δεύτερα, έπρεπε να κάμει έναν πολύ μεγάλο γύρο.

Για το βασιλιά, το Λούβρο τέλειωνε στον τοίχο του βάθους του κοιτώνας του. Για το Δελφίνο, το Λούβρο άρχιζε απ' αυτό τον τοίχο.

Αμέσως έπειτα από τα βασιλικά διαμερίσματα βρισκόταν ένα μικρό σαλόνι, που ένας άλλος διάδρομος το χωρίζε από τα διαμερίσματα του Δελφίνου.

Στο σαλόνι αυτό ο Δελφίνος συναντιόταν με την περίεργη φίλη του 'Αρτέμια του Πουατιέ.

Ας μπούμε τώρα στο γραφείο του Δελφίνου.

Την ώρα που ο Ραμπελαί έκανε μία τελευταία προσπάθεια για να σώσει τον Ντολέ, μία γυναίκα βρισκόταν μέσα σ' αυτό το σαλόνι. Είχε ανασκώσει ένα κομμάτι της βελούδινης ταπεταρίας που σκέπαζε τον τοίχο κι' είχε κολλήσει το αυτί της σε μία κυκλική τρύπα που βρισκόταν σ' αυτό το μέρος.

Η γυναίκα αυτή ήταν μόνη μέσα στο γραφείο και παρακολουθούσε ανάμεσα από την τρύπα του τοίχου τη συνομιλία του βασιλιά Φραγκίσκου με τον Ραμπελαί.

Ποιάς είχε ανοίξει αυτή την τρύπα; Είναι πολύ πιθανόν ότι η "Αρτεμής του Πουατιέ προϋπάρξε φίλη του Φραγκίσκου Ιου προτού γίνι φίλη του Δελφίνου.

Η "Αρτεμής του Πουατιέ ήταν πάντα περισσότερο γυναίκα με μυαλό, παρά γυναίκα με καρδιά. Η αξιοθαύμαστη ομορφιά της, που την διατήρησε ως το θάνατό της, είχε εξυπηρετήσει περισσότερο τη φιλοδοξία της, παρά την ερωτική της διάθεση.

Ήταν αυτή άρα γε που είχε φτιάξει αλ-

λοτε την τρύπα για να κατασκοπεύει το βασιλιά;

Πιθανόν. Το γεγονός είναι ότι μόνον αυτή ήξερε την ύπαρξή της.

Το κρυφό δειρο της φιλοδοξίας αυτής γυναίκας ήταν ν' ανεβή μία μέρα στο θρόνο της Γαλλίας, στο πλευρό του Δελφίνου. Για το ρόλο αυτό προπαρασκευαζόταν από καιρό.

Έτσι, ενώ η δούκισσα ντ' Ετάμπ ήταν πρόθυμη να φτάσει και στο εγκλήμα για να παρατείνει τη ζωή του βασιλιά, γιατί ήξερε πως χωρίς αυτόν θα γκεριζόταν στο κενό, η "Αρτεμής του Πουατιέ, αντίθετα, ποθούσε μ' όλη της την ψυχή το θάνατό του κι' ήταν αποφασισμένη να καταφύγει σ' όλα τα μέσα για να τον επιταχύνει.

Αν ο βασιλιάς πέθαινε, ο Δελφίνος, ο έραστής της, θ' ανέβαινε στο θρόνο. Υπήρχε, βέβαια η Αικατερίνη των Μεδίκων, η γυναίκα του. 'Αλλ' αυτή η "Αρτεμής δεν την λογάριζε. Γιατί ήξερε, πως θ' άρκούσε να πή μια λέξη στον αγαπημένο της για να την χωρίσει και να την διώξει.

Τό πρόβλημα ήταν, λοιπόν, πως θα γλύτωνε από το βασιλιά.

Η "Αρτεμής δεν βρισκόταν τυχαία σ' αυτό το μικρό σαλόνι. Οι κατάσκοποι της την είχαν πληροφορήσει για την ξαφνική πρόσκληση του Ραμπελαί και για τις μυστικές συζητήσεις του με το βασιλιά. Όλα αυτά έδειχναν ότι ο Φραγκίσκος ήταν άρρωστος.

Έαλλά το πράγμα είναι άρα γε σοβαρό; σκέφτηκε η "Αρτεμής. Να τί πρέπει να μβώω.

Επολλαπλασίασε, λοιπόν, τις επισκέψεις της στο μικρό αυτό σαλόνάκι, ελπίζοντας ότι θα καταφέρνε να μάθει το μυστικό της βασιλικής αρρώστειας.

Εκείνο το πρωί, δεν είχε χάσει ούτε λέξη από τη συνομιλία μεταξύ του βασιλιά και του Ραμπελαί. Δεν είχε ακούσει, βέβαια, το όνομα της ασθένειας, αλλά την υποπτεύθηκε. Κι' άλλωστε, τί σημασία είχε; Η ασθένεια αυτή, όποια κι' αν ήταν, απειλούσε τη ζωή του Φραγκίσκου και, μάλιστα, μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα.

Ακούσε επίσης το Ραμπελαί, που υποσχέθηκε στο βασιλιά ότι θα τον έσωζε.

Την ίδια υπόσχεση έδωσε ο Ραμπελαί και στη βραδυνή του συνάντησι με το βασιλιά. Κι' απ' αυτή τη συνομιλία τους έπινε η "Αρτεμής δεν είχε χάσει λέξη.

Είναι τρομερό! σκέφτηκε. Ο βασιλιάς βρίσκεται πολύ κοντά στον τάφο κι' ωστόσο ο άθλιος Ραμπελαί του υπόσχεται πως

θα τον γλυτώσει! 'Αλλά την υπόσχεσή του αυτή δεν πρέπει να την πραγματοποιήσω.

Μετά την αναχώρησι του Ραμπελαί, η "Αρτεμής κατέβασε τον βαρύ τάπητα κι' έπειτα βγήκε από το σαλονάκι και ξαναγύρισε στο διαμέρισμά της.

Η φιλοδοξία αυτή γυναίκα είχε τον επίσημο τίτλο της πρώτης κυρίας επί των τιμών της συζύγου του Δελφίνου και γι' αυτό έμενε στο Λούβρο. Είναι αλήθεια, ωστόσο, πως τα καθήκοντά της την αφήναν αδιάφορη. Όσο για την Αικατερίνη των Μεδίκων, ήταν αρκετά εξυπνη για να μη σκεφθώ ποτέ να της τα υπενθυμίσω. Η ευνοούμενη του διαδόχου του θρόνου διεκδικούσε μόνο τα πλεονεκτήματα και τα προνόμια της σεσώς της. Έτσι, βρισκόταν πάντα στο προσκήνιο της ζωής της αλλής και μπορούσε να βλέπει, ν' ακούει και να παρακολουθώ τα πάντα.

Όταν γύρισε στο διαμέρισμά της, ξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Μία ιδέα πρόβαλε, ξαφνικά, μέσα στο μυαλό της. Ήταν μία ιδέα ολότελα άοσιστη, που, όμως, έπαιρνε σιγά-σιγά μία ώριμη μορφή, γινόταν ξεκάθαρη, αποχτούσε περιεχόμενο και σημασία.

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα. Η "Αρτεμής άπλωσε έπειτα το χέρι της, έπιασε ένα μικρό χρυσό σφουράκι και το χτύπησε δυο-τρεις φορές πάνω στη βάση του που ήταν χρυσή επίσης.

Ένας υπηρέτης εμφανίστηκε άμέσως.

Η "Αρτεμής είχε ξαναβρή τώρα την ηρεμία της.

Κυττάζετε αν ο κύριος ντε Ζαρνάκ βρίσκεται στο Λούβρο, είπε. Αν όχι, να στείλετε να τον φωνάξετε άμέσως.

Ο υπηρέτης έφυγε.

Έπειτα από μία περίπου ώρα, ο Ζαρνάκ έμπαινε στο δωμάτιό της.

Μέσα σ' αυτή την ώρα, η "Αρτεμής είχε έπεξεργασθώ το σχέδιό της σ' όλες του τις λεπτομέρειες.

Μόλις είδε τον Ζαρνάκ, τον φώναξε να καθίσει κοντά της κι' άρχισε να του μιλάει σιγά. 'Εκείνο που ήθελε απ' αυτόν ήταν να βρή έναν τρόπο για να ξαναγυρίσει κοντά της την ώρα που ο βασιλιάς κι' οι άλλοι αυτικοί θα βρισκόταν στην Αύλη των Θαυμάτων.

— Δεν πρέπει να καταλάβω κανείς πως φύγατε, του είπε.

— Τό πράγμα δεν είναι πολύ εύκολο, απάντησε ο Γκυ Σαμπώ ντε Ζαρνάκ. Έλπίζω, όμως, πως θα τα καταφέρω.

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΩΝ»

Στο Μπριτολ της 'Αγγλίας υπάρχει μία παλαιά λέσχη που μπορεί να θεωρηθώ από τις πιο παράξενες του κόσμου. Η «Λέσχη των στιγματισμένων», Σας παρουσιάζω μερικά από τα 15 μέλη που την αποτελούν. Έξ αριστερών προς τα δεξιά: Ο 'Αρθούρος Μποσσέ του οποίου τα τατουάζ ποριστούν όλα σκηνές ζούγκλας σ'... τετραγώνια (κόκκινο, πράσινο, μπλε και κίτρινο). Ο Ντένις Ουίλιαμς του οποίου όλα τα σχέδια έχουν Ινδιάνικο χαρακτήρα, μεταξύ δε αυτών υπάρχει και ένα σκίτσο της 'Υμα Σουμάκ. Ο Τζ. Α. Μίλσομ, ο οποίος έμεινε μία φορά επί 25 συνεχείς ώρες στα χέρια ενός ειδικού για ένα από τα τατουάζ του που ποριστάνε την 'Α-νάστασι του Σωτήρος. Υπολογίζεται πως τα μέλη της λέσχης έχουν ξοδέψει περίπου 150.000 δράχμες για τα τατουάζ τους. Εκτός όμως των χρημάτων που ξόδεψαν έχουν επιδείξει όλοι μία θαυμαστή αντοχή στον πόνο.

Η "Αρτεμις του είπε κατόπιν με ποιο τρόπο θάβανε στο διαμέρισμά της, χωρίς να την ιδεί κανείς και τι ήταν εκείνο που ζητούσε απ' αυτόν.

Η επιστολή

Ής ξαναγαυρίσαμε τώρα στον Ραμπελάι. Φεύγοντας από το γραφείο του βασιλιά, διευθύνθηκε στο εργαστήριο του, που βρίσκεται πλάι στο δωμάτιό του. Μέσα σ' αυτό το εργαστήριο, είχε μεταφέρει από το σπίτι του στο Μεντόν τα συνεργα που του ήταν απαραίτητα.

Στο κατάφλι αυτού του δωματίου, ο σοφός ξεχασσε τη λύπη και την αγανάκτησή του. Ήταν τώρα ο επιστάτης που έπρεπε να σώσει τη ζωή ενός ανθρώπου.

— Κρατάω στα χέρια μου τη ζωή αυτού του βασιλιά που ο λόγος του δεν αξίζει τίποτε, ψιθύρισε. "Αν δεν το φτιάξω αυτό το φάρμακο, θα πεθάνει. Άλλα δεν είμαι δολοφόνος. Κι' αφού μπορώ να του το φτιάξω, θα το κάμω. "Ας γίνω κατόπιν ό,τι είναι να γίνω!

Βάλεψε άμέσως στην εργασία του. Την εποχή εκείνη οι γιατροί έφτιαναν οι ίδιοι τα φάρμακα των ασθενών τους. Κάθε φάρμακο απαιτούσε μια μακρεία και επίπονη προπαρασκευή. Γιατί η χημεία δεν είχε προοδεύσει όπως στις ημέρες μας. "Όλη η εργασία γινόταν με τα βότανα. "Ο γιατρο-χημικός έπρεπε να βγάλει απ' αυτά τα στοιχεία που του χρειαζόνταν, να τα απομονώσει και να τους δώσει την απαιτούμενη μορφή για να είναι δυνατόν να συνδυασθούν με άλλα. "Αρχίζει κατόπιν μια άλλη πολύπλοκη διαδικασία για να καθορισθούν οι δόσεις.

Κατά τις έντεκα, ακούστηκε θόρυβος και φωνές στο Λούβρο. "Αλλ' ο Ραμπελάι, α-ππορροφημένος από την εργασία του, δεν έ-πρε καμιά προσοχή.

Είπε, η ήρεμη απλότητα και πάλι στο απέραντο ανάκτορο, που έμοιαζε τώ-ρα σαν ακατοίκητο.

Ο Ραμπελάι εξακολουθούσε πάντα να εργάζεται.

Κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, τέλος, το φάρμακο ήταν έτοιμο.

Ο σοφός το έκλεισε σ' ένα μπουκαλάκι και κόλλησε πάνω σ' αυτό ένα χαρτί στο οποίο έγραψε:

«Το φάρμακο αυτό παρασκευάστηκε από το γιατρό Φραγκίσκο Ραμπελάι για την Αυτού Μεγαλειότητα το βασιλιά».

Απόθεσε κατόπιν το μπουκαλάκι πάνω στο τραπέζι, κάθισε σε μια καρέκλα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα.

Ο Ραμπελάι πήρε, τέλος, την απόφασή του. "Εσκίψε τότε πάνω σ' ένα χαρτί κι' άρχισε να γράφει:

«Μεγαλειότητα,

»Θα βρήτε πλάι σ' αυτό το γράμμα το μπουκαλάκι με το φάρμακο που παρασκευάσα για τη Μεγαλειότητά σας. Με το γράμμα μου αυτό επιθυμώ να σας πληρο-

ποιήσω ότι φεύγω όχι μόνον από το Λού-βρο, αλλά κι' από τη Γαλλία, γιατί θα μου ήταν αδύνατο να σας ξαναδώ χωρίς να σας ρωτήσω για ποιο λόγο αφήσατε πώ-ς ήταν άθωος και γιατί και σεις επίσης δεν θα μπορούσατε να μου δώσετε μια ικανο-ποιητική απάντηση στην ερώσή μου.

»Θα μπορούσα να φύγω χωρίς να σας σώσω. Δεν είχα παρά ν' ακολουθήσω το παράδειγμά σας. Δεν θα σας σκότωνα. Θέ-σας αφήνα, όμως, να πεθάνετε. Άλλα σκέ-φτηκα πως δεν είχα το δικαίωμα να το κά-μω. Εύχομαι να σκεφθείτε και σεις ότι το καθήκον σας ως βασιλιά σας επιβάλλει να γλυτώσετε έναν άθωο από τη συνωμοσία τώ-ς κακώ.

»Η Μεγαλειότητά σας πρέπει να παίρνει μια κουταλιά της σούπας, τρεις φορές την ημέρα, από το φάρμακο που έφτιαξα γι' αυτήν, δηλαδή, το πρωί, νηστικά, το μεση-μέρι πριν από το φαγητό και το βράδυ, δυό-ώρες μετά το δείπνο. Αυτό θα γίνει επί έν-νέα ημέρες. Το φάρμακο είναι αρκετό γι' αυτό το διάστημα. Βεβαιώνω τη Μεγαλειό-τητά σας ότι, αν ακολουθήσει από αύριο το πρωί τις οδηγίες μου, το δηλητήριο θα έ-ξουδετερωθεί, αν, βέβαια, η γυναίκα αυτή εί-πε την αλήθεια. Στην αντίθετη περίπτωση, αν, δηλαδή, η γυναίκα αυτή δεν εί-πε την αλήθεια, το φάρμακο δεν θα έχει καμιά δυσάρεστη επίδραση στη Μεγαλειότητά σας.

»Κατά τις έννεα αυτές ημέρες, η Μεγα-λειότητά σας θα μείνει στο δωμάτιό της. Θα διατάξετε επίσης να ανάψουν περισσότερη φωτιά από ό,τι συνηθίζω, σε τρόπον ώστε να προκαλέσετε άφθονες επιδρομές, που θα υποδοθήσουν την αποβολή του δηλη-τηρίου. Το βράδυ, όταν πέφτετε στο κρε-βάτι σας, θα πινίτε ένα ζεστό ρόφημα και θα σκεπάζεστε καλά.

»Για ν' αντιδράσετε στην εξάντληση που θα προκαλέσουν αυτές οι επιδρομές, θα τρώτε άθωονα κρέατα αυτές τις έννεα ημέ-ρες. Κατά το ίδιο χρονικό διάστημα θα α-ποφύγετε τα θηράματα, το κρασί και γενι-κά τα οινόπνευματώδη ποτά.

»Χαίρετε, Μεγαλειότητα. Φεύγω με λύπη από τη χώρα όπου γεννήθηκα, αλλά και ταυτόχρονα με χαρά από ένα βασίλειο ό-που μπορούν να συμβαίνουν τόσον τρομερά πράγματα».

Ο Ραμπελάι, αφού τελείωσε αυτή την επιστολή, τη διάβασε για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε παραλείψει τίποτα και κατόπιν την έκλεισε και την εσφράγισε. Στο εξωτερικό μέρος της επιστολής έγραψε την επιγραφή: «Πρός την Αυτού Μεγαλειότητα το βασι-λιά, στο Λούβρο».

Ο σοφός δεν είχε πια να κάμει τίποτα άλλο στο ανάκτορο. Τύλιξε σ' ένα δέμα τα ελάχιστα πράγματα που του είχαν φέρει από το σπίτι του και βγήκε.

Συνωμοσία

Την ώρα που ο Ραμπελάι έγραφε το γράμμα του προς το βασιλιά, η "Αρτεμις

του Πουατιέ, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, πλάι στο ανάμνητο τζάκι, με τα μάτια κλειστά, έδινε την εντύπωσή πως κοιμόταν.

Μια βαρεία σιωπή άπλωνόταν στο Λού-βρο. Δεν ήταν η σιωπή ενός ανακτόρου που κοιμάται. Άλλ' η σιωπή ενός ανακτό-ρου που έχει εγκαταλειφθεί.

Όταν βράδυσε, η "Αρτεμις έδωσε τις γυναίκες που την υπηρετούσαν, λέγοντας ότι δεν θα πλάγιαζε προτού ο βασιλιάς κι' ο διάδοχος γυρίσουν από την επιχείρησή ε-ναντίον της Αύλης των Θαυμάτων.

Είχε θρονιάσει τώρα σε μια πολυθρόνα, πλάι στο τζάκι, γιατί το κρύο ήταν δυνα-τό. Άλλα δεν κοιμόταν, μ' όλο που η στά-σι και το ύφος της έδειχναν το αντίθετο. Στο φως των κεριών, που έκαιγαν πάνω στο τζάκι, το πρόσωπό της φαινόταν σκλη-ρό και βελημητικό.

Σε κάποια στιγμή, ακούστηκε ένα έλα-φρό χτύπημα στην πόρτα.

Η "Αρτεμις σηκώθηκε άμέσως και πήγε ν' ανοίξει. Ήταν ο Ζαρνάκ.

— Καταφέρατε να ξεφύγετε; ρώτησε η "Αρτεμις χαμογελώντας.

— Έφυγα αφού έδωσα μερικές σπαθιές μπροστά στα μάτια του βασιλιά, απάντη-σε ο ευπατριδής. "Αν σε μια ώρα μακριά να βρίσκωμαι και πάλι κοντά του, κανένας δεν θα μπορέσει να υποπτευθεί πως ήμουν στο Λούβρο.

Η "Αρτεμις έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένη.

— Κι' οι ληστές; ρώτησε ξαφνικά. "Α-μύνονται;

— Δεν ξέρω. Όταν έφυγα, η επίθεσις μόλις είχε αρχίσει.

— Νομίζετε πως αυτή η επιχείρησις εί-ναι επικίνδυνη;

— Επικίνδυνη για ποιόν; ρώτησε ο Ζαρ-νάκ κυττώνοντας στα μάτια τη συνομιλή-τριά του.

— Άλλα... γι' αυτούς που έπιθίνονται...

— Θέλετε να πείτε για το βασιλιά;

— Για το βασιλιά, για το Δελφίνο, για σας...

— Κυρία, απάντησε ο Ζαρνάκ, αν θέλε-τε τη γνώμη μου, ο βασιλιάς δεν κινδυ-νεύει ούτε να σκοτωθεί ούτε να τραυματι-σθεί σ' αυτή την επιχείρησις.

— Γιατί; ρώτησε η "Αρτεμις ζωηρά, φα-νερώνοντας έτσι τη σκέψι της.

Ο Ζαρνάκ χαμογέλασε. Είχε μαντέψει από την πρώτη στιγμή τι ήταν εκείνο που ήθελε να μάθει η "Αρτεμις του Πουατιέ.

— Γιατί ο βασιλιάς δεν θα έκτεθι προ-σωπικά σ' αυτή την επιχείρησις, απάντησε. Και το ότι συμμετέχει σ' αυτήν είναι πολύ, Στ' αλήθεια, δεν καταλαβαίνω τί ενδιαφέ-ρον μπορεί να βρίσκει στο άπειρο μακε-λιό... Είναι βέβαια, όμως, ότι δεν θα έκτε-θι. Οι ληστές δεν είναι αξίαι να δεχτούν τα χτυπήματά του.

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε η "Αρτεμις. Άλλ' ο βασιλιάς έχει έχθρους, που είναι πιο επικίνδυνοι από τους ληστές της Αύ-λης των Θαυμάτων ή τους στρατιώτες του Καρόλου Κουίντου.

— Για ποιούς έχθρους μιλάτε, κυρία; ρώτησε, εκπληκτος ο Ζαρνάκ.

— Για τα γηραιά... για την άρρώ-στεία...

— Ο βασιλιάς είναι ρωμαλέος.

— Άλλ' αν πέβαινε... που ο Θεός να μη

το δώσει;

— Θα ήσαστε βασίλισσα, κυρία περισ-σότερο βασίλισσα από τη σύζυγο του Δελ-φίνου.

— Θέλετε να πείτε, δηλαδή, ότι θα μπο-ρούσα να διαθέσω κατά την κρίσι μου τα αξιώματα και τις τιμές;

Ο Ζαρνάκ έκαμε μια βαθεία υπόκλιση.

— Αυτό ήθελα να πώ, κυρία, απάντησε.

Η "Αρτεμις χαμογέλασε.

— Και σεις, αγαπητέ μου κόμη, τί θα γινώσαστε αν συνειδέτε να χάσει η Γαλλία το βασιλιά της; ρώτησε.

— Εγώ, κυρία; είπε ο Ζαρνάκ. Θάμενα ο φτωχός ευπατριδής που είμαι και σημε-ρα. Δεν έχω ούτε να χάσω ούτε να κερδί-σω από το θάνατο του βασιλιά.

— Νομίζετε, λοιπόν, πως οι φίλοι σας

θα σας ξενούσαν;

Ο Ζαρνάκ δεν απάντησε, κάνοντας τη σκέψι πως ήταν καλύτερο ν' αφήσει τη συ-

νομιλήτριά του να φανερώσει το παιχνίδι της.

Η "Αρτεμις το κατάλαβε. Μ' έναν αν-θρώπο σαν τον Ζαρνάκ δε χρειαζόμυε σε τίποτα να μασσάει τα λόγια της.

— Πιστεύετε, λοιπόν, πως οι φίλοι σας θα σας ξεχάσουν; είπε. Πιστεύετε πως εγώ θα ξεχάσω πως είσαστε ο πιδ σταθερός φί-λος μου; Άλλ' η φίλια σας θα μου είναι πιο απαραίτητη τότε κι' έτσι, κι' αν ακό-μη το ήθελα, δεν θα μπορούσα να σας ξε-χάσω... Και ξέρετε τι θα έκανα, αν τύχα-νε να συμβή αυτό το ατύχημα; Θα σας φώ-ναζα και θα σας ρωτούσα: Τί επιθυμείτε, αγαπητέ μου κόμη; Τί θέλετε να γίνει; Τί θα μου απαντούσατε τότε;

— Ω, κυρία, απάντησε ο Ζαρνάκ, αν γι-νόταν αυτό που λέτε κι' αν με φωνάζατε για να με ρωτήσετε τί επιθυμούσα, θα σας έλεγα ότι δεν επιθυμώ τίποτε, ότι δεν ζη-τάω τίποτε, άλλ' ότι το ξίφος μου, για να είναι άξιο να σας υπηρετή, θάπρεπε να έ-χη τη χρυσή λαβή του κοντοσταύλου.

— Ά! Έκαμε η "Αρτεμις ανατριχίζον-τας. Ζητάτε το πρώτο στρατιωτικό αξίω-μα του βασιλείου;

Ο Ζαρνάκ έδωσε στο πρόσωπό του πε-ρίλυπη έκφρασι.

— Όταν συλλογίζωμαι αυτό το δυστυ-χισμένο σοφό, που μου ζητήσατε να σκο-τώσω, κυρία, νοιώθω μια απέραντη συμ-πόνα να πλημμυρίσει την ψυχή μου, απάν-τησε. Ο διάβολος να με πάρη αν καταλα-βαίνω για ποιο λόγο.

— Και τί είναι εκείνο που σας χρειάζε-ται για να διώξετε αυτή τη συμπίνοια από την ψυχή σας; ρώτησε η "Αρτεμις. Μια ύ-ποχρεσί;... Την έχετε, αγαπητέ μου Γκυ. Μπορείτε να βασισθείτε σε μένα.

— Άλλοίμονο, κυρία, βλέπω ότι δεν κα-ταλαβαίνω ο ένας τον άλλον, απάντησε ο Ζαρνάκ. Τί μου ζητήσατε; Να μπώ στο δωμάτιο του Ραμπελάι και να τον μαχαι-ρώσω, έτσι που να μην μπορώ πια να γιο-τρέψω κανένα. Έγώ έπρεσα άμέσως στην πρόσκλησή σας και μπορείτε να είσαστε βεβαίη πως το έγχειρίδιό μου είναι καλοα-κονισμένο... Άλλα... πως να σας το πώ...

Τρέμω προκαταβολικά και μόνο που το σκέφτομαι αυτό το έγκλημα... Ω, αν ήταν δυνατόν να είχα μια έγγραφη απόδειξι ότι δεν τον σκότωσα από δική μου πρωτοβου-λία!... Νομίζω πως τότε οι τύψεις μου θα εξαφανίζονταν...

Η "Αρτεμις άκουγε με προσοχή τα λό-για του και καταλαβαίνει τον εκδισμό του. Άλλα τις ήταν αδύνατο πια να υποχωρήσει.

— Έστω, είπε.

— Έπρεσε άμέσως σ' ένα μικρό γραφείο, πήρε ένα φτερό χήνας στα χέρια της κι' ε-τοιμάστηκε να γράφει.

— Υπαγορεύετέ μου τι θέλετε, είπε με ξηρό τόνο.

— Ω, μερικές γραμμές είναι αρκετές. Α-πάντησε ο Ζαρνάκ πηγαίνοντας κοντά. Να τί θάπρεπε να γράφατε: «Ο κόμης Γκυ ντε Σαμπτό ντε Ζαρνάκ σκότωσε κατά διατα-γήν μου το γιατρό Φραγκίσκο Ραμπελάι, που, σύμφωνα με τις αποδείξεις που έχω στα χέρια μου, συνωμοτούσε εναντίον της ασφάλειας του κράτους. Υπακούοντας στις διαταγές μου, ο κόμης ντε Ζαρνάκ προσφε-ρε μια πολύ μεγάλη υπηρεσία στο κράτος. Η μόνη λογική ανταμοιβή του γι' αυτήν είναι να του άπονενμειθί ο τίτλος του κον-τοσταύλου».

Η "Αρτεμις του Πουατιέ έγραψε χωρίς διαταγμό αυτά τα λόγια κι' αφού τα υπό-γραψε έδωσε το χαρτί στο Ζαρνάκ.

— Με το χαρτί αυτό μπορείτε να με κα-ταστρέψετε, κόμη, είπε η "Αρτεμις. Είναι αδύνατο να σας δώσω μεγαλύτερη απόδει-ξι της εμπιστοσύνης που έχω σε σας.

— Η εμπιστοσύνη σας είναι δικαιολογη-μένη, κυρία, απάντησε ο Ζαρνάκ. Όσο για τον κίνδυνο, δεν πρέπει να τον σκεφτώσα-στε. Γιατί θα καταστρεφόμεν κι' εγώ μα-ζί σας, αν ποτέ μου περνούσε από το μυα-λό η ιδέα να χρησιμοποιήσω το χαρτί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε το 11ον τεύχος των ηρωικών βιβλίων «Ο ΔΙΓΕΝΗΣ» με την συναρπαστική περιπέτεια «Εφοδος λεόντων». Πωλείται παν-τού αντί δρ. 2.

Μία ασθενής του καθηγητού Βέρλι, ενώ υποβάλλεται στην κούρα του «λουτρού αίματος».

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ «ΛΟΥΤΡΑ ΑΪΜΑΤΟΣ»

Η νέα επιστημονική θεραπευτική μέ-θοδος του Έλβετου καθηγητού Φρεν-τερίκο Βέρλι

Δεν περνάει σχεδόν εβδομάδα, χωρίς να α-ναγγελθεί, στη μία ή την άλλη χώρα, και από μια «επιστολή» Ιατρική ανακάλυψις. Κάθε τόσο, πληροφορούμαστε από τις εφημερίδες, ό-τι ο τάδε ή ο δείνα «επίσημος επιστήμονας» βρή-κε το φάρμακο-θαύμα, που κόβει με το μα-χαίρι τον καρκίνο, την γρίπη, την πολιομυ-ελίτιδα ή το συνάχι... Δυστυχώς, όμως, έννεα φορές στις δέκα, οι ανακαλύψεις αυτές απο-δεικνύονται σαπουνόφουσες και λησμονούνται αόρα η επομένη της εξαγγελίας τους!

Έν τούτοις, καθώς διαδεδομένον τα σοβα-ρώτερα ευρωπαϊκά φύλλα, στην κατηγορία αυ-τή των θησιγενών ανακαλύψεων δεν φαίνεται να ανήκει και μια καινούργια επιστημονική μέ-θοδος: το «λουτρό αίματος», καθώς έχει ε-πινοασθεί, που υπήρξε ο καρπός έρευνών διαρ-κείας 17 ετών του Έλβετου καθηγητού Φρε-ντερίκο Βέρλι.

Έκ πρώτης όψεως, η περίεργη ονομασία αυ-τής της μεθόδου παρέχει την κατωμακρότατη εντύπωσι, ότι ο ασθενής, για να θεραπευθεί από την οποιαδήποτε ασθένεια του, υποχρεώνε-ται από τον Έλβετο καθηγητή... να κάνει μπ-νι μέσα στο αίμα! Στην πραγματικότητα, πρόκειται για κάτι πολύ πιο «ακακό», αλλά και πολύ πιο περίεργο — δεδωμένο, ότι το «λουτρό αίματος», στην μορφή που αναφέραμε, ήταν γνωστό αρκετούς αιώνες πριν από τον Φρεντερίκο Βέρλι. Εκείνο, που ο Έλβετος γι-ατρός ανακάλυψε, ήταν όχι τα λουτρά «μέσα στο αίμα», αλλά τα λουτρά του αίματος.

Όπως και οι περισσότεροι από τους με-γάλους επιστήμονες της εποχής μας, ο καθηγη-τής Βέρλι ξεκίνησε τις έρευνες του από την διαπίστωσι, ότι η βασική αποστολή της Ιατρι-κής δεν είναι τόσο να ανακαλύψει φάρμακα ή θεραπευτικές μεθόδους για την μία ή την άλ-λη συγκεκριμένη αρρώστια, όσο να αναζη-τήσει γενικότερες λύσεις για το πρόβλημα της διατήρησης της υγείας του ανθρώπινου όργα-νισμού.

Βέβαια, ούτε η βασική αυτή διαπίστωσι, ου-τε η επομένη, πως η καλή κυκλοφορία του αί-ματος είναι μια από τις πρωταρχικότερες προ-ϋποθέσεις για την εξασφάλισι της υγείας και πως το αίμα, για να εκπληρώσει καλύτερα την αποστολή του, πρέπει να ανακατασκευά-ται με οξυγόνο, αποτελούσαν κάτι το κοινότοπο.

Η ανάγκη του καθαρισμού του αίματος με οξυγόνο έχει αναγνωριθεί έσα και εκατό χρό-νια από τους επιστήμονες. Ήγουν, μάλλον, κα-τά κοινή γνώμη, ότι η εξασφάλισι της υγείας ή η εξασφάλισι της ζωής, εξαρτάται από την καλή κυκλοφορία του αίματος. Άρα, η εξασφάλισι της υγείας ή της ζωής, εξαρτάται από δύο «λουτρά αίματος», που έγιναν σε χρονικό διάστημα τεσσάρων μηνών το πρώτο από το δεύτερο, οι πειραμα-τοί του Ούιπλερ εξαφανίστηκαν τελείως. "Επι-πλέον, ενώ ως τότε ήταν αναγκασιώτερος να χρ-σιμοποιήται ισχυρός φορέας για να διατεθεί, με-τά την θεραπεία, καθηγητής τελείως τὰ γυαλιά!

Ο καθηγητής Βέρλι ξαναβρήκε και πάλι α-

πό την αρχή. Σκέφθηκε πως, αν η εισαγωγή οξυγόνου στο αίμα είχε αποδοτική πρακτική ε-νεργησισι, θα μπορούσε να οδηγήσει στην ε-πιτυχία ο αντίστοιχος φορέας: Η εισαγωγή του αίματος στο οξυγόνο.

Δεκαεφτά χρόνια, καθώς είπαμε, χρειαστή-κανε, για να πάρη σάρκα και οστά η θεωρη-τική αυτή σύλληψι. Άλλα τα αποτελέσματα, στα οποία κατέληξε σήμερα ο Έλβετος καθη-γητής, έδεικνύουν πέρα για πέρα τις προδο-κίες, που είχε σπείρει στις έρευνες του.

Η διαδικασία, που εφαρμόζει, είναι εξαιρε-τικά απλή: "Απαίρει, με μια ειδική βελόνα, ώρισιμένη ποσότητα αίματος από το μπράτσο του ασθενούς και το αίμα αυτό διατεθείται σ' έναν κυλινδρό γεμάτο με οξυγόνο. Κατόπιν, αφού ύποστη το πρώτο αυτό στάδιο του καθα-ρισμού του, μεταφέρεται σ' έναν άλλο χώρο της συσκευής, όπου εκτίθεται επί 15 ως 20 λεπτά σε υπερυψωμένες ακτίνες. Τέλος, πριν ε-πανέλθει στα άγγεια του ασθενούς, το αίμα περνάει από έναν δεύτερο κυλινδρό, που το ε-παναφέρει στον κανονικό βαθμό ρευστότητας.

Ακόμη και ένας ανίδεος — παρατηρεί ο ε-πιστημονικός συνεργάτης ενός γερμανικού πε-ριοδικού — θα μπορούσε να αντιληφθεί την θα-υματουργή ανανέωσι, που έπρεχεται στο αίμα, παρακολουθώντας τον καθηγητή Βέρλι να ε-φαρμόζει την μέθοδό του.

Πραγματικά, μια εντυπωσιακή μεταβολή γί-νεται στο αίμα, που το χρώμα του είναι, τις περισσότερες φορές, καφετί ή μαυροκίτρινο. "Επειτα από τον καθαρισμό του με οξυγόνο και την έκθεσι του στις υπερυψωμένες ακτίνες, α-ποκτά ένα φωτεινό και ζωηρό κόκκινο χρώμα, που δίνει άμεση την αίσθησι της υγείας και της φρεσκάδας.

Παράλληλα, ο ίδιος ο ασθενής καταλαβαί-νεται από ένα μοναδικό συναισθημα εξέλιξις. Η απάντησι, που έδωσαν όλοι, όταν τους ρώ-τησαν τί αισθανόμυκαν μετά το «λουτρό αίματος», ήταν ποιοτική: Διαβεβαίωσαν πως έννοι-σαν σαν να είχαν πιη μερικά ποτήρια σαμπάνια! "Εκτός από το, ενδεικτικώτατο άλλως τε, συναισθημα αυτό ευέλιξις, το «λουτρό αίματος», καθώς διαπιστώθηκε σε 2.500 περιπτώσεις ως τώρα, επιφέρει και ούσαυστικώτατα ευεργε-τικά αποτελέσματα στον οργανισμό.

Η αποστολή του είναι διπλή. "Αποτελεί, από την μία μεριά, ένα άριστο προφυλακτικό μέσο, ένα είδος «αποδοτικό του οργανισμού εναντίον των ασθενειών», που απειλούν να το προσβάλλουν. Για τον λόγο αυτό και η εφαρμογή του «λου-τρού αίματος» συνιστάται, από τους γιατρούς της σχολής του Φρεντερίκο Βέρλι, όχι μόνο στα άσθενη, αλλά επίσης και στα υγιή άτομα.

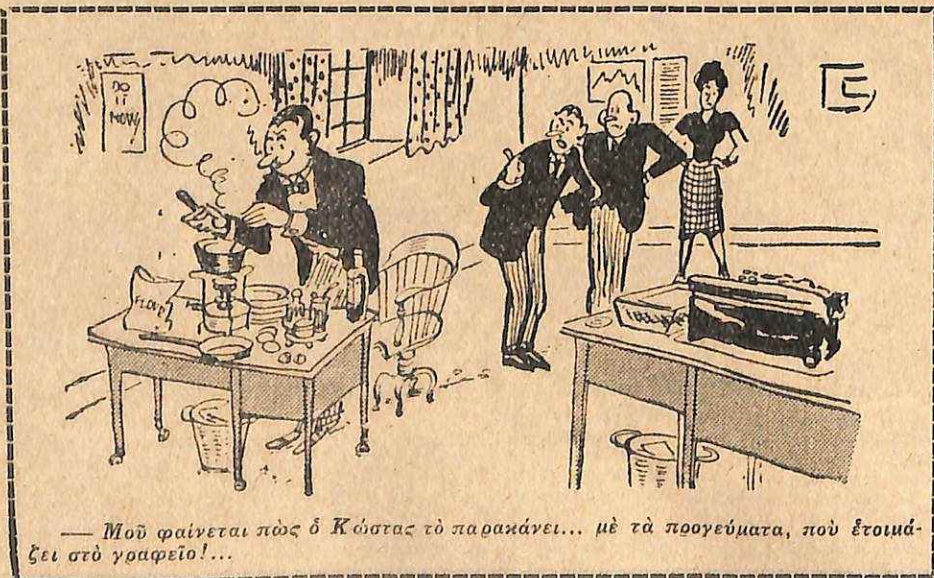
Από την άλλη μεριά, είναι μια εξαιρετικά αποτελεσματική θεραπευτική μέθοδος για όλες σχεδόν τις αρρώστιες. "Όπως διαπιστώθηκε από τα επανειλημμένα πειράματα, που έγιναν σε κλινικές της Έλβετίας και της Δυτικής Γερμανίας, δεν υπάρχει πρακτικώς καμιά αρ-ρώστια, στην οποία τα «λουτρά αίματος» να μην εξασκούν μια περισσότερο ή λιγότερη έ-ντονη ευεργετική επίδρασι. Και σε ώρισιμένες μεταξύ τους, υπήρξαν άμεσες και ασφαλέ-στερες ίσκι από κάθε άλλη γνωστή ως τώρα θεραπευτική μέθοδος.

Στην κατηγορία αυτήν περιλαμβάνονται οι παθήσεις της καρδιάς και της κυκλοφορίας του αίματος, οι ρευματισμοί, το άσθμα, η φυ-ματίωσις των οστών, η αρτηριοσκλήρωσις, το σκασμένο και η αναιμία.

Τον τελευταίο καιρό, τα πειράματα του κα-θηγητού Βέρλι στράφηκαν προς την εξασκλή-σι των αποτελεσμάτων, που επιφέρουν ένδεχο-μένως τα «λουτρά αίματος» στις περιπτώσεις κορκινωσίων. Κατά τις διαπιστώσεις του, μο-λόντι απέναντι στην ακαταμάχητη αυτήν μά-στιγα της Ανθρωπότητος, το «λουτρό αίμα-τος» δεν εμφανίζεται έε ίσος παντοδύναμο, ό-πως απέναντι των ασθενειών που προσάφε-ραμε, δεν παύει να εξασκεί αξιόλογο ανακατα-σκευαστική επίδρασι.

Στα 60% των περιπτώσεων άσθενών, στους οποίους η επιστήμη δεν έδινε προσημία ζωής μεγαλύτερη των 800 ημερών, η εφαρμογή της μεθόδου του καθηγητού Βέρλι επέτυχε να επι-δραούνη κατά σημαντικό χρονικό διάστημα το τέλος τους. "Ωρισιμένοι από τους καταδικα-σμένους αυτούς κορκινωσμούς ζούν ακόμη και εξακολουθούν να υποβάλλονται σε τακτικά «λουτρά αίματος».

Τέλος, μια από τις εντυπωσιακότερες περι-πτώσεις ολοκληρωτικής θεραπείας άσθενος χά-ρις στην μέθοδο του Φρεντερίκο Βέρλι, είναι του Γερμανού Βάλτερ Ούιπλερ από την Ρην-νία, ηλικίας 46 ετών, ο οποίος υπέφερε εδó και πολλά χρόνια από δύσπνοιας ποικιλοφύλου, με αποτέλεσμα να εξασθενήσει σιγά-σιγά η δ-ρασίς του. "Επειτα από δύο «λουτρά αίματος», που έγιναν σε χρονικό διάστημα τεσσάρων μηνών το πρώτο από το δεύτερο, οι πειραμα-τοί του Ούιπλερ εξαφανίστηκαν τελείως. "Επι-πλέον, ενώ ως τότε ήταν αναγκασιώτερος να χρ-σιμοποιήται ισχυρός φορέας για να διατεθεί, με-τά την θεραπεία, καθηγητής τελείως τὰ γυαλιά!

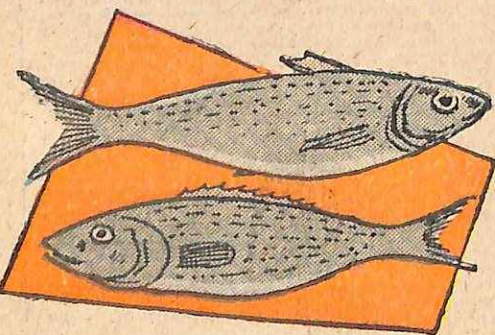
— Μου φαίνεται πως ο Κώστας το παρανάει... με τα πορευόμενα, που έτοιμά-ζει στο γραφείο!...

Γόπες και τσέρουλες

ΟΙ γόπες είναι αφρόμορφα που ζουν στα βαθιά νερά, αλλά αυτό δεν τις εμποδίζει να πατώνουν σε φυκιές και να πιάωνται στον πάτο. Το επιστημονικό όνομα της γόπας είναι λίγο παράξενο: λέγεται Βωδ ή κουνή, μια δε άλλη παραλλαγή της λέγεται Βωδ ή σάπη, δηλαδή έτσι λένε τις σάπες, που είναι πολύ συγγενείς με τις γόπες. Τις πιάνουν ως επί το πλείστον με τις γυρί-γυρί και με τις τράτες. Για τους ερασιτέχνες όμως που τους ενδιαφέρει το ψάρεμα της γόπας και της τσέρουλας, θα το πω: γράφω με λεπτομέρως, και αυτό γιατί είναι η παρηγοριά των περισσοτέρων που πάνε για λιθρινία στα βάρδια και γυρίζουν με κανένα δυο γόπες και μερικές τσέρουλες, ίσα-ίσα για να πουν πως δεν ταίμποσαν τα ψάρια ή πως δεν τά πέτυχαν!

Και πρώτα πρώτα τις ψαρεύουν με τα κοφι-

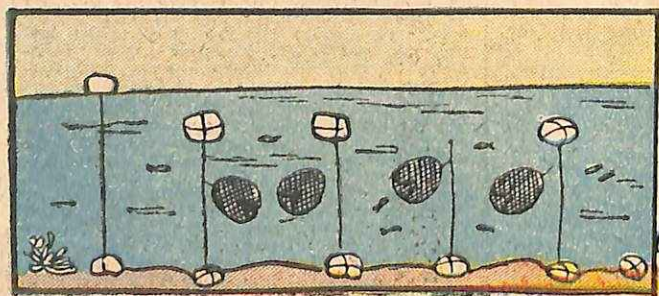
Η γόπα και η τσέρουλα

νέλλα, τα οποία τα δένουν μασόνια και δολώνουν από μία μπάλα ως μία γροθιά κοπανισμένες καλά ρέγγες χαλασμένες και ανακατεμένες με λίγη άμμο για να βαρύνει. Κρεμούν ως τη μέση σε κάθε κοφινέλλο ένα σπάγγο στον ό-ποιο έχουν δέσει ένα μικρό καλαμάκι ως 10 πόντους, που το χώνουν μέσα στη μαλάγρα ώστε να κρέμεται στη μέση και να αναγκάζονται τα ψάρια να τρυπάνουν μέσα για να φάνε τις ρέγγες, χωρίς να μπορούν ύστερα να φύγουν.

Μ' αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζουν οι ψαράδες ζωντανό δόλωμα, το οποίο χρησιμοποιούν στα χονδρά παραγάδια τους για χονδρά ψάρια. Μέσα στη βάρκα τους έχουν ένα βαρελάκι με θάλασσα και με σκεπάσμα και ένα-ένα κοφινέλλο το αδειάζουν μέσα και το σκεπάζουν αμέσως για να είναι σκοτεινά και να μη σκάνε τα ψάρια. Πηγαίνουν έπειτα στον τόπο που θα ριξουν το παραγάδι και εκεί δολώνουν γρήγορα κάθε αγκιστρι που ρίχνουν στη θάλασσα από μία γόπα ή τσέρουλα, αφού την γαντζώσουν από το πτερύγιο που έχει κάτω στην κοιλιά της προς την ουρά.

Μ' αυτόν τον τρόπο το ψάρι είναι ελεύθερο να κολυμπάει και μπορεί να ζήσει αναλόγως του είδους από έξι ώρες ως δύο μέρες ιδίως αν είναι σπάρος ή γυλος.

Οι περισσότεροι όμως ερασιτέχνες που τους βλέπουμε κάθε Κυριακή να γεμίζουν τη θάλασσα με τις βάρκες τους, εκτός από το «επιστήμονα» δόλωμα, την καραβίδα δηλαδή ή την ζωντανή γαρίδα που αγοράζουν, παίρνουν και λίγες σωληνες και λίγα σκουλήκια για να μη γυρίσουν με έντελως άδεια τα χέρια. «Όσοι απ' αυτούς δεν έχουν πολλές καθετές μαζί τους, χωριστές για κάθε είδος που θέλουν να ψα-ρεύουν, μαζί με την μισινέζα τους την Νο 40

Το ριζίμο των κοφινέλλων

ματάκια από σκουλήκι της θάλασσας, αλλά δ-χι με τόσο επιτυχία όσο με την γαρίδα.

Τώρα για να πιάσουμε τις γόπες χρειάζεται τέχνη και λίγη πείρα, γιατί η γόπα άλλοτε βρίσκεται λίγες ώρες κάτω από την βάρκα μας, άλλοτε μισόνερα, άλλοτε τρεις ώρες ε-πάνω από τον βυθό και άλλοτε στον βυθό. Γι' αυτόν το λόγο, χρησιμοποιούμε ελαφρύ μολύβι για να παρασύρουμε σιγά σιγά προς το βυθό την καθετή, την οποία αφήνουμε λίγη-λίγη να κατε-βαίνει ως όπου αισθανθούμε στο δάχτυλό μας ένα ελαφρό χαράλαμα. Τότε — εδώ χρειάζε-ται προσοχή—άντι να τραβήξουμε την καθετή προς τα πάνω, την αφήνουμε λίγη, έως 20 πόν-τους και έπειτα την τραβούμε πάνω με ελα-φρές και σιγανές κινήσεις. Αιτιώ δε γιατί, μό-λις πιασθεί μία γόπα αμέσως οι άλλες που την βλέπουν να κολυμπάει, όρμηξιν κατά ύπολοιπα δολώματα κι' έτσι πιάνονται ή μία μετά την άλλη.

Όταν δε σιγά-σιγά τις φέρουμε επάνω, τις βγάδουμε με την άποψη.

Η γόπα εν αναλογία με το σώμα της έχει μικρό στόμα, συμβαίνει δε πολλές φορές, όταν ζορίζουμε την μισινέζα για να ανεβάσουμε γρή-γορα το ψάρι, να έρθει η καθετή επάνω με ένα κομμάτι από το στόμα της γόπας, το οποίο ζε-κόλλησε με το τραβήγμα.

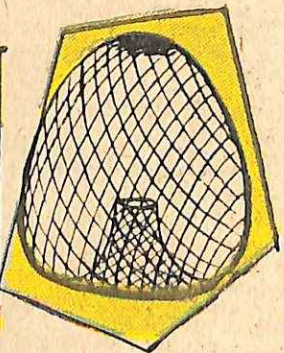
Για τις τσέρουλες, που ψαρεύονται συνήθως στον βυθό, χρησιμοποιούμε τα ίδια δολώματα. Ένα ή δυο νούμερα μεγαλύτερα αγκιστρία, και παράμαλα ως 20 πόντους και μολυβίδα 15—20 δράμια για να πηγαίνει η καθετή γρήγορα ως τον πάτο της θάλασσας. Τη σωληνη της θά-λασσας επειδή είναι σκληρή και δύσκολα βγαίνει από το αγκιστρι, τη χρησιμοποιούν περισσότερο.

Καθώς κατεβαίνει το δόλωμα το κυνηγούν οι τσέρουλες. Μόλις πατώση το μολύβι, αρπα-ζουν το δόλωμα και συνήθως με μία κινήσι- της καθετής προς τα πάνω κοφώνεται η πρώ-τη και κατόπιν καθώς την ανεβάζουμε άργα, πιάνεται και δεύτερη και τρίτη, αναλόγως με το κοπάδι που είναι από κάτω. Συμβαίνει ό-μως μερικές φορές να πιάσει κανένα μελίεμο δυνατό, που να μη μας επιτρέπει να σταθεύμε ανοιχτά, από τα κύματα και τα κουήματα της βάρκας. Τότε γιάλωνουμε όσο μπορούμε, α-ταν δε θέλουμε να εγκαταλείψουμε το ψάρεμα, και φθάνουμε στις 5 ως 10 ώρες, όπου συ-νήθως στο βυθό είναι πέτρες, πλάκες, τραγά-νες, και άποχες. Έκει ζή ένας άλλος κόσμος από θαλασσινά όντα, στον οποίο ξεσφύουμε — μπορεί να πη κανείς — για να περάσουμε την ώρα ή και γιατί περιμένουμε να αλλάξει στο μεταξύ ο καιρός.

Έκει συνήθως βρίσκουμε πετρώματα, δηλα-δή πέγκες, χάνους, γυλούς, χειλούδες. Δεν α-ποκλείονται όμως και τα άπρωπα, δηλαδή κα-νένα λιθρινάκι ή κανένα φαγκρόπουλο. Αυτά μάλιστα τα φαγκρόπουλα συνήθως πηγαίνουν κυ-παριστά και πιάνονται, άμα τα πετύχουμε, πολλά, αν δεν συμπέση να τα διώξει κανένα χονδρό ψάρι.

Μαζί με αυτά τα ψάρια πρέπει ν' αναφέρου-με και τα σπαράκια, που ο πολύς κόσμος τα περιφρονεί γιατί έχουν κόκκαλα, ενώ στην πρα-γματικότητα δεν έχουν ούτε ένα κόκκαλο παρά πάνω από τα άλλα του είδους των ψάρια. «Ο-ταν μάλιστα είναι μεγάλοι οι σπαροί και φθα-νουν τα 30—60 δράμια, τότε τηγανίζονται είναι νόστιμοι σαν την τσιπούρα. Στάς Πάτρας που υπάρχουν άφθονοι, τους κάνουν ελαττωσι-τάς. Βάζουν δηλαδή σε καλαθάκια της μιάς οκάς περίπου ένα στρώμα σπαρούς, ένα στρώμα α-λάτι, και ούτω καθεξής μέχρις ότου γεμίσουν το καλαθάκι, το οποίο μετά 3—4 ημέρες έρχε-ται στα αθηναϊκά μακαλάρια και είναι έτοιμοι για φάγωμα χωρίς άλλη διαδικασία, ως με-ζές για ούζο ή για κρασί.

Όλα αυτά τα πετρώματα και οι σπαροί πιά-νονται κατά τον ίδιο τρόπο και με ό,τιδήποτε δόλωμα. Βέβαια κι' αυτά, ξέρουν τα καλά ο-λώματα, δηλαδή τις ψίλες καραβιδιούτες (για τις οποίες τρελλαινούνται ιδίως οι σπαροί). Αλ-λά και τις γαρίδουλες τρώνε ολοκληρές ή καθαρισμένες, και στην σωληνη ταίμπον και το ψαροόλι δεν το περιφρονούν, ιδίως οι χάνοι. Παρ' όλον ότι αυτά τα ψάρια δεν θεωρούν-

Το κοφινέλλο

ται αξίας και τα ψαρεύουν οι περισσότεροι α-πό μανία και για να πουν πως κάτι έπιασαν, εν τούτοις έχει και αυτό το ψάρεμα τη χάρη του και τους θιασώτες του. Και πρώτα πρώτα τα ψαρεύουν στα ρηχά, ρίχνουν λίγη καθετή και την ανεβάζουν ευκολότερα. Έπειτα τα ταίμπηματα και τα πιασίματα των ψαριών εί-ναι συχνότερα, ώστε άπασχολούν ευχάριστα τον ερασιτέχνη ψαρά.

Είναι γνωστό στους ψαράδες ότι κάθε πε-τρώφορο έχει τον δικό του τρόπο που ταίμπει και πιάνεται, ώστε ο ψαράς έρει και αναγ-γέλλει στην παρέα του το είδος του ψαριού που έπιασε, από το είδος του ταίμπηματος που αισθανθηκε και τις κινήσεις που κάνει κατά το ανέβασμα.

Τα περκόχονα—όπως τα λένε—κάνουν πολύ ώραία σούπα, άμα τα βράσουμε καλά και τα περάσουμε από το τρυπητό για να φύγουν τα κόκκαλα. Στη Μασσαλία δε, η περιφημη «μπουγαμπέσσα» δεν είναι τίποτε άλλο από περ-κόχονα βρασμένα και σουρωμένα από τρυπητό ψιάδ. Σ' αυτό δε το ζουμί βράζουν άλλο χονδρό ψάρι, το οποίο σερέφουν ως ψάρι βρα-στό «α' λα Μπουγαμπέσα».

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το όκταποδι,

Ψύρω από τον ΚΛΕΙΔΩΝΑ

Το «αμίλητο νερό», τα «ριζικάρια» κι' οί φωτιές του "Αη-Γιάννη

ΣΤΗ Ναύπακτο την παραμονή του "Αι-Γιάννη ανάβουνε μεγά-λες φωτιές στις γειτονιές, που πρέπει να πηδήσουν νέοι, κο-ρίτσια, παντρεμένες και γρηές για να μη τους πιάσουν οι θεο-μες όλη τη χρονιά.

Καίνε επίσης, αφού το περιφέρουν στην πόλη με φωνές και τούμπανα, ένα άνδρεϊκελλο που φτιάχνουν και που το αποκαλούν «Σίψα». Κάθε γειτονιά φιλοτινείται να φτιάξει το δικό της. Οί φωτιές καίνε όλη τη νύχτα δίνοντας περιεργή όψη στην πόλη.

Στο "Αργος, το μεσημέρι του "Αι-Γιάννη, τα κορίτσια ρίχνουν λίγο λάδι σ' ένα πηγάδι, φοράνε ένα τσεμπέρι, που υ' αυτό σκεπά-ζονται καλά και κуттάνε στο βυθό του πηγαδιού τραγουδώντας:

«Αυγε Γιάννη, θεολόγο, πώστηδες στη γη θεμέλια και τα δώδεκα Ευαγγέλια. Όποιος είναι της τύχης μου να έρθη να τον δώ...»

Έτσι σκεπασμένες οι κοπέλλες βλέπουν μέσα στο πηγάδι, βοη-θούσης και της φαντασίας τους, τα μέλλοντα σιζύγο τους, που ή μορφή του διαγράφεται πάνω στο νερό, δίπλα στί δική τους!

Το βράδυ, βάζουν σε μία «κρίσαρα» αλεύρι και το κοσκινίζουν «από πίσω», δηλαδή έχοντας τα χέρια πίσω τους ώστε να μη το βλέπουν. Το αλεύρι πέ-φτοντας σχηματίζει γράμματα ή σή-ματα, που είνυνον τ' όνομα ή το έ-παγγελμα εκείνου που θα πάρη ή κο-πέλλα.

Έπίσης την παραμονή του "Αι-Γιάννη, πριν φέξη, βάζουν μία φρέ-σκη αγγινάρα στα κεραμείδια, κι' αν διατηρηθεί οροσηρή ως το πρωί, θα πά-ρη εκείνη που την έβαλε, εκείνον που-χει στο νου της.

Στη Σύμυνη συνήθιζαν να παίρνουν από την παραμονή του "Αι-Γιαννιού ένα κουμάρι χωματένιο, άμεταχείριστο. Τόδιον σ' ένα παιδάκι να το γεμίση νερό, από τρία σπιτία όπου κατοικού-σαν μονοστεφανες. Το παιδάκι έπρεπε να έχη ζωντανούς τους γονείς του και να πάρη το νερό χωρίς να πη λέξει σε κανένα.

Αφού γέμιζε, λοιπόν, το κουμάρι με αμίλητο νερό, το έδινε στα κορίτσια. Κι' εκείνα τότε γυρίζαν τα σπιτία κι' έπαιρναν από κάθε μία κοπέλλα ένα σημάδι. Το σημάδι ήταν δαχτυ-λίδιο, κουμπιά, χάντρες, νομίσματα ή ό,τιδήποτε άλλο, φάνει να ξεχώριζε από τα άλλα.

Αν έλειπε κανένα κορίτσι, μπορού-σε άλλη να του βάλη κάτι στον κλει-δωνα, σ' όνομά του. Έπειτα, αφού έμπαιναν όλα, έκλειναν το στόμα του κουμαριού με ανθιμένες αλιγαριές, τραγουδώντας:

«Όπ' αλιγαριά δεν πιάση την αγάπη του θα χάση. Κι' όπου δεν τη μυρίσθ, θα την αποχωρισθ...»

Κατόπιν σκεπάζανε το κουμάρι μ' ένα κόκκινο πανί και το άφηνανε όλη τη νύχτα στο δώμα, «για να το δη το άστρο...».

Την άλλη μέρα, ύστερα από τη λειτουργία, μαζεύονταν στην αυλή του σπιτιού όλοι φίλοι και γειτόνοι. Στρωνόνταν τότε χαμύ ένας «σιτ'ζαντές» και στη μέση έβαζαν το κουμάρι.

Ένα παιδάκι τότε περίμενε ν' άκούση πρώτα το τραγουδάκι του κλειδωνα κι' ύστερα έβγαζε ένα-ένα τα σημάδια. Τα τραγουδία που έλεγαν ήταν σατυρικά, κομικά και τις περισσότερες φορές υπερβολικά δηκτικά, όπως:

«Όμορφονιά ταή μάνας σου, ποιός θα σου βρή κουσουρί; Έσένα δεν σου λείπουνε οι μυζες απ' τη μουρη!»

«Μωρή υπαρδακοβούλωμα, μωρή λαδοκουρούνα, πούκατσες και κατηγορίες, μιάν άσμένια κουπά!»

Στην Ήλεια από το δειλινό της παραμονής του "Αι-Γιάννη μα-ζεύονταν τα κορίτσια έξω από τη εκκλησία και όνοματίζονε τα ριζικά.

Συγχρόνως άνοστολίζουν και ρηγανοστολίζουν το ναό. Το όνομά-τισμα γίνεται στην εκκλησία «για να στρέψουν τα ριζικά».

Όταν συγκε-τροθούν, στέλνουν ένα παιδάκι με μία ζυλοκανάτα για να πάρη το αμίλητο νερό. Την ζυλοκανάτα με κόκκινο πανί, της κρε-μούν και μία κλειδωνιά και την αφήνουν να ξετυλίξη στο φως των άστρων.

Πρέπει όμως να τη φυλάξουν σε κρυφό μέρος για να μη πάνε οι

νέοι τη νύχτα και τους την κλέψουν. Η κλοπή όχι μόνο συγχωριέται, αλλά και επιβάλλεται!... Το άπογευμα της ίδιας μέρας του "Αι-Γιάννη, φέρνουν την ζυλο-κανάτα στολισμένη με κόκκινα γαρύφαλλα και βάζουν το ίδιο παιδί να βγάλη τα σημάδια.

Τότε κάθε κορίτσι λέει και από ένα τραγούδι, όπως αυτά: «Ανοιξαν τα ουράνια και βγήκε νέα πλάση βγήκε κι' ένας μελαχρινός τον κόσμο να χαλάσει!»

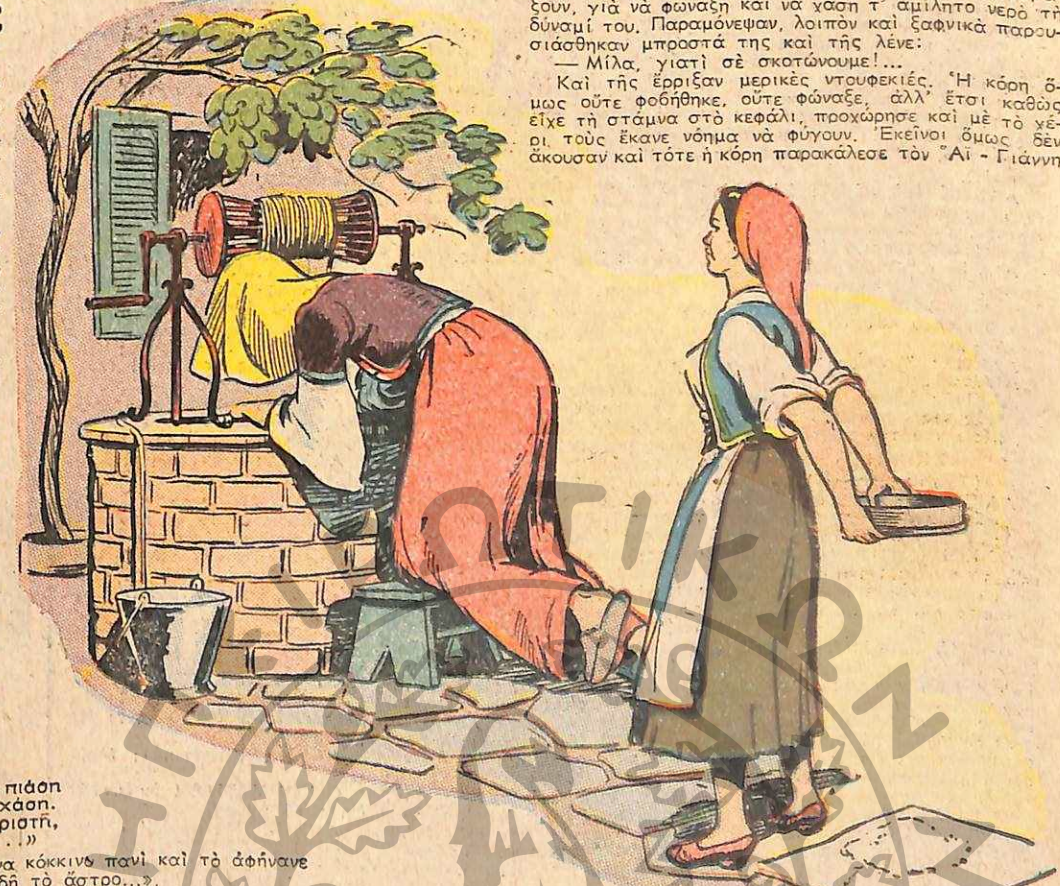
«Σαν θα περάσω και σε δώ στο παραθύρι άπάνω, θαρρώ πως είω' ή Παναγία και το σταυρό μου κάνω».

Κι' όταν τελειώσουν αυτά, κάνουνε «αύγομαντεία»... ρίχνοντας ένα άσπραδι αυγού μέσα σ' ένα ποτήρι με «αμίλητο νερό» του κλει-δωνα. Έπειτα προσφέρονται γλυκά, ακολουθεί χορός και το παιη-γύο τελειώνει.

Την παραμονή του "Αι-Γιαννηού, στις έντεκα ή ώρα, κοντά τα μεσάνυχτα, πήγε μία κοπέλλα στη βρύση να φέρη τ' αμίλητο νερό. Στο γυρισμό της όμως μερικοί πειρασμοί βάλθηκαν να την τρομά-ξουν, για να φωνάξη και να χάση τ' αμίλητο νερό τη δύναμή του. Παραμόνεψαν, λοιπόν και ξαφνικά παρου-σιάσθηκαν μπροστά της και της λένε:

— Μίλα, γιατί σε σκοτώνουμε!...

Και της έριξαν μερικές ντουφεκιές. Η κόρη ό-μως ούτε φοβήθηκε, ούτε φώναξε, αλλά έτσι καθώς είχε τη στάμνα στο κεφάλι, προχώρησε και με το νε-ρι τους έκανε νόημα να φύγουν. Έκείνοι όμως δεν άκουσαν και τότε η κόρη παρακάλεσε τον "Αι-Γιάννη

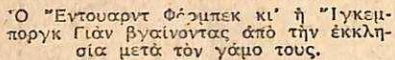
Οι κοπέλλες βλέπουν μέσα στο πηγάδι τη μορφή εκείνου που θα γίνει άντρας τους...

Κι' εκείνος τους μαρμαρώσε. Έτσι τραβήξε ή κοπέλλα το δρόμο της κι' όταν έφτασε στο σπίτι της έβαλε τα σημάδια στη στάμνα, τη σκέπασε, τη σφράγισε και την έβαλε στα κεραμείδια για να κατεβούν οι Νεράιδες τη νύχτα ν' ά-γιάσουν το νερό.

Έπειτα έλεγε τί της συνέβη στο δρόμο κι' όσοι τ' άκουσαν, έκαναν το σταυρό τους για το θάμα του άγιου και παρακάλεσαν την κο-πέλλα να τους πει στο μέρος, που μαρμαρώσαν οι πειρασμοί.

Έκείνη έπειδή ήταν πολύ σκεπασμένη και δεν μπορούσε να βρή το μέρος, άναβε φωτιές στο δρόμο. Κι' από τότε βγήκε ή συνήθεια ν' άναψουν φωτιές τ' "Αι-Γιαννιού. Βοηκε λοιπόν το μέρος και τους τ' άεστε. Οι συντροφί- της όμως, όταν είδαν τους πειρασμούς, που είχαν αναζήσει και χάσουν, τρώσαν κι' έφυγαν τρέχοντας για να γυρίσουν στο χωριό. Στο δρόμο όμως για να μην πειτήσουν τις φω-τιές τις πηδούσαν. Κι' από τότε έμεινε το έθιμο να πηδούν τις φω-τιές του "Αι-Γιάννη.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Ὁ ἀνθρώπουλαχὰς τὴς περιέτριψε τὴν ζωὴν του σὺ μὲτω ποί' ἡ κρη μαθητρία τὴ ζωὴ της σὺ σὺ ἀκλειό. Ἐτοί ο' ἔντυσανν φόρμην ἔμαθε γιὰ τὴν ὑπαρξοῦ του μουσεῖο του Κανονίου, ἀπὸ τοῦ οἵοιο προέρχοταν τὸ ψευδοῖο που παρὰ τὸν νετὸ τὸ πρῶτο ταχυδρομικὸ δελτάριο.

Αὐτὴ ἡ παρὰ τὸν τοῦ ἀρεσε πρὸ λὺ καὶ οὐ κάθε πτῶοι του εἰσε σὺ τὸ τῶσπιν του τὸ δελτάριο ἐκείνο, γιὰ τὴ πιστεύε πῶς τοῦφερνε τὴν τὴν.

—Δέν πιστεύω, πως θα παντρευ-
μουν μιὰ Βυζαντινὴ πριγκίπισσα!
Ὁ γάμος τῶν δύο νέων ἐγίνε-
σχάτως στὴ Ραβέννα.

το δυνατόν το μακρύτερα από τον ψυχτικό θαλάμο. Η μ
ρα π.χ. δεν πρέπει να σερβίρεται σε θερμοκρασία κα
τερη των 8 βαθμών υπέρ το μηδέν. Μόνον η σαμπάνια
νεται «παγωμένη».

και πετρώδες. Ἀργότερα όμως φυτευθήκαν δέντρα στις πλαγιές του και νεώτεροι συγγραφείς και περιηγητές τὸν παρουσιάζουν ὡς «λόφον κατάφυτον ἀπὸ ἐλαίας». Πάντοτε όμως διατήρησε τὸ χαρακτηριστικό

Στα πρώτα οθωνικά χρόνια ένας Κρητικός ιερομόναχος, ο Έμμανουήλ Λουλουδάκης, τοποθετήθηκε για φύλακας στην εκκλησία του Ά-

ρουν οι έφημερίδες — θ' αντικατάσταση τα ποτά στην ανθεκτική. Θα
υπάρξουν όμως και στο μέλλον οι ρωμαντικοί και οι φίλοι του περιπά-
του, που θ' ακολουθούν για ν' ανθούν στο λυκαθέτη την «παλαιάν
πεπατημένη».

Η πίεσι του αίματος καθρεφτίζει την υγεία

Αποτελεί άνωμαλία όταν υπερβή ώριμένα όρια

Η μέτρηση της αρτηριακής πίεσης από το γιατρό, με το ελαστικό εκείνο «δραχίολο», που σφίγγεται γύρω από το μπράτσο, προκαλεί ανησυχία σε πολλούς ανθρώπους. Κι' αμέσως αποτρέπει την αποκαλυπτικότερη ίσως ιατρική εξέταση, που φανερώνει την κατάσταση του κυκλοφοριακού συστήματος και προειδοποιεί εγκαίρως για ένα σωρό σοβαρές αρώσσεις.

Μιλώντας συνήθως για «πίεση» του αίματος, την θεωρούμε σαν κάτι το παθολογικό. Ωστόσο, δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έχει κάποια πίεση το αίμα του. Δίχως αυτήν άλλωστε, δεν θα υποχρεωνόταν το αίμα να περάσει μέσα από τις μικρές αρτηρίες και τα τριχοειδή αγγεία —που είναι τόσο στενά, ώστε τα μικροσκοπικά αιμοσφαίρια μπορούν να περάσουν από αυτά μόνον ένα-ένα στη σειρά. Αν δεν συμπιέζονταν το αίμα, με τις συσπάσεις της καρδιάς, δεν θα φτάνα σε όλα τα πεινασμένα κύτταρα του σώματος για να τα διατρέψουν.

Η πίεσι λοιπόν του αίματος είναι κάτι το φυσιολογικό και απαραίτητο. Αρκίζει όμως να αποτελέσει άνωμαλία, όταν υπερβή ώριμα όρια. Τότε έχουμε υπέρταση, αυτό δηλαδή που ονομάζει συνήθως «πίεση» ο πολύς κόσμος.

Η πίεσι του αίματος κυμαίνεται, στο διάστημα της ημέρας, για να ανταποκριθεί στις διάφορες ανάγκες του σώματος. Σε στιγμές θυμού ή φόβου, μπορεί να αυξηθεί κατά 50%.

Ανεβαίνει την ώρα του φαγητού και κατεβαίνει στον ύπνο. Είναι χαμηλότερη το πρωί, πριν αρχίσουμε τη δουλειά μας. Ανεβαίνει με τη γυμναστική ή με τη στενοχωρία. Πέφτει όταν κάνουμε ένα ζεστό μπάνιο ή όταν διαβάζουμε ένα διασκεδαστικό βιβλίο.

Οι φυσιολογικές όμως αυτές διακυμάνσεις της, δεν έχουν καμιά σημασία. Έκείνη που ενδιαφέρει το γιατρό, είναι η μόνιμη και υπερβολική αύξηση της.

Φουσκώνοντας το ελαστικό βραχιόλι που φόρεσε στο μπράτσο του εξεταζομένου, ο γιατρός πιέζει την αρτηρία πάνω στο κόκκαλο, τόσο ώστε να σταματήσει η κυκλοφορία του αίματος. Αφού βεβαιωθεί πως έπαψε ο σφυγμός, αρχίζει σιγά σιγά να ξεφουσκώνει το βραχιόλι. Μετράει δε την πίεσι του αίματος, τη στιγμή που ο σφυγμός ξανακοιτάει πάλι.

Αυτή είναι η λεγόμενη «ουστολική» πίεσις, ή μεγαλύτερη δηλαδή που αναπτύσσεται μέσα στις αρτηρίες, με τις συσπάσεις της καρδιάς. Υπολογίζεται σε εκατοστά μετρά στην ύδραργγού: 12, 13, 14 ή περισσότερα.

Υστερα ο γιατρός εξασκο- λουθεί το ξεφουσκωμά του βρα-

χιολιού και ξαναμετράει την πίεσι όταν φτάση στο χαμηλότερο σημείο της. Τη στιγμή εκείνη αναπαύεται η καρδιά, πριν από την καινούργια της σύσπασι. Η πίεσις αυτή είναι η «διαστολική», κυμαίνεται δε συνήθως γύρω από τα 8 ή 9.

Ο αριθμός που αναφέρεται, μιλώντας για την πίεσι μας, αφορά την συστολική πίεσι. Ωστόσο, οι γιατροί ενδιαφέρονται περισσότερο ίσως για τη διαστολική, γιατί τους πληροφορεί αν η καρδιά αναπαύεται όπως πρέπει ανάμεσα στους παλμούς της.

Υπάρχουν στο σώμα μας διάφοροι μηχανισμοί για τον έλεγχο της πίεσης του αίματος. Ένας από αυτούς βρίσκεται στους «μικρούς επινεφριδίου» αδένες. Σε περίπτωση θυμού ή κινήσεων, οι αδένες αυτές εκκρίνουν αδρεναλίνη. Η ισχυρή αυτή ορμόνη κάνει να συστέλλονται οι αρτηρίες, και συνεπώς αυξάνεται τότε η πίεσι του αίματος για να συνεχισθεί κανονικά η κυκλοφορία του.

Δεύτερος μηχανισμός έλεγχου βρίσκεται στο λαιμό, στην καρωτίδα, κι' είναι μια ελασρά διευρύνει αυτής της αρτηρίας. Όταν γεμίσει με πολύ αίμα ή «φούσκα» αυτή, τα νεύρα της στέλνουν ένα μήνυμα στον εγκέφαλο, κι' εκείνος δίνει άμεσως διαταγή να χαλαρωθούν οι μύες των αρτηριακών τοιχωμάτων και να γίνουν πιο άργχοι οι παλμοί της καρδιάς. Συνεπώς, πέφτει η πίεσι του αίματος.

Ακριβώς τα αντίθετα γίνονται, όταν αδειάσει πολύ από αίμα ή «φούσκα» της καρωτίδας.

Η μελέτη αυτού του ρυθμιστικού μηχανισμού επέτρεψε να διαφωτισθούν πολλά ιατρικά προβλήματα. Μια γυναίκα π.χ. παραπονιόταν για περιέργες λιποθυμίες. Ο γιατρός της λοιπόν ανακάλυψε ότι λιποθυμούσε μόνο το βράδυ, όταν έκανε την τουαλέτα της και άφαιρε την μακιγιάζ της. Έτριβε τότε την καρωτίδα της τόσο δυνατά, ώστε συγκεντρωνόταν εκεί πολύ αίμα, κι' ο εγκέφαλος διάταζε άμεσως την ελάττωσι της πίεσης του αίματος. Έτσι όμως έμενε κι' ο ίδιος δίχως αρκετό αίμα, κι' η γυναίκα λιποθυμούσε.

Μια άλλη λιποθυμούσε όταν ο άντρας της τη φίλωνε στο λαιμό. Εκείνος λοιπόν κολακευόταν, αποδιδόντας το στην έντονη ευχαρίστησι που της προκαλούσε το φιλή του... ως ότου ένας γιατρός του εξήγησε ότι της πιέζε απλώς πολύ δυνατά την καρωτίδα!

Διάφορα αίτια μπορεί να φέρουν υπέρταση. Π.χ. η πίεσις αυξάνεται, όταν υπάρχουν μικροί όγκοι στα επινεφρίδια, αλλά ξαναγυρίζει στο κανονικό μετά την αφαίρεσι αυτών των όγκων. Επίσης προκαλούν υπέρταση οι παθήσεις των νεφρών και η τοξαιμία των εγκύων.

Σ' αυτούς τους ειδικούς λόγους οφείλονται τα 10% των περιπτώσεων. Στα υπόλοιπα 90% δεν υπάρχει καταφανής αιτία, κι' οι γιατροί λένε τότε ότι πρόκειται για υπέρταση αγνώστου προελεύσεως.

Μπορεί όμως και να έχει υπότασι ένα άτομο, δηλαδή πίεσι κατώτερη από το κανονικό. Κάποτε, αυτό οφείλεται σε μια ειδική ασθένεια: αναιμία, μόλυνσι ή υποσιτισμό. Συνήθως όμως, δεν μπορεί να βρεθεί η αιτία.

Άλλωστε η υπότασις δεν βλάπτει. Αντίθετως, αποτελεί προϋπόθεσι υγείας και μακροβιότητας — μολονότι συνοδεύεται συνήθως από μια συνεχή κόπωση.

Άλλοτε θεωρούσαν υπέρτασι την πίεσι πάνω από τα 15 και υπότασι κάτω από τα 11. Νεώτερες όμως έρευνες απέδειξαν ότι τα όρια αυτά ήταν αυθαίρετα κι' ότι μπορεί κανείς να τα υπερβή χωρίς να βρεθεί καθόλου άρρωστος.

Μέχρι πρό ολίγων ετών, οι γιατροί δεν είχαν να συστήσουν για την υπέρτασι τίποτε άλλο από ανάπαυσι και δίαιτα δίχως αλάτι. Σήμερα όμως διαβέβαινα φάρμακα αποτελεσματικά, όπως είναι το «εξομερόν», ή «ραουβόλφι», κλπ., που ρίχνουν την επικίνδυνη υπέρτασι, στα 75% των περιπτώσεων.

Φάρμακο για τις «κράμπες»

Τα 70% των ανθρώπων που έχουν περάσει τα 50 χρόνια, παθαίνουν κάπου-κάπου κράμπες στις κνήμες, τη νύχτα. Οι πόνοι συνοδεύονται συνήθως από σύσπασι και σκληρύνσι των μυών, διαρκούν δε περίπου ένα λεπτό της ώρας.

Το τέκνωμα της κνήμης, το τριψιμο ή η πίεσι του ποδιού στο έδαφος φέρνει συχνά άμεσως ανακού-

φισι από τον πόνο. Κάποτε —άλλοι όμως πάντοτε— οι κράμπες αυτές μπορεί να συσχετισθούν με αντισπασμωλικά, κίρσους, διαβήτη ή ανεπάρκεια αλάτιου στο φαγητό. Η «μεφενεσίνη» είναι ένα νέο φάρμακο, πολύ αποτελεσματικό έναντι τους. Αλλά και το κινίνη τις προλαμβάνει και τις θεραπεύει. Τέλος, συνιστάται ως προληπτικό το άσβεστον. Όσοι πάσχουν από κίρσους, πρέπει να κοιμούνται με τα πόδια τους λίγο ανυψωμένα, πάνω σ' ένα μαξιλάρι.

Το βουητό των αυτιών

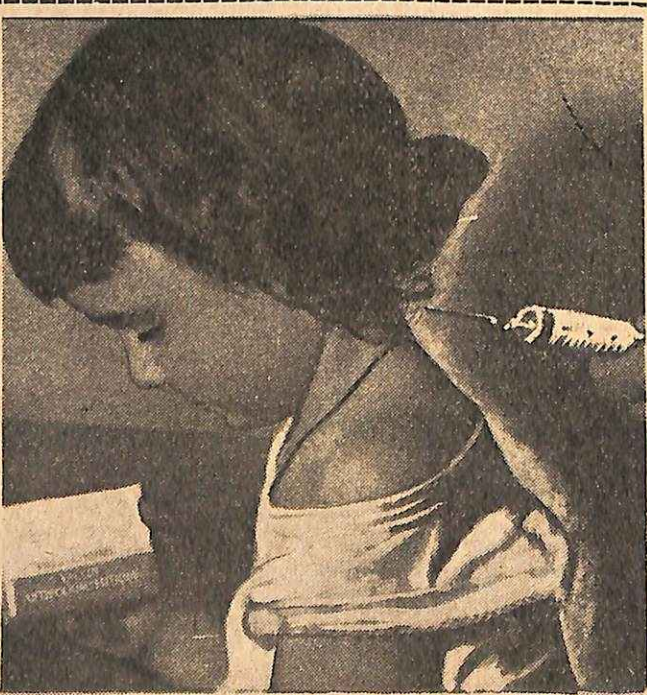
Το βουητό των αυτιών αποτελεί ένα σύμπτωμα κι' όχι μια ασθένεια. Εμφανίζεται συχνά με την πρόοδο της ηλικίας, χωρίς όμως να έχει σπουδαία σημασία. Αν βρεθεί μια συγκεκριμένη αιτία του, μπορεί να θεραπευθεί. Αν δεν βρεθεί, χορηγούνται συνήθως κατευστασικά φάρμακα, συνδυασμένα με ψυχοθεραπεία.

Ο διαβήτης στα παιδιά

Ο διαβήτης φαίνεται να παρουσιάζει αύξηση μεταξύ των παιδιών, ενώ συγχρόνως γίνεται όλοένα σπογγώδες στα παιδιά παρά στους ενήλικους. Αυτό είναι το περιεγόμενο μιας ανακοινώσεως του δόκτορος Τζιλμπερτ Φόρμπε, του Πανεπιστημίου του Ρότσεστερ. Τα 5, κατά τη στιγμή, που επιβάλλουν προσεκτική ιατρική εξέτασι, είναι: κακή κατάστασι του δέρματος, βαθυκυκλικά μάτια, βαθυσία άνωλεια βάρους, ελαφρά δυσπνοία και αναπνοή που μυρίζει άσπότη.

Πρέπει να είμαστε λίγο νευρικοί

Όπως φρονει ένας Άμερικανός ψυχίατρος, όφειλε το να νάναι κανείς λίγο νευρικός. Γιατί μια ελαφρά νευρώσις διευκολύνει τις φιλοδοξίες μας και μας κάνει παραγωγικότερους. Θεωρητικά, ένας άνθρωπος τελείως ισορροπημένος δεν έχει καμιά φιλοδοξία κι' ευχαριστείται να κάθεται γωός να κάνη τίποτε. Απ' το άλλο μέρος όμως, μια σοβαρή νευρώσις καταναλώνει τον άνθρωπο άνακνο για κάθε δουλειά, και για την κοινωνική ζωή ακόμη.

ΝΕΟΝ ΕΜΒΟΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Από την περασμένη εβδομάδα κάθε Γάλλος μπορεί να εμβολιασθή κατά της πολιομυελίτιδος! Το νέο εμβόλιο που παρασκευάζεται στο Ινστιτούτο Παστέρ και στο Ινστιτούτο Μερνί της Λυών, πωλείται σ' όλα τα φαρμακεία αντί 2.400 φράγκων. (190 δραχμές) και παραδίδεται βάσει ιατρικής συνταγής. Το γαλλικό εμβόλιο είναι του ίδιου τύπου με το εμβόλιο του Άμερικανού γιατρού Σ. Γάλι, αποκλείει όμως τελείως τις επικίνδυνες συνέπειες που παρουσίασε σε μερικές περιπτώσεις το τελευταίο. Το γαλλικό εμβόλιο, που γίνεται σε τρεις δόσεις και σε διάστημα τριών εβδομάδων εξασφαλίζει ανοσία 12—14 μηνών.

Ο ΙΩΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ την άρρώστεια

Μία νέα θεραπευτική μέθοδος

Έγινε αρκετός λόγος τελευταίως για τις έρευνες γύρω από τον «φάγο της φυματώσεως». Πρόκειται για ένα «μικροβιοφάγο» που καταστρέφει τα βακτηρίδια του Κώχ.

Η ύπαρξις «μικροβιοφάγων» διαπιστώθηκε για πρώτη φορά πριν από 40 χρόνια περίπου. Πράγματι, στο διάστημα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ο Καναδός επιστήμων Ντ' Ερελ έκαμε μια ανακοίνωσι, που άνοιξε καινούργιους και ευρηματούς ορίζοντες για τη μικροβιολογία: Είχε ανακαλύψει ένα τύπο Ιού, που προσέβαλλε και εξώγιανε τα μικρόβια. Αυτός ο Ιός ήταν ο πρώτος «μικροβιοφάγος».

Από τότε, βρέθηκαν και αρκετοί άλλοι, που έχουν παρόμοια ενέργεια πάνω σε διάφορα είδη μικροβίων. Τα καταστρέφουν δηλαδή — ακριβώς όπως κάνουν και τα λευκά αιμοσφαίρια, οι μικροσκοπικοί αυτοί «στρατιώτες» της άμυνας του οργανισμού.

Μία καλλιέργεια μικροβίων είναι βολή. Αν λοιπόν προσθέσουμε σ' αυτήν τον αντίστοιχο «μικροβιοφάγο», σε λίγες ώρες γίνεται τελείως διαυγής. Ο μικροβιοφάγος, όχι μόνο σκοτώνει τα μικρόβια, αλλά και τα διαλύει.

Με το ισχυρότατο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο μπορούμε τώρα να δούμε τους Ιούς, επομένως και τους «μικροβιοφάγους». Άλλοι από αυτούς έχουν σχήμα στρογγυλό, άλλοι μοιάζουν με ραβδάκια κι' άλλοι έχουν κεφάλι και ουρά.

Είναι γνωστό ότι οι Ιοί γενικά δεν μπορεί να καλλιεργηθούν μέσα σε θρεπτικά υγρά, όπως τα μικρόβια. Ζούν, αναπτύσσονται και πολλαπλασιάζονται μόνο σε ζωντανή ύλη, στον οργανισμό των ζώων ή του ανθρώπου (γι' αυτό χρησιμοποιούνται πειραματόζωα για τη μελέτη τους, όπως π.χ. οι χοίροι).

Εφόσον όμως οι «μικροβιοφάγοι» τρέφονται με τα μικρόβια, μπορούν να καλλιεργηθούν, μαζί μ' αυτά, μέσα σε θρεπτικά υλικά, στους δοκιμαστικούς σωλήνες του εργαστηρίου. Έτσι, οι έρευνες πάνω σ' αυτούς γίνονται πολύ ευκολώτερες και λιγοδάπανες, γιατί δεν απαιτούν πειραματόζωα.

Όταν ο Ντ' Ερελ ανακάλυψε τις ιδιότητες των «μικροβιοφάγων», κατάλαβε πως είχε βρή ένα σχεδόν τέλει μέσον θεραπείας των μικροβιακών ασθενειών. Πράγματι, αν μπορούσαν οι επιστήμονες να απομονώσουν τους «μικροβιοφάγους» σε καθαρή κατάσταση και να ρυθμίσουν την ενέργειά τους, θα είχαν πια στα χέρια τους ένα φάρμακο για πολλές από τις σοβαρότερες ασθένειες, αποτελεσματικότερο από τα εμβόλια και τα αντιβιοτικά.

Θα εισάγουν δηλαδή με ένεσι τους «μικροβιοφάγους» στις άρρωστες περιοχές του σώματος, για να προσβάλουν τα μικρόβια και να τα εξοντώσουν, αφιόνοντας τους τελείως απειρακτο δυνάμεις οργανισμού.

Προς αυτή την κατεύθυνσι κυρίως στρέφονται οι έρευνες των επιστημόνων: Προσπαθούν δηλαδή να βρουν τρόπους για να κάνουν τους «μικροβιοφάγους» να εξοντώνουν τα μικρόβια μέσα στο σώμα του ανθρώπου.

Αυτό όμως που φαίνεται τόσο απλό, παρουσιάζει στην πράξι τεράστιες δυσκολίες. Έτσι εξηγείται το πως δεν έχουν ακόμη καταλήξει σε οριστικό αποτέλεσμα οι έρευνες αυτές επί 40 χρόνια.

Αυτοί διακεκριμένοι επιστήμονες, που ασχολούνται με τους

«μικροβιοφάγους», είναι ο δόκτωρ Σέιμους Κόεν, του Νοσοκομείου Παιδών της Φιλαδέλφειας, και ο διοικητικός του Πανεπιστημίου του Σικάγου δόκτωρ Έθανς. Έχουν δε βάσιμες ελπίδες ότι θα δώσουν στην ανθρωπότητα τα μέσα να χτυπήσι στις ρίζες τους τις μικροβιακές ασθένειες.

Το γάλα — εμβόλιο!...

Ποιά έντοπιση θα σάς έκανε αν βλέπατε αύριο στις εφημερίδες μια αγγελία που να έλεγε τα εξής: «Το φαρμακείο Χ παρέλαβε γάλα εναντίον της γρίπης ή της διστερίας κτλ.»; Σας φαίνεται, βέβαια, παραδοξολογία. Κι' όμως αυτό θα γίνη έπιτα από μερικά χρόνια. Το γάλα θα πουλιέται, όχι στα γαλακτοπωλεία, αλλά στα φαρμακεία. Και καθώς θα αγοράζή το ειδικό γάλα που του χρειάζεται, αυτό τουλάχιστον προκύπτει από μια ανακοίνωσι, που έκαμε πριν από μερικές ημέρες δύο επιστήμονες του πανεπιστημίου της Μινεσότα, ο Ούιλλιαμ Πέτερσον και ο Μέρρυ Κάμπελ.

Οι δύο Άμερικανοί επιστήμονες έτόνισαν στην ανακοίνωσι τους ότι τα ζώα και πιθανόν οι άνθρωποι είναι δυνατόν να προστατευθούν αποτελεσματικά από πενήτα τοις εκατό των μολυσματικών ασθενειών με γάλα, που θα προέρχεται από αγελάδες στις οποίες θα έχει γίνει προηγουμένως ειδική εμβολιασμός εναντίον των μικροβίων που προκαλούν τις εν λόγω παθήσεις.

Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξαν έπειτα από πειράματα που έκαναν σε αγελάδες, τις οποίες υπέβαλαν σε ειδικό εμβολιασμό εναντίον της τριχινιόσεως. Η ασθένεια αυτή προκαλείται από την τριχίνη, έναν μικροοργανισμό που αναπτύσσεται μέσα στο σώμα των χοίρων και που μπορεί από αυτούς να μεταβή και στον άνθρωπο. Παρητήρησαν, λοιπόν, ότι στο γάλα των αγελάδων που είχαν εμβολιασθή υπήρχαν αντίδομα, που καταπολέμουν τις τριχίνες. (Τα αντίδομα παραγόνται σ' όλους τους ζώντες οργανισμούς και είναι ένα μέσον φυσικής άμυνας εναντίον διαφόρων μικροβίων).

Οι δύο Άμερικανοί επιστήμονες έκαμαν κατόπιν διάφορα εργαστηριακά πειράματα, που απέδειξαν ότι τα αντίδομα αυτά διατηρούσαν τις βακτηριοκτόνους ιδιότητές τους και σε διάλυσι 1:100.000.

Έκτος από την τριχινιόσι, οι δύο Άμερικανοί έρευνθη έκαμαν παρόμοια πειράματα και για διάφορες άλλες ασθένειες από εκείνες που εμφανίζονται στα ζώα. Τα πειράματα αυτά απέδειξαν ότι το γάλα—εμβόλιο έχει τη δύναμι να προστατεύη αποτελεσματικά από αυτές χωρίς στα αντίδομα που εξαπολύει μέσα στον οργανισμό.

Πειράματα έγιναν επίσης και σε πειραματόζωα, στα οποία εισήχθησαν μικρόβια διαφόρων ασθενειών από εκείνες που προσβάλλουν και τον άνθρωπο, όπως είναι η γρίπη, η διστερία κτλ. Τα πειραματόζωα αυτά έπρεφαν με γάλα—εμβόλιο που είχε παρασκευασθή ειδικά γι' αυτές τις ασθένειες. Τα πειράματα αυτά απέδειξαν αποτελεσματικά εξαιρετικά ικανοποιητικά, δεν υπάρχει δε λόγος να υποθέσουμε ότι δεν θα συμβαίη το ίδιο και στον άνθρωπο.

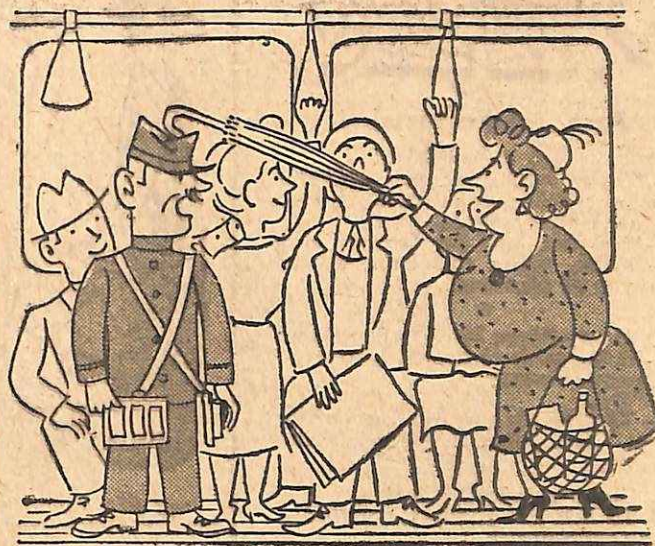
Κατά τους δύο Άμερικανούς επιστήμονες, περισσότερες από πενήντα μολυσματικές ασθένειες θα είναι δυνατόν να προληφθούν ή να καταπολεμηθούν αποτελεσματικά με αυτό τον τρόπο.

Τα πειράματα, όμως, στον άνθρωπο παρουσιάζουν εξαιρετική δυσκολία. Γιατί πρέπει να οριστή προηγουμένως με ακρίβεια η ποσολογία του εμβολίου, σε τρόπον ώστε ο άνθρωπος—πειραματόζωο να μην έκτηθ σε κίνδυνο.

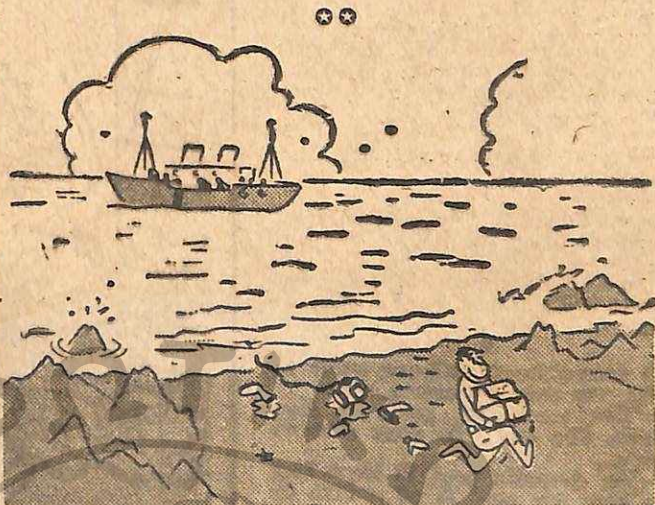
Αν τα πειράματα αυτά στεφθούν από επιτυχία, όπως πιστεύεται, η θεραπευτική θα κινή ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός, ίδια πρακτικώς για τις καλούμενες μολυσματικές ασθένειες. Σε περίπτωση επιδημίας γρίπης π.χ., το γάλα—εμβόλιο εναντίον αυτής της ασθένειας θα προλαμάνη την εξαπλώσι της.

Είναι αυτονόητο, όμως, ότι το γάλα—εμβόλιο δεν θα μπορούη να γίνει αντικείμενο βιομηχανικής εκμεταλλεύσεως. Η παρασκευή του θα πρέπει να γίνεται μόνον από επιστημονικά εργαστήρια, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τα άλλα εμβόλια. Για το λόγο αυτό δεν θα πουλιέται από τα γαλακτοπωλεία, αλλά από τα φαρμακεία.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Έδώ είναι η Όμοινοια;
— Όχι, είναι το κεφάλι μου, μαγνύ!

Ο δούτης και ο θησαυρός

Χωρίς λόγια

Από... φιλοπατρία!

Ο ζωγράφος στον πελάτη:
— Ένας Αμερικανός, μου πρόσφερε 5 χιλιάδες δολάρια γι' αυτό το έργο μου, αλλά δεν δέχθηκα...
— Εγώ σας δίνω ένα εκατοστάρικο.
— Καλά, πάρτε το, Έτσι, δεν θα φύγη για το εξωτερικό... *

Ο ηλεκτρολόγος λέει στο βοηθό του:
— Πάσε αυτό το σύρμα, Κώστα... Αισθάνεσαι τίποτα;
— Όχι.
— Τότε λοιπόν μην άγγιξης τ' άλλο σύρμα. Έχει ρεύμα 5 χιλιάδων βόλτ! *

— Είσαστε κτήνος, κύριε!
— Τό λέτε στ' άστεία ή σοβαρά;
— Σοβαρώτατα!
— Α, καλά. Γιατί εγώ δέ σηκώνω άστεία! *

Ο προϊστάμενος: Ο τμημα-
τάρχης σας μου είπε ότι ήσαστε χτές
άρρωστος.
Υπάλληλος: Μάλιστα, κύριε.
Ο προϊστάμενος (είρωνικά):
Κι' όμως δεν φαινόσαστε για άρρω-
στος, γιατί σας είδα χτές στον 'Ιππό-
δρομο.

Υπάλληλος: Αλήθεια; Κι' ό-
μως θάπρεπε να ήθε το χάλι μου, όταν
βγήκα από κεί!...

Ο σύζυγος: Αν πεθάνω, ποτέ
σου δεν θα βρης ένα σύζυγο σαν και
μένα.

Η σύζυγος: Και πώς φαντάστη-
κες πως θάθελα να πάρω ένα σαν και
σένα;

Ο έτοιμοθάνατος σύζυγος καλεί τη
συμβία του στην επίθανάτιο κλίνη.
— Έλα γυναικούλα μου... Σε λίγο
πεθαίνω. Πες μου... αν είχες φίλο το
Θανάση...

— Αχ, άντρούλη μου! Τι λόγια λές;
— Έλα, πές μου. Τι σε νοιάζει, ά-
φου σε λίγο θα πεθάνω;
— Κι' αν δεν πεθάνω... ό μη γέ-
νοιτα; *

Πρόεδρος: Κατηγορούμενη, πώς
εδώ;

Κατηγορούμενος: Δεν φταίω
εγώ, κύριε Πρόεδρε. Ής όφεται ό πο-
λισμάνος που με κουβάλησε!...

— Η Μαρία έκανε καινούργιο φόρεμα.
Μήπως της αύξησαν το μισθό;
— Όχι, έπιασε καινούργιο φίλο! *

— Μα πάλι πίνεις, καύμενε Μανώλη;
Δέν σού το έχει απαγορεύσει ό γιατρός;
— Ναι, αλλά πέθανε χτές, ζωή σε
λόγου σου! *

Η σύζυγος: Σού λέω ότι ό γιός
μας δεν θα παντρευτή... Είναι πολύ
βλάκας!

Ο σύζυγος: Ακριβώς γι' αυτόν
το λόγο θα παντρευτή!...

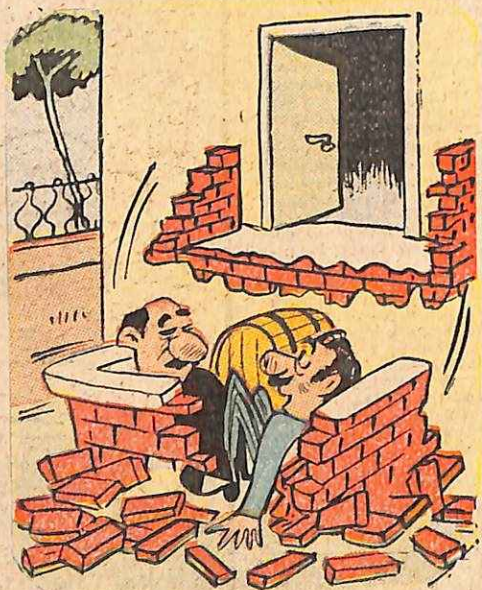
Ο δεσμοφύλακας: Γιατί σ'
έχουν στη φυλακή;

Ο καταχραστής: Γιατί έχασα
το τραίνο.

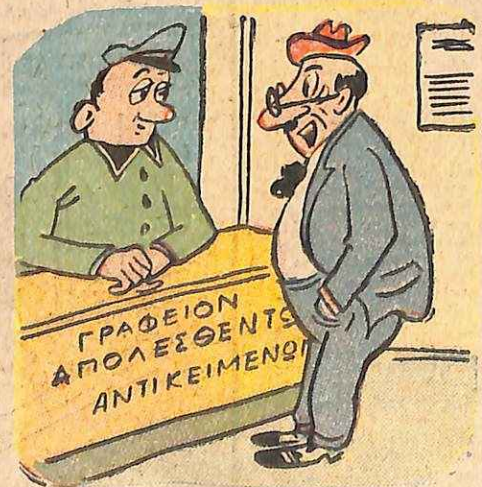
Ο δεσμοφύλακας: Πώς;
Ο καταχραστής: Μάλιστα.
Γιατί αν το πρόβιαινα, θα είνα τώρα
περάσει τα σύνορα.

— Δεν βγήκε ποτέ απ' την 'Αθή-
να. Είναι κατά φαντασίαν τουρίστας!...

— Στο είπα, βρε Γιάννη, απ' την
αρχή, πως το βαρελάκι με το κρασί ή-
ταν βαρύ!...

— Τώρα έχασα και το σημείωμα που εί-
χα γράψει τι είχα χάσει!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Θέλετε να διατηρήτε τα χέρια σας ά-
παλά, άσπρα, περιποιημένα; Αλείφετέ τα
με κρέμα κάθε βράδυ και φοράτε ένα ζευ-
γάρι γάντια, άφινοντάς τα όλη τη νύχτα.

Στο διάστημα της ημέρας, μη φοράτε
γάντια άδιάφορα, που διατηρούν υπερβο-
λική υγρασία στο έσωτερικό τους.

Αποφεύγετε το πολύ κρύο ή το πολύ
ζεστό νερό για τα χέρια σας. Χρησιμοποιή-
τε σαπούνι έκλεκτής ποιότητας και κάπως
λιπαρό.

Μετά το πλύσιμο των χεριών σας, σκου-
πίζετε τα καλά. Η υγρασία είναι μεγάλος
έχθρός τους.

Ποδόλουτρο κατά της φλεβίτιδας

Αν περπατάτε πολύ, αν μένετε πολλή
ώρα όρθια στο τράμι, στο λεωφορείο, στα
μαγαζιά, θα νοιώθετε το βράδυ βαρεία τα
πόδια σας. Ίσως μάλιστα ήθε να πρη-
ζωνται λίγο οι αστράγαλοι και να έμφανι-
ζονται οι πρώτες μπλε φλεβίτιδες — δείγμα
αρχής φλεβίτιδας, που παρατηρείται ίδι-
ως σε γυναίκες όχι πολύ νέες πιά.

Αν σας είναι λοιπόν δυνατόν, κάνετε
κάθε βράδυ το έξης ποδόλουτρο. Βάζετε
σ' ένα δοχείο 20 πόντους χλιαρό νερό.
Βουτάτε μέσα τα πόδια σας. Ύστερα προσ-
θέτετε στο νερό τις έξης ουσίες, τη μία
μετά την άλλη:

Σόδα 250 γραμ., βόρακα 50 γραμ.,
τρυκικόν όξύ (ξινό) 250 γραμ.

Η θερμοκρασία πρέπει να είναι 25 βαθ-
μών περίπου. Το ποδόλουτρο δεν πρέπει να
διαρκεί περισσότερο από 10 λεπτά. Ύ-
στερα τρίβετε δυνατά τα πόδια σας με μια
βούρτσα μάλλον σκληρή, άρχίζοντας από
κάτω κι' ανεβαίνοντας προς το γόνατο.

Το άνθρακικό όξύ που παράγουν αυτές οι
ουσίες, διεκκολύνει την κυκλοφορία του αί-
ματος. Ύστερα από ένα τέτοιο ποδόλουτρο,
θα νοιώσετε μεγάλη άνακούφισι και συγ-
χρόνως θα παρατηρήσετε μία αισθητή βελ-
τίωσι στις γραμμές των ποδιών σας.

Για τα σπασμένα κρύσταλλα

Υπάρχει ένας σχετικά εύκολος τρόπος
κολλημάτων των σπασμένων κρυστάλλων.
Σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, φωτισμένο με
μια από μια σκούρα κόκκινη λάμπα, έτοι-
μάζετε μια πυκνή διάλυσι από 5 μέρη
λατίνα και 1 μέρος διχρωμικόν κάλιο. Α-
λείβετε μ' αυτήν τα σπασμένα κομμάτια,
τά ένώνετε, τα κρατάτε καλά σ' έπαφή
και τα εκθέτετε έτσι στο φώς. Μ' αυτόν
τον τρόπο η κόλλα γίνεται αρκετά άνθε-
κτική κι' άδιάλυτη στο νερό, ακόμα και
το ζεστό, ώστε να μωρφήτε να πλύνετε δι-
χως κίνδυνο το κολλημένο αντικείμενο.

Καλοί τρόποι

Στο τραπέζι, δεν επιτρέπεται να φέ-
ρετε ποτέ το μαχαίρι στο στόμα. Όταν δεν
το χρησιμοποιήτε, τ' άφινετε πάνω στο πιά-
το σας.

Μην καθαρίζετε το πιάτο σας με το ψω-
μί, όσο κι' αν σας άρέση ή σάلتσα. Το
πολύ πολύ, αυτό μπορείτε να το κάμετε
στο σπίτι σας, αλλά μόνον αν έχετε την
πεποίθησι πως δεν θα το επαναλάβετε και
σ' άλλο περιβάλλον.

Απαγορεύεται να φυσάτε το ζουμί, το
τσάι κλπ., για να κρυώσουν. Αν είναι πο-
λύ ζεστό, άνακατέψτε τα με το κουτάλι
και περιμένετε λίγο.

Αποφεύγετε να χρησιμοποιήτε όδοντο-
γλυφίδες, τουλάχιστον σε δημόσιο μέρος.
Ακόμη χειρότερο είναι να κρύβετε το στό-
μα σας με το χέρι σας, ενώ τις μεταχειρι-
ζέσθε, γιατί έτσι τραβάτε περισσότερο την
προσοχή.

Όταν τελειώσετε το φαγητό, είναι άπρε-
πές να εξαπλώσετε νωχελικά στην καρέκλα
σας, με τα πόδια άπλωμένα κάτω απ' το
τραπέζι, ή ν' άκουμπήσετε τους άγκώνες
σας στο τραπέζομάντιλο.

Δώρα εύγνωμοσύνης

Συμβαίνει συχνά νάχωμε ένα χρέος εύ-
γνωμοσύνης, π. χ. άπέναντι ενός γιατρού
που έσωσε κάποιο αγαπητό μας πρόσωπο.
Πώς να το ξοφλήσωμε, ίδιως αν έξορουμε ό-
τι ό άνθρωπος αυτός δεν θα δεχθή λεφτά,
ούτε δώρα άξια;

Δεν είναι εύκολο το πράγμα... Πρέπει
πρώτα να εξακριβώσουμε καλά τα γούστα
του. Μπορεί π. χ. να είναι συλλέκτης βι-
ελίων ή ζωγραφικών ταμπλώ. Ή μπορεί
να είναι μανιώδης κυνηγός...

Προσπαθούμε πάντως να μάθουμε τι θα
τον εύχαριστήσει ιδιαίτερος, άνάλογα με
τα γούστα του. Έτσι, το δώρο μας θ' ά-
ποκτήσει μεγάλη άξια, έστω κι' αν δεν
στοιχίζει πολύ σε χρήμα.

Βέρα Μάιντ

Διαλέξτε μόνος

Τα ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ σας

Πώς μπορείτε να φτιάξετε μια πρωτότυπη συλλογή

Η πιο διαδεδομένη επιδίωξη στον κόσμο είναι σήμερα ο φιλοτελισμός και κρύβει άπειρες χάρες για τα θύματά της, που κατά τους μετρίωτους υπολογισμούς φτάνουν τα 150 εκατομμύρια σ' όλον τον κόσμο!

Για τους ακαταπόνητους, βέβαια, η συλλογή γραμματοσήμων δεν είναι άλλο παρά μια ανιαρή απασχόληση και χάσιμο πολύτιμου καιρού. Ωστόσο, η γνώμη αυτή, δεν εμποδίζει τους φίλους των γραμματοσήμων να κυνηγάνε με πάθος τα «αχρήστα χαρτιά», που όχι σπάνια τους αποφέρουν και σημαντικά κέρδη, έκτος από το γεγονός ότι τους δημιουργούν μια ευχάριστη απασχόληση.

Ας υποθέσουμε, όμως, ότι έσείς αδιαφορείτε για τα υπέρ και τα κατά του φιλοτελισμού και ότι δεν θέχετε αντίρρηση αν γίνετε κατοχός μιας μικρής συλλογής, χωρίς να καταβάλλετε τις αγωνιώδεις προσπάθειες των άλλων και χωρίς να χάνετε σκοπό τουλάχιστον στην αρχή—να κερδίσετε χρήματα από την ασχολία σας αυτή.

Με δύο λόγια, ας πούμε ότι, χωρίς να εστιάσετε πολλά λεφτά, θέλετε να αποκτήσετε μια μικρή συλλογή, κάπως πρωτότυπη, που να την δείχνετε στους φίλους σας, χωρίς να φοβάσσετε ότι θα σας κοροϊδεύουν.

Σ' αυτήν την περίπτωση, η καλύτερη λύση είναι να αγιοθετήσετε το γεγονός ότι από τότε που βγήκαν τα πρώτα γραμματόσημα ως σήμερα, έχουν κυκλοφορήσει 150.000 περίπου είδη, που ακόμη και οι πιο πλούσιοι και όποιοιδήποτε συλλέκτες δεν έχουν κατορθώσει να συγκεντρώσουν σε μια συλλογή.

Αφίστε, δηλαδή, τις μεγάλες φιλοδοξίες για τους φανατικούς και φροντίστε να σχηματίσετε μια ειδική συλλογή από γραμματόσημα, που οι εικόνες της να αναφέρονται σ' ένα μόνο θέμα.

Μπορείτε, π. χ., να μαζεύετε αποκλειστικά γραμματόσημα που απεικονίζουν κάθε είδους πλοία. Είναι αδύνατο να βγάλετε με το μυαλό σας, πόσο λίγα λεπτά χρειάζονται για να κάνετε μια καλή συλλογή από γραμματόσημα, που να δείχνουν την εξέλιξη του ναυτικού, από τα πρώτα πλοία, ως τα σημερινά. Πολλοί άνθρωποι έχουν υπόψη τους πόσο ελκυστική είναι μια τέτοια ιδέα και πούλιν έτοιμες μικρές συλλογές για ειδικούς συλλέκτες, που οι εικόνες των γραμματοσήμων περιορίζονται σ' ένα θέμα, όπως πουλιά, ζώα, φυτά, τρένα, μνημεία, προσωπικότητες και άλλα παρόμοια.

Όποιοι αποκτήσουν μια τέτοια συλλογή, μπορεί από εκεί και πέρα να την πλουτίσουν σιγά-σιγά με σχετικά γραμματόσημα του ίδιου θέματος, που δεν θα δυσκολεψούν να τα βρουν.

Ανάμεσα στις πιο εύνοούμενες συλλογές αυτού του είδους, είναι η αεροπορική, που περιλαμβάνει εικόνες κάθε τύπου αεροπλάνου, από τα πρώτα διπλάνα, ως τα σημερινά αεριωθούμενα, καθώς και ζεπέλιν, αερόστατα και έλικωπτερα.

Αλλά, ας υποθέσουμε ότι ακόμη κι' αυτές οι συλλογές δεν σας κινούν το ενδιαφέρον και θέλετε μια που να είναι πραγματικά πρωτότυπη. Τότε, ίσως κάποια από αυτές που αναφέρουμε πιο κάτω να σας κινήσει την προσοχή.

Εκατομμύρια: Σε περιόδους πληθωρισμού, έχουν κυκλοφορήσει γραμματόσημα μικρής αξίας, που όμως είχαν διατηρηθεί σε εκατομμύρια. Τα περισσότερα από αυτά, κυκλοφόρησαν στη Γερμανία, την Ούγγαρια και την Αυστρία μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Από μια τέτοια συλλογή, δεν μπορεί να λείψει το ουγγρικό γραμματόσημο που κατέχει το ρεκόρ στην κατηγορία των εκατομμυρίων. Το 1946, το ουγγρικό ταχυδρομείο έθεσε σε κυκλοφορία ένα γραμματόσημο, που

η τιμή του, αν και μικρή στην ουσία, ήταν πεντακόσια πεντάκις εκατομμύρια σπένγκος.

Χάρτες: Παρ' όλο που υπάρχουν άπειρα γραμματόσημα με χάρτες, μια προσεκτική επιλογή, μπορεί να δημιουργήσει μια αληθινή πρωτότυπη συλλογή και να περιλάβει αξιοσημείωτα εγρήματα, όπως το καναδικό που έχει τη Νέα Σκωτία σε λανθασμένη θέση, ή το γραμματόσημο του Αγίου Δομνίκου που τυπώθηκε το 1900 και έγινε αφορμή να ξεσπάσει πόλεμος.

Στο γραμματόσημο αυτό, η νήσος Ισπανιόλα εμφανίζεται προσαρτημένη στον Άγιο Δομνίκο, ενώ η γειτονική Αϊτή την διεκδικούσε. Το αποτέλεσμα ήταν να αρχίσει πόλεμος, με 12.500 θύματα.

Ο Κολόμβος, είναι ίσως ο άνθρωπος που έχει απεικονιστεί στα περισσότερα γραμματόσημα και πολλά από αυτά περιέχουν φοβερά λάθη. Σ' τη σειρά του 1893, συγκαταλέγεται και ένα γραμματόσημο, όπου ο μεγάλος κατακτητής βλέπει για πρώτη φορά τη γη της Αμερικής. Η εικόνα τον παριστάνει φρεσκοεγερμένο, ενώ στο δεύτερο γραμματόσημο, που τον δείχνει τον άλλο πρωί στην παραλία, έχει πλούσια γενειάδα!... Σε τρίτο γραμματόσημο, ο Κολόμβος εμφανίζεται να κυττάει με τηλεσκόπιο, που εφευρέθηκε 117 χρόνια αργότερα...

Τοπία: Κάνοντας μια προσεκτική επιλογή από τα γραμματόσημα όλων των χωρών, που απεικονίζουν τοπία, έχετε τη δυνατότητα να σχηματίσετε ένα άλμπουμ, που να περιέχει τις κυριότερες φυσικές καλλονές όλων των χωρών.

Υπάρχουν άπειρα γραμματόσημα διαφόρων χωρών, με θαυμάσιες απεικονίσεις λουλουδιών. Σας γίνεται, λοιπόν, έτσι η ευκαιρία να μαζέψετε μια σειρά από λουλούδια που, αν και δεν είναι... φρέσκα, σας προσφέρουν εξαιρετική αισθητική απόλαυση και διατηρούνται για πάντα στα χέρια σας!

Μπορείτε επίσης να παρακολουθήσετε την εξέλιξη των σιδηροδρόμων και να μαζεύετε γραμματόσημα που παριστάνουν ατμομηχανές κλπ.

Οι συλλογές που αναφέραμε είναι ένα άσημαντο ποσοστό μπροστά σ' εκείνες που μπορεί να φτιάξει κανείς, αν αφήσει για λίγο τη φαντασία του να δουλέψει. Ένας μηχανικός, π. χ., μπορεί να μαζεύει γραμματόσημα με μηχανές, ο διοικητής ενός πλοίου να συλλέγει γραμματόσημα με πλοία, ένας άλλος δώδεκα έχουν επάνω φαλακρούς κλπ.

Δεν μένει, λοιπόν, παρά να αποφασίσετε ότι θα γίνετε φιλοτελιστής της κατηγορίας αυτής, όποτε χωρίς αμφιβολία θα βρήτε το είδος που σας ενδιαφέρει. Καλές ιδέες, επίσης, θα πάρετε, αν ρίξετε μια ματιά στους ειδικούς καταλόγους των φιλοτελιστών, όπου υπάρχουν αναπαραστάσεις όλων των γραμματοσήμων. Βλέποντας τα, είναι πολύ πιθανό ότι κάποιο από αυτά θα σας κινήσει την προσοχή και θα σας δώσει ιδέα για μια πρωτότυπη συλλογή.

Τέλος, μια συμβουλή που δίνουν οι ειδικοί για όσους συλλέκτες δεν έχουν διάθεση να εστιάσουν πολλά λεφτά, είναι η εξής: Μη μαζεύετε όλα τα γραμματόσημα μιας κατηγορίας που σας ενδιαφέρει, αλλά περιορίστε τις απαιτήσεις σας σε ένα από κάθε σειρά.

Αλλιώς, θάπρεπε να χέσετε την τεράστια περιουσία του Αμερικανού Έντουαρντ Γκρήν, που κάποτε, σε διάστημα μόνο μιας μέρας, πλήρωσε 77.000 δολάρια για γραμματόσημα!

Μία όμορφη ειδική συλλογή είναι εκείνη που αποτελείται από γραμματόσημα με άνθρωπα και φυτά.

Υπάρχουν μικρές συλλογές για ειδικούς συλλέκτες, που οι εικόνες των γραμματοσήμων περιορίζονται σ' ένα θέμα, όπως σε καράβια, ατμομηχανές κ. α.

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟ-ΣΙΤΥ

ΨΗΛΟΝΟΥΝ Ή ΧΑΜΗΛΟΝΟΥΝ!

Ανάλογα με το σύστημα, που είναι χτισμένα...

ΣΥΧΝΑ, όταν θέλουμε να μιλήσουμε για κάποιον, που αρχίζει μια δουλειά χωρίς βάσεις, χωρίς θεμέλια, και καταδικασμένη, για τον λόγο αυτό, σε ατυχία, λέμε πως χτίζει στην άμμο.

Εν τούτοις, μια δόκιμη λέξη, από τις πολυπληθέστερες και πιο μετέγερτες του κόσμου, η πρωτεύουσα του Μεξικού, συμβαίνει να είναι χτισμένη στην άμμο—και όμως να εξακολουθεί να υπάρχει!

Είναι ζήτημα, αν οι Μεξικανοί θα μπορούσαν να βρουν σε όλη την χώρα τους σημεία λιγότερο κατάλληλα για να ιδρύσουν την πρωτεύουσά τους. Χτισμένη σ' ένα όροπέδιο με ύψος 2250 μέτρα, που περιβάλλεται από βουνολοφές ύψους 3300 μέτρων, σ' έναν τόπο, όπου δε φυτρώνει ούτε αγριο χορτάρι, όπου δεν υπάρχει ούτε μια πηγή με πόσιμο νερό—γιατί το έδαφος είναι δηλητηριασμένο από το νίτρο, που περιείχε η αποξηραμένη λίμνη Τεσκόκο—φαινόταν καταδικασμένη να σβύσει σύντομα από μαρμαρό.

Αλλά, για μια φορά ακόμη, αποδείχτηκε πως η ανθρώπινη θέληση είναι σε θέση να επιβάλλεται στους φυσικούς νόμους. Η Πόλις του Μεξικού—το Μεξικό-Σίτυ, όπως έχουν συνηθίσει να την ονομάζουν, μαζί με τους Αμερικανούς των Ηνωμένων Πολιτειών, και οι Ευρωπαίοι—δχι μόνο επέζησε, αλλά και έχει απλωθεί σήμερα σε έκταση 250 τετραγωνικών χιλιομέτρων, ενώ ο πληθυσμός της έχει φτάσει τα 4 εκατομμύρια.

Χειρότερος, όμως, από τον κίνδυνο του μαρμαρό, που απειλούσε το Μεξικό-Σίτυ με τις δυσκολίες στην προμήθεια πόσιμου νερού και αγαθών της γης, ήταν ο κίνδυνος της καταρρεύσεως, απειλούμενος στην παρουσία, στο άμεσο μέλλον, των νεφών της λίμνης Τεσκόκο.

Η αποξήρανση της λίμνης, που πραγματοποιήθηκε με τεράστιους μόχθους, αποδείχτηκε σύντομα πως ήταν ένα άκαρπο έργο. Για την αμύλη, δεν είχε γίνει καν «αποχέλιση». Τα νερά της λίμνης είχαν απορροφηθεί από τον αμύληδο βυθό, είχαν εισέλθει βαθιά στο έδαφος του όροπέδιου και είχαν σχηματίσει, κάτω από μια λεπτή φλούδα στερεής γης, ένα κινούμενο στρώμα λάσπης! Σε πολλά σημεία, μάλιστα, όπως διαπιστώθηκε με τις γεωτρήσεις που έγιναν αργότερα, το νερό είχε εκτοπίσει το χώμα και την άμμο, διανοίγοντας υπόγεια κανάλια.

Δεν είναι δύσκολο, βέβαια, να αντιληφθούμε, ότι το Μεξικό-Σίτυ αντιμετώπιζε έτσι, χτισμένο επάνω στο νερό και στην άμμο, τον κίνδυνο, κυριολεκτικώς, να ανοίξει η γη και να το καταπιεί!...

Οι προσπάθειες της ολοκληρωτικής καταστροφής δεν άργησαν να αναφανούν. Τα σπίτια άρχισαν να βυθίζονται στο έδαφος, κατόπιν άρχισαν να γέρνουν και πολλά, που βρίσκονταν στο ένα άκρο από το άλλο, γκρεμίστηκαν, έπειθε ήρθαν σε σύγκρουση μεταξύ τους! Ακόμη και σήμερα, βλέπτε κανείς στην Πόλη του Μεξικού, πολλούς πυργούς και παλές εκκλησίες, που σχηματίζουν τεύλη απόκλιση με το έδαφος, ώστε να δίνουν την εντύπωση, ότι θα πέσουν, από στιγμή σε στιγμή, στο κεφάλι του διαβάτη!...

Αν, όμως, δεν έγινε η καθίζηση, που φολόντουσαν ώριμοί, αυτό συνέβη για έναν παράδειγμα, αλλά και πολύ από λόγο: Επειδή, μαζί με τα σπίτια, καταβύθιζαν, στο Μεξικό-Σίτυ, και οι δρόμοι! Με άγριο ρυθμό ολοκλήρωι η πόλη υποχωρεί προς τα κάτω και το ύψος της μεταβάλλεται δραστικά!

Φυσικά, εξ αιτίας του βάθους τους, τα σπίτια καταβύθιζαν με ταχύτερο ρυθμό από τους δρόμους. Η διαφορά, όμως, είναι αρκετά μικρή, ώστε τα σπίτια, που το ύψος τους συνεχώς λιγοστεύει, να χρειάζονται κάμποσους αιώνες για να εξαφανισθούν τελείως κάτω από το έδαφος.

Για τους Μεξικανούς μηχανικούς δεν ήταν, ωστόσο, δύσκολο να καταλάβουν πως, αν ο βροδός αυτός ρυθμός ίσχυε για τα παλιά κτίρια, που ο όγκος και το βάρος τους ήταν σχετικώς περιορισμένα, τα πράγματα θα ήταν εντελώς διαφορετικά, αν επιχειρούσαν να χτίσουν μοντέρνους ουρανοξύστες από μπέτον και ατσάλι. Το ατσάλις έδαφος, άνικανο να κρατήσει το συντριπτικό αυτό βάρος, θα συμπιέσει πολύ συντομότερα προς τα βάθη του το δημιουργημά τους.

Ασφαλώς, η απλούστερη λύση για τους μηχανικούς και τους αρχιτέκτονες του Μεξικού-Σίτυ θα ήταν να εγκαταλείψουν κάθε σκέψη για μια τέτοια απόπειρα, που οι γεωλογικές συνθήκες την καθιστούσαν απαγορευτική. Αλλά ο εθνικός εγωισμός τους δεν τους επέτρεπε μια όμοιοιαια ήττα σαν αυτή απέναντι

των συναδέλφων τους των Ηνωμένων Πολιτειών, που τους σκανδαλίζουν και τους προκαλούν με τα καλοσυνάτα «μπιλντιγκ» τους! Έτσι, αποφάσισαν να εξετάσουν το πρόβλημα απ' όλες τις πλευρές και κατέληξαν σε ώριμες λύσεις, αληθινά μεγαλόφρονες.

Η πιο περιεργική και τομηρότερη στην σύλληψή της από τις μεθόδους που θέσαν σ' εφαρμογή, είναι το σύστημα των πλατφόρων.

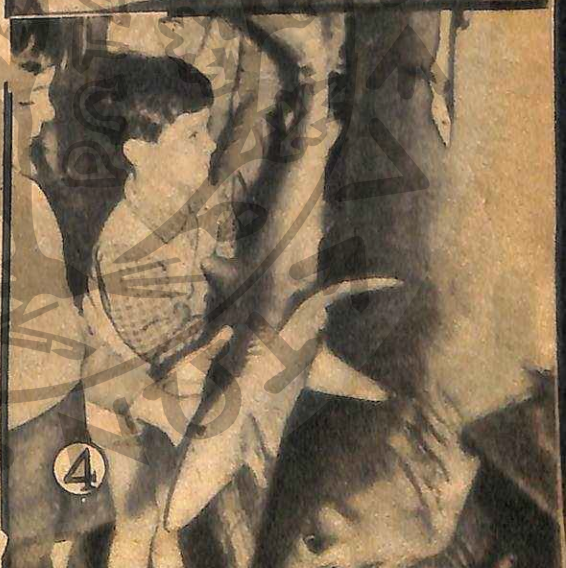
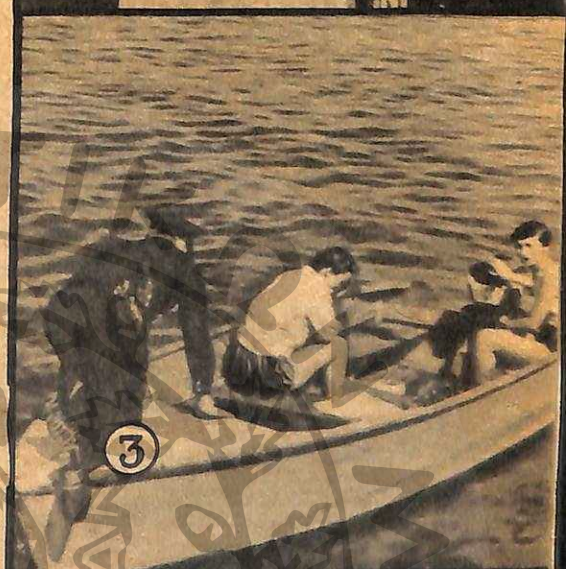
Τα θεμέλια του κτιρίου, που φτάνουν ως τα υπόγεια κανάλια, τα οποία έχουν σχηματίσει τα νερά της λίμνης Τεσκόκο, στηρίζονται επάνω σε πελώριους πλατφόρες, λικνιζόμενους στην επιφάνεια του νερού, που αναστατούν το άσπασμο και τοιμεντέιο μοιούθ, μην αφήνοντας το να καταβυθιστεί! Κάτω από την πίεση ενός κολλοσιαίου βάρους, αναγκάζονται, φυσικά, να υποχωρούν, ή υποχωρήσι, όμως αυτή γίνεται με τόση βραδύτητα, ώστε να είναι εντελώς ανεπαίσθητη. Γιατί, καθώς είπαμε, συγχρόνως υποχωρούν και οι δρόμοι, ώστε ο ρυθμός της καταβυθίσεως του κτιρίου να εξισώνεται με τον ρυθμό της καθίζσεως του εδάφους!

Αν, όμως, με την παραπάνω μέθοδο, το αρχικό ύψος ενός σπιτιού παραμένει αμετακίνητο, με δυο άλλες, που χρησιμοποιούνται επίσης εύρυτα από τους μηχανικούς του Μεξικό-Σίτυ, παρατηρείται το εκπληκτικό φαινόμενο... να ψηλώνουν τα σπίτια!

Η μια από τις δυο αυτές μεθόδους είναι παρεμφερής με την πρώτη. Το κτίριο ολοκληρωμένο στηρίζεται σε αδειους κυλίνδρους από μπέτον, ανοιχτούς στη βάση τους, από όπου εισχωρούν στο έσωτερικό τους τα νερά της υπόγειας λίμνης. Η πίεση του όγκου του οικοδομηματος ίσοσταθμίζεται από την πίεση του νερού, που γίνεται προς την αντίστροφη κατεύθυνση, και η καταβύθιση του «αναστέλλεται» έτσι αδιάκτα.

Διαφορετική από τις προηγούμενες, είναι η «μέθοδος των πασσάλων». Τα θεμέλια του κτιρίου τοποθετούνται σε μια κατακόρυφη «εσχάρα» από πασσάλους, που η βάση της στηρίζεται στο πρώτο υπόστρωμα στερεής γης, που θα συναντήσουν κάτω από το νερό και από την άμμο. Αν λάβουμε υπ' όψη μας, ότι το στερεό αυτό υπόστρωμα βρίσκεται 33 μέτρα κάτω από την επιφάνεια του εδάφους, δεν μπορούμε, παρά να θαυμάσουμε τους Μεξικανούς μηχανικούς, που συνδυάζοντας την τομή της επινοητικότητας με τον σκληρό μόχθο, κατορθώνουν να συναγωνίζονται τους Αμερικανούς στην κατασκευή επιβλητικών «μπιλντιγκ».

Τόσο με το σύστημα των κυλίνδρων από μπέτον, όσο και με το σύστημα των πασσάλων, τα γεωλογικά μειονεκτήματα εξουδετερώνονται τελείως. Έτσι, τα κτίρια, που χτίζονται με τους δυο αυτούς τρόπους, δεν ακολουθούν ούτε καν τον αργό ρυθμό της καθίζσεως των δρόμων, με αποτέλεσμα να γίνονται κάθε χρόνο κατά 3 εκατοστά, κατά μέσον όρο, «ψηλότερα»!

Κονιά στο

ΠΑΡΑΘΥΡΟ

ΠΟΣΟ τόν μισούσε τόν Κοσμά ο Διαμαντής! Κι' ενώ, αντίθετα, θάπρεπε να τόν αγαπάει, να ναι δεμένος μαζί του — μιά και τούς έδερε η ίδια δυστυχία: Μέσα στο ίδιο δωμάτιο, — τó μικρό δωματάκι τού πληκτικού σανατόριου, πού από όλες τις μεριές τó πνίγανε τά πεύκα, — και τόν δυό τους ή ζωή έκτελούσε κουρασμένη, λαχανιασμένη, τά τρεμουλιάρικά της βήματα — πρòς τó θάνατο;... πρòς τή γιαιτρεία;... Ποιάς ήξερε;... Μιά φορά, και οί δυό τους ήσαν βαρείά! Δέ λέγανε να σταματήσουν οί αίμοπτύσεις κι' ο πυρετός τούς απόλυσε χωρίς λύπη τά φτωχά τους βασανισμένα κορμιά... «Κούρα απόλυτη!», είχε διατάξει αυστηρά ο γιαιτρός. Κούρα... Δηλαδή, άκίνησία, κάρφωμα άπάνω στο ίδιο κρεβάτι, άπάνω στα ίδια ψυχρά σεντόνια πού μοιάζανε τόσο με σάβανα, μέσα στην ίδια άσφυκτική άτμόσφαιρα τής άπελπισίας...

Όμως, νά ο Κοσμάς είχε τó παράθυρο! Μέσα από τó έλπιδοφόρο αυτό μικρό άνοιγμα στο γαλάζιο τού ούρανού, στο χρυσάφι τού ήλιου, στην ήλιω, άνάσινε λίγο πιά έλευθερά από τόν Διαμαντή! Τó κρεβάτι τού ήσαν ακριβώς δίπλα στο παράθυρο, και τó κεφάλι τού άρρωστου, γυρισμένο πρòς τó φώς, πρòς τήν έλπίδα, κύτταζε με τά πυρετικά του μάτια...

Κύτταζε... Κύτταζε... Πώς τόν ζήλευε τόν Κοσμά ο Διαμαντής πού μπορούσε, πού είχε τó έξοχο προνόμιο να κυττάει! Τó δικό του τó κρεβάτι ήσαν χωμένο στο βάθος τού δωματίου, δίπλα στην πόρτα. Από κεί δέν κάλυπτε να δει παρά μόνο ένα φτωχό κομμάτι ούρανού, και μιά κορφή πεύκου.

Τίποτ' άλλο! 'Η ζωή, ή τελευταία έλπίδα τής ζωής, άνήκε δλη στον άλλον, στο μισητό σύνολο τής δυστυχίας, στον Κοσμά, πού-χε μιά θέσι κοντά στο παράθυρο!

Κι' ήσαν και πρόκλητικές! Δέν έφτανε πού ήσαν ο προνομιοχός, είχε και τήν άνάιδια να διαφημίζει τó προνόμιό του. Κάπου-κάπου, ενώ τά φλογισμένα μάτια του κύτταζαν άπληστα από τó παράθυρο, τά πανιασμένα χείλια του άργοκουνιόντουσαν για να μурμουρίσουνε σά σε έκτασι:

— Τί όμορφη πού είναι!... Τί όμορφη πού είναι τά γυμνά χέρια της, ο λαιμός της, τó στήθος της!...

Κι' ήσαν έξω καλοκαίρι. Τó τζάμι έμενε τις πιά πολλές ώρες τής ήμέρας άνοιχτό στο φώς, στη ζωή, στην εύτυχία τού ένος, τού προνομιοχού, αυτού πού βρισκότανε κοντά του... 'Ανασηκωνότανε κι' ο φτωχός ο Διαμαντής για να δει, μιά δέ μπορούσε! 'Η-τανε μακριά...

Ενώ ο άλλος ήσανε δίπλα, κι' έβλεπε, και χαιρότανε!... Δίπλα στο σανατόριο, φαίνεται, ήσανε κάποια βίλλα... Και, σέ μιά βεράντα της, έδγαίνε, φαίνεται εκείνη: 'Ελαφρειά ντυμένη, με τά άραχνούφανα καλοκαιρινά φορέματα πού άγκαλιάζανε προδοτικά τίς ύπεροχες γραμμές της!... 'Εσφιγγε δυνατά τις γροθίες του ο φουκαράς ο Διαμαντής, κι' έχωνε βαθιά τά νύχια του μέσα στις χούφτες του, όσο ή άρρωστημένη φαντασία του ώργιζε: Κάθε πρῶτ, εκείνη πρόβαλλε, χωρίς άλλο, στη βεράντα της! Μή γυμνά τά χέρια, με μισόγυμνο τó ύπεροχο κορμί της!... Ποιόν είχε να ντραπή;... Κανείς δέν τήν έβλεπε... Πού νάξερε όμως πώς κάποιος τήν έβλεπε! Τήν έβλεπε με μάτια φλογερά, με χείλια πανιασμένα πού άργοκουνιόντουσαν για να άγκαλιάσουνε βασανιστικά τόν άλλο, τόν στερημένο γείτονα τής δυστυχίας, με τó παραλήρημα τού θαυμασμού τους:

— Τώρα, βέβαια, θά πάω εγώ εκεί, δίπλα στο παράθυρο... είπε ο Διαμαντής στη νοσοκόμα.

— Τί όμορφη πού είναι!...

Και ήσαν, φαίνεται, τόσο φεβρό, τόσο θανάσιμο τó μίσος τού Διαμαντή, πού, τελικά, τόν έκαψε τόν Κοσμά: 'Ενα πρῶτ, ο προνομιοχός τού παραθύρου δέν ζύπνησε για να κυττάει!... Τά μάτια του, γυάλινα, είχανε παγώσει κυττάζοντας έξω, τήν έλπίδα πού είχε σβύσει...

Μέ τι άγρια χαρά είδε ο Διαμαντής να τόν παίρνουν!... Και πόσο άπληστα είδε τή θέσι τού ονείρου — τή θέσι κοντά στο παράθυρο... — άδεια!...

'Αργσαλέψανε τά χλωμά του χείλια για να μурμουρίσουνε στη

νοσοκόμα:

— Τώρα, βέβαια, θά πάω εγώ εκεί!...

'Απόρρησε εκείνη:

— Πού εκεί!...

Ξεροκατάπιε ο Διαμαντής, σά να τούπνιγε μιά υπεράνθρωπη συγκίνηση τά λόγια στο λαιμό:

— Στο... άλλο κρεβάτι! μурμουρίσε. Δίπλα στο παράθυρο...

'Η νοσοκόμα σήκωσε τούς ώμους της:

— Να σέ πάμε... τού είπε. Γι' αυτό σκάς;...

'Ο Διαμαντής αναπρίχισε κι' έκλεισε τά μάτια του. Τó γοητευτικό όραμα τής όμορφης κοπέλλας στην άντικρυνη βίλλα τόν μεθούσε. Τώρα πιά θά τήν έβλεπε κι' αυτός με τά μάτια του κι' όχι με τή φαντασία του.

Τώρα πιά ή κοπέλλα αυτή ήσαν δική του. Θα τήν έβλεπε μόνος του και μόνος του θά χαιρόταν τήν όμορφιά της. 'Ο Κοσμάς δέν ύπηρε πιά... Μιά άπεραντη γαλήνη, μιά άνέκφραστη εύτυχία είχε άπλωθι τώρα μέσα στην ψυχή τού Διαμαντή.

Κι' έτσι τόν πήγανε τήν ίδια ήμέρα στο άλλο κρεβάτι.

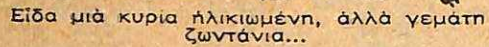
Μέ τι λαχτάρα ο φουκαράς τοποθετήθηκε στο κρεβάτι τών ονείρων του! Κι' από κεί πιά, άφισε τή διψασμένη του πυρετική ματιά να βουλιάει, από τó παράθυρο, πρòς τó ξάστερο και γοητευτικό ύπαιθρο τών έλπίδων του...

'Αλλοίμονο! 'Από κάτω καμμία βίλλα δέν ήσανε!... Μόνο ο ψηλός, πανύψηλος τοίχος τού σανατορίου, πνιγμένος πίσω από τά πυκνά πεύκα!...

'Ηταν ένας πικρός χωρατάτσης αυτός ο Κοσμάς! Και στη ζωή, και μετά τó θάνατό του!... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— 'Επί τέλους, κύριοι, άφῆστε με!...
(Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

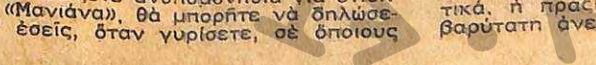
Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ Ὑδρα λοιπόν συνεπιβάτης μας ἦταν ἡ σύζυγος ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς Ντὲ Λα Γκουάρτης, συγκεκριμένα τοῦ ἄλλοτε ἀρχηγοῦ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας Βουκευτού κτλ. Εἶχεν ἐπιστρέψει στὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ ἀπὸ 48 ἐτῶν συνεχῆ παραμονὴ στὸν Παναμᾶ. Κατὰ τῆς πρώτης δεκαετίας τῆς ἐκεί ζωῆς τῆς δὲν εἶχε ἐλληνικὲς συντροφικεῖς ὥστε νὰ μιλήσῃ τῇ γλώσσᾳ μας. Ἀναγκαστικά μιλοῦσε ἰσπανικά μὲ τὸν ἄντρα τῆς, μὲ τὸς συγγενεῖς τοῦ, μὲ τῆς παρῆες τῆς. Ὑπῆβτα πῶς ὅτι ἀπὸ τῆς εἶχε ἀπομείνει ὡς ἐλληνικὴ γλώσσα, ὑπὲρ ἀπὸ μισοῦ αἰῶνος ζωῇ μέσα στὸ παναμαεζικὸ περιβάλλον, θὰ ἦταν κάποια παρεφθαρμένη διάλεκτος. Τὴν ἀκούσα ὁμῶς νὰ μιλάει τόσο καθαρά τὰ ἐλληνικά, τόσο ἄρτια, ὥστε θὰ μπορούσα νὰ ὑποθέσω πῶς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ μία μετανάστι-δα ποὺ πlying για πρώτη φορά στὴν Ἀ-

ἀναφέρω στα σημειώματά μου, ἢ καὶ ἄλλων,
ἀλλὰ δὲν εἶμαι σὺ θεοὶ γὰρ τοὺς ἐμπειρητήσω.
Δὲν κράτῳ διευθύνω τὴν προώπων πού ἔχετε
καὶ τὰ γνωρίσω συμπτωματικά. Τοῦτο εἶς συ-
νολικὴ ἀπάντησις πρὸς 20 περίπου ἐπιστολο-
γράφοις μου πού μοι ἔγραψαν σχετικά τίς
ἐνὸς τελευταίας ἐξόδου. Κοι Ν. Γαρδὶ-
κίω τῶν, Πειραιά: Δὲν σὰς ἀπήντησα ἐγκαι-
ροτέρα, διότι ἀνετίθησα στοιχεῖα περὶ τοῦ πα-
λαιότερου μετανόστητος γιὰ τὸν ὁποῖο μοι γρά-
ψατε. Δυστυχῶς μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ὑπό-
στανα δὲν συγκεντρώσω θετικές πληροφορίες.
Καν Β. Σερμπέλι, Ἀδρια: Εἶμαι καὶ ἀ-
καρμπόσιος καὶ ἀκατάλληλος γιὰ τὴν περίπτωσηί
σου μοι γράφετε. Μία ἀίτησις σὰς στὴν Ἀρχι-
ἐπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἵσως θὰ εἶχε κάποια ἐπι-
σημείωσις. Κουρ Σ. Σ. Παπ., Μυτιλήνη καὶ Εὐ-
δοκίμ. Νικόλ., Ἐνταῦθα: Σὰς εὐχαριστοῦ
ἐνερμότητα.

ΠΟΤΕ
ΤΕ

α, η πράξη τους θα θεωρηθεί ως μια
ρύατη άνευλάβεια!

«Αντί»

ΑΓΓΕΛΕ ΜΟΥ,

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΛΕΤΕ να σας βοηθήσω, δεσποινίς; ρώτησε ή θυρωρός τη Ζιζέλ, που ήταν φορτωμένη με τα ψώνια.

— Όχι, ευχαριστώ, είπε εκείνη κι' ανέθηκε λίγα σκαλιά που τη χώριζαν απ' το διαμέρισμά της. «Η Ζιζέλ, από τότε που είχαν πεθάνει οι γονείς της, διηύθυνε μια πανσιόν, την «Πανσιόν Έλπίδα», κυρίως για ξένους και ζούσε στο διαμέρισμά της, που ήταν συνεχόμενο με την πανσιόν, με την αδελφή της, τη Φρανσουάζ. Είχε πιά βραδυάσει και είχαν τελειώσει όλες οι δουλειές.

— Πηγαίνω στον κινηματογράφο, να ξεσκάσω λίγο, είπε ή Ζιζέλ στη Φρανσουάζ.

Όταν βρέθηκε μέσα στη σκοτεινή αίθουσα, αντί να παρακολουθή την ταινία, ή σκέψη της πέταξε στα περασμένα. Θυμήθηκε, όταν, ξαφνικά, εδώ και χρόνια, παρουσιάστηκε στην πανσιόν, εκείνος ό ψηλός νέος, κάποιον άπριλιτικό πρωί, και τη χαιρέτισε χαρούμενα:

— Καλημέρα, δεσποινίς «Ανοιξι»!

Ήταν άραγε τὰ ξανά και πιλούσια μαλλιά της, τὰ φωτεινά γαλανά μάτια της, που ανάγκασαν τὸ νέο νὰ τὴ χαιρετήσει μ' αὐτὸν τὸν ποιητικὸ τρόπο; Ἴσως. Ἡ Ζιζέλ, μὲ τις δεκαοχτὼ χρόνων τότε, ἔνοιωσε ἕνα ρίγος σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἄφησε τὸν ἔρωτα νὰ τὴν τυλίξει μὲ τὰ δάχτυλά του... Ἦταν ξένος, Σουηδός, ὁ Κρίστιαν κι' ἀπὸ τὴ «Δεσποινίδα Ἀνοιξι» ἄρχισε νὰ τὴ φαντάζει «ἀγαπημένη μου» καὶ λίγο μετὰ: «Ζιζέλ, ἀγγελέ μου...»

Μαζί του ἀνακάλυπτε ξανά, στοὺς μακροὺς περιπάτους τους, τὸ γοητευτικὸ Παρίσι, κι' ἐπλάσε χίλια δυὸ δνειρά.

Κι' ἔπειτα ἦρθε ἡ μέρα πού ὁ Κρίστιαν θὰ ἔφευγε. Θὰ ἔλεγε: «Ἀγγελέ μου, ἀγγελέ μου, μὴν κλαῖς, τὴς ἔλεγε. Θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα. Θάρθω νὰ σε πάρω καὶ θὰ ζήσουμε μαζί!»

Δὲν κλαίω, Κρίστιαν, τοῦ ψιθύριζε, καθὼς τὴ φιλοῦσε, γύρισε μόνο γρήγορα. Θὰ σε περιμένω πάντα...

Ἀπ' τὴ Σουηδία ἡ Ζιζέλ ἔλαβε ἀμέσως ἕνα τηλεγράφημα καὶ σὲ λίγες μέρες ἔκουσε τὴ φωνή του νὰ τὴς λέη στο τηλέφωνο:

— Ἐτοίμασε τὰ χαρτιά γιὰ τὸ γάμο μας, Ζιζέλ! Ἐρχομαι σὲ λίγο. Ὁρβουάρ, ἀγγελέ μου!

Ἐξαφνὰ, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ μέρες πολλὲς, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν Κρίστιαν:

«Ὅλα ἀλλάξαν μετὰ τὸν πῶδ σκληρὸ τρόπο γιὰ μένα. Τὸ νὰ ἐνώσω τὴ ζωὴ μου μὲ τὴ δική σου, θὰ ἦταν ἀπὸ μέρους μου ἐγωισμός. Συγχώσε με, ἂν μπορῇς. Καὶ μὴ με ρωτᾷς τίποτα. Μὴ μοῦ ξαναγράψης πιά. Ἀντίο, ἀγγελέ μου...»

Κι' ὅμως ἡ Ζιζέλ τοῦ εἶχε γράψει ἕνα σωρὸ γράμματα, ζητώντας μὴν ἐξηγησι. Τίποτα. Καμμιά ἀπάντησι. Ὄσπου μὴ μὲρα ἔλαβε ἕνα πακέτο ἀπ' τὴ Στοκχόλμη μ' ὅλα της τὰ γράμματα, κλειστά, δίχως ἐκεῖνος νὰ τὰχ διαβάσει, καὶ μὲ τὰ ἴδια λόγια πάνω σ' ἕνα μπιλιέτο του: «Ἀντίο, ἀγγελέ μου...»

Ἀπὸ τότε «ὁ ἀγγελος», ἀπελπίστηκε. Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ μὴ διέξοδο στὰ αἰσθήματά της, στὴν ἀπελπισία της, στὸ κενὸ τῆς ἀχαρῆς ζωῆς της, ἡ Ζιζέλ ἄνοιξε τὴν «Πανσιόν Έλπίδα». Πέρασαν τὰ χρόνια καὶ νὰ πού ἡ Ζιζέλ ἔτρεπε πιά στὰ σαράντα τρία. Τὰ μαλλιά της δὲν ἔχουν τὴν παλαιὰ λάμψη, τὰ μάτια της δὲν ἔχουν τὴν ἴδια φλόγα. Τὸ σῶμα της ἔχασε τὴ χάρι του. Εἶναι πιά μὴ σχεδὸν γρηὰ γυναίκα ἡ Ζιζέλ. Μὰ κι' ἐκεῖνος, ὁ Κρίστιαν, δὲν θὰ εἶναι πιά ὁ ἴδιος, θὰ γέροςσε κι' αὐτός. Θεέ μου! Πόση ἀγωνία, πόση δυστυχία καὶ γιὰ τοὺς δυὸ πού τόσο πολὺ εἶχαν ἀγαπήσῃ! Καὶ ὁ καιρὸς κυλάει ὁμοίως, ἡ μὴ μὲρα διαδέχεται τὴν ἄλλη μονότονα, κουραστικά.

★

Όταν γύρισε σπῆτι της ἀπ' τὸν κινηματογράφο, ἡ Ζιζέλ βρῆκε στὸ τραπέζι τοῦ χώλ ἕνα σημεῖο τῆς ἀδελφῆς της: «Ἐλὰ νὰ κοιμηθῇς στὴν κἀμαρά μου. Ἐφτάσε, πρὶν λίγη ὥρα, ἕνας «βορεινός» κι' ἐπειδὴ στὴν πανσιὸν ὅλα τὰ δωμάτια εἶναι πιασμένα, τὸν ἐγκατέστησα στὴν κἀμαρά σου».

— Στὸ διάβολο οἱ «βορεινοὶ» εἶπε ἡ Ζιζέλ, ἀπὸ μέσα

της, πού ἡ σκέψη της πέταξε στὸν Κρίστιαν.

★

Δὲν ἦταν ἀκόμα ἑπτὰ τὸ πρωί, ὅταν ἡ Ζιζέλ ἐτοίμαζε τὸ τραπέζι γιὰ τὸ γάλα καὶ τὸν καφέ. Ξαφνικά ἡ πόρτα τῆς κἀμαράς της ἄνοιξε κι' ἕνας νέος μὲ γαλανά μάτια, κρατώντας μὴ φωτογραφία, τῆς εἶπε γελαστά:

— Δεσποινίς, αὐτὸς εἶν' ὁ πατέρας μου!...

Ἡ Ζιζέλ εἶδε πὼς ὁ ξένος κρατοῦσε τὴ φωτογραφία τοῦ Κρίστιαν. Τάχασε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

— Ἦταν στὸ Παρίσι, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, συνέχισε ὁ νέος. Αὐτὴ ἡ ἴδια φωτογραφία εἶναι καὶ στὸ γραφεῖο του, στὴ Στοκχόλμη. Ἐκεῖ, σὲ μὴ πολὺθρόνα, περνάει τὴς περισσότερὰς ὥρες τῆς ἡμέρας. Ἡ μητέρα μου διευθύνει τὸ ρισκόστημά μας, ἀλλὰ συχνὰ ὁ πατέρας μου τὴ συμβουλεύει τί πρέπει νὰ κάνῃ.

Ἡ Ζιζέλ δὲ μπορούσε πιά νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της. Ἐνοίωσε πὼς οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπαν. Εἶχε γίνῃ κατὰχρη.

— Μὰ τί ἔχετε; τὴν ρώτησε ὁ νέος. Ἐσεῖς χλωμιάσατε! Μὲ συγχωρήτε, ἂν εἶπα τίποτα πού σας λύπησε...

Ἡ Ζιζέλ κάθισε σὲ μὴ πολὺθρόνα. Ἦταν τώρα κάπως καλύτερα.

— Πῶς εἶστε; τὴ ρώτησε ὁ νέος. — Καλύτερα, σὰς εὐχαριστῶ... — Τέλειωσα τὴς σπουδῆς μου καὶ πῆρα τὸ δίπλωμά μου ὡς πολιτικὸς μηχανικός, συνέχισε ὁ νέος. Ὁ πατέρας μου ἐπέμεινε νῆρῶα στὸ Παρίσι. Πῆρα μὴ ὑποτροφία. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ δῶ ἐγὼ, γιὰ ἐκεῖνον, ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη πού τὰ θυμάται μὲ συγκίνηση. Εἶναι, ἔρετε, δυστυχῶς, τυφλός. Ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ δυστυχῆματός...

— Ποιὸ δυστύχημα; ρώτησε ἡ Ζιζέλ ψιθυριστά.

— Φυσικά, δὲν ξέρετε... Αὐτὸ ἐγινε στὰ 1930. Μὴ πυρκαϊὰ πού ἐπιάσε σ' ἕνα ἀπ' τὰ καταστήματά μας. Κάτι τὸ τριμερὸ! Ὁ πατέρας μου ῥίχτηκε μέσα στὶς φλόγες γιὰ νὰ σώσῃ μὴ νῆα, μὴ σπουδαία ὑπάλληλο. Τὰ καταφέρει βέβαια, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του κᾶπκε, ἐγινε ἀγνώριστο, μὴ τραγικὴ μάσκα... Τὸ ἀριστερὸ του χερὶ τὸ ἀρπάξαν οἱ φλόγες. Καὶ τὰ μάτια του... Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἡ νεαρὴ ὑ- πῆλπε τὸν παντρεύτηκε. Ἡ μητέρα μου, ἔρετε, εἶναι μὴ θορραλέα γυναίκα. Τὰ καταφέρνει ἀρκετὰ καλά. Ὅσο γιὰ μένα, ἦλθα ἐδῶ, στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν πατέρα μου, γιὰτὶ ἡ καρδιά του ἔμεινε ἐδῶ, στὸ Παρίσι. Μοῦ εἶπε νὰ βρῶ τὴν «Πανσιόν ἡ Ἐλπίς» καὶ νὰ ζητήσω νὰ δῶ τὴ Ζιζέλ Μονζιέ...

— Ἐβγαλὲ ἀπ' τὴν τσέπη του μὴ φωτογραφία.

— Νὰ, αὐτὴ εἶναι... Αὐτὴ ἡ ξανθὴ, ὁμορφὴ κοπέλλα, μὲ τὰ γαλανά μάτια. Λέτε νὰ τὴν ἀναγνωρίσω, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια; Ὁ πατέρας μου τὴν ἀγαποῦσε. Δὲν τὴν ἔχασε ποτέ. Θέλω νὰ τὴ γνωρίσω, νὰ τῆς μιλήσω κι' ἔτσι, ὅταν θὰ ξαναγυρίσω σπῆτι μου, θάχω πολλὰ νὰ διηγηθῶ γι' αὐτὴ τὴ Ζιζέλ στὸν πατέρα μου.

— Ἀκούστε, τοῦ ἀπάντησε, μὲ προσπάθεια ἡ Ζιζέλ, ἡ παλαιὰ πανσιὸν δὲν ὑπάρχει πιά, γιὰτὶ, πέθανε ἡ Ζιζέλ Μονζιέ. Ἦταν μὴ πολὺ ἀγαπητὴ μου φίλη... Καὶ κληρονόμησα σχεδὸν ὅλα της τὰ πράγματα. Ἀκόμα καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ πατέρα σας...

Τώρα πιά μπορούσε νὰ κλάψῃ ἐλεύθερα καὶ τὰ δάκρυα πλημμύριζαν τὰ μάτια της.

— Σὰς λύπησα, δίχως νὰ τὸ θέλω, εἶπε ὁ νέος. Λοιπόν, ἔτσι, ἡ Ζιζέλ πέθανε; Μὰ δὲ θάχω τὸ κουράγιο νὰ τοῦ τὸ πῶ. Τί πρέπει νὰ κάνω;...

— Νὰ τοῦ πῆτε πὼς τὴν ξαναεῖδατε. Νὰ τοῦ πῆτε πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἡ Ζιζέλ δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἀγαπᾷ, πὼς ὑπέφερε ἀπὸ ἀγωνία, ἀπὸ ἀμφιβολία, μὰ πὼς τώρα εἶναι ἥσυχη, γιὰτὶ τώρα ἔμαθε τὴν ἀλήθεια... κατὰλαβε γιὰτὶ εἶχε πάψει νὰ τῆς γράφῃ καὶ τὸν συχῶρεσε...

★

Ἡ Ζιζέλ ἦταν ἥρεμη, σχεδὸν εὐτυχισμένη, ὅταν ἐκεῖνο τὸ πρωῒνὸ πῆγε στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ κάνῃ τὰ ψώνια της.

ΜΑΡ ΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

Ἡ Ζιζέλ ἔτρεπε σιγὰ-σιγὰ τὸν ἔρωτα νὰ τὴν τυλίξῃ μὲ τὰ δάχτυλά του...

Η κόρη του Αύγουστου

Ρωμαίοι Ερωτές

ΟΤΑΝ ο 'Οκταβιανός Αύγουστος έδημοσίευσε τους τρεις διαδοχικούς νόμους του εναντίον της μοιχείας, κανείς δεν άγνοούσε στη Ρώμη ότι η αίτία που τον είχε παρακινήσει στα σκληρά αυτά μέτρα ήταν η διαγωγή της ίδιας της κόρης του.

Με τον πρώτο απ' αυτούς τους νόμους, απαγόρευε στις γυναίκες να εμφανίζονται στα συμπόσια κι' έβαζε φραγμό στην υπερβολική πολυτέλεια της ένδυμασής τους. Με το δεύτερο, έδινε το δικαίωμα στον πατέρα να τιμωρήσει με θάνατο την έγγαμο κόρη του, που επρόσδιε τον άντρα της, καθώς και το συνένοχό της, σε περίπτωση που ο σύζυγός δεν εκτελούσε το καθήκον του. Με τον τρίτο, έδινε δικαίωμα σε κάθε πολίτη να καταγγείλει τη μοιχαλίδα, αν ο πατέρας ή ο σύζυγός της δεν την τιμωρούσαν όπως ήταν το καθήκον τους.

Η 'Ιουλία, η κόρη του Αύγουστου, που η έκθαμβωτική όμορφιά της συνδυαζόταν με μια φλογερή ιδιοσυγκρασία, είχε αρχίσει την ερωτική της σταδιοδρομία από την ηλικία των δεκαπέντε χρόνων. Οι αξιωματικοί κι' οι αλικοί του πατέρα της ήταν οι πρώτοι φίλοι της.

Ο 'Οκταβιανός Αύγουστος βιάστηκε τότε να την δώσει στον ικανότερο από τους στρατηγούς του, το Μάρκο Ουΐψανιο 'Αγρίππα. 'Αλλ' ο γάμος της 'Ιουλίας την έκαμε μόνο ν' αλλάξει περιβάλλον. 'Αντί για τους αλικούς του πατέρα της, διάλεγε τώρα τους φίλους της ανάμεσα στους αξιωματικούς που περιστοιχίζαν τον άντρα της.

Κι' άλλωστε, ο 'Αγρίππας έλειπε πάντοτε σχεδόν από τη Ρώμη, απασχολημένος όπως ήταν με τους πολέμους εναντίον των έχθρών της αυτοκρατορίας. 'Ετσι η 'Ιουλία ήταν πιά ελεύθερη από πρίν. Καί, το κυριότερο, είχε ξεφύγει πιά από την εξουσία του πατέρα της.

Όταν ο Αύγουστος έδημοσίευσε το δεύτερο από τους νόμους του, ο σκοπός του ήταν να νομιμοποιήσει προκαταβολικά το έγκλημά του. Γιατί είχε πάρει πια την απόφαση να σκοτώσει την 'Ιουλία που κηλίδωνε το όνομά του καθώς κι' εκείνο του συζύγου της.

Την τελευταία στιγμή, όμως, λιποψύχησε και προτίμησε να έξορίσει μερικούς από τους φίλους της, που τα όνομά τους κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα στη Ρώμη. Κάποιος χαμένος! Η 'Ιουλία τους αναπλήρωσε άμέσως με άλλους.

Ο τελευταίος από τους φίλους της ήταν ένας γιγαντόσωμος Σαμνίτης μονομάχος, ο Λούπος (Λύκος).

Υπήρχε τότε η συνήθεια, πρίν από κάθε μεγάλο αγώνα, να παραιτίσθαι ένα πολυτελέστατο συμπόσιο στους μελλοθάνατους της επομένης. Οι μονομάχοι κάθονταν γύρω σε μεγάλο τραπέζι, που βρισκόταν σε άρκετη απόσταση το ένα από το άλλο, για να μην τ' αγγίζαν και να κυκλοφορήσει ανάμεσα τους ένα ποτήρι.

Συγκλητικοί, πατρίκοι, ανώτεροι κρατικοί λειτουργοί και πρόπαντες γυναίκες της άριστοκρατίας έτρεχαν με μια νοσηρή περιέργεια να παρακολουθήσουν αυτά τα «ελεύθερα συμπόσια», όπως είχαν αποκληθῆ.

Μερικοί από τους μονομάχους δείχνονταν έγκρατοι για να διατηρήσουν ακμαίες τις δυνάμεις τους για την άλλη μέρα. Άλλοι θρηνολογούσαν ή έγγραφον την διαθήκη τους. Άλλ' οι περισσότεροι τώρριχναν στο φαγοπότι, κάνοντας τη σκέψη ότι αυτό το γεύμα ήταν ίσως το τελευταίο τους.

Κάθε μονομάχος είχε το δικαίωμα να προσκαλέσει κοντά του έναν από τους επισκέπτες, άνδρα ή γυναίκα και να ζητήσει γι' αυτόν τις ίδιες μερίδες φαγητών και ποτών όπως και για τον εαυτό του.

Σ' ένα από αυτά τα «ελεύθερα συμπόσια» είχε πάει κι' η 'Ιουλία μαζί με μια εύθυμη συντροφιά.

Η κόρη του αυτοκράτορος και σύζυγος του ένδοξότερου στρατηγού της αυτοκρατορίας γύριζε ανάμεσα στα τραπέζια, κουβεντιάσε με τους μονομάχους, χαριεντιζόταν μαζί τους και δεν δυσανασχετούσε για τις χειρονομίες τους, που ήταν κάποτε πολύ τολμηρές.

Έτσι έφτασε και μπροστά στο Λούπο. 'Ο κολοσσός της έκαμε εξαιρετική εντύπωση και τον κίτταζε με θαυμασμό.

— Τρώς με τόσο όρεξη ενώ αύριο μπορεί να πεθάνεις; του είπε βλέποντάς τον να ξεκοκκαλίζει μια σπάλα από μοσχάρι.

— Κάθε φορά που πρόκειται να πεθάνω τρώω με την ίδια όρεξη, απάντησε γελώντας ο κολοσσός. 'Αλλ' όπως βλέπεις, είμαι πάντα ζωντανός.

Της έδειξε κατόπιν το σκαμνί που βρισκόταν πλάι του.

— Θέλεις να κάμης συντροφιά σ' ένα μελλοθάνατο; της πρότεινε. Η 'Ιουλία δεν περίμενε να της το πη και δεύτερη φορά. Κάθισε άμέσως πλάι του και δέχτηκε από τα χέρια του ένα κομμάτι κρέας που της έδωσε.

Τού κάκου εκείνοι που την συνόδευαν προσπάθησαν να την πείσουν ότι δεν ταίριαζε στη θέση της να κάθεται πλάι σ' ένα μονομάχο και να χαριεντίζεται μαζί του. Για να γλυτώσει από τις συστάσεις τους, η 'Ιουλία τους πρόσταξε να φύγουν. Κι' έμεινε ως αργά τη νύχτα μαζί με το Λούπο.

Την άλλη μέρα, η τύχη ευνόησε το Λούπο. Η 'Ιουλία τον περίμενε στην έξοδο του 'Ιπποδρόμου κι' έφυγε μαζί του.

Σε λίγο, όλη η Ρώμη μιλούσε για τους σκανδαλώδεις έρωτες της κόρης του αυτοκράτορος με το γιγαντόσωμο μονομάχο.

Οι φήμες αυτές έφτασαν κάποτε και στ' αυτιά του Αύγουστου. Κάλεσε τότε την κόρη του και της ζήτησε να του όρκισθῆ ότι δεν θα ξανάδελτε το Λούπο.

Η 'Ιουλία έκλαψε μπροστά στον πατέρα της και του έβαλε πρόθυμα την υπόσχεση που της ζήτησε. 'Αλλά, το ίδιο βράδυ, ντύθηκε σαν άνδρας κι' έτρεξε να βρή τον αγαπημένο της μονομάχο.

Ο Αύγουστος κατάλαβε, στο τέλος, ότι ούτε οι συστάσεις ούτε οι απειλές θα έφερναν αποτέλεσμα. Κι' όπως το πατρικό φίλτρο του τον έμπόδιζε πάντα να χειροδικήσει πάνω στην κόρη του, σκέφτηκε μια άλλη τιμωρία.

Είχε έρθει η άνοιξη κι' είχαν αρχίσει οι μεγάλες ημέρες του ρωμαϊκού 'Ιπποδρόμου.

Μια μέρα, ο Αύγουστος προθυμοποιήθηκε να συνοδεύσει ο ίδιος την κόρη του εκεί και την έβαλε να καθίσει πλάι του μέσα στο αυτοκρατορικό θεωρείο.

Οι αγώνες άρχισαν με μια παρέλαση κακούργων και ληστών. Ντυμένοι με πολυτελείς χιτώνες, έφτασαν μπροστά στο αυτοκρατορικό θεωρείο και, σηκώνοντας το δεξί τους χέρι, χαιρέτησαν τον Αύγουστο:

— Χαίρε, Καίσαρ, οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν!

— 'Επειτα αποσύρθηκαν κι' έμειναν μόνο δυο. 'Ο ένας απ' αυτούς ήταν κωντό ξίφος κι' ο άλλος άοπλος.

Άρχισε τότε ένα μακάβριο κυνηγητό. 'Ο άοπλισμένος κυνηγούσε τον άοπλο, που έτρεχε μ' όλη τη δύναμη των ποδιών του μέσα στον άπέραντο 'Ιπποδρόμο. 'Αλλά τελικά δεν γλύτωσε. Σε κάποια στιγμή, το ξίφος του αντιπάλου του χώθηκε στις ώμοπλάτες του.

Έμφανίστηκε κατόπιν δεύτερος κατάδικος. 'Αλλ' οι ρόλοι άλλαξαν τότε. 'Ο δεύτερος πήρε το ματωμένο ξίφος του πρώτου, που έμεινε έτσι άοπλος.

Και το μακάβριο κυνηγητό άρχισε πάλι, ώσπου ο πρώτος κυλίστηκε νεκρός.

Τρίτος κατάδικος εμφανίστηκε σε λίγο. Όπως και την προηγούμενη φορά, πήρε το ματωμένο ξίφος από τα χέρια του νικητού και τον σκότωσε με τη σειρά του.

Το ανατριχιαστικό αυτό παιχνίδι συνεχίστηκε ώσπου όλοι οι κατάδικοι σωριάστηκαν νεκροί, εκτός από τον τελευταίο. Σ' αυτόν ο Αύγουστος χάρισε τη ζωή.

Ο τρόπος αυτός της άλληλεξοντώσεως των καταδίκων ήταν μια από τις φρικαλέες επινοήσεις της εποχής. 'Αντί να παραδίδουν τους κακούργους στο δημό, τους μετέφεραν στον 'Ιπποδρόμο, όπου ο θάνατός τους γινόταν ένα θέαμα που ένθουσίαζε το ρωμαϊκό λαό.

Ήρθε κατόπιν η σειρά των μονομάχων.

Η 'Ιουλία ανατρίχιασε βλέποντας το Λούπο μπροστά από όλους. Πλάι του βρισκόταν ένας άλλος κολοσσός, ο Γαλάτης Φερρόνιος.

Ήταν τα δυο «φαβορί» του ρωμαϊκού 'Ιπποδρόμου. Είχαν αποφύγει ως τότε να τους βάλουν ν' αγωνισθούν μαζί, γιατί είτε ο ένας σκοτωνόταν είτε ο άλλος, το κενό που θ' άφηναν πίσω τους δυσκόλα θ' αναπληρώνόταν.

— 'Ο Λούπος θ' αντιμετώπιση το Φερρόνιο; ρώτησε η 'Ιουλία με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

— Άν κρίνω από ό,τι βλέπω, αυτό πρόκειται να γίνει, απάντησε ο Αύγουστος.

— Άλλ' ο αγώνας αυτός δεν μπορεί... δεν πρέπει να γίνει! είπε η 'Ιουλία.

— Είνε αργά πιά, κόρη μου, απάντησε ο Αύγουστος. Νά, κύταξε...

Ο αγώνας είχε αρχίσει κι' όλας.

— Μπορείς να τους σταματήσεις, φώναξε η 'Ιουλία.

— Και δεν συλλογίζεσαι ότι οι θεαταί που πλημμυρίζουν τον 'Ιπποδρόμο θα με κομματιάσουν αν τους στερήσω απ' αυτό το θέαμα; απάντησε ο πατέρας της. — Ω, είναι στ' αλήθεια ύπεροχο... Ποτέ άλλοτε ο ρωμαϊκός λαός δεν άπόλαυσε παρόμοιο θέαμα...

Οι δυο αντίπαλοι είχαν την ίδια δύναμη και τις ίδιες ικανότητες. Κι' η τέχνη τους ήταν απαράμιλλη.

Σε κάποια στιγμή, όμως, ο Λούπος σκόναψε και κυλίστηκε κάτω. 'Ο Φερρόνιος ώρμησε τότε πάνω του, έβαλε το πόδι του στο στήθος του αντιπάλου του και τον κράτησε ακίνητο με το τρικράνι.

Στη θέση αυτή σταμάτησε. Δεν ήταν δικαίωμα του να τον σκοτώσει. Έπρεπε να περιμένει την έτυμγορία των θεατών.

Το πλήθος άρχισε να ούρλιαζε.

— Σκότώσέ τον!... Θάνατος στο Λούπο!

Πολλοί από τους θεαταί πετούσαν σακουλάκια με χρυσά νομίσματα μέσα στο στίδιο κι' οι γυναίκες έβγαζαν τα περιδέραια και τα βραχιόλια τους και τώρριχναν στο νικητή.

Η 'Ιουλία, κατακίτρινη από την αγωνία, είχε γυρίσει προς το μέρος του πατέρα της.

— Σώσε τον! τον παρακάλεσε. Σ' μόνο μπορείς να τον σώσεις!

— Είνε αλήθεια ότι πέρασες όλη τη χθεσινή νύχτα μαζί με το Λούπο; τη ρώτησε ο πατέρας της.

— Αλήθεια είναι, πατέρα.

— Σ' τον καταδίκασες! 'Όταν τον είδα να περπατάει θαρειά και κουρασμένα, κατάλαβα πώς αυτός θα ήταν ο τελευταίος αγώνας του.

— Σώσε τον, πατέρα!

Δεν θά τον ξαναείδα... Σου το όρκίζομαι!

— Δέχομαι τον όρκο σου. Και για να μη σου περάσει από το μυαλό η ίδια να τον παραδής, προτιμώ να τον επισφραγίσω με το αίμα του Λούπου.

— Πατέρα...

Άλλ' ο Αύγουστος είχε γυρίσει πιά τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού προς τα κάτω.

Την ίδια στιγμή, ο Φερρόνιος, που δεν περίμενε παρά αυτό το σύνθημα, βύθισε το τρικράνι του μέσα στο στήθος του Λούπου.

Η 'Ιουλία, βλέποντας αυτό το ανατριχιαστικό θέαμα, σωριάστηκε λιπόθυμη στα πόδια του πατέρα της.

Μερικοί δούλοι τη σήκωσαν άμέσως και την μετέφεραν έξω από τον 'Ιπποδρόμο.

Ένα άμαξι περίμενε εκεί.

Την έρριξαν μέσα σ' αυτό και σφάλισαν την πόρτα από το έξωτερικό μέρος. 'Ο άμαξας μαστίγωσε άμέσως τα άλογα, που ξεκίνησαν μ' έναν τρελλό καλπασμό.

Αργά το βράδυ, το άμαξι αυτό σταμάτησε σε μια έρημη ακτή.

Έβγαλαν τότε την 'Ιουλία και την έπιθίδασαν σ' ένα πλοίο που την μετέφερε στη νήσο Παντατάρια, που ο Αύγουστος είχε όρισει ως τόπο εξορίας της.

Από την εξορία αυτή την ανακάλεσε μόνον όταν πέθανε ο άντρας της. Υποχρέωσε τότε το θετό του γιού Τιβέριο, που προώριζε για διάδοχό του να διαχειυχή τη γυναίκα του και να παντρευτεί τη χήρα του 'Αγρίππα.

Άλλ' η εξορία δεν είχε συνετίσει την 'Ιουλία. Είχε κάμει, τουναντίον πιά βίαιους και πιο όρμητικούς έρωτές της. Ζητούσε τώρα να κερδίση το χαμένο καιρό.

Κι' άλλωστε, η συζυγική ζωή της με τον Τιβέριο δεν κράτησε πολύ. Λίγο καιρό αργότερα, ο διάδοχος του Αύγουστου ήρθε σε σύγκρουση μαζί του και αυτοεξορίστηκε στη Ρόδο.

Έτσι, η 'Ιουλία ξαναβρήκε την ελευθερία της.

Ήταν τώρα μια γυναίκα σαράντα περίπου χρόνων, αλλά δεν είχε χάσει τίποτε ούτε από την όμορφιά ούτε από τη γοητεία της.

Στ' αυτιά του Αύγουστου έφταναν κάθε τόσο φήμες για τους καινούργιους έρωτές της. Τη στέρησε τότε για δεύτερη φορά από το ψωμί και το αλάτι, όπως ήταν ο καθιερωμένος τύπος, προκειμένου για κείνους που καταδικάζονταν σε εξορία και την ξανάστειλε στο έρημικό νησί της.

Η 'Ιουλία έζησε εκεί άλλα δέκα πέντε χρόνια.

Μια μέρα, τέλος, πέθανε ο πατέρας της κι' ο Τιβέριος που είχε συμφιλιωθεί, στο μεταξύ, με τον πεθερό του, ανέλαβε τη διοίκηση της αυτοκρατορίας.

Όλοι περίμεναν τότε πώς θα ξανάφερνε τη γυναίκα του κοντά του. Η 'Ιουλία, άλλωστε, είχε γεράσει πιά και δεν υπήρχε κανένας φόβος ότι θα ξανάρχιζε την ακόλαστη ζωή της.

Άλλ' ο Τιβέριος, αντί να την φωνάξει κοντά του, έκρηξε την Παντατάρια, απαγορευμένο τόπο και ταυτόχρονα ανακάλεσε τους λιγοστούς υπηρέτες που ο πατέρας της είχε αφήσει κοντά στην 'Ιουλία.

Αυτή η απόφασις ίσοδυναμούσε με καταδίκη σε θάνατο. 'Αλλά σ' ένα θάνατο άργό και δυνηρό.

Κανείς πιά δεν τολμούσε να πλησιάσει σ' αυτό το νησί. Η 'Ιουλία ήταν ολομόναχη εκεί. Κι' έπρεπε να φροντίσει μόνη για τη διατροφή της.

Πόσον καιρό έζησε σ' αυτό το νησί; Κανείς δεν το έμαθε. Πότε πέθανε; Ούτε κι' αυτό είχε γνωστό.

Μια μέρα, έπειτα από πολλά χρόνια, μερικοί στρατιώτες, σταλμένοι από τον Τιβέριο, πήγαν εκεί. Βρήκαν τότε ένα σκελετό, που υπέθεσαν πως ήταν της 'Ιουλίας.

Ο Τιβέριος, στο μεταξύ, δεν είχε ξεχάσει τους φίλους της. 'Εκείνους που ήξερε ή που η φήμη παρίστανε σαν τέτοιους. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, ο ένας έπειτα από τον άλλον, βρέθηκαν νεκροί και κανείς δεν ήταν σε θέση να πη με ποιο τρόπο πέθαναν και ποιός τους είχε σκοτώσει.

Όλοι ήξεραν, ωστόσο, ποιός είχε στείλει το δολοφόνο ή τους δολοφόνους.

Ένας από τους φίλους της 'Ιουλίας ήταν κι' ο Σεμπρώνιος Γκράγγος. 'Ο ίδιος ο Αύγουστος τον είχε εξορίσει κι' όλοι πίστευαν πως η εξορία του θα τον έσωζε.

Άλλ' ο Τιβέριος τον θυμήθηκε.

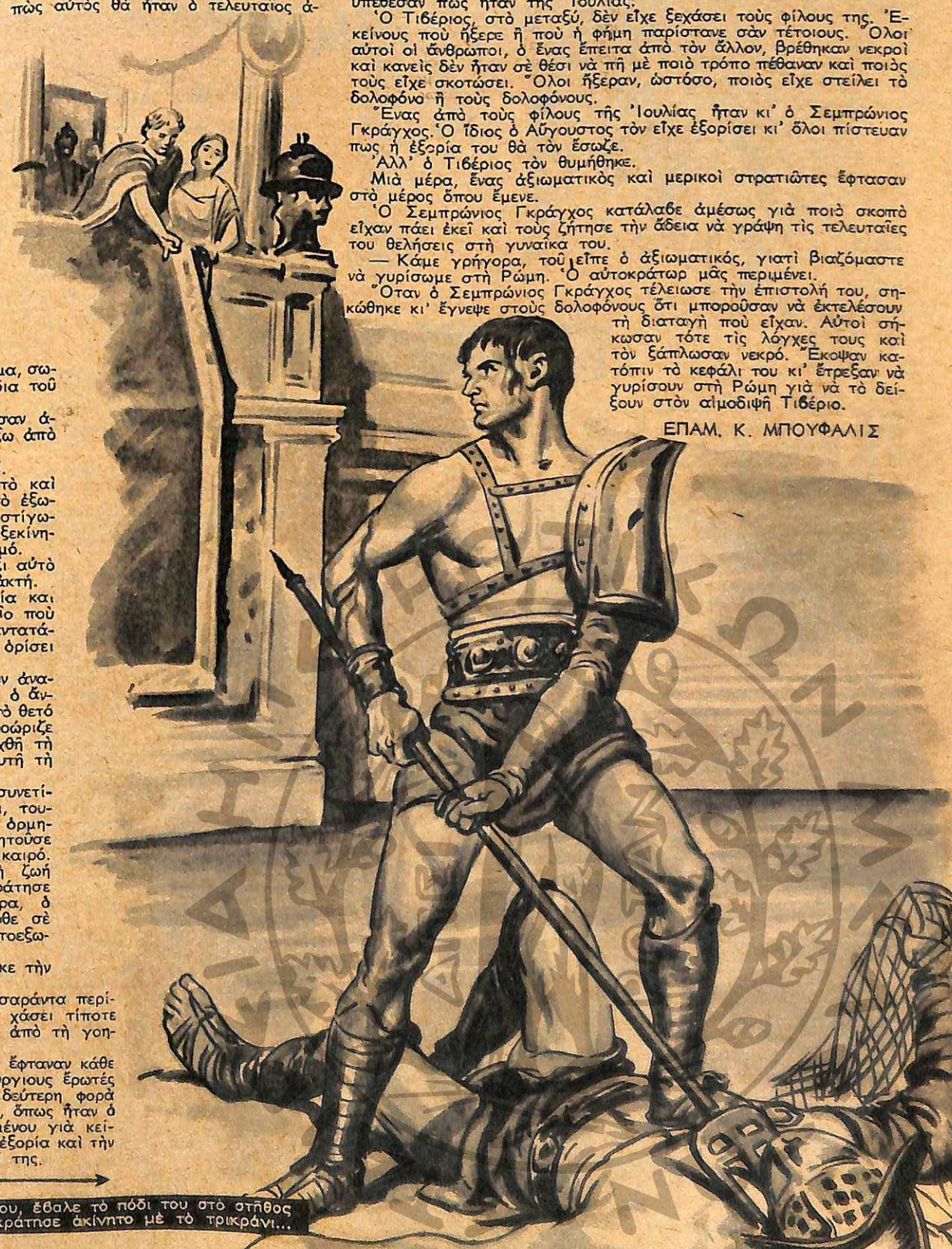
Μια μέρα, ένας αξιωματικός και μερικοί στρατιώτες έφτασαν στο μέρος όπου έμενε.

Ο Σεμπρώνιος Γκράγγος κατάλαβε άμέσως για ποιο σκοπό είχαν πάει εκεί και τους ζήτησε την άδεια να γράψη τις τελευταίες του βελήσεις στη γυναίκα του.

— Κάμε γρήγορα, του είπε ο αξιωματικός, γιατί βιαζόμαστε να γυρίσουμε στη Ρώμη. 'Ο αυτοκράτωρ μάς περιμένει.

Όταν ο Σεμπρώνιος Γκράγγος τέλειωσε την επιστολή του, σηκώθηκε κι' έγενε στους δολοφόνους ότι μπορούσαν να έτελεστούν τη διαταγή που είχαν. Αυτοί σήκωσαν τότε τις λογχές τους και τον ξαπλώσαν νεκρό. Έκοψαν κατόπιν το κεφάλι του κι' έτρεξαν να γυρίσουν στη Ρώμη για να το δείξουν στον αίμοδιψή Τιβέριο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Ο Φερρόνιος ώρμησε πάνω του, έβαλε το πόδι του στο στήθος του αντιπάλου του και τον κράτησε ακίνητο με το τρικράνι...

Ο άξιωματικός είχε τελειώσει στο μεταξύ το διάβασμα της καταδικαστικής απόφασης.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Αλλά δεν ήταν πιά η άθωα κι' απλή νέα που είχε γνωρίσει άλλοτε. Ντυμένη με εξαιρετική πολυτέλεια, με το βλέμμα λαγνό και προκλητικό, καθόταν πλάι σ' έναν Γερμανό στρατηγό και γελάουσε ακούγοντας κάποια εύθυμη ιστορία που της έλεγε ο συνοδός της.
—Ο Σαντίκ έτρεξε κοντά της, φρίντα! είπε.
Το γέλιο έσβυσε άμέσως στα χείλη της νέας.
—Όχι, Σαντίκ, απάντησε σιγά. Όχι... Στο ζήτημά για χάρη.
—Α, σ' ενοχλώ, είπε ο Σαντίκ. Τό καταλαβαίνω.
Και γέλασε νευρικά.

Ο Γερμανός στρατηγός έβαλε το χέρι του στον ώμο της φρίντας. —Τι ζητάει από σένα αυτός ο ά- νθρωπος; τη ρώτησε. Τον ξέρεις;
—Όχι, απάντησε η νέα. Δεν τον έχω ξαναδεί ποτέ... Ποιος ξέρει για ποιά με πέρασε!

Ο Γερμανός στρατηγός γύρισε τότε στον Σαντίκ με απειλητικό ύφος.
—Ζήτησε άμέσως συγγνώμη από την κυρία, γιατί, αλλιώς, θα σε στείλω στο στρατοδικείο! του φώναξε.

«Αλλά» η φρίντα κατάφερε να η- ρεμήσει το συνοδό της...
—Μην δημιουργείς ιστορίες, τον παρακάλεσε. «Αφσέ τον! Γύρισε ταυτόχρονα στο λοχία.
—Εμπρός, πάρτε τον, του φώναξε με προστακτικό ύφος.
Από εκείνο το βράδυ, ο Σαντίκ έγινε ο χειρότερος στρατιώ- της του λόχου του. Απρόθυμος στην εκτέλεση των καθηκόντων του, αψιδιόεζε διαρκώς στους ανώτερους του.
Πέρασαν κάμποσοι μήνες. Μία νύχτα, ο λοχίας ξύπνησε το Σαντίκ κι' άλλους έντεκα στρατιώτες.

—Εμπρός, σηκωθείτε! τούς φώναζε. Έχομε δουλειά! Στο προαύλιο τούς περίμενε ένας ανθυπολοχαγός. Μπήκαν ό- λοι σ' ένα αυτοκίνητο, που ξεκίνησε άμέσως. Έπειτα από κάμ- ποση ώρα, έφτασαν σ' ένα έξοχικό τοποθεσία, στους πρόποδες ενός λόφου. Κι' άλλοι στρατιώτες βρίσκονταν εκεί. Σχημάτιζαν ένα μεγάλο Π. Ο ανθυπολοχαγός ώδηγησε τούς δώδεκα στρα- τιώτες στο έσωτερικό αυτού του Π και τούς παρέταξε με μέτωπο προς τον τοίχο ενός παλιού νερόμυλου. Είχε αρχίσει να χιμ- ρώνη. Έπειτα από λίγη ώρα, έφτασε ένα κλειστό αυτοκίνητο σαν κλουβά. Μία νέα με τα χέρια δεμένα στη ράχη, ένας αββάς και μερικοί στρατιώτες κατέβηκαν απ' αυτό. Οι στρατιώτες έδε- σαν τη νέα σ' ένα πάσσαλο, μπροστά στον τοίχο του μύλου.

«Ενας άξιωματικός έβγαλε τότε ένα χαρτί από τη τσέπη του κι' άρχισε να διαβάζει. Ο Σαντίκ παρακολουθούσε αδιάφορα αυ- τη τη σκηνή. Τό μόνο που είχε καταλάβει ήταν ότι άνηκε στο έκτελεστικό απόσπασμα που θα σκότωνε μία γυναίκα, μία κα- τίσκοπο ίσως... Αλλά, ξαφνικά, ένα όνομα έφτασε στ' αυτί του. «...Τό στρατοδικείο, πειθόθεν περί της ένοχής της κατηγορου- μένης φρίντας Στράσερ, η οποία εξεμεταλλεύετο τας σκέσεις της με Γερμανούς άξιωματικούς διά να αποσπάσει μυστικά και να τα μεταδίδει εις τούς αντίρτας, εις την οργάνωσιν των οποίων άνηκε...» Ο Σαντίκ κύτταζε προς τό μέρος τού τοίχου... Αλλά, βέβαια, η γυναίκα που βρίσκονταν εκεί ήταν η αγαπημένη του φρίντα. Πώς δεν την είχε αναγνωρίσει; Τα κατάλαβε όλα τώρα. Η φρίντα είχε θυσιάσει για την πατρίδα. Όταν τελείωσε τό διάβασμα της καταδικαστικής απόφασης ο ανθυπολοχαγός που διοικούσε τό έκτελεστικό απόσπασμα φώναζε:

—Επί σκοπόν!... Πύρ!
Αλλά στο μεταξύ, ένας στρατιώτης από τό έκτελεστικό από- σπασμα είχε πάρει τό όπλο του κι' έτρεχε προς τό μέρος τού πασσαλού. Άπλωσε τα χέρια του για να ανακαλύψει την αγαπη- μένη του φρίντα, μα δεν πρόφτασε. Οι στραίρες τόν ξάπλωσαν νεκρό πλάι στη γυναίκα που έλάτρευε. Ο στρατιώτης αυτός ή- ταν ο Σαντίκ. Η ζωή τόν είχε χωρίσει από τη φρίντα. Αλλά ο θάνατος τούς είχε σμίξει για πάντα.

ΡΟΥΝΤΟΛΟ ΡΟΥΜΠΙΚΑΝ

Τό άσθμα εστά θανάδια

Αυτή τη στάση μπορεί να πάρη τό παιδί, όταν νοιώθη να πλησιάζη κρίσις άσθματος. Είναι άνετη και αναπνευστική, τόσο, πού συχνά τό παίρνει ο ύπνος. Σ' αυτήν επίσης τη στάση μπορεί να γίνωνται οι αναπνευστικές άσκησης του.

Η θεραπεία έξαρτάται απ' τούς γονείς

ΕΙΝΑΙ φυσικό να αγωνισούν οι γονείς, όταν τό παιδί τους έχη άσθμα. Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις είναι ά- δικαιολογητή η τόση άγωνία τους, γιατί απ' αυτούς έξαρ- τάται η γρήγορη και αποτελεσματική θεραπεία του. Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται μία έπιμελής ιατρική εξέταση, για να βρεθί η αίτια της παθήσεως. Πρέπει να ψάξουν οι γονείς να βρουν μήπως υπάρχει κάποιος είδικός παράγων πού φέρνει τις κρίσεις — όταν π. χ. τό παιδί τρώη άρισμένη τροφή, είτε όταν βρίσκεται κοντά σέ σκύλους ή σέ γάτες.
Συχνή αίτια είναι ο ρινικός κατάρρους, ιδιαίτέρως δέ μία χρονία μόλυνσις τού Ιγμορείου άντρου — της περιπτώσις αυτή, όσπου πού βρίσκεται πίσω απ' τη μύτη. Στην περίπτωση αυτή, συνυπάρχει συνήθως με τό άσθμα και μία άνοδος της θερμο- κρασίας, καθώς και υπερβολική έκκρισις βλέννας απ' τη μύτη. Πιο σπάνια μπορεί να πρόκειται για μία σοβαρότερη κατάσταση, πού λέγεται (βρογχιεκτασία), μία χρονία δηλαδή διεύρυνσις των βρόγχων. Έπίσης σπάνιες μάλλον είναι οι περιπτώσεις πού όφείλονται σέ διόγκωσι των άσένων τού στήθους. Ο γιατρός λοιπόν πρέπει να εξέταση κυρίως τη μύτη και τό Ιγμόρειον άντρου. Οι δερματοαντιδράσεις, πού γίνονται στους ένηλικούς για την εξακρίβωσι μιάς αλλεργικής ευαισθησίας, αποφεύγονται συνήθως στά άσθματικά παιδιά, γιατί σπάνια δίνουν μία διαφω- τιστική πληροφορία.

Αν ο γιατρός δεν μπορεί να βρη καμιά σωματική αίτια— πράγμα αρκετά συχνό — θ' αναζητήσει κάποιον ψυχολογικό πα- ράγοντα των κρίσεων. Υπάρχουν π. χ. παιδιά πού μεταχειρί- ζονται τό άσθμα σαν ένα μέσον για ν' αποφεύγουν τό σχολείο, είτε γιατί δεν καταλαβαίνουν ένα ώρισμένο μάθημα, είτε γιατί δεν μπορούν να συνεννοηθούν μ' ένα δάσκαλό τους, είτε γιατί οι συμμαθητές τους τά πειράζουν για κάποιο ελάττωμα ή δυ- μορφία τους, είτε τέλος γιατί έχει κάποιο ό καιρός των δύσκο- λων εξετάσεων κι' αντιλαμβάνονται πως δέ θα μπορούσαν ν' ανταποκριθούν στίς υπερβολικές απαιτήσεις των γονέων τους.

Ο γιατρός μπορεί συνήθως ν' ανακαλύψη εύκολα τό λόγο αυτό, αν μιλήσιν με τό παιδί ιδιαίτέρως, χωρίς νάβιν μπροστά οι γονείς. Όταν λοιπόν διατυπώσιν αυτή την έπιθυμία, δεν ύ- πάρχει λόγος να τρομοκρατηθούν οι γονείς.
Σ' άλλα παιδιά πάλι προκαλεί τό άσθμα κάποιος δυνατός νευ- ρικός κλονισμός — π. χ. γιατί βρέθηκε ένας κλέφτης μέσα στό σπίτι τους. Πολλά είναι εξ άλλου εκείνα πού γίνονται άσθματι- κά, έπειδή έχουν παρατηρήσει ύποσυνείδητα ότι τραβάνε έτσι περισσότερο την προσοχή και τό ενδιαφέρον των γονέων τους. Σ' αυτά, σταματάνε συνήθως οι κρίσεις, αν μεταφερθούν σ' άλ- λο περιβάλλον, μακριά απ' τό σπίτι τους και τούς γονείς τους.

Τό σπουδαιότερο μέρος της θεραπείας συνίσταται συχνά στό να καθουσιάσιν ο γιατρός τούς γονείς και να τούς εξηγήσιν όσο τό δυνατόν πιο καθαρά πως δεν υπάρχει λόγος να μην άπαλα- γή τό παιδί απ' τό βασανιστικό άσθμα του. Πρέπει όμως ν' απο- φεύγουν όλοι να μιλάνε μπροστά στό ίδιο τό παιδί για την πά- θση του. Οι γονείς όφείλουν να πιέσουν τον έαυτό τους, για να μη τού δεικνούν παρά πολλή συμπάθεια και άνευχία, πού εύνοει τις άσθματικές κρίσεις του. Πρέπει μάλιστα να τού φέρ- νωνται κάποτε λίγο απότομα, ύποχρεώνοντάς το π. χ. να πάη στό σχολείο, όσο κι' αν δυστροπή.

Ν' αποφεύγουν εξ άλλου να τό παραφορτώνουν με ρούχα. Πολλά παιδιά παθαίνουν άσθμα, γιατί φοράνε φανέλλες και που- λόθερα, ακόμα και με τη ζέστη.

Έπίσης απαραίτητο είναι για τόν οικογενειακό γιατρό να κα- θουσιάσιν τό παιδί, κατά προτίμησιν δέ χωρίς να βρίσκωνται μπροστά οι γονείς. Όσο μεγαλύτερο είναι τό παιδί, δηλαδή πάνω από 10 χρονών, τόσο περισσότερο σπουδαίο και ώφέλιμο
Επ' άνω: Κι' αυτή η στίσις επίσης είναι πολύ καλή, γιατί συν- τελεί σ' ένα γινεαίο ή άναπνοή όχι μόνο με τις πλευρές αλλά και με τό διάφραγμα. Θά τό διαπιστώσετε αυτό, παρατηρώντας ότι κατά την εισπνοή οχηματίζεται ένα φούσκωμα στό επάνω μέρος της κοιλιάς, ακριβώς κάτω απ' τό στήννο. Κάτω: Πο- λλά παιδιά παίρνουν τη στάσι αυτή, όταν έχουν κρίσις άσθματος, και προσπαθούν ν' αναπνεύσουν τραβάοντας προς τά πάνω τούς κοιλιακούς μύς. Τό μόνο όμως πού κάνουν συνήθως έτσι, είναι να ανασηκώνουν τό θώρακα, χωρίς ν' αναπνέουν πραγματικά. Μπορείς ωστόσο να τό βοηθήσετε, άκουμπώντας τούς αντίκει- ρες των δύο χεριών σας πάνω στό διάφραγμα και πιέζοντας κα- τά την εισπνοή έλαφρά τό διάφραγμα και τις κατώτερες πλευ- ρές (όχι τις επάνω πλευρές ή τό χαμηλότερο μέρος της κοι- λιάς). Η ίδια άσκησης μπορεί να γίνη και σέ καθιστή στάσι.

είναι αυτό, προπάντων δέ, αν τό έχουν τρομάξει οι κρίσεις του. Τό βασικό μέρος της θεραπείας συνίσταται σέ αναπνευστικές άσκήσεις και σέ φωτόλουτρα υπεριώδων ακτίνων — πού πρέπει όμως απαραίτητως να γίνωνται σέ κλινική.

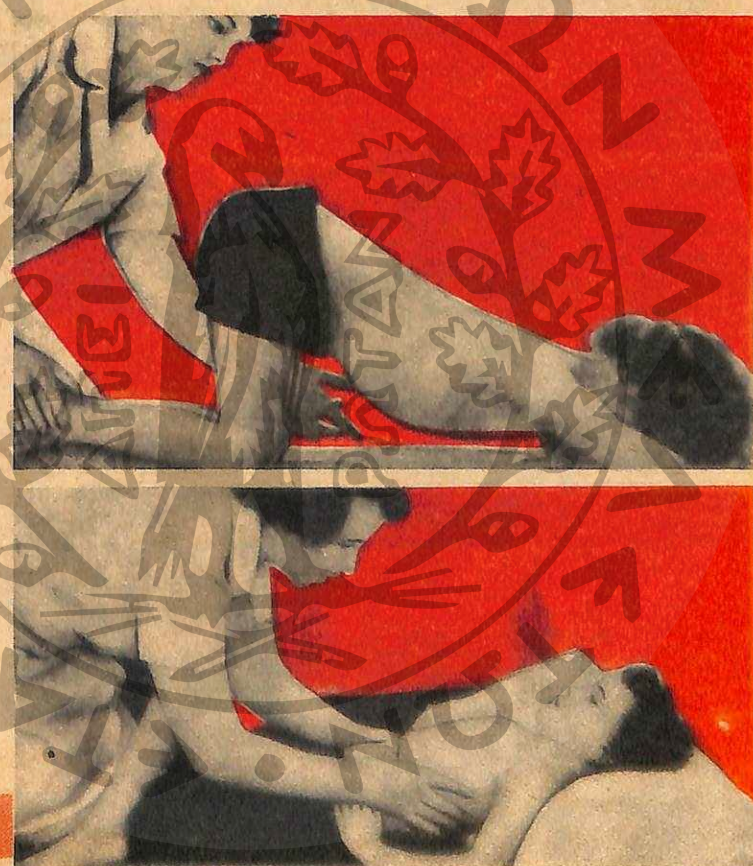
Οι αναπνευστικές άσκήσεις θ' άρχίσουν κι' αυτές στην κλινι- κή, για να συνεχισθούν κατόπιν στό σπίτι, κανονικά και για πολύν καιρό. Θά τις ύποδείξη λεπτομερώς ο γιατρός στους γο- νείς και στό παιδί. Μερικά παραδείγματα τούς σας δίνουν οι εικόνες πού δημοσιεύουμε εδώ.

Μπορούν ωστόσο να γίνουν αυτές οι άσκήσεις διασκεδαστικώ- τερες για τό παιδί, σάν παιγνίδι. Μην έμποδίζετε ποτέ τό άσθμα- τικό παιδί, πού θέλει να τρέξη, να πηδήσιν, να παίξη με τ' άλλα παιδιά. Νάχετε ύπ' όψη ότι θα καταλάβη τό ίδιο ως ποίο σημείο άντέχει, και θά σταματήσει τότε μόνο του.

Συχνά πρέπει να χορηγηθούν ώρισμένα φάρμακα, ιδίως έφε- δρίνη σέ πολύ μικρές δόσεις, ή ένσταλάξεις μέσα στη μύτη. Πρέπει να καταβάλλεται κάθε προσπάθεια για να λιγοστεύη ή διάρκεια των κρίσεων, κι' αυτό επιτυγχάνεται συνήθως με την έφεδρίνη. Κάποτε μάλιστα, τό φάρμακο αυτό προλαμβάνει τις κρίσεις. Δεν θά τό μεταχειρισθήτε ωστόσο χωρίς τις οδηγίες τού γιατρού.

Οι ένέσεις αλλεργικής άποευσιαστικοποίησης δεν γίνονται συνήθως σέ παιδιά κάτω των 14 ετών. Είναι περιττές, κάποτε δέ και επικίνδυνες.

Αν τό άσθμα όφείλεται σέ ρινικό κατάρρους, γίνονται έν- σταλάξεις και ψεκάσμοι στη μύτη, αλλά κανονικά και όπως πρέπει. Οι έγχειρήσεις στη μύτη ή στό Ιγμόρειον άντρου αποφεύγον- ται συνήθως. Όστόσο, σέ μερικά παιδιά δεν ύποχωρεί τό άσθμα, αν δεν θεραπευθί πρώτα κάποια πάθση τού αυτί ή τού λαιμού. Δυσμενείς προοπτικές για τη θεραπεία είναι ή παρουσία έκζε- ματος και ή ελαττωματική διάπλασις τού θώρακος. Αντίθετα, τό μεγαλύτερο βοηθόμα είναι... οι γονείς πού έχουν αντίληψη και καταλαβαίνουν τις γενικές άρχες πού άναπτύξαμε πιο πάνω, προσπαθούν δέ πραγματικά να κάνουν τό παιδί τακτικά τις άσκή- σεις του, αλλά χωρίς να δεικνούν πως τούς δίνουν μεγάλη ση- μασία και πως αγωνισούν γι' αυτές.

— Έχουμε να πιούμε δυο θέλεις στο σπίτι! της είπαν οι δυο Πολωνοί και την παρέσυραν μαζί τους.

Το δόλωμα ήταν μία μικροκαμωμένη αστυνομίσσα

2 Φοιτάδες ΣΤΗΝ ΠΑΤΙΔΑ

Η ΤΑΝ γνωστός στον υπόκοσμο του Λονδίνου ως «Ρώσος Ρόμπερτ». Κι' είχε αρκετά βαρύ ποινικό μητρώο. Λεγότανε στην πραγματικότητα Ρέουμπεν Μαρτιρόσωφ. Είχε δραπετεύσει απ' την πατρίδα του, τη Ρωσία, μετά την Έπανάσταση — παιδί ακόμα τότε — απέναντος και δίχως διαστήριο. Έκανε αρκετά χρόνια φυλακή στη Γαλλία, στη Νότιο Αμερική, στη Τσεχοσλοβακία και στην Αυστρία, για κλοπές, σωματεμπορία, λαθρεμπόριο ναρκωτικών, κλπ. Καθemia απ' τις χώρες αυτές τον έδιωξε, ως ανεπιθύμητο. Ο πόλεμος τον ώφελωσε, γιατί μπήκε τότε να εγκατασταθεί ως πρόσφυγας στην Άγγλια. Τού επιβόλεσε μόνο να παρουσιάζεται κάθε μέρα στην αστυνομία — πράγμα που τον έκανε να γκρινιάζει διαρκώς.

— Δεν κινώ τους αστυνομικούς! έλεγε και ξανάλεγε. Έκω δη' όλους πολλούς ως τώρα!...

Όσο, θα μπορούσε ίσως να γλυτώσει, αν τύχαινε να βρεθεί εκεί κοντά ένας αστυνομικός, τη νύχτα που τον δολοφόνησαν.

Στις 5 το πρωί της 2ας Νοεμβρίου 1945, ένας πόλιςμαν τον βρήκε νεκρό μέσα σ' ένα αυτοκινητάκι, σε κάποια πλατεία του Λονδίνου, με μία τρύπα από σφαίρα περιστρόφου στο στήθος. Κανείς δεν είχε δει το δολοφόνο, ούτε είχε ακούσει τον πυροβολισμό. Δεν βρέθηκαν εξ' άλλου δακτυλικά αποτυπώματα στ' αυτοκίνητο.

Η σφαίρα είχε τρυπήσει τη σπονδυλική στήλη και το κρανίο, είχε βγεί απ' την κορυφή του μετώπου κι' είχε πέσει μέσα στ' αυτοκίνητο. Ήταν κεκλιμένο, όπως κανένα ιδιαίτερο γνώρισμα. Όσο, ο αστυνομικός επιθεωρητής Τζωρτζ Σόμερσετ, που ανέλαβε την υπόθεση, έδωσε ιδιαίτερα σημασία στην κατεύθυνση της σφαίρας, που έδειχνε πως ο πυροβολισμός είχε ριχτεί εξ' επαφής στον πράκτορα και με το όπλο γυρισμένο προς τα πάνω.

Απ' αυτό συμπεραίνει πως ο δράστης απ' ήταν ξένος. Γιατί ήξερε εκ πείρας πως σε τέτοιες περιπτώσεις οι Άγγλοι φονιάδες κρατάνε το όπλο οριζόντιο, έτσι που η σφαίρα βγαίνει απ' το λαιμό ή απ' το στήθος. Βέβαια, αυτός δεν είναι γενικός κανόνας. Αποτελούσε όμως ένα στοιχείο, που μπορούσε ίσως να βοηθήσει στις έρευνες.

Ο επιθεωρητής Σόμερσετ επικουρήθηκε τηλεγραφικά με την «Εφ-Μπι-Λι», την αστυνομία της Ουάσιγκτον, και με τη βοήθεια της μπήκε να αποκλεισθεί κάθε πιθανότητα να έγινε το έγκλημα από κάποιον Αμερικανό λιποτάκτη.

Συγχρόνως, οι άνθρωποι του έφταναν σ' όλα τα μπάρ και τα καφενεία όπου συνήθιζαν Πολωνοί. Τάσχοι και Γάλλοι πρόσφυγες. Σ' ένα απ' αυτά λοιπόν, πληροφορήθηκαν ότι ο Ρώσος Ρόμπερτ, είχε σκέψεις με κάποια Άγγλιδα, που τη λέγανε

Καρολίνα κι' ήταν χήρα ενός Πολωνού αεροπόρου. Ο Σόμερσετ δεν δυσκολεύθηκε να τη βρει. Ήταν μία νέα κι' όμορφη γυναίκα. Επειτα από τις πρώτες αρνήσεις της, ώμολόγησε πως ο «Ρώσος Ρόμπερτ» βρισκότανε στο σπίτι της, λίγες ώρες πριν δολοφονηθεί.

Μετά το έγκλημα, κάποιος άγνωστος είχε αφήσει γι' αυτήν ένα ανώνυμο γράμμα, στο καφενείο όπου σήκωνε: «Ο Ρόμπερτ πέθανε — της έγραφε, θά πας και συ να τον βρεις, αν ανακατέψης την αστυνομία».

Ο Σόμερσετ μελέτησε προσεκτικά το γράμμα αυτό. Είχε λοιπόν πως το ψήφιο «π» ήταν γραμμένο μ' ένα ξεχωριστό τρόπο, όπως το γράφανε συνήθως οι άμορφωτοι ξένοι, Πολωνοί ή Ρώσοι.

Υποδείχτε μου όλους τους Πολωνούς και τους Ρώσους που ζέρετε στο Λονδίνο, είπε στην Καρολίνα. Σας εγγυώμαι πως δεν πρόκειται να σας πειράξει κανείς.

Πραγματικά, εκείνη του έδωσε κάμποσα ονόματα. Κι' οι άνθρωποι του πήγαν να βρουν καθένα απ' τους ξένους εκείνους.

Δύο απ' όλους όμως φάνινονταν πως είχαν καθή: Κάποιος Μάριον Γκράντσοφ, και κάποιος Χένρι Μαλινόφσκι, ηλικίας 30 και 25 χρονών, φίλοι στενοί κι' ακούσιοι. Πολωνοί λιποτάκτες. Κανείς δεν τους είχε δει, τις τελευταίες μέρες.

Όσο, η Κατερίνα έδωσε μια χρήσιμη πληροφορία στον επιθεωρητή: Αυτοί οι δυο παίρνανε συχνά μία κοπέλλα του δρόμου και περνούσαν μαζί της νύχτα τους. Δεν διαλέγανε ποτέ την ίδια. Πάντα όμως η συντρόφισσα της νύχτας τους, που μοιράζε και στους δυο τα πληρωμένα χάδια της, ήταν λεπτή και μικροκαμωμένη — όπως ήταν άλλωστε κι' αυτοί οι ίδιοι.

Τώρα θα κρύβονταν, ασφαλώς. Τα ίχνη τους είχαν εξαφανισθεί. Ο Σόμερσετ δεν δυσκολεύτηκε να βρει διάφορες τροτέζες που τους είχαν γνωρίσει. Όλες τους όμως δεν ήξεραν να πουνε γι' αυτούς τους δυο παρά μόνο πως έπιναν τζίν, πως μιλούσαν ελάχιστα και πως δεν χωρίζονταν ποτέ.

Ο Σόμερσετ είχε τότε μια εμπνευσία. Διάλεξε μία νέα γυναίκα, αστυνομίσσα, μία κοντούλα με ανάστημα 1.50. Ήταν όμορφη και θαρραλέα. Δέχθηκε δε πρόθυμα να παίξει τον ασυνήθιστο ρόλο που της πρότεινε ο επιθεωρητής.

Την ίδια νύχτα, ντυμένη και βαμμένη προκλητικά, ηγαλνοερχότανε στους δρόμους όπου γίνεται συνήθως το «εμπόριο του έρωτος». Πεπατούσε άργα και κουνητά και αδιαφορούσε για τις άγριες ματιές και τις απειλές που της πετούσαν οι Άγγλοι, οι πραγματικές τροτέζες, εξαγριωμένες απ' αυτόν τον... αθέμιτο συναγωνισμό!

Ήταν η νύχτα της 6ης Νοεμβρίου. Τέσσερες μέρες μονάχα μετά το έγκλημα. Ο Σόμερσετ δεν είχε χάσει τον καιρό του. Το σχέδιό του πέτυχε: Στις 11.22 π.μ.

Τώρα θα κρύβονταν, ασφαλώς. Τα ίχνη τους είχαν εξαφανισθεί. Ο Σόμερσετ δεν δυσκολεύτηκε να βρει διάφορες τροτέζες που τους είχαν γνωρίσει. Όλες τους όμως δεν ήξεραν να πουνε γι' αυτούς τους δυο παρά μόνο πως έπιναν τζίν, πως μιλούσαν ελάχιστα και πως δεν χωρίζονταν ποτέ.

Ο Σόμερσετ είχε τότε μια εμπνευσία. Διάλεξε μία νέα γυναίκα, αστυνομίσσα, μία κοντούλα με ανάστημα 1.50. Ήταν όμορφη και θαρραλέα. Δέχθηκε δε πρόθυμα να παίξει τον ασυνήθιστο ρόλο που της πρότεινε ο επιθεωρητής.

Την ίδια νύχτα, ντυμένη και βαμμένη προκλητικά, ηγαλνοερχότανε στους δρόμους όπου γίνεται συνήθως το «εμπόριο του έρωτος». Πεπατούσε άργα και κουνητά και αδιαφορούσε για τις άγριες ματιές και τις απειλές που της πετούσαν οι Άγγλοι, οι πραγματικές τροτέζες, εξαγριωμένες απ' αυτόν τον... αθέμιτο συναγωνισμό!

Ήταν η νύχτα της 6ης Νοεμβρίου. Τέσσερες μέρες μονάχα μετά το έγκλημα. Ο Σόμερσετ δεν είχε χάσει τον καιρό του. Το σχέδιό του πέτυχε: Στις 11.22 π.μ.

Τώρα θα κρύβονταν, ασφαλώς. Τα ίχνη τους είχαν εξαφανισθεί. Ο Σόμερσετ δεν δυσκολεύτηκε να βρει διάφορες τροτέζες που τους είχαν γνωρίσει. Όλες τους όμως δεν ήξεραν να πουνε γι' αυτούς τους δυο παρά μόνο πως έπιναν τζίν, πως μιλούσαν ελάχιστα και πως δεν χωρίζονταν ποτέ.

Ο Σόμερσετ είχε τότε μια εμπνευσία. Διάλεξε μία νέα γυναίκα, αστυνομίσσα, μία κοντούλα με ανάστημα 1.50. Ήταν όμορφη και θαρραλέα. Δέχθηκε δε πρόθυμα να παίξει τον ασυνήθιστο ρόλο που της πρότεινε ο επιθεωρητής.

Την ίδια νύχτα, ντυμένη και βαμμένη προκλητικά, ηγαλνοερχότανε στους δρόμους όπου γίνεται συνήθως το «εμπόριο του έρωτος». Πεπατούσε άργα και κουνητά και αδιαφορούσε για τις άγριες ματιές και τις απειλές που της πετούσαν οι Άγγλοι, οι πραγματικές τροτέζες, εξαγριωμένες απ' αυτόν τον... αθέμιτο συναγωνισμό!

Ήταν η νύχτα της 6ης Νοεμβρίου. Τέσσερες μέρες μονάχα μετά το έγκλημα. Ο Σόμερσετ δεν είχε χάσει τον καιρό του. Το σχέδιό του πέτυχε: Στις 11.22 π.μ.

Τώρα θα κρύβονταν, ασφαλώς. Τα ίχνη τους είχαν εξαφανισθεί. Ο Σόμερσετ δεν δυσκολεύτηκε να βρει διάφορες τροτέζες που τους είχαν γνωρίσει. Όλες τους όμως δεν ήξεραν να πουνε γι' αυτούς τους δυο παρά μόνο πως έπιναν τζίν, πως μιλούσαν ελάχιστα και πως δεν χωρίζονταν ποτέ.

Ο Σόμερσετ είχε τότε μια εμπνευσία. Διάλεξε μία νέα γυναίκα, αστυνομίσσα, μία κοντούλα με ανάστημα 1.50. Ήταν όμορφη και θαρραλέα. Δέχθηκε δε πρόθυμα να παίξει τον ασυνήθιστο ρόλο που της πρότεινε ο επιθεωρητής.

Την ίδια νύχτα, ντυμένη και βαμμένη προκλητικά, ηγαλνοερχότανε στους δρόμους όπου γίνεται συνήθως το «εμπόριο του έρωτος». Πεπατούσε άργα και κουνητά και αδιαφορούσε για τις άγριες ματιές και τις απειλές που της πετούσαν οι Άγγλοι, οι πραγματικές τροτέζες, εξαγριωμένες απ' αυτόν τον... αθέμιτο συναγωνισμό!

Ήταν η νύχτα της 6ης Νοεμβρίου. Τέσσερες μέρες μονάχα μετά το έγκλημα. Ο Σόμερσετ δεν είχε χάσει τον καιρό του. Το σχέδιό του πέτυχε: Στις 11.22 π.μ.

Τώρα θα κρύβονταν, ασφαλώς. Τα ίχνη τους είχαν εξαφανισθεί. Ο Σόμερσετ δεν δυσκολεύτηκε να βρει διάφορες τροτέζες που τους είχαν γνωρίσει. Όλες τους όμως δεν ήξεραν να πουνε γι' αυτούς τους δυο παρά μόνο πως έπιναν τζίν, πως μιλούσαν ελάχιστα και πως δεν χωρίζονταν ποτέ.

Ο Σόμερσετ είχε τότε μια εμπνευσία. Διάλεξε μία νέα γυναίκα, αστυνομίσσα, μία κοντούλα με ανάστημα 1.50. Ήταν όμορφη και θαρραλέα. Δέχθηκε δε πρόθυμα να παίξει τον ασυνήθιστο ρόλο που της πρότεινε ο επιθεωρητής.

Την ίδια νύχτα, ντυμένη και βαμμένη προκλητικά, ηγαλνοερχότανε στους δρόμους όπου γίνεται συνήθως το «εμπόριο του έρωτος». Πεπατούσε άργα και κουνητά και αδιαφορούσε για τις άγριες ματιές και τις απειλές που της πετούσαν οι Άγγλοι, οι πραγματικές τροτέζες, εξαγριωμένες απ' αυτόν τον... αθέμιτο συναγωνισμό!

Ήταν η νύχτα της 6ης Νοεμβρίου. Τέσσερες μέρες μονάχα μετά το έγκλημα. Ο Σόμερσετ δεν είχε χάσει τον καιρό του. Το σχέδιό του πέτυχε: Στις 11.22 π.μ.

Τώρα θα κρύβονταν, ασφαλώς. Τα ίχνη τους είχαν εξαφανισθεί. Ο Σόμερσετ δεν δυσκολεύτηκε να βρει διάφορες τροτέζες που τους είχαν γνωρίσει. Όλες τους όμως δεν ήξεραν να πουνε γι' αυτούς τους δυο παρά μόνο πως έπιναν τζίν, πως μιλούσαν ελάχιστα και πως δεν χωρίζονταν ποτέ.

Ο Σόμερσετ είχε τότε μια εμπνευσία. Διάλεξε μία νέα γυναίκα, αστυνομίσσα, μία κοντούλα με ανάστημα 1.50. Ήταν όμορφη και θαρραλέα. Δέχθηκε δε πρόθυμα να παίξει τον ασυνήθιστο ρόλο που της πρότεινε ο επιθεωρητής.

Την ίδια νύχτα, ντυμένη και βαμμένη προκλητικά, ηγαλνοερχότανε στους δρόμους όπου γίνεται συνήθως το «εμπόριο του έρωτος». Πεπατούσε άργα και κουνητά και αδιαφορούσε για τις άγριες ματιές και τις απειλές που της πετούσαν οι Άγγλοι, οι πραγματικές τροτέζες, εξαγριωμένες απ' αυτόν τον... αθέμιτο συναγωνισμό!

Ήταν η νύχτα της 6ης Νοεμβρίου. Τέσσερες μέρες μονάχα μετά το έγκλημα. Ο Σόμερσετ δεν είχε χάσει τον καιρό του. Το σχέδιό του πέτυχε: Στις 11.22 π.μ.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

άστυνομικός

Πώς εκπαιδεύονται και πώς εργάζονται οι Αμερικανίδες αστυνομίσσες.

ΤΑ περισσότερα βράδια της, η νεαρή Μάρτζορη Μάκ Κάρρεν τα περνάει γυρίζοντας στους μοναχικούς, σκοτεινούς δρόμους της Νέας Υόρκης, που κρύβουν ένα σωρό παγίδες και κινδύνους. Άλλωστε, κάθεται σε ύπνο μπάρ, που τα συχνάζουν έμποροι ναρκωτικών, σωματεμποροί, εκδισατοί και κάθε είδους γκαγκάντερ της Νέας Υόρκης. Κι' όταν βλέπει στις εφημερίδες αγγελίες για μόντελα, που τα ζητάν άνθρωποι για τους οποίους υπάρχουν όποιονες ότι κάνουν σωματεμπορία, ή έκτακτη αυτή γυναίκα είναι από τις πρώτες που απαντάνε.

Άλλα, όσο ξέρουν τον πραγματικό της ρόλο, δεν βρίσκουν τίποτα το ασυνήθιστο ή το ανήθικο στη συμπεριφορά της, για τον απλούστατο λόγο ότι η Μάρτζορη Μάκ Κάρρεν είναι μία από τις 249 γυναίκες αστυνομίσσες που διατέθεται η Νέα Υόρκη.

Ο πατέρας της Μάρτζορη είναι συνταξιούχος αστυνομικός και ένας από τους αδελφούς της υπηρετεί στην Αστυνομία της Νέας Υόρκης. Δεν είναι λοιπόν παράξενο, το πως η Μάρτζορη αποφοίτησε κι' αυτή να αφοσιωθεί στο κίνημα των εγκληματιών.

Άλλα, όταν έκανε γνωστή την απόφασή της, οι γιγώμες της οικογένειας της διχάστηκαν και χρειάστηκε πολύ δυναμική στάση από μέρους της για να πετύχει το σκοπό της. Από την άλλη πλευρά χρειάστηκε αρκετά καλός εντατικός εξασκήσεις, για να κριθεί ικανή να υπηρετήσει στην Αστυνομία.

Για να καταταχθούν στην Γυναίκεία Αστυνομία της Νέας Υόρκης, οι υποψήφιες αστυνομίσσες πρέπει να έχουν ώριμα βασικά προσόντα. Η καλή εμφάνιση, η τέλεια δραση ή ελαφίμη σωματική και ψυχικών ελαττωμάτων είναι από τις βασικές προϋποθέσεις. Οι υποψήφιες πρέπει να είναι μεταξύ 20-29 χρονών, να έχουν ύψος τουλάχιστον 1.55 και κανονικό βάρος.

Όσο κρατάει η εκπαίδευσή τους, που δεν διαφέρει και πολύ από την που παίρνουν οι άνδρες συνάδελφοί τους, υποβάλλονται σε πνευματικές και σωματικές ασκήσεις, που ακόμα και άνδρες δυσκολεύονται να τις περάσουν. Τελειώνοντας όμως τη σχολή, ξέρουν όλα τα καθήκοντα των αστυνομικών και έχουν μάθει να χειρίζονται τα όπλα τους και να υπερασπίζονται τους εαυτούς τους σε περιπτώσεις που όφιστανται επίθεσι.

Όλες οι γυναίκες αστυνομίσσες της Νέας Υόρκης, κατέχουν την Ιαπωνική πάλη ζιου-τζι-τσου και χειρίζονται με άνεση τα πιστόλια, που είναι υποχρεωμένες να κουβαλάνε μαζί τους, σε όλες τις περιπτώσεις — είτε φοράνε τη στολή τους είτε όχι.

Κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, βρίσκονται σπάνια στην ανάγκη να μεταχειριστούν όπλο ή βία. Όταν αναλαμβάνουν μία επικίνδυνη αποστολή, που χρειάζεται να την εκτελέσουν γυναίκες και που πιθανόν να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή τους, τις ακολουθούν κρυμμένοι άνδρες αστυνομικοί, που είναι έτοιμοι να επέμβουν μόλις παρουσιαστεί κίνδυνος.

Συνήθως, όμως, η δράση τους περιορίζεται — χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν κρύβει κινδύνους — σε ελαφρότερα έργα. Μεταφέρουν γυναίκες σε φυλακές, συλλαμβάνουν γονείς που δεν είναι συνεπείς στις υποχρεώσεις τους, κάνουν έρευνες σε ύποπτες γυναίκες κλπ.

Τον περισσότερο καιρό, φοράνε πολιτικά, γιατί οι περισσότερες αποστολές τους είναι τέτοιες, που δεν πρέπει να αποκαλύπτεται η ιδιότητά τους.

Μπαίνουν π. χ. σε θέατρα ή κινηματογράφους, με σκοπό να πιάσουν επ' αυτοφώρω τους κακοποιούς που ειδικεύονται στο να κλέβουν γυναίκες τσάντες. Οι κακοποιοί αυτοί κρύβονται πίσω από το κάθισμα μιας γυναίκας που έχει αφήσει την τσάντα της στο διπλανό της κάθισμα και αναστατώνουν με τέτοιον τρόπο το κάθισμα αυτό, ώστε η τσάντα γλιστράει και πέφτει προς τα πίσω, όπου ο κακοποιός την πιάει και εξαφανίζεται στο σκοτάδι.

Οι κακοποιοί αυτοί, όπως και οι περισσότεροι άνδρες, δείχνουν ολοφάνερα εκπληκτική, όταν βλέπουν μία γυναίκα να τους συλλαμβάνει, αλλά σχεδόν ποτέ δε φέρνουν αντίσταση.

Ανάμεσα στα καθήκοντα των γυναικών αστυνομικών, είναι και να συλλαμβάνουν τους ενοχλητικούς και θερμάσιμους άνδρες, που ενοχλούν με φορτικό — και συχνά επικίνδυνο τρόπο — άγνωστες γυναίκες σε δρόμους, πάρκα και άλλους δημόσιους χώρους.

Σε παρόμοιες περιπτώσεις, οι αστυνομίσσες δεν δυσκολεύονται να σταματήσουν τους ύποπτους, γιατί σάν γυναίκες έχουν γίνει και οι ίδιες θύματα τέτοιων ανθρώπων και ξέρουν καλά την τακτική που ακολουθούν.

Οι δουλειές αυτές είναι πναιχνιδάκια για

τις πεπειραμένες αστυνομίσσες, σε σύγκριση με άλλες που αναλαμβάνουν. Πολλές φορές, ως τώρα, η Μάρτζορη — όπως και οι περισσότερες συνάδελφοί της — τριγυρίζει τα βράδια σε έρημους δρόμους της Νέας Υόρκης όπου είχαν σημειωθεί επιθέσεις εναντίον γυναικών, που μερικές από αυτές είχαν καταλήξει σε εγκλήματα.

Ντυμένη προκλητικά, η Μάρτζορη έπαιζε το ρόλο δολώματος για άγνωστους εγκληματίες, περπατώντας κάθε βράδυ σε απόμακρη σημεία της μεγάλης πολιτείας. Και, παρ' όλο που είναι ικανή να υπερασπιστεί μόνη τον εαυτό της, αστυνομίσι με πολιτικά και αυτοκίνητα της αστυνομίας βρίσκόντουσαν συνεχώς σε τέτοια σημεία, ώστε, χωρίς να φαίνονται, να μπορούσαν να την προστατέψουν και να συλλάβουν τους κακοποιούς.

Για τις περισσότερες γυναίκες, μία τέτοια ζωή φαίνεται γεμάτη από τη γοητεία του άγνωστου και της περιπέτειας. Η Μάρτζορη, όμως, θεωρεί τις περισσότερες αποστολές της σαν κάτι συνηθισμένο, που περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα της δουλειάς της.

Περισσότερο την στεναχωρεί το γεγονός ότι τα άπρόοπτα της δουλειάς της την αποβιβάζουν να είναι συνεπής στις κοινωνικές και αθηματικές υποχρεώσεις της.

Πολλές φορές, λέει, έχω αναγκαστεί να μην πάω σε ραντεβού, γιατί παρουσιάστηκε μία έκτακτη ανάγκη. Κι' όταν θελήσω να δικαιολογηθώ, είναι ελάχιστα εκείνοι που θα πιστέψουν ότι δεν πήγα στο ραντεβού γιατί έπρεπε να παρακολουθήσω έναν λαθρέμπορο, ή να παρουσιάσω ως μοντέλο, για να διαπιστώσω αν εκείνος που είχε βάλει την αγγελία είχε ανήθικους σκοπούς.

Γενικότερα, ωστόσο, το επαγγελματί τους δεν φαίνεται να στερεί τις αστυνομίσσες της Νέας Υόρκης από τη θηλυκότητα και τη γοητεία τους, αν κρίνουμε από το γεγονός ότι τα δύο τρίτα είναι παντρεμένες και τα 60% έχουν παιδιά.

Μία δυσάρεστη συνέπεια της δουλειάς τους, είναι το περισσότερο, που σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να τα αποχωρίζονται.

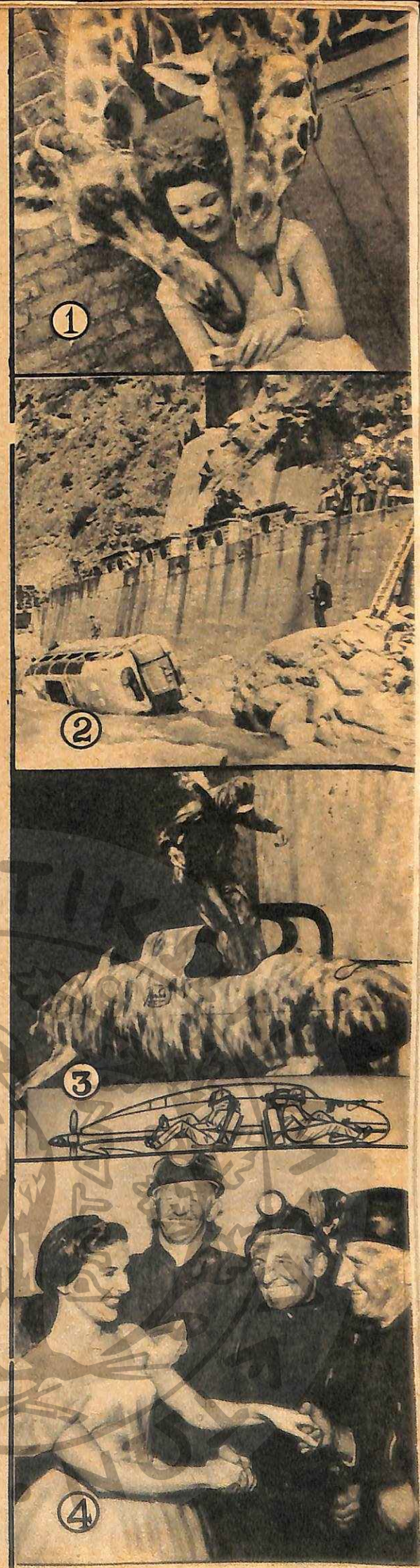
— Ίδιως σε πάρτυ και άλλες κοσμικές συγκεντρώσεις, καταντάει ενοχλητικό, λέει η Μάρτζορη. Φαντασθήτε με να χορεύω μπάμψ ή σουζυκ και να προσέχω μήπως φανή το περίστραφο μου!

1 Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε προ ημερών στο Ζωολογικό κήπο της Φραγκφούρτης της Γερμανίας, μπροστά στο κλωβό των καμηλοπαρδάλων, τη στιγμή ακριβώς που μία νεαρά επισκέπτρια άρχισε ν' ανοίγει ένα πακέτο σοκολάτες. Το ζεύγος των καμηλοπαρδάλων την ανέληψθη και έσπευσε να την περιβάλλει με τον τρόπο που βλέπετε, δίνοντάς της να καταλάβει πως θάβελαν να δοκιμάσουν κι' αυτές τη σοκολάτα της.

2 Το αυτοκινητιστικό αυτό δυστύχημα, που συνέβη προ ημερών στην Ιταλία, σε απόσταση 5 χιλιομέτρων από το Μπολτζένο, θεωρείται ένα από τα πιο τραγικά των τελευταίων χρόνων. Από τους 44 περιηγητές που μετέφερε, οι 19 σκοτώθηκαν επί τόπου και οι υπόλοιποι τραυματίστηκαν όλοι, άλλοι ελαφρά και άλλοι βαριά. Το δυστύχημα οφείλετο σε κακό χειρισμό του οδηγού, ο οποίος προκάλεσε την πτώση του λεωφορείου από ύψος 12 μέτρων, αφού κατέστρεψε και το τείχος, που βρισκόταν στην άκρη του δρόμου πάνω απ' το βάραθρο. Η λέξη οφική δεν είναι αρκετή για να χαρακτηρίσει τις σκληρές που εκτυλίχθηκαν μέσα στο λεωφορείο μετά την πτώση του μέσα στην κοίτη του ποταμού.

3 Το υποδρόμιο αυτό σκάφος, σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε από Γερμανούς τεχνικούς για να εξυπηρετήσει τους βιολόγους εξερευνητές του βυθού και εκείνους που επιδίδονται στο υποβρύχιο ψάρεμα. Το σκάφος έχει θέσεις για δυο επιβάτες που αναπνέουν με τη βοήθεια συσκευών οξυγόνου. Είναι εξοπλισμένο με έναν εκτοξευτή αγκιστρών, που λειτουργεί με πεπιεσμένο αέρα, και κινείται με ταχύτητα 12 χιλιομέτρων την ώρα, χρησιμοποιώντας ως κινητήριο δύναμη της έλικας του μία ηλεκτρική μπαταρία. Το σχεδιάγραμμα κάτω δεχθεί τις θέσεις που καταλαμβάνουν οι δυο επιβάτες στο σκάφος.

4 Κόρη του καθηγητού Βασίλη Προκοπάρη, που ήταν ένας από τους θμελιωτές της ρωσικής αεροπορίας, η Βιολέττα «Ελβιν» ήταν μέχρι προ λίγου η πρώτη χορεύτρια του θεάτρου «Μπολσάι» της Μόσχας. Πρό μηνών όμως εγκατέλειψε την πατρίδα της και ως μέλος του «Σάντλερς Γουέλε Μπαλέτ» έκανε μία μεγάλη καλλιτεχνική τουρ-νέ, που της εξασφάλισε μεγάλη επιτυχία και την έκανε παγκόσμια γνωστή. Στη Νεάπολι η νεαρά χορεύτρια γνώρισε για πρώτη φορά τον έρωτα στο πρόσωπο του Ιταλού δικηγόρου Φερδινάνδου Σαβαρέζε, τον οποίο πρόκειται συντόμως να παντρευτεί. Η Βιολέττα «Ελβιν» έκανε προ ημερών μία χορευτική επίδειξη στο βάθος ενός δρυχείου αποκλειστικά και μόνο για να διασκεδάσει τους εργάτες του, που σπανίως έχουν την ευκαιρία ν' απολαύσουν τέτοιο θέαμα.

ΣΤΟ Μαγδεβούργο της Γερμανίας ζούσε σ' ένα παλιό μισογκρεμισμένο πύργο ένας άρχοντας, που είχε μία πεντάμορφη κόρη. Η κόρη αυτή είχε γεννηθεί τη νύχτα του Αγίου Ιωάννου, τη νύχτα, που άναβαν και στον μεσοίωνα τις φωτιές, κι έτσι τηνώνμασαν Φωτεινούλα.

Όταν μεγάλωσε η Φωτεινούλα, πολλοί τη ζήτησαν σ' γάμο, ο πατέρας της όμως δεν άφωφίριζε να την παντρεύη. Πρίγκιπες, δούκες και μαρκήσιοι την ήθελαν γιά γυναίκα τους, ακόμα και παλληκάρια άνικπτα στο σπαθί και στο κοντάρι, μα ο πυργοδεσπότης δεν ήθελε να την δώση σ' κανένα.

Περνούσαν ωστόσο τα χρόνια κι' η μάνα της στενοχωριόταν γι' αυτό. Και μία μέρα είπε στον άντρα της:

— Άρχοντά μου, τό κορίτσι μας μεγάλωσε πιά. Πρέπει να τό παντρεύουμε...

Τότε ο άρχοντας έκαμε τό σατυρό του κι' άποφάσισε να δώση την κόρη του στον καλύτερο ίππότη. Κάλεσε λοιπόν όλα τ' άρχοντάπουλα γιά να παρσταθούν σ'ε μία γιορτή. Κι' όταν μαζεύθηκαν όλοι, τούς είπε:

— Σάν άπόψε γεννήθηκε η κόρη μου. Ήρθε στον κόσμο την ώρα που άναβαν οι φωτιές του Άη Γιάννη, που δίνουν ζωή στον κόσμο, κάνουν εύφορη τη γη, και πληθαίνουν τα σιτάρια. Σ' έκεινον, που θα παλέψη με τις φωτιές και θα βγ'η νικητής, κάδ'άλλα στη φλόγα τους, θα δώσω την κόρη μου γυναίκα του...

Τ' άρχοντάπουλα κυττάχτηκαν παραξενεμένα. — Αύριο τό βράδυ, συνέκισε ο άρχοντας, θ' άνάψουμε τρεις μεγάλες φωτιές. Όποιος μπορεί να τις πηδήση και τις τρεις και βγ'η νερός, αυτός θα γίνη γαμπρός μου. Τό κάνω αυτό, γιάτι θέλω να σ'ας άγκαλιάση η φωτιά και να προστατεύη καίγοντας κάθε μάτι βασκανο, κάθε φρόνο και χολή έχθρου. Αυτή που μου χάρισε τό κορίτσι μου, αυτή θα μου δείξη και τό γαμπρό μου.

Τ' άρχοντάπουλα δέχτηκαν. Μαζί με τ' άλλα ήταν κι' ένα από τα μέρη του Βυζαντίου. Ήταν άμυνδαλομάτης, μελαχροινός κι' όμορφος, με φρυδιά μαύρα σαν τό σφερό του κόρακα και χείλη κατακόκκινα. Μόλις τό είδε η έθνομαλλούσα Φωτεινή, άναψε απ' την άγάπη.

Την ίδια βραδυά, λοιπόν, του μήνυσε με τη βία της να βάλη φορέματα βρεγμένα, κάτω απ' τη χάλκινη πανοπλία του γιά να μ'ην καψ. Γιατί αν καϊγόνταν, θάπεφε κι' αυτή στη φωτιά, γιά ν' άνταμώνουν έτσι οι σπύχτες τους στο θάνατο, αν δεν άντάμυναν τα κορμιά τους στη ζωή.

Τού έστειλε ακόμα τρία φλασκιά με ροδόνερο, γιά να βρέξη τό ρούχα του και να περάση απ' τη φωτιά σαν τριαντάφυλλο εύωδιαστό.

Μαζί με τ' άλλα άρχοντάπουλα ήταν κι' ένας Ίταλός πρίγκιπας. Αυτός ήταν μαύρος και κακοσημάδευτος κι' η ψυχή του ήταν πιο μαύρη κι' από τό κορμί του. Βλέποντας τούς άλλους ώ-

ραίους νέους ραγίζόταν η καρδιά του. Έβλεπε και την άρχοντοπούλα και λαχταρούσε τη φρεσκάδα της, τα νειάτα της και την όμορφιά της. Την είχε δ'η γιά πρώτη φορά στη Βενετία, που είχε ταξιδέψει με τον εξ'ελεφτό της και είχε ζετρελλαθ'η. Πόσο ήταν όμορφη, όταν τάιζε τα περισσότερία στην πλατεία του Αγίου Μάρκου!

Ελπίδα να τον πάρη αυτόν η Φωτεινή δεν είχε. Κι' αν ακόμα περνούσε νικητής όλες τις φωτιές, η άρχοντοπούλα ούτε να τον ίδη δεν θάθελε.

Πιο πολύ όμως απ' τούς άλλους ο Ίταλός μισούσε τον πρίγκιπα απ' τό Βυζάντιο. Γιατί μία φορά που πέρασε από την Πόλη μ' άλλους Σταυροφόρους, που λεπλάτοσαν τα σπίτια, τον είχε χτυπήσει εκείνος με τό κοντάρι του.

Μεγάλα τραπέζια στρώθηκαν στον πύργο και παντού άναψε τό γλέντι κι' ο χορός. Όλοι διασκεδάζανε σάν άδελφοί. Ο μάγος που έλειπε, ήταν ο Ίταλός. Είχε πάει κοντά στον ποταμό, όπου σ'ε μία σπηλιά κρυβόταν μία κακιά μάγισσα μαύρη σάν κατράμι.

— Μάγισσά μου, της είπε, τό μισό τον τόπο μου σου δίνω καθώς και δυό τσουβάλια μάλαμα και δυό άσπ'η, αν κάμης να πάρω εγώ γυναίκα μου την κόρη της φωτιάς του Άη Γιάννη.

— Όσο βρίσκονται στον πύργο τ' άλλα άρχοντάπουλα, κανένα ζόρκι δεν μπορεί να σ' ωφελήσει, του αποκρίθηκε η μάγισσα, γιάτι αυτοί είναι όμορφοι κι' εσύ είσαι άσκημος...

— Τότε δώσε μου κάτι να τούς ξεκάμω!

— Η μάγισσα του έδωσε τότε ένα μαγικό ύγρο.

— Τό ύγρο αυτό, του είπε, μ'έλις πλησιάση στη φωτιά, άνά-βει και δεν σβύνει πιά.

— Αν υπορέσης να βρέξεις τούς μαγδύες των παλληκαριών, τό βράδυ που θα έτοιμαστούν γιά να πηδήσουν τις φωτιές, τό τε θα μείνης μόνάχος και θα νικήσης.

— Όπως είπε η μάγισσα, έτσι κι' έγινε.

Τό δειλινό, ο Ίταλός πήγε σιγά-σιγά και ράντισε τούς μαγδύες τους.

Κι' όταν πήγαν τ' άρχοντάπουλα να περάσουν τις φωτιές, άναψε τό ύγρο, η φωτιά τούς έζωσε κι' οι φλόγες τούς πήραν στην άγκαλιά τους.

Οι άνθρωποι του πύργου έτρεξαν να τούς σβύσουν. Μα όσο νερό τούς έρριχναν, τόσο άνάβανε οι φλόγες. Άλλοι δεν πρόφτασαν να βγούνε απ' τις φωτιές και κάπκαν εκεί μέσα κι' άλλοι ριχνόντουσαν λαμπαδισμένοι στο ποτάμι να γλυτώσουν.

Έτσι χάθηκαν τ' άρχοντάπουλα και μαζι τους και τό βασιλόπουλο του Βυζαντίου.

Μονάχα ο Ίταλός γλύτωσε. Γιατί η μάγισσα του είχε δώσει ένα άλλο ύγρο που ράντισε μ' αυτό τό ρούχα του.

Παρουσιάστηκε λοιπόν στον άρχοντα του Μαγδεβούργου ζητώντας τη θυγά-τέρα του.

— Αφού εσύ είσαι ο τυχερός, του είπε εκείνος, να την πάρης!

Μα πού ήταν η κόρη της φωτιάς; Πού θρισκόταν η Φωτεινούλα;

Τρέξανε και τη ζήτησαν παντού. Κανένας όμως δεν την είδε.

Ο πύργος έγινε ανίστατος κι' όλα τα βασίλεια βυθίστηκαν σ'ε πένθος, όταν έμαθαν τον φρικτό χαμό των παιδιών τους.

Άπαρηγόρητος ήταν κι' ο πυργοδεσπότης και σάν τρελλός ο Ίταλός.

Την άλλη νύχτα ο Ίταλός έτρεξε πάλι στη μάγισσα:

— Κράτησες τό λόγο σου και χάθηκαν οι άλλοι, της είπε. Άλλά την κόρη της φωτιάς δεν μου την έδωσες!

— Ό,τι μου ζήτησες στο έδωσα, άπάντησε εκείνη. Μα τό κορίτσι έσένα δεν σ'ε ήθελε. Ήθελε τό άρχοντάπουλο της Πόλης. Και σάν τό είδε που καϊγότανε, πήγε κι' έπεσε κι' εκείνη στη φωτιά και κάπκε μαζί του. Μη ζητάς τώρα πιά τίποτ' άλλο από μένα...

— Θέλω να τη βρω! Θέλω να τη σφίξω στην άγκαλιά μου! φώναξε ο Ίταλός.

— Πού να την βρης πιά; Στάχτη έγινε και πείε!

— Στάχτη τη θέλω να τη νοιώσω άπάνω μου!

— Και πού θα την βρης;

— Έσύ θα μου δώσης δύναμη να την βρω, όπου κι' αν είναι!

— Γίνου άέρας τότε και σήκωσε τη στάχτη της στο φτερό σου κι' έτσι θα την έχης, όταν θέλγης...

Κι' έγινε άέρας άμέσως ο Ίταλός και βούιξε πέφτοντας κάτω στους γκρεμούς και χάθηκε...

Στον πύργο έπεσε μεγάλη συμφορά από τότε. Ο άρχοντας έδιωξε τό προσωπικό του κι' έμεινε ολόμόνάχος. Με τον καιρό πέθανε κι' ο πύργος γκρεμίστηκε και στοιχειώσανε τα έρείπιά του. Και κάθε νύχτα του Άη Γιάννη, τα καμένα άρχοντάπουλα βγαίνουν πάνω στη γη τυλιγμένα με φλόγες και γυρίζουν γιά να βρουν την κόρη που αγάπησαν και τη ζωή τους που έχασαν...

Κι' ένας άέρας δυνοτός, που είναι η κολα-μένη ψυχή του Ίταλου, ψάχνει να βρη τη Φωτεινούλα, που έχασε γι' αυτήν τό σώμα του και την ψυχή του. Μα δυό μεγάλες φλόγες, τό Βυζαντινό άρχοντάπουλο κι' η Φωτεινή, πάντα άχώριστες, όταν βλέπουν τον άέρα νάρχεται, πέφτουν στο ποτάμι.

Αυτός είναι ο θρύλος γιά τις φωτιές που φαίνονται στα γκρεμίσματα του πύργου.

ΚΑΡΛ ΣΟΥΛΤΣΕ

Κάθε νύχτα του Άη Γιάννη, τα καμένα άρχοντάπουλα βγαίνουν πάνω στη γη, τυλιγμένα με φλόγες...

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρί

Η Ύνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου, είναι αδύνατη η αναθεώρηση της δικής του Λαρόκ κι' η αποκατάστασή του, έφθονον δεν είναι δυνατόν πιά να δικασθ'η και να καταδικασθ'η ο πραγματικός ένοχος, ο Λουδερσάν. Ωστόσο, ο κ. Λινιερρόλ έξηγει στον απελπισμένο Λαρόκ ότι υπάρχει μία έλπίδα, μόνον αν ανακαλυφθ'η και δικασθ'η ο άγνωστος συνένοχος του Λουδερσάν. Γυρίζοντας σπίτι του, ο Λαρόκ βρίσκει τη Σουζάν βαρεία άρρωστη, απ' τό ψυχικό χτύπημα που δέχθηκε. Άκούοντας δ'ε τό παραμύθιο του πυρετού της, μαθαίνει όλη την αλήθεια. Πηγαίνει τότε και βρίσκει τό Ραυμόν και του ζητάει τό λόγο. Έκείνος του έξηγει πώς ανακάλυψε τό μυστικό των σκέψεων του με τη μητέρα του, με όλες τις συνέπειές τους. Ο Λαρόκ προπαθεί τό κάκου να τον μεταπειση. Ύστερα ζητάει τη μεσολάβηση της Τζούλιας. Πραγματικά, εκείνη ρωτάει τό Ραυμόν τί ακριβώς συνέβη μ' αυτόν και τη Σουζάν.

— Όχι. Τί θα μπορούσαμε να πούμε;

— Μα κουβεντιάσατε πολλή ώρα οι δυό σας, εκεί στη δενδροστοιχία. Τί σούλεγε;

— Διάφορα πράγματα άσήμαντα...

— Η Τζούλια άναστήναξε.

— Πόσο δυσκολεύεσαι να π'ης ψέμματα, φτωχέ μου Ραυμόν!

— Ο νέος άνασκήρτησε. Διάβαζε λοιπόν τη σκέψη του η υπτέρα του;

— Ο κ. Φάνεϋ μου είπε φεύγοντας πώς έδωσες τό λόγο της πίσω στη Σουζάν και πως δεν ήθελες πιά ν' άκούσης τίποτα γι' αυτήν...

— Δεν άπάντησε; Είν' αλήθεια λοιπόν;

— Ο Ραυμόν κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του.

— Ξέρεις πώς είν' άρρωστη η Σουζάν;

— Τό ξέρω.

— Ο κ. Φάνεϋ φοβάται γιά τη ζωή της...

— Άλλοίμονο, ναι!

— Πού όφείλεται αυτή η εαφική κι' άνεξήγητη άπόφασί σου;

— Μη με ρωτάτε, υπτέρα μου!

— Άπεναντίας, θα σ'ε ρωτήσω. Είναι δικαίωμά μου... και καθήκον μου!

— Δεν πρόκειται να σ'ας άπαντήσω.

— Πρόπει, γυιέ μου! Σ'ε διατάζω!...

Σκέψου πόσο σκληρή και προσβολική είναι γιά τη Σουζάν αυτή η σιωπή σου... Γιά τί έχεις νά την κατηγορήσης;

— Αυτήν; Γιά τίποτε... Τ' όρκίζομαι!

— «Αυτήν», είπες: Ποιόν λοιπόν; Την υπτέρα της;

— Όύτε κι' αυτόν τό δυστυχισμένο!

— Δεν καταλαβαίνω λοιπόν πιά... Γιατί μιλάς έτσι μυστηριωδώς με τόσες έπιφυλάξεις;... Έξηγήσου καθαρά!... Μήπως έχεις νά κατηγορήσης γιά κάτι έμένα τη υπτέρα σου, που τόσο σ' αγάπησα;...

Είπε προφ'ερε τρέμοντας τις τελευταίες λέξεις. Κάποιο άόριστο προαίσθημα είχε γεννηθ'η μέσ' στην καρδιά της...

Δεν είχε ξεχάσει καθόλου τα περασμένα, η έρεσε τό βαρύ σφάλμα της... Κι' αν κάποια μέρα τα περασμένα ξαναζούσαν; Αν όρθώνονταν μπροστά της;...

— Έπιμένετε να τα μάθετε όλα, υπτέρα μου; πρόφερε ο Ραυμόν.

— Αν έπιμένω; Καί βέβαια!

Ο Ραυμόν δίστασε μιά στιγμή άκούη, κι' ύστερα είπε, κλείνοντας τα μάτια του:

— Υπάρχει ένα μεγάλο μυστικό στη ζωή του κ. Φάνεϋ.

— Ένα μυστικό;... Καί σ'ε τό ξέρεις;...

— Ναι τό ξέρω... Μπορώ να σ'ας πω, υπτέρα, κάτι που δεν έχει πιά λόγο να τό κούψη ο πατέρας της Σουζάν: Τό όνομα Φάνεϋ δεν είναι τό δικό του. Είναι ψευδώνυμο. Τό αληθινό όνομά του τό ξέρετε καλά... και στιγματίσθηκε άλλοτε...

— Στιγματίσθηκε, είπες;

πραγματικά, θυμάμαι... Αυτός ο Ροζέ Λαρόκ... ο δυστυχισμένος... είχε δολοφονήσει γιά νά κλέψη... Κι' ο πατέρας σου πέθανε ενώ τον ύπερασπιζότανε στο δικαστήριο...

Απλώθηκε ύστερα σιωπή. Ο Ραυμόν σταόθηκε σιγά - σιγά και κύτταξε τη μητέρα του στα μάτια.

— Καταλαβαίνετε τώρα πώς είναι αδύνατος ο γάμος μας; είπε.

— Ναι, ναι. τό καταλαβαίνω, παιδί μου... Δεν υπορείς να πάρης την κόρη ενός καταδίκου...

— Έτσι δεν είναι;

— Η Τζούλια άνάσανε μ' ανακούφισι. Δεν ήξερε λοιπόν τίποτα ο Ραυμόν... τίποτ' άλλο απ' τό μυστικό εκείνο του Ροζέ Λαρόκ... Ήσυχασε κι' άναστήναξε βαθεία. Ένοιωθε να την κυριεύη μιά βαθεία χαρά. Έπειτα απ' την άνοιγία που είχε περάσει...

— Καύμένο μου παιδί! είπε.

— Ο Ροζέ Λαρόκ καταδικάσθηκε, πρόφερε σοβάρα ο Ραυμόν. Μα τον πιστεύετε ένοχο;

— Βέβαια... Ο πατέρας σου πλήρωσε με τη ζωή του τις προσπάθειές του να πείσ'η τούς δικαστές γιά την αθωότητά του. Μα ο ίδιος άμολόγησε τό έγκλημά του, στο τέλος της δικής!

Ο Ραυμόν εξακολούθησε να κυττάξη έπιμονα μέσ' στα μάτια τη Τζούλια.

— Έπαναλαβάνω την ερώτησή μου, υπτέρα μου: Πιστεύετε πώς είν' ένοχος αυτός ο άνθρωπος;

— Είναι παράξενο αυτό που με ρωτάς... Σου άπάντησα...

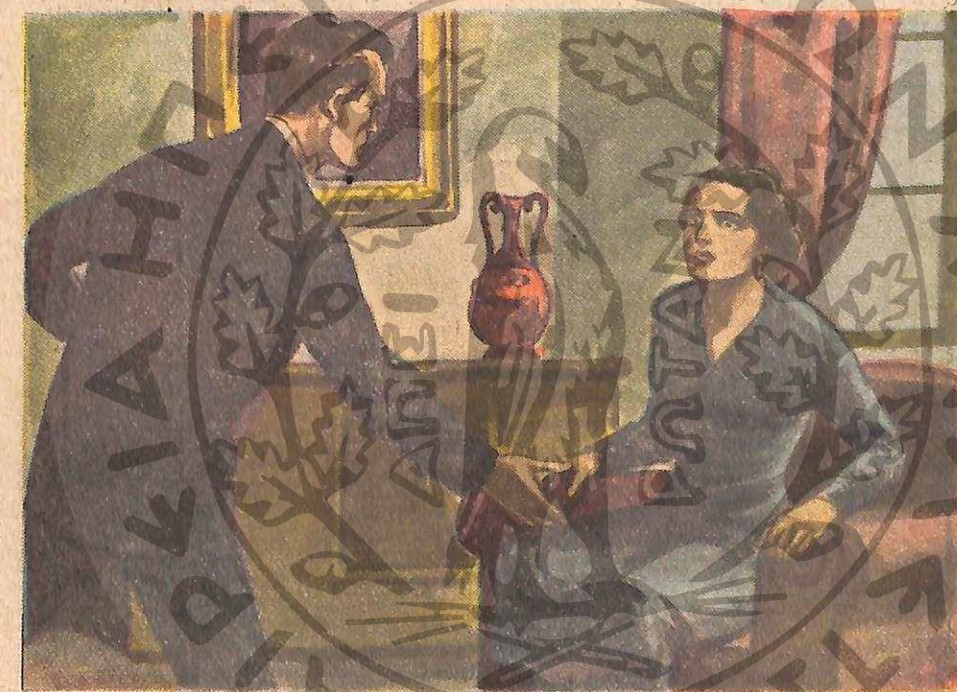
— Εγώ λοιπόν σ'ας λέω πώς είναι άθώος!...

— Πώς τό ξέρεις; Σου τό είπε εκείνος; Μα τό ίδιο λένε όλοι οι κατάδικοι.

Ο νέος σπώθηκε άπότομα κι' έκαμε δυό - τρεις φορές τό γύρο της κάμαρας, με μεγάλα βήματα. Έσφίξε εαφικά τα μελινγία του με τις γροθιές του. Καί φώναζε, σάν τρελλός:

— Προσέφετε, υπτέρα μου! Τά λόγια σας είναι βλασφημία!

— Υποφέρετε, παιδί μου. Σ'ε συμπνών μ' όλη μου την ψυχή...

— Ο πατέρας μου πέθανε απ' τό διάβρομα ενός γράμματος, που του πήγανε την ώρα της δικής... είπε ο Ραυμόν στην Τζούλια.

— Δέν μου χρειάζεται η συμπόνια σας, είπα ξερό ο νός.
— Ραυμόν! Σε συγχωρώ...
— Δέν χρειάζεται τη συγγνώμη σας!
— Θεέ μου! Πώς μου μιλάς έτσι;
— Ο Ροζέ Λαρόκ είναι άλλος... Δέν μ' εμπνέει λοιπόν η παλιά καταδίκη του να παντρευτώ την κόρη του...
— Πώς μπορείς νασαι τόσο βέβαιος για την αθωότητά του;
— Κάποια γυναίκα έπαιξε ένα όληθριο ρόλο σ' αυτή την υπόθεση... Άκούτε, υπέρετα μου;
— Η έννοια υπέρετα ξανάρχιζε να τρέμει. Και τραύλιζε:
— Ναι, άκούω, παιδί μου...
— Κάποια γυναίκα, που ο Λαρόκ δέν θέλησε να την προδώσει, μολοντί θα μπορούσε έτσι να σωθί!...
— Ο Λουσιέν μου είπε κάμει άλλοτε λόγο γι' αυτό. Άλλά μου φάνηκε σαν μυθιστόρημα. Δέν τ' πίστεψα...
— Κι' όμως είν' η αλήθεια. 'Η γυναίκα αυτή ήταν η φιλενάδα του. Της είχε δανείσει χρήματα. Τού τ' επέστρεψε την παραμονή της συλλήψεώς του, άμέσως δηλαδή μετά τη δολοφονία του Λαρουιέ...
— Τι καλά πληροφορημένος που είσαι για όλα! Είπα ή Τζούλια μ' υπόκωφ φωνή.
— Μαντεύω δε κάτι που δέν τ' ξέρει ο Λαρόκ: ότι τα χρήματα που προέρχονται απ' τη δολοφονία και την κλοπή, χρησίμευσαν για την εξέθλση αυτού του δανείου! Ναι, μαντεύω μιά έκδικση...
— Τι θές να πής: ψιθύρισε ή Τζούλια, μισοπεθαμένη.
— Ο Λαρόκ είχε εγκαταλείψει τη φιλενάδα του, κι' εκείνη θέλησε να έκδικηθί.
— Ωστε λοιπόν... αυτή έκαμε τη δολοφονία;
— Όχι, άλλα κάποιος συνένοχος της...
— Και τόν ξέρετε, αυτό τόν συνένοχο;
— Ο Λαρόκ τόν ανακάλυψε, έπειτα από τόσα χρόνια.
— Και τόν παρέδωσε στη δικαιοσύνη;
— 'Η Τζούλια μιλούσε με την ίδια φωνή και σκούπιζε κάθε τόσο με τόν μαντήλι της τόν μέτωπό της, που βρεχόταν από ιδρώτα άγωνίας.
— Επρόκειτο να τ' κάνει... άλλ' αυτός ο άθλιος αυτοκτόνησε κι' απέφυγε έτσι την τιμωρία που άξιζε.
— Και... πριν σκοτωθί... όνόμασε εκείνη τη γυναίκα που είπατε;
— Όχι... εύτυχώς γι' αυτήν!
— Ά... ξέρετε τόν όνομα αυτού τού δολοφόνου;
— 'Ηταν κάποιος Μαρτίος Ζουμπέρ.
— 'Η ματιά της Τζούλιας πήρε μιά έκφραση έκπληξως, καθώς κύτταζε τόν γιού της.
— Είχε όμως κι' άλλο ένα όνομα, πρόσθεσε εκείνος. Τόν λέγανε και Λουβεράν.
— Για να μ'η προδοθί, ή Τζούλια χρειάστηκε να διαγράψη τ'α κείλια της ώσπου μ'ατώσανε.
— Δέν είχε πιά όλα τ'α λογικά της. Άμυνότανε μ' ένα είδος ζωϊκού ένστικτου. Μά δέν

έλπιζε πιά τίποτε. Έβλεπε καλά πώς ο Ραυμόν ήξερε!...
— Κύτταξε γύρω της, με γουρλωμένα μάτια. Άπ' τόν κλονισμένο μυαλό της περνούσε ή άριστή ελπίδα να συμβή κάτι που θα την έκμηδένιζε ξαφνικά, που θα την έπαινε μακριά, στην άνυπαρξία, στον ύμνο ή στον Άδη — όπουδήποτε, άρκεί μόνο να γλύτωνε απ' τη φοιχτή άποκάλυψη που περίμενε!
— Λουβεράν... πρόφερε. Μου είναι άγνωστο αυτό τ' όνομα... Δέν τ' ξέρω... τόν ανέφεραν καθόλου στη δίκη!
— Δέν πιστεύω... Κι' όμως, αυτός ο άνθρωπος έπηρεασε αποφασιστικά την εξέλιξη της... γιά να έκδικηθί κι' αυτός τόν Λαρόκ, όπως κι' ή γυναίκα, ή συνένοχος του...
— Επρόκειτο την εξέλιξη της δίκης, είπατε; Μά με ποιόν τρόπο, αφού δέν εμφανίσθηκε καθόλου;
— Ο πατέρας μου δέν πέθανε απ' την άγρόρευσί του γιά να σώση τόν Λαρόκ. Πέθανε απ' τόν διάβασμα ενός γράμματος που τού πήγανε, την ώρα της δίκης...
— Ναι, αλήθεια, μου είγανε π'η γιά κάποιο γράμμα... Μά κανείς δέν τού είχε δώσει τόση σημασία... Τι περιείχε λοιπόν αυτό τόν γράμμα;
— Μιά άποκάλυψη, που σκότωσε τόν πατέρα μου!
— Ά, τόν άθλιο!... Είπα ή Τζούλια, με τρόμο και μανία μαζί.
— Γιά ποιόν μιλάτε; τή ρώτησε ψυχρά ο Ραυμόν.
— Εκείνη κατάλαβε πώς λίγο έλειψε να προδοθί.
— Γιά κείνον που έστειλε τόν γράμμα, άπάντησε. Εύτυχώς, τιμωρήθηκε μόνος του, όπως μου είπατε!... Μά πιά ήταν ή άποκάλυψη που έκανε;
— Ο Ραυμόν γέλασε παράξενα, τρομερά.
— Ά, σχεδόν τίποτα!... είπα. 'Ο Λουβεράν έγραψε στον πατέρα μου ποιό ρόλο είχε παίξει ή γυναίκα εκείνη σ' όλη την υπόθεση.
— Άνάφερε τ' όνομά της...
— Έγραψε πώς ο Λαρόκ δέν τού είχε π'η ψέμματα, όταν ισχυρίστηκε πώς θυσίαζότανε γιά την τιμή μιάς γυναίκας...
— Τ' όνομά της; Τ' όνομα αυτής της δυστυχισμένης;
— Τού έγραψε άκόμη πώς ο Λαρόκ δέν μπορούσε να τού π'η όλη την αλήθεια; σ' αυτόν προπάντων, στο όίλο του Νουαρθίλ...
— Γιατί; Γιατί... φώναξε ή Τζούλια σαν τρελλή.
— Γιατί... ή γυναίκα που τόν έκδικήθηκε, ή γυναίκα που τού είχε έπιστρέψει τις 100 χιλιάδες φράγκα που της είχε δανείσει... ή φιλενάδα τού τελευταίνου...
— Ποιά ήταν; Μίλησε!
— Δέν καταλαβαίνετε λοιπόν.
— Όχι, δέν καταλαβαίνω... Βλέπετε, έγω νεράσει, δέν λειτουργεί πιά πολύ καλά τόν μυαλό μου... Την ξέρετε έσύ; 'Ηταν καμιά γνωστή τού Λουσιέν;
— 'Ηταν... ή κ. Τζούλια ντε Νουαρθίλ,

ξέρετε, υπέρετα μου! Έσείς!... Άκούτε:
— Άν άκούω; Και βέβαια... Τόν γράμμα έλεγε πώς ήμουν εγώ... Τι παράξενη ιστορία! Σωστό μυθιστόρημα... Άν δέν ήταν τόσο θλιβερό, τόσο τραγικό — άφου προκάλεσε τόν θάνατο ενός ανθρώπου — θα γελούσα... ναι, θα γελούσα με την καρδιά μου!
— Άρνεύσθε λοιπόν;
— Τόλμησε να πιστέψει ένα τέτοιο πράγμα γιά μένα, τή υπέρετα μου... Μά είναι μιά συκοφαντία... μιά άτιμη συκοφαντία! Και σ' όλη την πίστη αμέσως, χωρίς να σκεφθίς πόσο ήταν παράλογο!...
— Μπορεί λοιπόν κανείς να π'η δ.τι θέλει γιά τή υπέρετα σου, κι' έσύ θα δώσης πίστι στις διαδόσεις;... Δέν σου ήρθε καν στο μυαλό να την υπερασπισθής... Λένε γιά τή υπέρετα σου πώς υπήρξε έννοχη, κι' όμως δέν έξεγείρεσαι. Λένε άκόμη πώς θέλησε να έκδικηθί τόν άπιστο έραστή της, προκαλώντας την καταδίκη του γιά δολοφονία και κλοπή, και σ' δέν γελάς... Τόν παίρνεις στα σοβαρά και μ'η κανείς σκηνή... άντί να αρθής άπλως να μ'η αναφέρεται αυτές τις ανοησίες...
— Ο Ραυμόν έψαξε στο πορτοφόλι του κι' έδωσε ένα κτηνισμένο γράμμα — εκείνο που είχε βρή στην τ'άδεννο τού πατέρα του. Τόδωσε στη Τζούλια και της είπα:
— Διαβάστε!
— Ά, είναι τόν γράμμα που μου είπατε... Και τόν διάβασε με δυσκολία, γιά τ'α μάτια της είχαν βάλωσει. Διάβασε τόν γράμμα εκείνο που είχε σκωτήσει τόν άντρα της.
— Όταν τελείωσε, τόν ξαναδιάβασε άλλη μιά φορά — όχι γιά τή δέν είχε καταλάβει τόν νόημα των φράσεων, άλλα γιά τή φοβότανε ν' ανασηκώσει τ'α μάτια της και να συναντήση τή ματιά τού γιού της.
— Διαβάσατε; τή ρώτησε ψυχρά ο νέος.
— Ω, φωνή μου παιδί!... τραύλιζε ή Τζούλια. Πρέπει να σου π'ω... Τίποτε άπ' ό'α αυτά δέν είν' αλήθεια... Πρόκειται γιά την έκδικση ενός άνδρος κι' όχι μιάς γυναίκας... 'Ο άντρας αυτός με πολιορκούσε...
— Ποιός; 'Ο Λαρόκ;
— Όχι, ο άλλος... ο δολοφόνος.
— 'Ο Λουβεράν;
— Ναι.
— Μά σεις ισχυρισθήκατε πρό όλίνου πώς δέν τόν ξέρετε.
— Έλεγα ψέμματα. Μου είχε εξομολογηθί πώς μ' αγαπούσε... 'Ηταν άπότομος, βάνυσος... Ικανός γιά όλα... Τόν άπομάκρυνε. Δέν θέλησε ν' άκούσω τόν παθητικές έκδηλώσεις του... Ορκίστηκε τότε να μ' έκδικηθί... καθώς και τόν άντρα μου... Και βλέπετε πώς κράτησε τόν λόγο του, έφόσον ο δούστης πατέρας σου πέθανε εξ αίτιας του, νομιζόντας με έννοχη...
— Ψέμματα! Ψέμματα!
— Σου όρκίζομαι πώς σου λέω την αλήθεια, Ραυμόν.
— Πιστεύετε πώς ο πατέρας μου θα βασιζόταν μόνο σε μιά άπλη και πρόστυχη καταγγελία; Άν πίστευε πώς έπρόκειτο γιά άτιμη συκοφαντία, θα έσχιζε αυτό τόν γράμμα και θα συνέχιζε την άγρόρευσί του...
— Μά όχι, ο πατέρας μου βυθήθηκε κι' άλλες λεπτομέρειες... και σχημάτισε την πεποίθησί του. Άπ' αυτήν πέθανε, δίγως καν να μ'η ορέσει να σας καταραστή...
— Πώς σε παρασύρει ή φαντασία σου, παιδί μου! Έλα στα συγκαλά σου... Είναι φοβερά, τερατώδη αυτά που λές!...
— Είχε ήδη ύπωση ο πατέρας μου. Τόν συμπεράνα απ' τις σημειώσεις του... Είχαν γίνει σοβαρές συζητήσεις αυτού και τού Λαρόκ, στη φυλακή. Έπειτα δε από κάθε συνάντησί τους, ο πατέρας μου έγραφε στα φύλλα τού καρόν του, που τόν βοηθούσε μέσα στο ντουσιέ: «Ποιά είν' αυτή ή γυναίκα, και γιά τή ο Ροζέ δέν έννοει να την όνομάσει σ' έμένα, τόν δικηγόρο του, τόν συμπολεμιστή του και φίλο του;»
— Είναι ψέμμα, σου λέω! Δέν σου έπιτρέπεται να κατηγορής τή υπέρετα σου!...
— 'Ο Ραυμόν έμεινε βουδός μιά στιγμή.
— Υστερα ψιθύρισε:
— Δέν είν' αυτό μόνο!
— 'Η Τζούλια ανατρίχιασε. Τί άλλο έπρόκειτο ν' άκούσει άκόμη;
— Ομμάστε μιά φωτογραφία που σας έδειξε μιά μέρα, έδώ και λίγες βδομάδες:

'Ηταν τ'α πορταίο ενός άντρα νέου άκού-
— Μου είπατε τότε πώς ο άνδρας νέος αυτός είχε πέσει θύμα κάποιου δυστυχήματος. Τήν έπαινε τόν νάμου του...
— Όνι δέν θυμάμαι άπάντησε ή Τζούλια.
— Πραγματικά, τόν αναστατωμένο μυαλό της δέν είχε συγκρατήσει αυτό τόν περιστατικό. Μά ο Ραυμόν έπέμεινε, της έξήγησε καλλίτερα:
— Πίσω απ' τή φωτογραφία, υπήρχαν τρεις ήμερομηνίες νοσημένες με τόν νερό σας...
— 'Η Τζούλια έκουσε τόν πρόσωπό της με τόν γέριο της που καίγανε... Ουμώταν τώρα!
— 'Η πρώτη ήμερομηνία ήταν 28 'Ιουλίου, ή δεύτερη 30 'Ιουλίου κι' ή τρίτη 14 Αυγούστου.
— Αυτές λοιπόν ακριβώς τις ήμέρες δολοφονήθηκε ο Λαρουιέ στο Βιλ - ντ' Άδραϊ, συνελήθη ο Ροζέ Λαρόκ στο έργοστασίό του και καταδικάστηκε σε όθια.
— Έσείς μου είπατε, υπέρετα μου, πώς οι ήμερομηνίες αυτές αντίστοιχούσαν σε μιά συμφορά που συνέβη σε κάποιο συγγενή μας. Μά ήταν ψέμματα...
— 'Η φωτογραφία εκείνη ήταν τού Λαρόκ;
— Πώς τ' ξέρετε; τραύλιζε ή Τζούλια, νοιώθοντας να γκρεμίζονται όλα γύρω της.
— Βεβαίως ήταν γι' αυτό.
— Σήμερα ο Λαρόκ είναι παραμορφωμένος, άνώνιστος...
— Έπεσε στα γέρια μου μιά άλλη φωτογραφία του. Είν' αυτός, σας λέω!
— Θα μου έξηγησατε τώρα γιά τή γράφα-
— τις τρεις ήμερομηνίες; Γιά να κορέσετε τελείως την έκδική σας... Γιά να την άπολαύσετε καλλίτερα... Γιά τόν ίδιο λόγο ντυπήσατε εκείνη τή φωτογραφία μ' ένα μαγαίο στην καρδιά...
— 'Η Τζούλια έννοιωσε πώς ήταν χαμένη. Δέν είχε πιά τή δύναμη ν' αντίσταθί, ούτε να π'η άκόμη ψέμματα.
— Έπεσε νονατιστή. Υστερα σωοιάστηκε νάμω, κλαίνοντας με βουδούς λυγμούς δίγως δάκρυα.
— Γυιέ μου, μ'η με καταραστής... συχωρεσε με... Βρίσκεσαι άκόμη στο κατώλι της ζωής... Δέν έχεις γνωρίσει τ'α πάθ...
— Ομολογώ!... Δέν γελάστηκες... Ξερείς όλη την αλήθεια... Ναι, έκανα αυτό που είπα... Μ'η με καταραστής... Θάταν φοιχτό αυτό, από σένα, περισσότερο παρά από κάθε άλλον... Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ τόσο πολύ!...
— Ω, παιδί μου, Ραυμόν μου, κύτταζε με π'α κλαίω, π'α σε ικετεύω... Μετανοώσα τόσο πικρά... Δοκίμασα τόσες τύψεις, τόσα μαυρίδια!... Άν μπορούσα να έξαγοράσω τόν παρελθόν!... Μά ήταν πολύ άργά πιά... Κι' ύστερα, είμαι γυναίκα... φοβήθηκα... Να παραδοθί μόνη μου στη δικαιοσύνη; Μου ήταν άδύνατο... γιά τή είν' εσάς, τ'α παιδιά μου!
— Μετά τόν έγκλημα, θάθελα να πεθάνω... Μά έζησα γιά σένα και τόν Πιέρ... Σας αγαπούσα τόσο!... έσένα προπάντων. Μου φαίνότανε πώς ή ανάγκη μου γιά σας θάκανε τή συνείδησί μου να σωπάσει, τή Γεία Δίκη να ξεχάσει... Μά να π'η έφτασε ή τιμωρία μου... άκόμη π'α σκληρό, άφου προέρχεται από σένα.
— Ο Ραυμόν έμεινε σκυθρωπός.
— Ξέρω καλά, παιδί μου, πώς είμαι έννοχη, πώς έκανα κάτι φοιχτό... Δέν ζητώ να δικαιολογηθώ... Κι' αν τ'α θέλα αλλωστε, έ-
— σ' δέν θα με καταλάβαινε... Έσύ είσαι ψυχρός τύπος δέν έχεις πάθ... Έπιβάλλεται στον εαυτό σου, κι' έτσι δέν μπορείς να έξηγησής πώς παρασύρονται οι άλλοι.
— Μά δέν συμβαίνει τόν ίδιο με τις γυναίκες. Αυτές είν' άδύνατες, έχουν ανάγκη από προστασία... Είναι επίσης νευρικές και ύπερβολικά αυθόρμητες. Συχνά περνανε τ'α όρια, τόσο στην άγάπη όσο και στο μίσος τους... Όταν συναισθανθούν τόν κακό που κάνουν, είναι π'α πολύ άργά... Δέν έχουν δε τόν θάρρος να επανορθώσουν αυτό που κάνουν, όσο κι' αν είναι μεγάλο και τρομερό...
— Μά δέν ξέρω γιά τή σου τ'α λέω, ό'α αυτά! Έσύ δέν μ' άκούς... Ω, γυιέ μου, τ'α όμολογώ όλα... ό,τι θέλεις... Γονατιστή μπροστά σου, σου φιλά τ'α χέρια... Μ'η με καταραστής! Μ'η σκεφθής τ'α έγκλήματά μου... σκέψου μόνά σου πώς είμαι ή υπέρετα σου!...
— Πρόπει να σου π'ω και κάτι άλλο, να

ταπεινωθώ σκουα π'α πολύ, γιά να κοκκινίσω και σ' έπειδή έκανες να κοκκινίσω ή υπέρετα σου! Δέν ένω καμιά δικαιολογία γιά τήν άπιστία μου... 'Ο πατέρας σου μ' αγαπούσε... ένώ αυτός, ο Ροζέ, δέν μ' αγαπήσε ποτέ...
— 'Ηταν μιά τρέλλα μου... Δέν σκέφτηκα τί έκανα... 'Ο Ροζέ ύποχώρησε στον πειρασμό, και συνήλθε σχεδόν άμέσως... γιά τή δέν μ' αγαπούσε... γιά τή δέν είχε π'α ψι ούτε στιγμή ν' αγαπήσει τή γυναίκα του. Έγώ είμαι ή μόνη έννοχη... Ο Ροζέ ήταν διπλά άθώος... Κι' όμως τόν έκδικήθηκα σκληρά...
— Κύτταξε, γυιέ μου, πώς έχω κοκκινίσει απ' τή ντροπή μου... Δέν με λυπάσαι:
— Ομολογώ... ψιθύρισε ο Ραυμόν. 'Ομολογώ... Δέν υπάρχει πιά άμφιβολία... Κι' έγώ που έλπιζα άκόμη, στο βάθος της καρδιάς μου!...
— Ά, άμφεβαλλες... Δέν μπορούσες να τ'α φανταστής!... Μά μου βάραινε τόσο πολύ την καρδιά αυτό τόν μυστικό!... Γι' αυτό τόν πέρασα τόσα χρόνια με δάκρυα και πόνο...
— 'Η Τζούλια έμεινε γονατιστή. Έσφιγγε σπασμωδικά τ'α χέρια τού γιού της και τ'αδρεμε με τ'α δάκρυά της.
— Τί θέλεις να κάνω... Πώς θέλεις να επανορθώσω τόν σφάλμα μου; Πώς θέλεις να πληρώσω τόν έγκλημά μου;
— 'Ο νέος δέν άπάντησε.
— Δέν είχε πληρώσει ή Τζούλια, έδώ και δώδεκα χρόνια, με δάκρυα και τύψεις.
— Τόν σφάλμα της άπέναντι τού Λουσιέν ήταν άνεπανορθώτο, άφου ο Λουσιέν είχε πεθάνει. Κι' άπέναντι τού Ροζέ; Πώς να επανορθώση τόν έγκλημα, πώς να δώσει απ' τή ζωή του τ'α δώδεκα έκείνα χρόνια ντροπής;
— Θέλεις να π'ω να βρώ τούς δικαστές που τόν καταδίκασαν;... Θά τούς τ'α διηγηθώ όλα... Θά τούς π'ω πόσο φιλάρεσκη και σπ'αταλη ήμουν σ'α νεατά μου... Θά τούς π'ω π'α δημιουργήσε γρή... Θά τούς π'ω π'α ένα τυφλό πάθος μ' έσπρωξε στην άγκαλιά τού Ροζέ Λαρόκ... Θά τούς π'ω, γιά να άποφύγω τ'α μαλώματα τού σύζυγού μου και την απειλή τού σκανδάλου τού διαζυγίου, δανείστηκα έκατό χιλιάδες φράγκα απ' τόν φίλο μου και πλήρωσα έτσι τ'α νύφη μου... Θά τούς π'ω π'α ο Ροζέ δέν γνώριζε τόν Λουσιέν, όταν έγινε φίλος μου, ότι τόν γνώρισε μόνά σου στον πόλεμο και τόν άγάπησε... ότι, σ'α νυμφισμό απ' τόν πόλεμο, δέν ήλπιζε π'α να με ξαναδ'η και διέκοψε κάθε σχέση μαζί μου...
— Θά τούς π'ω π'α τόν μυστικό των σχέσεών μας ήταν γνωστό σ' ένα άθλιο, τόν Λουβεράν, που, θέλοντας να έκδικηθί τόν Λαρόκ, μου πρότεινε να συνδυάσει και τή δική μου έκδική με τή δική του...
— Θά τούς π'ω, τέλος, αυτά που ξέρετε γιά τήν κλοπή, τή δολοφονία, την έπιστροφή τού γόρου μου, την καταδίκη τού Λα-

ρόκ... Δέν θα κρύψω τίποτε, ούτε μιά λεπτομέρεια. Κι' όταν τελειώσω, θα προσθέσω: «Τώρα πιά τ'α έέρετε π'α όλα, που είσαστε βέβαια π'α καταδικάσατε ένα άθώο, κρίνετε και καταδικάστε με κι' έμένα!»
— Θάσαι ικανοποιημένος αν τόν κάνω αυτό;
— Θά καταστροφώσατε, θα άτιμιάζοσαστε, χωρίς κανένα όελο. Βέβαια, αν δέν είχε όμολογήσει ο Λουβεράν, αν άμφιβάλλανε άκόμη οι δικαστές, τόν καθήκον σας θάταν αυτό: να τ'α π'ατε όλα! Έφόσον όμως έχουν πειστή π'α οι δικαστές γιά τήν αθωότητα τού Λαρόκ, έφόσον είναι βεβαία ή αναθεώρησή της δίκης του, π'απει να τ'α κούψετε όλα!...
— Ω, παιδί μου, Ραυμόν μου!... σε λίγο δέν θα μ' ένχε π'α κοντά σου... Τόν νοιώθω π'α δέν πρόκειται να ζήσω γιά τόν πολύ άκόμη...
— Κι' έγώ θάθελα νάνα πεθάνει... ψιθύρισε ο νέος.
— Κι' ο γάμος σου, Ραυμόν;...
— Καταλαβαίνετε πώς είναι άδύνατος...
— Άδύνατος!... Καί σ'αίω έγώ γι' αυτό!... Άγαπας ώστόσο αυτή την κοπέλα...
— Άν την αγαπώ!... πρόσθεσε ο νέος έκστατικά, με δάκρυα σ'α μάτια.
— Την αγαπάς... κ' έγώ σε κάνω δυστυχισμένο!... Τίποτα λοιπόν δέν θα μπορούσε π'α να σ' ένωση με την άγαπήμενη σου;
— Τίποτα! Πώς μπορώ να παντρευθώ την κόρη τού Ροζέ Λαρόκ, έφόσον ή υπέρετα μου ύπ'αρε φιλενάδα τού πατέρα της και τόν κατέστρεψε γιά μιά φοιχτή έκδική της...
— Θά π'αση λοιπόν, θύμα κι' αυτή... θύμα μου... Έγιναν π'α, δίγως να θέλω, συνένοχος σε μιά δολοφονία... Προκάλεσα τόν θάνατο τού πατέρα σου... Έκαμα να πεθάνη απ' τόν πόνο ή γυναίκα τού Λαρόκ!...
— Και τώρα θα κάνω να πεθάνη κι' ή Σουζάν!... Ά, ένεκε δίκη να νοιώθεις άπ'α γιά μένα! Δέν είμαι άξια ούτε γιά μιά ματιά σου... Δέν σε παρακαλώ π'α να μ'η με καταραστής, δέν σου ζητώ να με συχωρέσεις... Είν' άδύνατο να προσφέρουν τή συγγνώμη τ'α άγαπημένα χείλη σου... Θά τ'ακανες από όίκο... όχι με την καρδιά σου! Δέν θέλω π'α να με συχωρέσεις! Λυώσε με με τόν πόδι σου, σαν βλαβερό ζωύφιο!...
— 'Η Τζούλια είχε κυλήσει χάμω, σε μιά τρομακτική κρίσι άπελπισίας. Ξαφνικά έμεινε άκίνητη. Είχε λιποθυμήσει...
— 'Ο Ραυμόν την ανασήκωσε, την ξάπλωσε σε μιά πολυθρόνα και την περιποιήθηκε γιά να συνέλθι. Υστερα, όταν την είδε ν' άνοιξη π'α τ'α μάτια της, έφυγε δίγως να την κυττάξη. Και περιπλανήθηκε όλη τή νύχτο στην έξοχή.
Είχε βγ'η απ' την πόρτα που οδηγούσε στην αυλή.
— Άν είχε μ'η στο σαλόνι, θα σκόνταβε σ' ένα σώμα ξαπλωμένο χάμω, πίσω απ'

Απότομο φρενάρημα.

Μπερδέτια!...

(Τού Αρχελαού)

την πόρτα: «Ήταν ο Πιέρ, λιπόθυμος κι αυτός, γιατί τὰ είχε ἀκούσει όλα... κι' εἶχε μάθει τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο μυστικὸ!

ΙΔ'.

Ὁ Ραϋμόν δὲν ξαναγύρισε στὴ φέρμα. Ἀφοῦ περιπλανήθηκε ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὸ πρωὶ πῆγε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Δὲν ἤθελε νὰ ξαναδῇ τὴ μητέρα του. Γύρισε λοιπὸν στὸ Παρίσι.

Τὴ μεθεπομένη, πῆρε ἕνα λακωνικὸ γράμμα τοῦ Λαρὸκ, ποῦ ἡ κάθε λέξι τοῦ τοῦ τρύπησε τὴν καρδιά:

«Σὰς ζητάει. Δὲν θὰ τὴν ξαναδῇτε, γιὰ ἕνα λεπτό, πρὶν πεθάνει!»

Ἐκρυψε τότε τὰ μάτια του μὲ τὰ χέρια του κι' ἐκλάψε μὲ λυγμούς.

— Ἡ μητέρα μου ἀτίμασε τὸ Λαρὸκ καὶ θανάτωσε τὴ γυναῖκα του... τραύλισε. Ἐγὼ σκοτώνω τώρα τὴν κόρη του!... Εἶναι λοιπὸν καταραμένη ἡ οἰκογένειά μας, πλάσμι- νη γιὰ τὴ δυστυχία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!...

Ἐφυγε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀσπρὴ Βίλλα, μολοντὶ ἦταν βέβαιος γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ τὸν περιέμεναν ἐκεῖ κάτω! Πῶς μποροῦσε νὰ μὴν ξαναδῇ τὴν ὁμορφὴ ἐκείνη κοπέ- λλα, τὴν ἀδύα γιὰ ὅλα;... Ἀν ἦταν ἀλή-θεια πὼς πέβαινε, μποροῦσε ποτὲ νὰ μὴ προσπαθῇ νὰ τὴν ξαναδῇ λίγο ἄλλοτε;

«Πεθαίνει;... ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Μὰ εἶναι δυνατόν;... Τὴν εἶδα, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, τόσο γερὴ, χαρούμενη, γεμάτῃ ἐπι- στοσύνη στὸ μέλλον, ἔπειτα ἀπ' τὰ τόσα ποὺ εἶχε υποφέρει!... Καὶ τώρα πεθαίνει ἐξ αἰτίας μου!... κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ!... Θεέ μου, πόσο αἰδῶ μοιράζεις τὴς χαρὲς καὶ τὴς λύπες!...»

Ἐφτασε κατὰ τὴς 2 στὴν Ἀσπρὴ Βίλλα. Εἶχε δὴ ἀπὸ μακριὰ τὴ σκεπὴ τοῦ Μερ- ντόν, ἀλλ' εἶχε γυρίσει ἀλλοῦ τὰ μάτια του. Εἶχε ἀποφασίσει πιά νὰ μὴν ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του ἐκεῖ!...

Ὁ Λαρὸκ τὸν περιέμενε μ' ἀγωνία. Ἦταν χλωμός, τσακισμένος, μὲ μάτια κομμένα, σχεδὸν ἀγνώριστος. Ὁλόγως κανεὶς πὼς τὸν εἶχε συντρίψει κάποιο φορτίο ἀσφάλτου...

— Δὲν ἔλπινα πιά ναρῇτε... εἶπε. Ἡ Σουζάν εἶναι πολλὰ ἀσχημα... Μὰ ἡ παρο- σία σας δὲν μπορεῖ παρά νὰ τὴς κάνῃ κα- λὸ... Κοιμάται, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα... Ἀλ- λοῖμονο όμως, ὁ ὕπνος τῆς δὲν κρατáει πο- τὲ πολὺ... Μόλις ξυπνήσῃ, θὰ μὲ εἰδοποιήσου- νε, καὶ τότε θὰ σὰς πᾶω κοντὰ τῆς...

Στὸ μεταξὺ, τὸν ὠδήγησε στὸ σαλόνι. Ὁ νέος κάθισε. Ὁ Λαρὸκ στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα παράθυρο, κυττάζοντας ἔξω ἀφηρη- μένα.

Κάθε τόσο ἀναστέναζε βαθεῖα — μολο- ντὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῇ.

Κάποια στιγμή, στράφηκε στὸ νέο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰς ζήτησα νὰ μοῦ πῆτε, πρὸ ἡμερῶν, τὴν αἰτία πὼς σὰς ἔκανε. Ὑ' ἀποφεύγετε τὴν κόρη μου. Δὲν μὴν εἶπατε. Τὴν ἔμαθα ὁμως κατόπιν.

Ὁ Ραϋμόν ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι ἐκ- πλῆξης.

— Ναι, τὴν ἔμαθα, συνέχισε ὁ ἄλλος. Μοῦ τὴν εἶχτε κρύψει ἀπὸ οἶκτο ἀσφάλως. Ξέρατε ἦδη—ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἀγνοοῦσα ἀκόμη— πὼς δὲν θὰ γινόταν ἀναθεώρησι τῆς δι- κῆς μου, πὼς ἡ ἀποκατάστασί μου ἦταν ἀ- δυνατὴ καὶ πὼς θὰ περνοῦσα τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ μου κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς ἀτιμω- τῆς καταδίκης...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἄρραβῶνες

Ὁ κ. Γεώργιος Σ. Νοτιάς πλοίαρχος Ε. Ν. καὶ ἡ δις Σούλα Κ. Μπινίκου ἐδῶσαν ἀμοι- ραίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Ἐγκάρδια συγχαρ- ήρια. Δ. Π.

Ὁ κ. Νικόλαος Ζαχαριάδης καὶ ἡ δεσποινὴς Λίτσα Ἰωάννου ἐδῶσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τοὺς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφιν.

Κώστας—Ἐλένη Παπαγεωργίου

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντες τοὺς γάμους των ἐν Θεσσαλονικῇ δίδα Κατὴν Ε. Γκοτζίμην με- τὰ τοῦ κ. Δημητρίου Σ. Στυλιανίδου εὐχόμε- θα κάθε εὐτυχίαν.

Οἰκογ. Κ. Κουσιᾶδῃ

Ἡ βουλευτὶνα κ. Φρανσὺν Λεφεβρ, ποὺ οἱ ἀποκαλύψεις τῆς γιὰ τὴν ἔκτασι τοῦ σω- ματεμπορίου προκαλοῦσαν αἰσθησι στὴν Γαλλία.

Τὸ σωματεμποριο ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Ἐκατὸ χιλιάδες κοπέλλες ἐξαφανίστη- καν σὲ δέκα χρόνια!...

222.672 ἄτομα, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὁ- ποῖα ἑκατὸ χιλιάδες περίπου εἶναι γυναί- κες, ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὴν Γαλλία στὸ δια- στήμα των δέκα τελευταίων ἐτῶν. Ἡ ἀπο- κάλυψις αὐτὴ, ποὺ συνεκίνησε τὴν γαλλικὴ κοινὴ γνώμη, ἔγινε, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἐβδομάδες, ἀ- πὸ τὴν βουλευτίναν κ. Φρανσὺν Λεφεβρ.

Ἡ κ. Λεφεβρ, ποὺ μελέτησε μὲ προσοχὴ ὁ- σα στοιχεῖα ἔθεσε στὴν διάθεσιν τῆς ἡ ἀστυνομίας, δὲν διατηρεῖ καμμίαν ἀμειβομένη γιὰ τὸ ποῖα ὑπῆρξε ἡ τυχὴ τὸν περισσότερων, ἀν ὁ- χι ὅλων, τῶν Γαλλίδων ποὺ ἐξαφανίστηκαν ἀ- πὸ τὸ 1945 ὅς ἄρτι σήμερα. Τοῦλάχιστον 8 ὡς 10. 000 νεαρὲς κοπέλλες τὸν χρόνον — ἀνεκοίνωσαν — πέφτουν στὰ χέρια τῶν σωματεμπορίων.

Ἀρριμμένες ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν προσταρμόστη- καν, ποθητικὰ καὶ ἀδιόφορα, στὴν τύχη τους καὶ πλουτίζουν τὴν ἀπέραντη στρατιά των ἀ- βουλήτων καὶ νεκροῦντων ὑπάρξεων, ποὺ θυ- σίζονται στὸ νὰ τὴν Πάνδημης Ἀρροβίτης.

Ἄλλες, όμως, ἐπαρσαστατικὲς ἐναντίον τῶν τυράννων τους, χωρὶς, ὅστόσο, καὶ νὰ τολμούν, τρέμοντας τὴς ἀπειλὲς τους, νὰ ἀποκαλύψουν τὴν θλιβερὰ τους ὁδὸσσειαν, στριφογυρίζουν στὰ λιμάνια, περιμένοντας κάποιο θαῦμα...

Πῶς κατορθώνουν οἱ σωματεμποριοὶ νὰ πα- ρασούρουν τόσες γυναῖκες στὰ δίχτυα τους — ὅ- ταν δὲν χρησιμοποιοῦν τὴν μέθοδον τῆς βίαιας ἀπαγωγῆς; Ποντάρουντες, ἀπλοῦστατα — ἐξη- γεῖ ἡ κ. Λεφεβρ — στὴν ἀδερπάτην ἀφέλειαν καὶ τὴν εὐπιστίαν τους.

Οἱ σωματεμποριοὶ χρησιμοποιοῦν ὡς κυριώ- τερο δόλωμα τὴν προσφορά ἑνὸς συμβολαίου ἐργασίας μὲ πλουσιοπάροχες ἀποδοχάς, ποὺ κά- νει τὰ θύματά τους — κοπέλλες φτωχῆς, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ ἐκασφαλίσουν τὴν ζωὴ τους, σκύβοντας στὰ πληκτῆρας τῆς γραφομηχανῆς ἢ στὴν βελόνα — νὰ ὀνειρεύονται ἕναν παράδει- σο ἀφρονῶν καὶ λούσου.

Τὸ θρέσος τῶν σωματεμπορίων φθάνει μέ- χρι τοῦ σημείου νὰ συγκροτοῦνται σὲ ὀργανι- σμούς, νομίμως ἀναγνωρισμένους, πράγμα ποὺ εὐκολοῦναι σημαντικὰ τὴς ἐργασίας τους. Φυσικὰ, ὁ ὀργανισμὸς δὲν ἀποκαλύπτει τὸν προορισμὸν του, ἀλλὰ φροντίζει νὰ καμουφλά- ρεται ἐπιδέξια.

Ἱστορικὴ ἔμεινε ἡ περίπτωση τῆς «Εται- ρίας Ἀλληλοβοήθειας» τοῦ Μπουένος Ἀϊρες ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ λειτουργήσῃ μὲ τὸν... εὐαγγελικὸν αὐτὸν τίτλον καὶ μὲ τὸ χροῖμα τῆς νομιμότητας ἀπὸ τὸ 1930, ὅποτε διαπιστώθηκε πὼς ἡ ἀποκλειστικὴ τῆς ἀποστολῆς ἦταν ἡ «εἰ- σαγωγὴ Γαλλίδων» στὸ ἔδαφος τῆς Ἀργεντι- νῆς καὶ ἡ διανομὴ τους στὰ ὑποπτα σπῆτια.

Ἡ ἀστυνομία ἐπέτυχε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους θριάμβους τῆς στὸν ἀγῶνα ἐ- ναντίον τοῦ ἐμπορίου λευκῆς σαρκός: Σὲ διά- στημα ἐλαχίστων ἡμερῶν, ἐνεργώντας κεραυ- νοδόλα, κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ 200 μέλη τῆς «Εταιρίας Ἀλληλοβοήθειας».

Ἀν, ὅμως, ἡ πανίσχυρ ἐκείνη ὀργάνωσι δια- λύθηκε κυριολεκτικῶς μετὰ τὸ ἀποφασιστικὸ αὐτοῦ πλῆγματος ποὺ δέχτηκε, δὲν ἄργησαν νὰ ξε- φουρτώσουν ἄλλες στὴ θέσιν τῆς καὶ νὰ ἀντι- γράψουν πιστὰ τὴς μεθόδους τῆς.

Πρὶν ἀπὸ λίγο μόλις καιρὸς, ἡ γαλλικὴ ἀ- στυνομία ἐπέτυχε νὰ ἐξαρθρῇ μιὰ σπειρά, ποὺ ἀποτέλεισε, στὸν τρόπο τῆς λειτουργίας τῆς, ἀκρίβει ἐπαγγελματῶν τῆς γαλλοαργεντινῆς ἐξαγωγῆς, ὅπως καὶ τότε, σὲ ὁρισμένα μῆτρα τῆς Μονμάρτης, ὅπου οἱ πράκτορες τῶν σωματεμπορίων εἶχαν τὸ μόνιμον «στέκι» τους.

Τὸ «ἐμπόρευμα», μαζὶ μ' ἕκτον ποὺ συνεστέρ- ρανε τὰ παρακάτω τῆς ὀργανώσεως στὴς ἐ- παρχιακὰς πόλεις τῆς Γαλλίας, συγκεντροῦν- ταν στὰ λιμάνια τοῦ Μπορντὸ καὶ τῆς Μασσα- λίας, γιὰ νὰ σταλθῇ ἀπὸ ἐκεῖ στὰ δυὸ «κέντρα παραλαβῆς»: Τὸ Μοντεβίδεο καὶ τὸ Μπουένος Ἀϊρες.

Μιὰ δεύτερη σπειρά, ποὺ συναγωνίζονταν τὴν προηγούμενη καὶ εἶχε ἔρξει πολλὰς φορὲς σὲ αἱματηρὲς συγκρούσεις μαζὶ τῆς, εἶχε ἀναλα- βεῖ τὸν ἐφοδιασμὸ τῆς Βορείου Ἀφρικής, ὅ- που ἡ «ἐξήγησις» εἶναι σχεδὸν τόσο μεγάλη, ὅσο καὶ στὴ Νότιο Ἀμερικὴ. Ἡ ἀστυνομία μπόρε- σε νὰ συλλάβῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ κυριώτερα στε- λεχη τῆς, θεωρεῖται, ὅμως, βέβαιον πὼς οἱ συνεργάτες τους συνεχίζουν ἀπτόητοι τὸ ἐπι- κερδιστικὸν αὐτοῦ ἐμπορίου.

Τὸ πὸν τραγικὸ εἶναι πὼς ἕνα μεγάλο ποσο- στὸ τῶν θυμάτων τῶν σωματεμπορίων ἀποτελεῖ- ται ἀπὸ κορίτσια ἀνήλικα. Οἱ ἐξαφανίσεις ἀ- νηλικῶν αὐδάνουν, μάλιστα, συνεχῶς, γιὰτὶ φαίνεται πὼς πρὸς τὰ ἐκεῖ στρέφονται οἱ προ- τιμήσεις τῆς πελατείας.

Τὸ φάσμα τῶν πολὺ νεαρῶν κοριτσιῶν γι- νεται κατὰ κύριο λόγον, ὅπως ἐξαιρητικῶς ἀπὸ τὴς ἀστυνομικῆς ἐρευνῆς, στὰ καλλιτεία... καὶ στὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα!

Στὴν πρώτη περιπτώσιν, δὲν εἶναι καθόλου δύσκολον νὰ ἐνδοιασθῇ μιὰ «μῆς» τὸν διαγω- νισμὸν καλλονῆς, ποὺ τὰ μυαλὰ τῆς ἔχουν πα- ρεῖ ἀέρα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς, μὲ μιὰ πρό- στασι, ποὺ θὰ τῆς ὑπόσχοιται τὴς ἡγεμονικῆς ἀποδοχῆς καὶ τὴν παγκόσμιαν δόξα μιᾶς «στάρ!».

Ἀλλὰ καὶ στὴν δεύτερη, οἱ πράκτορες τῶν σωματεμπορίων πετυχαίνουν συχνὰ ἐκείνον ποὺ θέλουν πελορκῶντας μὲ δολαστικὰς προσφο- ρὰς τὴς κεπέλλες ποὺ ἀπέχουν στὴς ἀπολυτῆρες ἐξέτασεις τοῦ γυμνασίου ἢ τῆς εἰσαγωγικῆς τοῦ πανεπιστημίου καὶ ποὺ ἐλέθουν ἐσθρικά νὰ συν- τριβῇ τὸν ὀνειρὸν τους νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ σταδιοδρομήσουν. Στὴν ἀπογοήτευσίν τους, ἡ πλουσιοπάροχη προσφορά, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴ μέθην ἐνὸς ταξιδίου σὲ μιὰ καινούργια χώρα, τοὺς φαίνεται σὰν σάνιδά σωτηρίας!

Ὅταν φθάσουν στὸν τόπον τὸν ποσορισμὸν τους καὶ καταλάβουν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐλ- νὰν πολλὰ ὀργὰ πιά. Οἱ «παραληπτικὲς» τους, οἱ ἀποστολῆς τους ἔχουν συνθηματικὰ ἐλδοπιῆ- σαι πὼς ἔρχονται... οἱ «σάκκι» μὲ τὴς πατά- τες» ἢ μὲ τὸν καφέ, ἔχουν χίλιους δυὸ τρόπους νὰ τὴς ἐξαναγκάσουν νὰ πειθαρχήσουν στὴς ἐν- τολές τους. Μόνον τῆς σ' ἕναν ἕξον τόπον, ὅπου δὲν ἔρξει κανένα καὶ δὲν ἐλπίζει νὰ βρῇ καιμ- ιμὴ προστασία, ἡ νῆα ἀναγκάζεται κατὰ κα- νόνα, νὰ ἐνδοσθῇ τὸν πεπομένο της.

Ὁστόσο, ὁπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ποὺ ἡ κοπέλλα, εἴτε ἐπιθετὴ εἶναι πιά ἐξυπνὴ, εἴτε καλύπτει τὴν πλῆθος τῆς δολαστικῆς ποσότη- τος. Τότε, ἀν κρίνουν πὼς «ἀξίζει τὸν κόπον», οἱ σω- ματεμποριοὶ δὲν διατάτουν νὰ καταφύγουν στὴ λύσι τῆς βίαιης ἀπαγωγῆς.

Ἐνας κλασσικὸς τρόπος εἶναι τὸ «κόλπο τοῦ τυφλοῦ». Ἐνας ὑποθετικὸς, φυσικὰ— τυφλὸς παρακαλεῖ μιὰ κοπέλλα νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ πε- ραθῇ στὸ πλενντὶν πεζοδρόμιον. Ἐκείνη τοῦ προσφέρει τὸ μπράτσον τῆς καὶ αὐτὸς τὴν ὁδη- γεῖ ἀκριβῶς στὸ σημείον, ὅπου εἶναι σταματη- μένον ἐνὰ αὐτοκίνητον. Πρὶν ἡ νῆα καὶ οἱ ἀφο- σιωμένοι στὴς δουλειὰς τους καὶ στὴς φροντί- δες προσφάσων νὰ ἀντιληφθοῦν τί συμβαίνει, τὸ «ἐμπόρευμα» ἔχει βρεθῇ μέσα στὸ αὐτοκίνη- το, ποὺ ξεκινεῖ γιὰ τὸν προορισμὸν του!

Ἀλλὴ μέθοδος εἶναι τὸ ποτὶ μὲ τὸ νερκα- τικὸ, ποὺ ἕνας γοητευτικὸς καθάλλιερὸς προσ- φέρει στὴ νῆα τοῦ σ' ἕνα χορὸ ἢ στὸ διάλειμ- μα μιᾶς θεατρικῆς παραστάσεως. Ὁ καθάλλιερ- ος ἀνακαλύπτει σὲ μιὰ στιγμή πὼς ἡ νῆα «φαίνεται ἀδιόθετη» καὶ τὴ μεταφέρει σ' ἕναν ἀπομονωμένον χώρον γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ. Ὅταν ἐξυπνήσῃ, ἐκείνη διαπιστώνει πὼς βρισκε- ται σ' ἕνα ἐντελὸς διαφορετικὸν περιβάλλον, ἀπὸ ὅπου δὲν ὑπάρχει πιά καμμία ἐλπίδα νὰ ξεφύγῃ ἐκτὸς ἀν μεσολαβήσῃ ἕνα θαῦμα!

Οἱ ἀπαγωγῆς, ὅστόσο εἶναι σημαντικὰ λι- γότερες ἀπὸ τὴς περιπτώσεις ποὺ τὸ θῆμα ἀ- κολουεῖ μόνον τὸν σωματεμποριο, παραπλα- νημένο ἀπὸ τὴς πλούτιες ὑποσχέσεις. «Καὶ ἀν- συμπεριβαίει ἡ κ. Λεφεβρ— εἶναι δύσκολον νὰ ἀν- τιδράσωμε στὴς πράξεις, ἐἴναι πολὺ ἐυκόλω- το νὰ τὸ κάνωμε αὐτὸ γιὰ τὴς δεύτερες, ὀρ- γανώνοντας, μὲ τὸν τύπον καὶ τὸν ραδιόφωνο μιὰ μεγάλη διαφημιστικὴ ἐκπαιδεύσει, ποὺ νὰ πλη- ροφορῇ ὅλες τὴς κοπέλλες, ὅς τὴν τελευ- ταία γυναικὴ τῆς Γαλλίας, γιὰ τοὺς τρόπους ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ σωματεμποριοὶ καὶ γιὰ τὸ πραγματικὸν περιεχόμενον τῶν συμβολαίων ἐρ- γασίας» στὸ ἐξωτερικὸν ποὺ τοὺς προσφέρουν.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΒΩΔΙΝΟ (ΚΙΛΟΤΟ) «ΜΠΡΑΙΖΕ»

Υλικά:

- 300 δράχμια κρέας (κιλότο).
- 1/2 φλυτζ. τσαγιού βούτυρο.
- 1/2 φλυτζ. πιπέρι καὶ λίγο ἀ- λεύρι.
- 2 φλυτζ. τσαγιού νερό ζεστό.
- 1 κουταλιά σούπας (κοφτὴ) πελτέ τομάτας.
- 1 καρότο ψιλοκομμένο.
- 1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο.
- Λίγο σέλιον ψιλοκομμένο.

Ἐκτέλεισι:

Πασπαλίζετε τὸ κρέας μὲ ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ τὸ ἀλευρώνετε. Βάζετε τὸ βούτυρον στὴν κατσαρό- λα καὶ, ὅταν ζεσταθῇ, τοποθετεῖ- τε μέσα τὸ κρέας. Τὸ κοκκινί- ζετε ἀπὸ ὅλες τὴς πλευρὰς καὶ ρίχνετε τὸ νερό, ἀφοῦ διαλύσετε μέσα τὸν πελτέ τομάτας, τὸ καρότο, τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ σέλιον. Σκεπά- ζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήνετε τὸ κρέας νὰ σιγοβράσῃ ἐπὶ 2 περίπου ὥρες. Ὅταν γίνῃ, τὸ βγάξετε ἀπὸ τὴν σάλτσα τοῦ καὶ τὴν περνατε ἀ- πὸ σιτά. Προσθέτετε 1 κουταλιά τσαγιού (κοφτὴ) κορν- φλάουρ, ἀφοῦ τὸ διαλύσετε σὲ ἐλάχιστον νε- ρὸ καὶ τὴ βράξετε μερικὰ λεπτά γιὰ νὰ «δέσει». Κόβετε τὸ κρέας σὲ φέτες καὶ τὸ σερβίρετε μὲ τὴν σάλτσα τοῦ καὶ μὲ πατάτες ἡγα- νῆτες, ἢ ποῦρε, μὲ ἀσκά, ἢ φα- σολάκια βουτύρου (δ. τι ἀπ' ὅλα αὐτὰ προτιμάτε).

Στὴν κατσαρόλα ἀ- τμοῦ: Κοκκινίσετε μέσα στὴν κατσαρόλα μὲ τὸ βούτυρο τὸ κρέ- ας ὅπως περιγράφεται ἀνωτέρω. Προσθέτετε τὸ νερό μὲ τὴν τομά- τα καὶ χορτορικά. Σκεπάσετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήνετε τὸ κρέας νὰ ψηθῇ ἐπὶ 35 λεπτά ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ σφύρι- γμα τῆς βαλβίδας. Ἀποσύρετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ τὴν ἀνοίγετε ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα— περίπου ὡς 15 λε- πτά. Βγάξετε τὸ κρέας ἀπὸ τὴν σάλτσα τοῦ, τὴν περνατε καὶ τὴ «βρένετε» μὲ λίγο κορν- φλάουρ. Τὸ σερβίρετε ὅπως ἀναφέρεται ἀ- νωτέρω.

ΒΩΔΙΝΟ ΚΡΕΑΣ ΜΕ ΔΙΑΦΟ- ΡΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

Υλικά:

- 1/2 ὀκτ κρέας βωδινὸ κομμένο σὲ μικρὰ κομμάτια.
- 1/2 φλυτζ. τσαγιού βούτυρο.
- 1 κρεμμύδι μεγάλο, κομμένο σὲ λεπτές φέτες.
- Ἀλάτι καὶ πιπέρι.
- Λίγο ζεστό νερό.
- 1/2 ὀκτ μικρὰς πατάτες ὁλόκλη- ρες.
- 4 μικρὰ καρότα, ὁλόκληρα.
- 1/2 ὀκτ φασολάκια φρέσκα.
- 1 φλυτζ. τσαγιού χυμὸς το- μάτας.

Ἐκτέλεισι:

Κοκκινίσετε τὸ κρέας μὲ τὸ βού- τυρο, προσθέτετε τὸ κρεμμύδι, ἄ- λατι, πιπέρι καὶ λίγο νερό ζεστό. Ἀφήνετε νὰ σιγοβράσῃ ὡς ὅτου σχεδὸν μαλακώσῃ. Τότε ρίχνετε τὴς πατάτες, τὰ καρότα, τὰ φασο- λάκια καὶ τὸν χυμὸν τομάτας.

ΒΩΔΙΝΟ ΚΡΕΑΣ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ

Υλικά:

- 300 δράχμια κρέας.
- 2 ὡς 3 κουταλιές βούτυρο
- Ἀλάτι καὶ πιπέρι.
- 2 σκελίδες σκόρδο.
- 3 κρεμμύδια ψιλοκομμένα.
- Λίγο κόκκινον πιπέρι (προαι- ρητικόν).
- 1 1/2 φλυτζ. τσαγιού ζεστό νερό.
- 1 φλυτζ. τσαγιού χυμὸ τομά- τας ἢ ἀνάλογο πελτέ.
- 1 ὀκτ πατάτες.

Ἐκτέλεισι:

Κόβετε τὸ κρέας σὲ μικρὰ κομ- μάτια καὶ τὸ κοκκινίσετε μὲ τὸ βού- τυρο. Προσθέτετε ἀνάλογο ἄ- λατι καὶ πιπέρι, τὸ σκόρδο, τὸ κρεμμύδι καὶ, ἔάν θέλετε, λίγο κόκκινον πιπέρι. Ἀνακατεύετε με- ρικὰ λεπτά ὡς ὅτου μαραθῇ τὸ κρεμμύδι καὶ κατόπιν ρίχνετε τὸ νερό καὶ τὴν τομάτα. Σκεπά- ζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφήνετε τὸ κρέας νὰ σιγοβράσῃ ὡς ὅτου μα- λακώσῃ. Τότε ρίχνετε στὴν κατσα- ρόλα τὴς πατάτες, ποὺ εἶναι κοι- μένες στὴ μέση, ἢ στὰ τέσσερα καὶ βράζετε τὸ φαγητὸ ἀκόμη ἐπὶ 18 ὡς 20 λεπτά.

Στὴν κατσαρόλα ἀ- τμοῦ: Βάζετε μέσα στὴν κατσα- ρόλα τὸ κρέας, κομμένο σὲ μικρὰ κομμάτια, τὸ βούτυρο, ἀλάτι, πι- πέρι, τὸ σκόρδο καὶ τὰ κρεμμύ- δια. Τὰ σκεπάζετε ὅλα μαζὶ μερικὰ λεπτά καὶ κατόπιν προσθέτετε τὸ νερό καὶ τὴν τομάτα. Σκεπά- ζετε τὴν κατσαρόλα καὶ, μόλις φανῇ ἡ στήλη ἀτμοῦ, βάζετε τὴ βαλβίδα. Ὅταν αὐτὴ ἀρχίσῃ νὰ σφύριζῃ ὡ-

λαττώνετε τὴ φωτιά καὶ ἀφήνε- τε τὸ κρέας νὰ ψηθῇ ἐπὶ 15 λε- πτά. Ἀποσύρετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ τὴν ἀνοίγετε ὅ- ταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα— με- τὰ 15 περίπου λεπτά. Κατόπιν ρί- χνετε τὴς πατάτες, κομμένες σὲ τέσσερα, καὶ σκεπάζετε πάλι τὴν κατσαρόλα. Γιὰ νὰ ψηθοῦν οἱ πα- τάτες στὴν κατσαρόλα ἀτμοῦ θέ- λουν 3 ὡς 4 λεπτά. Ὅταν περάσῃ τόση ὥρα, κρινάτε ἀμέσως τὴν κατσαρόλα κάτω ἀπὸ τὴ βρῦση καὶ τὴν ἀνοίγετε.

ΒΩΔΙΝΟ ΚΡΕΑΣ ΜΕ ΔΙΑΦΟ- ΡΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

Υλικά:

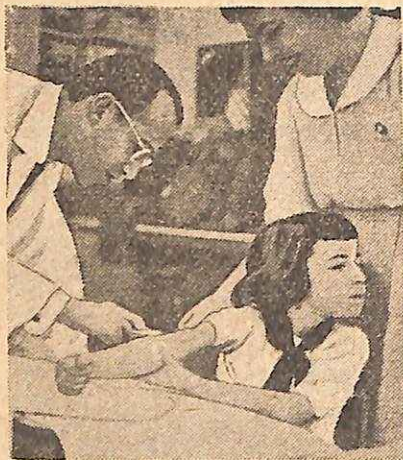
- 1/2 ὀκτ κρέας βωδινὸ κομμένο σὲ μικρὰ κομμάτια.
- 1/2 φλυτζ. τσαγιού βούτυρο.
- 1 κρεμμύδι μεγάλο, κομμένο σὲ λεπτές φέτες.
- Ἀλάτι καὶ πιπέρι.
- Λίγο ζεστό νερό.
- 1/2 ὀκτ μικρὰς πατάτες ὁλόκλη- ρες.
- 4 μικρὰ καρότα, ὁλόκληρα.
- 1/2 ὀκτ φασολάκια φρέσκα.
- 1 φλυτζ. τσαγιού χυμὸς το- μάτας.

Ἐκτέλεισι:

Κοκκινίσετε τὸ κρέας μὲ τὸ βού- τυρο, προσθέτετε τὸ κρεμμύδι, ἄ- λατι, πιπέρι καὶ λίγο νερό ζεστό. Ἀφήνετε νὰ σιγοβράσῃ ὡς ὅτου σχεδὸν μαλακώσῃ. Τότε ρίχνετε τὴς πατάτες, τὰ καρότα, τὰ φασο-

λάκια καὶ τὸ χυμὸ τομάτας. Ἀ- φήνετε τὸ φαγητὸ νὰ σιγοβράσῃ ὡ- σπου τὸ κρέας καὶ τὰ λαχανικά νὰ ψηθοῦν.

Στὴν κατσαρόλα ἀ- τμοῦ: Βάζετε στὴν κατσαρόλα τὸ βούτυρο καὶ, ὅταν ζεσταθῇ, ρί- χνετε μέσα τὸ κρέας. Τὸ κοκκινί- ζετε καὶ προσθέτετε τὸ κρεμμύδι, ἀλάτι, πιπέρι καὶ 1/2 φλυτζ. τσα- γιού νερό ζεστό. Τοποθετεῖτε ἐπάνω τὰ λαχανικά καὶ ρίχνετε τ

Με την καινούργια μέθοδο, ο έμβολιασμός θα πάψει να είναι φιλιά για τα μικρά παιδιά, όπως συνέβαινε ως τώρα.

Ο ΑΝΩΔΥΝΟΣ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

Το έμβολιο παίρνεται από το στόμα κι' άποφύονται έτσι οι φέρες και τα κλαμματα των παιδιών.

Η ανάκαμψη των αντιδραστικών και τα θαυμαστά αποτελέσματα, που έδωσε η χρησιμοποίησή τους, έδωσαν για ένα διάστημα δευτερεύοντα τους έμβολιασμούς.

Τώρα, τελευταία, όμως, διαπιστώνεται, ότι τα αντιδραστικά δεν είναι όσο νομίζαμε αποτελεσματικά, γιατί τα μικρόβια τα συνθιξουν αργα-αργά κι' έτσι στο τέλος δεν παθαίνουν τίποτα απ' αυτά τα φάρμακα.

Έτσι, τα έμβολια αρχίζουν να ξαναπαίρνουν την παλιά τους σημασία, τόσο για την προφύλαξη από τις διάφορες μολυσματικές αρρώστιες όσο και για τη θεραπεία αυτών των ασθενειών.

Γι' αυτόν τον λόγο, οι έπιστήμονες ανακάλυψαν ένα καινούργιο τρόπο έμβολιασμού, που θάβει λιγότερο ενόχλητικό από τον συνήθισμένο ως τώρα.

Όπως ξέρουμε, τα έμβολια γίνονται με ενέσεις υποδερμικές, ενδομυϊκές ή ενδοφλέβιες ή ακόμα μ' ένα σκίσιμο της επιδερμίδας, στο οποίο χύνεται ο όρος. Αυτός ο τρόπος προκαλεί στα παιδιά φόβο και τα κάνει να μη θέλουν να μολιστούν.

Ο καινούργιος τρόπος, που αρχίζει να χρησιμοποιείται σε πλατεία κλίμακα στη Νότιο Αμερική και διαδίδεται αργά-αργά σ' όλο τον κόσμο, είναι να παίρνεται το έμβολιο από το στόμα σε κάψουλες.

Όσο, η ιδέα αυτή δεν είναι και τόσο καινούργια. Οι αρχαίοι ήξεραν τον ανώδυνο έμβολιασμό. Έτσι, αναφέρεται, ότι ο περίφημος βασιλιάς Μιθριδάτης, για να κάνει τον οργανισμό του απρόσβλητο από τα δηλητήρια, έπινε αίμα πάπιας, στο οποίο έριχνε προηγουμένως λίγες σταγόνες από δηλητήρια μανιταριών. Έξ' άλλου, ο Ρωμαίος συγγραφέας Πλίνιος ο Πρεσβύτερος συνιστούσε σ' ένα σύγγραμμά του τον έξη έμβολιασμό εναντίον της λύσσας: ψητά σπικατάκια από λυσσασμένα σκυλιά!

Το πρώτο έμβολιο για το στόμα, που εφάρμοξε η σύγχρονη έπιστήμη, είναι το αντιφυματικό Β.С.Г. Ο Βραζιλιανός δόκτωρ Χιμένες, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Σάο Πάολο, έκανε μ' αυτό το έμβολιο πειράματα και παρατηρήσεις, που βάρσταν δυο χρόνια και διαπίστωσε ότι ήταν εξ' ίσου, αν όχι πιο πολύ αποτελεσματικό από το αντίστοιχο αντιφυματικό έμβολιο, που γίνεται με ένεση.

Στο μεταξύ, ιδίως στη Νότιο Αμερική, έγιναν κι' άλλες συστηματικές παρατηρήσεις γύρω από την ενέργεια διαφόρων έμβολίων, που παίρνονται από το στόμα. Όλα αυτά τα πειράματα ενίσχυαν την άποψη, ότι το ανώδυνο έμβολιο, δηλαδή αυτό που παίρνεται από το στόμα, είναι εξ' ίσου δραστικό με

το έμβολιο που γίνεται με ένεση.

Τα ανώδυνα έμβολια έχουν περισσότερα νοκώμενα μικρόβια από ό,τι έχουν τα άλλα κι' η διαφορά αυτή κυμαίνεται ανάμεσα στις ασράντα με εκατό φορές έπι πλέον. Έπίσης, σε πολλές περιπτώσεις, το ανώδυνο έμβολιο είναι ανάγκη να παίρνεται πέντε, έξη κι' έφτά φορές, ενώ για το συνήθισμένο έμβολιο αρκούν μία ή δυο φορές.

Αυτό το μειονέκτημα, όμως, δεν έχει και μεγάλη σημασία, γιατί ευκολότερα ένα παιδάκι παίρνει μερικές φορές αυτές τις κάψουλες, παρά δέχεται να του τρυπήσουν το δέρμα.

Τα πιο πολλά από τα ανώδυνα έμβολια έχουν εξ' άλλου και το έξη σοβαρώτατο πλεονέκτημα. Γενικά περιέχουν μικρόβια σε αραιότερες δόσεις, δεν προκαλούν καθόλου πυρετό, ούτε διαταράσσουν κατά οποιονδήποτε τρόπο τον οργανισμό.

Είναι δηλαδή στην κυριολεξία ανώδυνα έμβολια, που εύκολύνουν τον ομαδικό έμβολιασμό των παιδιών και δεν παρουσιάζουν δυσάρεστες επιπλοκές σε παιδιά με ευθραυστή υγεία. Όπως είναι γνωστό, πολλοί γονείς διατάζουν να μολιστούν τα παιδιά τους, γιατί φοβούνται τον πυρετό που έπασκολουθεί, μερικά δε από τα έμβολια, που γίνονται με τη συνήθη μέθοδο, απαγορεύονται όταν ο οργανισμός έχη ώριστη παθητικότητα.

Όλα αυτά τα δυσάρεστα ενδεχόμενα αποφεύγονται με την καινούργια μέθοδο έμβολιασμού.

Για τους λόγους, λοιπόν, που αναφέραμε, είναι βέβαιο, ότι σε λίγο καιρό τα έμβολια θα πάντων να γίνονται με ενέσεις και θα παίρνονται από το στόμα σ' όλες τις χώρες της γης.

Θακμένος μέσα στα χέλια

Ανατολικά της Κούβας βρίσκεται η περίφημη θάλασσα των Σαρκάς, μία άπειρη ύγρη έκτασι σκεπασμένη μ' ένα παχύ στρώμα από φύκια. Οι παλιοί ναυτικοί διηγόνταν ένα σωρό περίεργους θρύλους γι' αυτήν και για τα καράβια που αιχμαλωτίζονταν για πάντα στα «νεκρά» νερά της.

Φαίνεται πως όλ' αυτά ήσαν καθαρή φαντασία. Όστόσο, υπάρχουν μερικά αξιοπερίεργα στη θάλασσα των Σαρκάς, κι' ένα απ' αυτά είναι τα άμετρητα χέλια της. Ξέροντας αυτή τη λεπτομέρεια, ένας Αμερικανός πλοιοκτήτης, ο Στάν Σμιθ, αποφάσισε, το Νοέμβριο του 1952, να διοργανώσει ένα μεγάλο ψάρεμα χελιών στην περιοχή εκείνη του νοτίου Ατλαντικού.

Ετοίμασε λοιπόν τα δυο μεγάλα αλιευτικά σκάφη του και ξεκίνησε για το μακρινό αυτό ταξίδι.

Η τύχη τον ευλόγησε: Τα δίχτυα του ανέβαιναν ολοένα φορτωμένα με χέλια. Και το αποδοτικό αυτό ψάρεμα συνεχίστηκε ώσπου γέμισαν με χέλια και τα δυο πλοία. Ξεκίνησαν τότε για το γυρισμό.

Τη πρώτη μέρα, συνάντησαν θαλασσοταραχή. Το απόγεμα, ο Σμιθ έκανε ένα γύρο στο κατάστρωμα. Ήταν ολομόναχος. Οι ναύτες του βρίσκονταν στα «πόστα» τους, κι' όσοι δεν είχαν «βάρδια» ήσαν μαζεμένοι στην τραπέζα.

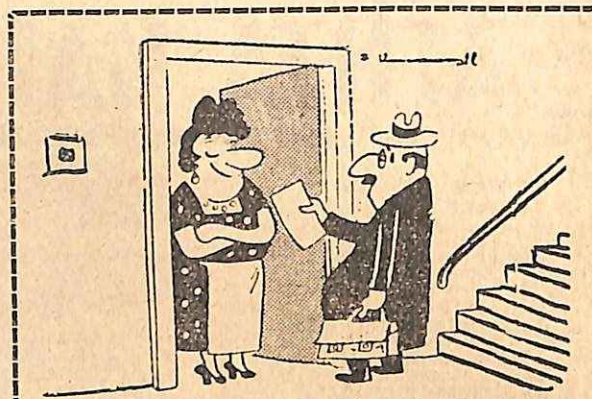
Ξαφνικά, ένα μεγάλο κύμα έπεσε πάνω στο κατάστρωμα του πλοίου, περπάσε το Σμιθ και τον έριξε πάνω στο καράβι, πάνω που σκέπαζε το άμπωτι. Φαίνεται δε πως το πανί ήταν ελωμένο στο μέρος εκείνο, γιατί υποχώρησε, άνοιξε, κι' ο Σμιθ βρέθηκε ανάμεσα στα ζωντανά χέλια που γέμιζαν το άμπωτι!

Στην αρχή, δεν φοβήθηκε πολύ, γιατί δεν είχε καταλάβει ακόμη την κρίσιμη θέση του. Ύστερα ένοιωσε πως βουλιάζε μέσα στη γλοιώδη εκείνη και ζωντανή μάζα! Τα πόδια του δεν έβρισκαν στερεό πάτημα.

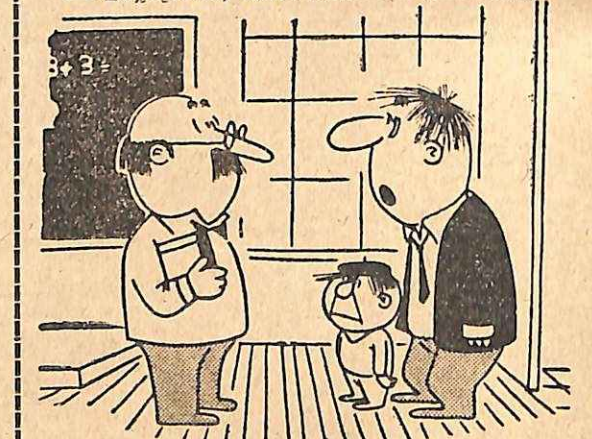
Τα χέλια χώνονταν στο σώμα του, καθώς τ' άνοιγε μ' αγωνία για ν' αναπνεύσει ή να φωνάξει. Άλλα πάλι, τον χτυπούσαν με δύναμη στα μάτια, καθώς σπαρταρούσαν γύρω του...

Ήταν ένας ασύλληπτος έφιάλης... Ο δυστυχισμένος άνθρωπος ένοιωσε να πλησιάζει ένας θάνατος φριχτός! Το κεφάλι του γυρίζε. Τα μάτια του πονούσαν ανυπόφορα... Με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, ξαναρχότανε κάθε τόσο στην επιφάνεια, για να βουλιάξει και πάλι.

Τέλος, έχασε τις αισθήσεις του... Όταν συνήλθε, τον είχε σώσει ένας ναύτης, που έτυχε να περάσει από εκεί και να δει το άνοιχτο καράβι του. Όσα όμως κέρδιζε απ' τα χέλια — κι' ακόμα περισσότερα — τα έδωσε σε γιατρούς και σε νοσοκόμα. Είχε πάθει παράλυση του όπτικού νεύρου και έχασε όριστικά την όρασή του.

— Η απόδειξη για την τελευταία δόσι του παιδικού άμαξιού σας. Τι κάνει ο μπέμπης; — Εύχαριστώ, καλά. Αύριο παντρεύεται!...

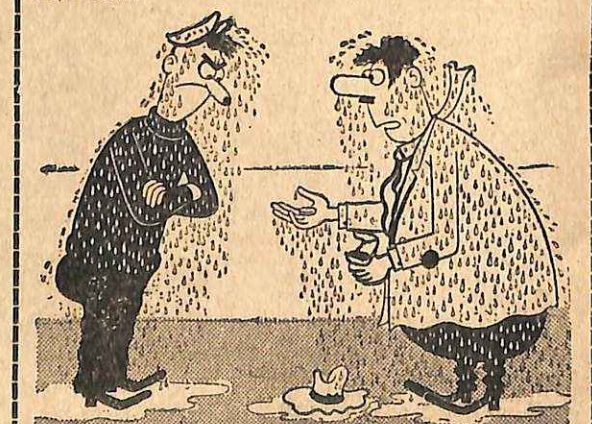

— Αν εξακολουθήσετε να βάζετε τόσο δύσκολα προβλήματα στο γυίο μου, θα υποχρεωθώ να πάρω κι' εγώ ιδιαίτερα μαθήματα!...

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

— Ελπίζω να μην ξέχασα πάλι τίποτε μέσα στην καμπίνα...

— Μου σώσατε τη ζωή και πρέπει να σας ανταμείψω όπωςδήποτε! Έχετε να μου αλλάξετε με άδραχμοῦλα;...

ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ του 'Αη - Γιάννη

Διάφοροι θρύλοι για την προέλευσή τους

Από τί προήλθαν οι φωτιές του 'Αη - Γιάννη;

Φαίνεται πιθανόν ότι η συνήθεια που επικρατεί σ' όλο σχεδόν τον κόσμο ν' ανάβουμε φωτιές την παραμονή της γεννήσεως του Προδρόμου, που εορτάζεται, ως γνωστόν, στις 24 Ιουνίου, χρονολογείται από την... προχριστιανική εποχή. Τρεις είναι οι πιθανές εκδοχές για την προέλευσή της.

Η 23η Ιουνίου — παραμονή της χριστιανικής εορτής της γεννήσεως του Προδρόμου — συμπίπτει με το θερινό ηλιοστάσιο (είσοδος του ήλιου στον αστερισμό του Καρκίνου). Απ' την πανάρχαιη εποχή, λοιπόν, οι άνθρωποι είχαν πάρει τη συνήθεια να γιορτάζουν αυτό το κοσμικό γεγονός ανάβοντας μεγάλες φωτιές. Σύμφωνα με την έκδοχή αυτή, η χριστιανική θρησκεία αναγκάστηκε στα πρώτα της βήματα, για λόγους «πολιτικούς», να υιοθετήσει πολλές ειδωλολατρικές γιορτές, αφού τις έτροποποίησε και τις προσηύρασε σε γεγονότα σχετιζόμενα με το χριστιανισμό.

Έτσι οι φωτιές του θερινού ηλιοστασίου έγιναν οι φωτιές του 'Αη - Γιάννη.

Η δεύτερη έκδοχή βλέπει στις φωτιές του 'Αη - Γιάννη μία συνέχεια στις γιορτές που γίνονταν στην αρχαία Ελλάδα κατά την εποχή του θερισμού προς τιμήν του Προμηθέως, της Δημητράς και του Βάκχου. Στις γιορτές αυτές αναβάν επίσης μεγάλες φωτιές.

Σύμφωνα με την τρίτη έκδοχή, οι φωτιές του 'Αη - Γιάννη προήλθαν από τα «Σεμεντίνα» των Ρωμαίων. Μετά το θερισμό, οι γεωργοί ξεχώριζαν τη σπορά του επόμενου έτους και τη μετέφεραν στον πεσιόβολο των νανών, όπου την εύλορσαν οι ιερείς. Με την ευκαιρία αυτή αναβάν μεγάλες φωτιές από άχυρο και πηλούσαν πάνω απ' αυτές.

Η χριστιανική παράδοσι, πάντως, συνδυάζει τις φωτιές του 'Αη - Γιάννη με τα λόγια του ίδιου του Βαπτιστού. «Ο Κύριος θα κάψει το άχυρο μέσα σε μία φωτιά που δεν θα σβύση ποτέ».

Οι φωτιές του θερινού ηλιοστασίου συνεχίζονταν σε πολλά μέρη της Εύρωπης και κατά τον 8ον αιώνα. Αναφέρεται, λοιπόν, ότι το 743 ο Άγιος Έλισάιος, που είχε προσληθεί σε στο χριστιανισμό τους κατοίκους της Φλάνδρας, τις απαγόρευσε, βρίσκοντας ότι αποτελούσαν μία επικίνδυνη επιβίωση της ειδωλολατρείας. Άλλα κανείς δε σεβάστηκε την απαγόρευσή του. Έτσι αναγκάστηκε στο τέλος να τις αναβεί, βαπτίζοντας τις μ' ένα καινούργιο όνομα: το όνομα του 'Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστή.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΑΡΙΕΤΤΗΣ ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ Γενική αίσθητική υπό της Γαλλίδοςκ. ΑΡΙΕΤ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

στού, που η εορτή του συνέπιπτε κατά την ίδια εποχή.

Στη Ρώμη, κατά τον Μεσαιώνα, η εκκλησία του 'Αγίου Ιωάννου στο Λατερανό έμενε ανοιχτή όλη τη νύχτα. Μετά τη λειτουργία, που ψάλλονταν τα μεσάνυχτα, οι άνθρωποι σκορπίζονταν στους δρόμους, όπου χόρευαν γύρω σε μεγάλες φωτιές. Αυτοί οι νυχτερινοί χοροί συνεχίζονταν ως τα ξημερώματα.

Στο Παρίσι, κάθε ένορία είχε τη δική της φωτιά. Στη Βασίλλη, ήταν παλιό έθιμο ν' ανάβει τη φωτιά του 'Αη - Γιάννη ο διοικητής της φυλακής.

Η μεγαλύτερη φωτιά, όμως, ήταν της πλατείας της Γκρένις. Προτού αναβεί η πυρά, περνούσαν τρεις φορές γύρω απ' το σωρό των ξύλων οι αλλικοί και οι σωματοφύλακες του βασιλιά και οι αντιπρόσωποι των διαφόρων συντεχνιών, κρατώντας στα χέρια τους στεφάνια από άνθη και μεγάλα κίτρινα κερία. Αφού καίγονταν τα ξύλα, το πλήθος έπαιρνε τα δαυλιά, που είχαν απομείνει και τα περιέφερε στην πόλη.

Στη μέση της πυράς ύψωνόταν ένα μεγάλο κατάρτι με ένα σάκκο ή ένα κλουδί στην κορυφή του. Μέσα σ' αυτό έβαζαν γάτους, έχιδνες, αλεπούδες, κλπ. Το 1573, το κατάρτι αυτό είχε ύψος 28 μέτρων. Μέσα στο κλουδί που κρεμόταν απ' αυτό βρίσκονταν δώδεκα μαύροι γάτοι και μία αλεπού.

Στις επαρχίες έντυναν με άφθονο άχυρο τους τροχούς ενός κάρου κι' έβαζαν φωτιά μ' ένα κερι. Περιέφεραν κατόπιν το κάρο στα χωράφια, που, σύμφωνα με την επικρατούσα αντίληψη, γίνονταν έτσι πιο γόνιμα.

Στη Βρετανία, αναβάν μεγάλες φωτιές στην κορυφή των λόφων και χόρευαν όλη τη νύχτα γύρω σ' αυτές. Την έπομένη, οι νέες που είχαν παντρευτεί εκείνο το χρόνο πήγαιναν στους πύργους των άρχοντων και τους πρόσφεραν μία καρφίτσα απ' αυτές που έβαζαν στα μαλλιά τους, ενώ ταυτόχρονα τραγουδούσαν ένα καινούργιο τραγούδι. (Μπορούσαν, όμως, να βάλουν άλλους να τραγουδίσουν αντί γι' αυτές, αν ντρέπονταν ή δεν είχαν καλή φωνή).

Στη Νορμανδία οι φωτιές του 'Αη - Γιάννη είχαν συνδυαστή με τις γιορτές που γίνονταν προς τιμήν της 'Αγίας Ωτροδέρας. Σύμφωνα με την παράδοσι, ένας λύκος είχε φάει κάποτε το γαϊδούρι του μοναστηριού, όπου η 'Αγία Ωτροδέρα ήταν ηγουμένη. Για να τον τιμωρήσει γι' αυτή την πράξη του, η ηγουμένη τον διέταξε να φέρει σ' όλη του τη ζωή στη ράχη του το βάρος του θυμιάτος του. Γι' αυτό, λέει η παράδοσι, ο λύκος δε μπορεί να γυρίσει το κεφάλι του.

Στα κατοπινά χρόνια, ένας νέος υποδύονταν το λύκο κι' έβαζε φωτιές σε σωρούς ξύλων που είχαν έτοιμασθεί από πριν. Γύρω στις φωτιές αυτές γίνονταν κατόπιν χοροί, που κρατούσαν κατόπιν ήμερών. Κατά το διάστημα αυτό οι νέες ήσαν ελεύθερες να κάμουν ό,τι θέλουν, χωρίς οι γονείς τους να μπορούν να τις έμποδίσουν. Έπειδή, όμως, γίνονταν πολλά έκτροπα, οι γιορτές αυτές απαγορεύθηκαν το 1838 και δεν ξαναγίνονταν πια από τότε.

ΤΟ «ΑΥΓΟ του Κολόμβου»

Καμιά φορά, λοιπόν, σταματάει το μυαλό και το πιο έξυπνο ανθρώπου. Κι' αν όχι, βέβαια, ο πιο έξυπνος, πάντως είμαι από τους έξυπνότερους ανθρώπους, που έχουν μία θέση κι' ένα όνομα μέσα στην κακή και ύπουλη κοινωνία.

Κι' όμως, επί χρόνια ολόκληρα το καλοκαίρι μου μάλω με σταμάτησε και δεν εύρισκα γιαντίνα για ένα βάζα, που είχε γίνει ο καμμένος κι' εφιάλτης της ζωής μου.

Εννοώ τις αντίρρησης και τις διαφωνίες επάνω σε όλα τα ζητήματα της γυναίκας μου της Πέρας, που αν ποτέ σκαρώνανε τίποτα καλλιστεία για να έκλεβουν την «Μίς πνεύμα αντίλογίας», σίγουρα θα κέρδιζε παμψηφεί τον επίτληλο για κάθε παντρεμένη γυναίκα τίτλο.

Δεν θυμάμαι να συμφωνήσαμε ή Πέρσα μου κι' εγώ σε τίποτα από την άτυχη μέρα που παντρευτήκαμε, ή μάλλον, πριν ακόμη παντρευτούμε.

Τι χρώμα θα το κάνεις το γαμπριάτικο κοστούμι σου; με είχε ρωτήσει τόστα από ευγενικό και τρυφερό ενδιαφέρον.

— Μπλε μαρέν, έσπευσα να της αναφέρω.

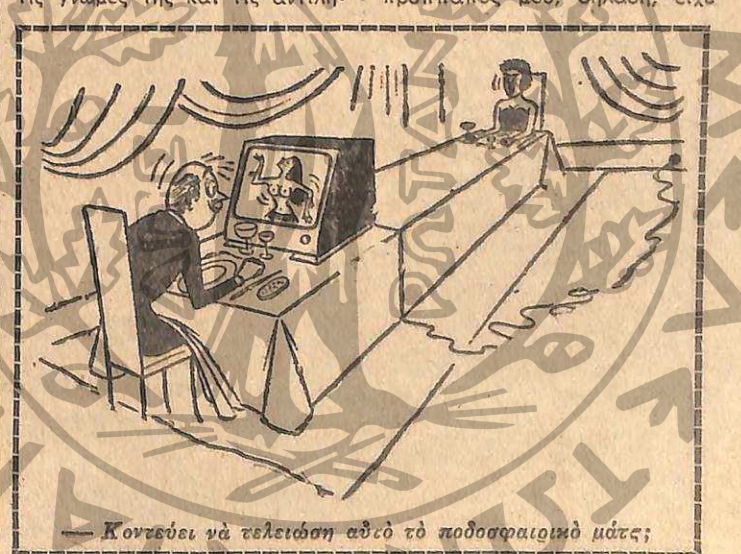
— Μπλε μαρέν; φώναξε με κατάπληξη, σαν ναχε ακούσει την πιο παράξενη κουβέντα.

Και, χωρίς να μου δώσει καιρό να της εκφράσω με τη σειρά μου την έκπληξή μου, μου έπτε με ύφος συνταγματάρχου που απευθύνεται σε νεοσύλλεκτο:

— Μαύρα κοστούμι θα ράψης! Κατάλαβες;

Και βέβαια είχα καταλάβει. Ή μέλλουσα συμβία μου ήταγε γυναίκα με ισχυρή προσωπικότητα κι' έννοουσε να επιβάλλει τις γνώμες της και τις αντιλήψεις της.

Και τότε έφυγνε πάλι μέσα μου το φλογερο πάθος που νοιώθα από παιδί για τη θάλασσα. Κι' αυτό το πάθος ίσως να άφείλεται στο ότι κατάγομαι από ναυτική οικογένεια. Ο προπάππος μου, δηλαδή, είχε

— Κοντεύει να τελειώσει αειδ το ποδοσφαιρικό μάτς;

κάνει ένα φεγγάρι βαρκάρης στην Αίγινα. Και μ' επιπλέον κλάματα στη σκέψη ότι το πνεύμα αντιλογίας της Πέρσας θα γινόταν και πάλι ασαφές και μη νοιώσω τη χαρά του παρόντος λασσιού παραθερισμού.

—Μά ντίπ χαζός είσαι, βρέ Νόνιο; με μάλλωσε ο φίλος μου ο Κούλης. Τό ζητημα είναι απλό, σαν τ' επιδότο αγγό του Κολόμβου. Κι' άπορώ, πώς δεν τ' σκέφτηκες τόσον καιρό!

—Ε!, να πού δεν τ' σκέφτηκες, μουρούρισα! ντροπισμένος.

Χτυπήθηκε, σταυροκοπήθηκε κι' άρχισε να μου εξηγεί:

—Άφου, όπως μου λές, τ'ό πατε τόσα χρόνια «μαύρο» έσύ, «άσπρο» ή γυναικά σου, αν εσένα σου άρέση τ'ό μαύρο, προσποιήσου πώς προτιμάς τ'ό άσπρο, ώστε ν' άπορρίψη τ'ό άσπρο, να επιβάλει τ'ό μαύρο, κι' έτσι ν'άσαστε κι' οι δυο ικανοποιημένοι. Έσύ γιατί πραγμα- τοποιήθηκε ή επιθυμία σου, κι' εκείνη επειδή θά πιστεύη ότι έ- πεκράτησε τ'ό γούστο της!

Ξέροντας πιά, χάρις στην έ- ξυπνη καθηγήσι του Λάκη—κα- λή του ώρα!—τί έπρεπε να κά- νω για να περάσω ένα άπολου- στικό καλοκαίρι πλάι στη γα- λανή άγκυλή της άγαπημένης μου λεβεντοπνίχτρας, πήρα σβάρνα τ'ό παραλία, ψάχνοντας να βρώ, εί δυνατόν, μιάν ειδυλ- λιακή και ήσυχη βιλλίτσα.

—Αλλά μου κόπηκαν κι' ή φό- ρα και τ'ό γόνατα, όταν διαπί- στωσα ότι, τ'ό νοίκια που ζη- τούσανε οι ευτυχείς ιδιοκτήτες, δεν μπορούσε να τ' άνδξη ή άσθενικός προϋπολογισμός μου. Έπρεπε, λοιπόν, να καταπνίξω τ'ό πάθος μου για τ'ό θάλασσα, να προδώσω τις ναυτικές οικα- γενειακές μου παραδόσεις και ν' άποσυρτώ την υποψηφιότητά μου ως επιδόξου παραθεριστού.

Κι' ευτυχώς ότι τώρα πιά, δασκαλεμένος περίφημα από τόν άσίδα τόν Κούλη, ήξερα ποιά δρόμο έπρεπε ν' ακολου- θήσω για να φτάσω στο σκοπό μου, αφήνοντας συγχρόνως στην Πέρσα την ικανοποίησι ότι τι- ποτα δεν μπορεί να γίνει, αν δεν τ'ό θέλη εκείνη.

Και προχθές τ'ό μεσημέρι, τήν ώρα που γύρισα στο σπίτι από μιά φανταστική περιόδεία στα προάστια, τής είπα:

—Παντού υπάρχουνε πολλά όραία σπίτια. Κι' άποφάσισα άριστικά να νοικιάσω δυο. Ένα παραθαλάσσιο κι' ένα παραδου- νίσιο. Γιατί έφέτος έννωά να παραθερίσω, όπως ήθελες, και σε βουνό, και σε θάλασσα.

—Έφέτος δεν έχουμε να τ'ό κουνήσουμε ούτε μιά μέρα από τ'ό σπιτάκι μας! Βρυχήθηκε ά- μέσως ή Πέρσα. Και σου απα- γορεύω να μου ξαναπής λέξι για παραθερισμό! Τ' άκουσες; Τ' άκουσα, λέει; Όσην ώρα μιλάγε ήμουνα κρεμασμένος ά- πό τ' άφρισμένα χείλια της, και ρούφαγα ήδονικά τ'ό λόγια της, σαν γουλιές παγωμένης σπιτι- κής βυσινιάδας.

Μωρέ, καλά που τ'ό θυμήθηκο τ'ό βυσινιάδα! Θά π'ό της Πέρ- σας να π'ό σ' ένα καλό ζαχα- ροπλάστειο και ν' άγοράση με- ρικά μπουκάλια. Κι' αυτή, φυ- σικά, θ' άγοράση βυσινό και ζάχαρη, και θά φτιάξη τ'ό βυ- σινιάδα μόνη της!

Κι' άς είναι εύλογημένο τ'ό σύγ- γ'ό Κούλη—συγγνώμη! —τού Κολόμβου, ήθελα να π'ό!

Γ. ΓΙΑΝ.

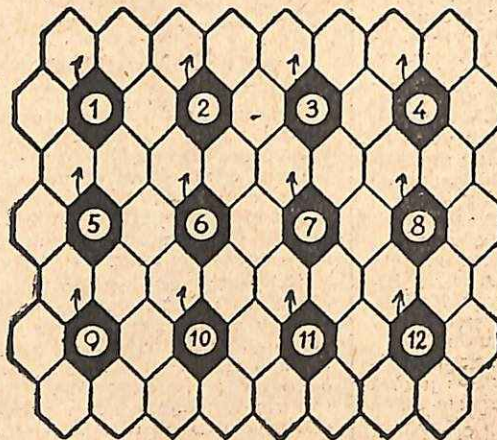
Παιχνίδια

Ρεμδέλεξο

Γύρω από τόν κάθε άριθμό τ'ό σχεδίου μας θά τοποθετήσετε μιά λέξη τ'ων έξη γραμμάτων. Θ' άρχίζετε πάντα από τ'ό σημείο όπου βρίσκεται τ'ό μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε τήν κατεύθυνσι που δείχνει.

Α' ΣΕΙΡΑ

1) Περιήγημος Γάλλος μουσουργός.

2) Γαλλικός άρχιτεκτονικός ρυθμός, στον ό- ποιο προέχει τ'ό πλούσιο διακοσμητικό στοιχείο.
3) Νορβηγός μουσικόςυνθέτης.
4) Σπουδαία εφευρέσις που προσέφερε μεγά- λες υπηρεσίες στους συμμάχους κατά τόν τελευταίο πόλεμο.

Β' ΣΕΙΡΑ

5) Έπίρρημα που σχετίζεται με τμήμα τ'ό 24ώρου.
6) Μάρκα φωτογραφικών ειδών.
7) Έχει σχέση με τόν πλανήτη μας.
8) Όλομέταξ ύψασμα με στυλιη έπιφάνεια.

Γ' ΣΕΙΡΑ

9) Πάθησις τ'ων όργάνων μιας αίσθήσεως.
10) Σύμβολον μεγάλης άντοχής.
11) Όδηγει κάποιον ζώο.
12) Γλυκαίνει τή ζωή μας.

Ποιά από τις τρεις;

—Από τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν κα- θεμία από τις κατωτέρω ερωτήσεις, ή μιά είναι ή σωστή. Προσπαθήστε να τήν βρήτε διαγράφοντας τις δυο άλλες.

1) Ποιός έγραψε τη μουσική της όπερέτας «Ποιητής και χωρικός»;
—Ο Όφφενμπαχ —Ο Λέχαρ —Ο Σουπέ.

2) Πόσα μέτρα μπορεί να φτάση ή περίφέρεια ενός κορμού τ'ό δέντρου μπουμπάμ;
—8 —16 —25 μέτρα.

3) Πώς έχουν επωνομασθή αι νήσοι Γκαλα- πάγος;
—Νησιά τ'ων πουλιών —Νησιά τ'ων χελωνών —Νησιά τ'ων άνέμων.

4) Σε ποιά μέρος τ'ων Έεροσολύμων βρίσκεται ή Πανάγιος Τάφος;
—Στό κέντρον της πόλεως —Στό Όρος τ'ων Έλαιών —Πάνω στον Γολγοθά.

5) Ποιά στενά είναι τ'ά μεγαλύτερα σε μήκος;
—Τού Μαγελλάνου —Των Δαρδανελίων —Τού Βοσπόρου.

6) Ποιά είναι τ'ό μήκος τ'ό περιήμου άγάλ- ματος της Σφιγγος στην Αίγυπτο;
—56 μ. —30 —73 μ. —142 μ. —70.

7) Ποιά είναι τ'ό πλάτος ενός τέρματος στο πο- δόσφαιρο;
—5 μέτρα —6½ μ. —7 μέτρα και 30 έκα- τοστά.

Στοιχειστονόγριφος

Είμαι νήσος τ'ων Κυκλάδων.

Όπως έχω ένα μείων.

Ένα γράμμα αν μ' αφαιρέσης

και τόν τόνο μεταθέσης,

τόπος ιερός θα γίνω.

Μικρά προβλήματα

1) Ένα ρολόι που σημαίνει μονάχα τις όρες πόσες φορές θά χτυπήση κατά τ'ό διάστημα μιας ήμερας;

2) Δυο δοχεία μπορούν να περιλάβουν και τ'ά δυο μαζί 13 όκάδες λάδι. Με τ'ό περιεχόμενο τ'ό μεγάλου μπορεί κανείς να γεμίση δυο φορές τ'ό

μικρο και θά τ'ό μείνη μιά όκά. Ποιά είναι ή χωρητικότης τ'ό κάθε δοχείου;

3) Θά μπορούσατε να βρήτε δυο άριθμούς, οι όποιοι διαιρούνται ή πρώτος από τόν δεύτερο. Αλλά και προστιθέμενοι ή ένας στον άλλο, να σας δίνουν πάντα για άποτέλεσμα τέσσερα (4);

4) —Ποιός έφαγε τ'ά 8 μήλα; ρωτάει ή κυρία Μαρίνα άπευθυνόμενη στα δυο παιδιά της.
—Ο Γιάννης μένει σιωπηλός ενώ ή Πέτρος άπο- φασίζει να μιλήση και να φανή ειλικρινής.

—Έγώ, λέει, έφαγα ένα μήλο περισσότερο από τ'ό Γιάννη.
Πόσα μήλα έφαγε τ'ό κάθε παιδί; Άπαντήστε μέσα σε 20 δευτερόλεπτα χωρίς να χρησιμοποιή- σετε μολύβι και χαρτί.

Αίνιγμα

Είς τ'ό Ύμνητ'ό έπάνω

κατοικώ τήν κορυφή

και για όλους έτοιμάζω

περιζήτητη τροφή.

—Αν τ'ά τρία τελικά μου

ν' αφαιρέσης πειραθής,

τ'ό γλυκύτατό μου έργο

είναι τ'ό δ'ός και νά γευθής.

Στρατιωτικοί και μάχες

1 Ζοφρ	A Ζάια
2 Κοντέ	B Σαλαμίν
3 Σκιπίων	Γ Βατερλό
4 Ναπολέον	Δ Τάννμπεργκ
5 Θεμιστοκλής	E Κάνναι
6 Άννίβας	Ζ Φίλιπποι
7 Ουέλλικτων	Η Μάρνης
8 Άντώνιος	Θ Άουστερλιτς
9 Χίντεμπουργκ	I Ροκρούα

Στήν πρώτη στήλη αναφέρονται τ'ά όνόματα 9 περιήμων στρατιωτικών ήγετων που ώδηγησαν τα στρατεύματά τους στη νίκη σε μάχες, που πήραν τ'ό όνομά τους, από τ'ό μέρος κοντά στο όποιο διε- ξήχθησαν. Βέβαια ή πόλις που αντιστοιχεί άνωτέρω στο κάθε όνομα δεν είναι ή σωστή. Έσείς πρέ- πει ν' άποκαταστήσετε τήν τάξι.

Συλλαβόγριφος

—Αν μιά νήσος που Αιγαίου

με μιά λάμψη ένωθη

και στη μέση μής (έ)σύ,

καλλιέλαδο πτηνό

τότε θά έμφανιστή.

Λεξιγριφος

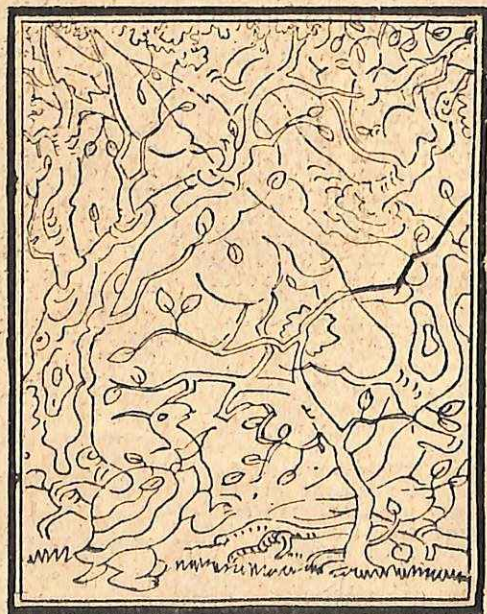
Κοντά σε ένα γράμμα,

έν' όργανο σιμώνει

και δέντρο έν τ'ό άμα

ώραίο ξεφυτρώνει.

Μαγική εικών

—Η χελώνα αυτή νομίζετε πως είναι όλομόνιχη μέσα στο δάσος, κι' όμως τέσσερα ζωα κρύβον- ται γύρω της, πίσω από τ'ά δέντρα ή πάνω σ' αυτά. Ποιά είναι τ'ά ζωα αυτά και πού κρύβον- ται; Πρέπει να τ'ά βρήτε μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας αν θέλετε να υπερηφανεύεστε για τήν πα- ρατηρητικότητα σας. —Αν πάρουν μέρος στο παι- γνίδι πολλοί συγχρόνως, κερδίζει όποιος βρή τ'ά περισσότερα ζωα μέσα σε μικρότερο χρονικό διά- στημα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Στή φυλιά του γυάγυδ'ε

ΕΙΝΑΙ όλα έτοιμα, Χόλλυ;

—Μάλιστα, κύριε, τ'ό σπίτι είναι περικυκλωμένο και οι άστυνομικοί περιμένουν διαταγές. Σε λίγο ή Μπρέτ θά είναι εδώ...

—Ο έπιθεωρητής Τζώνς κύτταξε τ'ό έξοχικό σπίτι και είπε:

—Άς περιμένουμε τόν Μπρέτ. Αυτός ή παληάνθρωπος ή Γκρέ- ξον θά μείνη εκεί μέσα σ' όλη του τή ζωή!...

—Ξέρετε πολύ καλά, κύριε έπιθεωρητά, πως θέλω κι' έγω να συλλάβω αυτόν τ'ό γκάγκτερ, μα πρέπει να προσπαθήσω να τόν πιάσωμε ζωντανό.

—Όραία, είπε ή Τζώνς, αλλά χάνουμε πολύτιμον καιρό...

—Δεν μπορούμε να κάνουμε αλλοιώτικα. Ίσως αυτή ή γυ- ναίκα να πείση τόν Γκρέξον να παραδοθή.

—Πολύ καλά, Χόλλυ, μα σου δεν έβλω να χάσω καιρό.

—Ο Έντυ, ή άστυνομός που σκότωσε ή Γκρέξον, ήταν ή καλύτε- ρος φίλος μου...

—Εκείνη τή στιγμή άκούστηκε ή θόρυβος ενός αυτοκινήτου τής άστυνομίας που πλησίαζε.

—Νά, έρχονται επί τέλους, είπε ή Χόλλυ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Η Μάρτζη έκανε μιά κίνησι δυσφορίας. —Ο Χόλλυ δεν άπάν- τησε. Ήταν βέβαιος πως ή κοπέλλα δεν ήθελε ν' άποκαλύψη τις σχέσεις της με τ'ό Γκρέξον, ίσως από φόβο.

—Έλάτε, ωστόσο, μαζί μου, τής είπε.

—Λοιπόν, θά μάς βοηθήσετε; ρώτησε τώρα ή έπιθεωρητής Τζώνς.

—Η Μάρτζη διαμαρτύθηκε πάλι.

—Σας είπα πως δεν τόν είδα ποτέ μου αυτόν τόν Γκρέξον.

—Άλλ' άφου έπιμένετε τόσο πολύ να σας βοηθήσω, είμαι πρόθυμη!

—Με χίλιες δυο προφυλάξεις, ή Χόλλυ και ή Μάρτζη έφτασαν κοντά στο σπίτι, όπου είχε άμπαραθή ή Γκρέξον. Κρύφτηκαν πί- σω άπ' τόν τοίχο. —Από κεί έδλεπαν τ'ό παραθύρο τής κάμαρας, όπου ήταν ή γκάγκτερ.

—Τί πρέπει να κάνω; ρώτησε ή Μάρτζη.

—Τίποτ' άλλο παρά να μής σ' αυτό τ'ό σπίτι και να τόν πεί- σης να παραδοθή. Κλάψε, παρακάλεσε, φο- βήρισε τον. Πές του ό,τι θέλεις, φτάνει να τόν πείσης. —Αν παραδοθή, ίσως να γλυ- τώση τ'ό κεφάλι του...

—Θά δοκιμάσω, είπε ή Μάρτζη δειλά.

—Έσείς όμως πρέπει να φύγετε, γιατί αν δη πως με συνοδεύει άστυνομικός, σίγου- ρα θά μάς πυροβολήση. Μιά γυναικά μόνη ίσως να τήν αφήση να τόν πλησιάση.

—Καλά, Μάρτζη... Τώρα όμως θά σου π'ό και κάτι άλλο που ούτε ή Τζώνς, ούτε έγω σου τ'ό είπαμε πρίν. Μέσα στο σπίτι βοίσκεται μιά γυναικά με τ'ό μικρό κορι- τσάκι της. —Ο Γκρέξον τούς κρατάει για όμήρους και μάς παράγγειλε πως αν πυ- ροβολήσουμε έναντιόν του, θά τούς σκο- τώση. Νά για ποιά λόγο θέλουμε να τόν συλλάβουμε ζωντανό. Ξέρω πως θά διακιν- δυεύσης τή ζωή σου, μα προσπαθήσε.

—Επί τέλους θά κάνης μιά καλή πράξι!...

—Πηγαίνω, είπε ή Μάρτζη. Έσείς φύ- γετε, Χόλλυ!...

—Καλή τύχη, Μάρτζη...

—Σε λίγο ή Μάρτζη ήταν μαζί με τόν έπιθεωρητή.

—Μπήκε στο σπίτι, είπε στον Τζώνς.

—Ο Γκρέξον τήν άφησε να προχωρήση, γιατί τή γνώρισε.

—Όλοι οι άστυνομικοί, σε κάποια από- στασι άπ' τ'ό σπίτι, είχαν τ'ά μάτια τους καρφωμένα σ' αυτό. Σε λίγο, ή Γκρέξον φάνηκε στο κατώφλι, κρατώντας με τ'όνα χέρι τ'ό όπλο του και με τ'ό άλλο τ'ό κορι- τσάκι. Πλάι του ήταν ή μητέρα του.

—Άκούστε, δέχομαι τήν ανταλλαγή! Πάρτε τούς όμήρους μου, φώναξε σαρκαστικά. Κρατώ όμως τή Μάρτζη!

—Η πόρτα ξανάκλεισε κι' ή Γκρέξον έξαφανίστηκε. Μήτερα και κόρη είχαν τρέξει άμέσως, μόλις τις άφησε ή γκάγκτερ, κοντά στους άστυνομικούς. Ήταν ακόμα φοβισμένες.

—Μας τήν έφερε, είπε ή Χόλλυ στον έπιθεωρητή, κράτησε κοντά του τή Μάρτζη.

—Τό έξω. Μα τί φαντάστηκε; Νομίζει πως ενδιαφερόμαστε και τόσο για τή ζωή της φιλενάδας του;

—Οι άστυνομικοί άρχισαν να πυροβολούν.

—Όλοι τους είναι ίδιοι, είπε ή έπιθεωρητής Τζώνς. Στήν αρχή φωνάζουν πως θά πουλήσουν άκριά τ'ό τομάρι τους, μα όταν δο- νε τ'ό σκούρα, σήκωνουν ψηλά τ'ά χέρια και παραδίδονται!...

—Ο Τζώνς είχε δίκιο. —Ο Γκρέξον στεκόταν τώρα μπρος στον έ- πιθεωρητή, ενώ πίσω του ή Χόλλυ κι' ή Μπρέτ, με προτεταμένα τ'ά περιστροφά, άγρυπνοί.

—Τί σφαίρες που ριζάτε! είπε ή Γκρέξον. Μα τήν αλήθεια, δια- σκέδασα πολύ! —Η Μάρτζη, ή κοπέλλα τής άστυνομίας σας, είναι μέσα στο σπίτι, έσπλωμένη χάρου, νεκρή! Τί σκοτώσατε!

—Η γυναικά τής άστυνομίας; άπάντησε ή Χόλλυ.

—Ναι, ή Μάρτζη! Ξαναείπε ή Γκρέξον. Μου δήλωσε πως ήταν τής άστυνομίας, όταν μου πρότεινε τήν ανταλλαγή, είδεμ'όθεν δεν θά είχα δεχτή. Δεν θά ήμουν τόσο καυτός ν' είχα δεχτή.

—Αν δεν εύρισκα για όμηρο κατ'ό καλύτερο.

—Καλά, ή Μάρτζη δεν ήταν φιλενάδα σου; ρώτησε ή Χόλλυ.

—Δεν είχα δη ποτέ μου, παρά μονάχα σήμερα.

—Όλοι απόμειναν κατάπληκτοι. —Η Μάρτζη είχε π'ό αυτό τ'ό ψέμα για να σώση τή μητέρα με τ'ό παιδί.

—Σε λίγο, οι άστυνομικοί έχωσαν τόν Γκρέξον, άφου τ'ό περσαν τ'ά τις χειροπέδες, σ' ένα αυτοκίνητο, που ξεκίνησε άμέσως. —Ο γκάγκτερ θά πλήρωνε γρήγορα τ'ά εγκλήματά του.

ΡΑΛΦ ΜΟΡΙΣ ΣΟΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Σπυρίδων Οικονόμου (19 χρόνων), Κεντρική Άγιορα, Τυρνάβος, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Ευστράτιος Πέτρος (27 χρόνων), Άγγελεστοπούλου 13, Άνω Δάφνη, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Γιάννης Γκούβερης (23 χρόνων), Νεάπολις, Λακωνία, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Κων. Αναστασόπουλος (18 χρόνων), και ο Παν. Σταμούδακης (18 χρόνων), Κεντρικοί Έργοστασίον (18 χρόνων), Π.Α.Π., Πειραιεύς, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τέκος Μηλιδάκης (18 χρόνων), Άγαμέμνονος 8, Καπέλλα, Πειραιεύς, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Κύπρου και της Αιγύπτου. Ο Κώστας Π. Πορφύρης, Γλαυκή 4, Ξωγράφου, Αθήναι, Grèce, και ο Ιωάννης Κ. Άπς, Δαμάρεως 182, Άγιος Άρτέμιος, Αθήναι, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες της Άμερικής και της Ιταλίας, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Βασίλειος Κ. Κουτσαούτης, Τρίγωνο Πλωμαρίου, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ και την ανάπτυξη μιας άνητης φιλίας.

Ο Δημήτριος Καντεράκης (26 χρόνων), Σούρη Άποκωρών, Χανιά, Κρήτη, Grèce, και ο Λάκης Άλμπανιδής (21 χρόνων), Μεσημρία, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Κων. Πρωτοπαδάκης (21 χρόνων), Ταχ. Θυρίδ. 135, Ρόδος, Grèce, ο Δημ. Δημητρόκοπουλος και ο Θεόδωρος Ταβουλάρης (18 χρόνων), Κ.Ε. ΣΠΑΠ, Πειραιεύς, Grèce, και ο Τάκης Άνδριανάκης Άλισσάρης Άποκωρών, Χανιά, Κρήτη, Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Βασίλειος Σάντην, από την Άλεξάνδρεια της Αιγύπτου, έπιθυμεί, κάτοχος άκτινων τόν περιουσίας, διαμενών προσαρκώς στην Αθήνα, ζητεί αλληλογραφία με δεσποινίδας ή κυρίες ηλικίας κάτω τών 30 χρόνων, με σκοπό τό γάμο. Άποστολή φωτογραφίας άπαραίτητη. Γράφστε: Βασίλειον Σάντην, Έφημερίς Νέαν, Αθήναι. Ο Άνδρην Μιρτζάνης (20 χρόνων), Έπτατάλιον, Ηλεία, Grèce, και ο Χρίστος Μούτσας (20 χρόνων), Οικονόμου 60, Άάρισα, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Μίμης Μητρόπουλος Άρτικιον Τριφυλίας, Μεσημρία, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Γρηγόριος Μισαηλίδης (16 χρόνων), Καπετάν Άγρια 21, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Ο Μιχαήλ Άρσινόπουλος, Νέα Καλλιθέα, Άθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες τών έσωτερικου, ηλικίας 17-22 χρόνων, με σκοπό τό γάμο.

Ο Κων. Κανελλόπουλος, Έπτατάλιον, Ηλεία, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Είναι 20 χρονών. Οι δύο φίλοι Κων. Κυριάκιδης και Κων. Κουρουσιδής Θεοδωρίται, Σέρραι, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμωσιν της Κύπρου. Ο Δημήτριος Κατάνιερ (25 χρόνων), Καφενησιον Άκρόπολις, Έγνατος 27, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της Άμερικής, με σκοπό τό γάμο.

Ο Γεώργιος Δημάς, νεαρόστιας 41, Ιωάννινα, Grèce,

Ὁ Βασίλειος Γιαννῶν-
πουλος, Λεωφόρος Ἰωνίας 105,
Ἀθήνα, Grèce, ζητεί ἀλληλογρα-
φία μεῖνές ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο,
στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.
Ὁ Ε. Φερραδίου τῆς καὶ ὁ Β.
Φεργασιώτης, Κυθρῶν 3, Βουνα-
ράκι, Μυτιλήνη, Grèce, ἐπιθυμοῦν
ἀλληλογραφήσουν μεῖνές ἀπ' ὅ-
λων τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρό-
νων.

Οι καταξιωμένοι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες:
Ο ΝΙΚ. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, Κ.Ε. Π., 3η Μοίρα, 11η Πυρλίας, Σ.Τ. Γ. 902Α, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Κύπρου. Παρακαλεί δε έκείνες που θα του γράψουν να εναγκαλιστούν στο γόναμά και μια φωτογραφία τους. (Ο υπάξ.) Κ.Ε.Μ. Καταβρομίαν, Λόχος Δ' Σφε. Β. Σ.Τ. 902, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες από όλον τον κόσμο. (Ο Άκης Λαμπρόπουλος (21 γρώνων) και ο Πέτρος Σκοτιδης, ΚΕΚΑΝ, Β.Σ.

Τρί ... ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

A black and white illustration of a woman with short, dark, wavy hair, smiling and looking upwards. She is wearing a dark, one-piece swimsuit. The background is a light, textured surface. In the upper left, there is a stylized sun with rays. The word 'Τρί' is written in a large, cursive script, and the text '... ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ' is written in a bold, sans-serif font to its right.

Μεταχειρίζεσθε μόνο
 CRÈME **M**ΥΛΛΙΣ
 Μελετημένη στο Έλληνικό κλίμα
 & προσαρμοσμένη στον Έλληνικό ήλιο

Ο λοχίας Ἡλίας Λαμπρόπουλος καὶ ὁ Εὐάγγελος Βουλγάρης, 1701 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 900Α Γρεῖς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. (Ο ὑπάς)κος Σάκης Κωνσταντινίου, ΚΕΝΜ, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Γρεῖς, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετ' ἄλλων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον ἡλικίας κάτω τῶν 17 ὀνίων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ ὕπατος καὶ ὁ θωρηκτής πᾶσα ἀ-
σέβεια· Νικόλαος Βαρελάς καὶ
Δημήτριος Μαλμάκος, Ζὸς Λόχος, Σ.
Πύργος, ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ελλη-
νογραφίου μετ' Ἑλληνιστῶν ἀπ' ὅλων
τὸν κόσμον. Ὁ ὑπάτος Ζεὺς Βάσις
Ἀναγνώστης ποταμολογός, Κ.Ε.
Ν.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 927,
Grèce, οὐλοχίας· Ἰωνάντης
Μποδυράς καὶ οὐ Ἀθανάσιος
Πολυδώρας, 398 Σ.Κ.Α., "Ιλη Δ)
σεως, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, θέλου-
ν ἀλλήλοφρασηθῇσαν με νέες ἀπ'
ὅλων τὸν κόσμον, στὴν ἑλληνικήν
ἀγγλικήν γλώσσα.

Ὁ ὕψαλτος Ἀθανάσιος Βασιτάς (21 κρώνων), Σ.Μ. Υ., Ζωὸς Λόχος, Σῦρος, Grèce, ζητεῖ ἀλλολογραφία μετ' Ἑλλήνιδες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον, στὴν ἑλληνική γαλλική γλῶσσα. Ὁ Δῆμι ἑτρί- κος Κόδρας καὶ οἱ ἅλτα Ζαπ- κες ΚΕΒΟΠ, 7ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902, Grèce, ἐπιθυνοῦν ἀλλολογραφί- σουν μετ' ἑσες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον. Δῆμι Μωσσοπόυλος, 181 Σ.Α.Τ. Πράκου, Ἐπ. Σύντος,

Β. Σ. Τ. 904. Ἀλέξανδρος Δασκαλάκης, Ἀντώνιος Κωστήλης καὶ Σάωτος Σπήλιος, Κ.Ε.Δ.) Σ.Ε.Τ. ΤΗΛ, Ἰος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902. Ὑπαπόκος Αἰμίλιος Κυριακόπουλος, 503 Τ.Π., 3ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 903. Εὐστάθιος Γούλης, Α.Υ.Β., ΧV Ἱεραρχία, Σ.Τ.Γ. 917. Πάρις Β ο υ γ ι α τ ζ ή ς, Ἐπαμεινώνδης Νικολόπουλος, Λάκης Γουναρόπουλος, Κων. Πασχάιδης, Μίκης Ξαθακής, Τζάνης Σαρρηδάκης, Γεώργιος Πολυχρονάκης, Ἀπόστολος Παναγιωτίδου καὶ Ἰωάννης Ραζής, Κ.Ε.Ν. Πατρών, Στρατ. Μουσική, ΙΙΙ Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 927.

Λοιόςας Θεόδωρος Ρούσ-
σος, 188 Π. ΠΑΡ, Β. Σ.Τ. 902.
Χέρης Μούρικας, 181 Σ.Α.)Τ.Π.,
Έπι)τος, Β. Σ.Τ. 904. Λοιόςας Άν-
τώνιος Καπουριώτης, 625 Τ.Π.,
Ιος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Χρήστος
Άγγελής, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, Λό-
χος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Πανα-
γιώτης Παπαϊωάννου, 497 Ε. Σ.Ε.,
Σ.Τ.Γ. 913.

Χρήστος Σαλιτανίδης,
Λόγος Δ' αὖτος ΚΕΤΕΣ, Β.Σ.Τ. 902.
Σπύρος Κοσμίδης, Παταίος
Μάτσας και Μάριος Ρουγκιέρης,
514 Τ.Π., 2ος Λόγος, Σ.Τ.Γ.
914Β. Γεώργιος Ζιώγας, Πέτρος
Καπετανάκης, Γεώργιος Δάμπασης,
Γεώργιος Καφκαλούδας, Γεώργιος
Γαλιάνης και Γεράσιμος Φουτσίνας,
301 Ε.Β.Δ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Δ η-
μήτριος Ἀναστασόπου-
λος και Λάκης Γκολφίδης, ΚΕ-
ΤΕΣ, Λόγος Δ' αὖτος, Β.Σ.Τ. 902.
Χρήστος Παυλίδης και Ἀλέξαν-
δρος Μουρτζής, ΚΕΒΟΠ, 10ος
Λόγος, Β.Σ.Τ. 902.

Γεωργίου Δεμενέσπου-
λος, Παναγιώτης Κεφίτης, Σω-
τήριος Μανιάνης, Σταύρος Λαζα-
ρίδης, Αντώνιος Σεφενλίδης και
Δημήτριος Τριτανιώτης. Λόγος
Φρουράς, Σ.Φ.Μ., Αύριον. Ιωάν-
νης Γκαβρίη, Θεόδωρος Έλευθε-
ριου, Κων. Γούνης, Χρήστος Για-
ννιπούλος, Αλέξης Βλαχόπουλος,
Παναγιώτης Φουτούργλου, Αλέ-
ξανδρος Τσακαλιάδης, Ιωάν-
νης Αγοραστάς, 745 Β. Μηχανι-
κού, Β.Σ.Τ. 902. Σωτήριος Σα-
πραντζής, 501 Τ.Π., 2ος Λόγος,
Βέροιας.

Λοχίας Βασίλειος Μιχα-
λόπουλος, 554 Τ.Π., 2ος Λό-
χος, Σ.Τ.Γ. 915Β. Γερμανός
Μουμπανιάτσουλου, 519 Τ.Π., 2ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Ίωάννης Ζα-
χαρίας, 781 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 902,
Υπαξιόχ. Κων. Ανδριανόπουλος,
Κων. Γιαννόπουλος και Κων. Πα-
πάδόπουλος, Κ.Ε.Η. Καλαμών, 4ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α. Λεωνίδας
Δ.Σ.Α. Αντώνης Αστούκος, Θεόδω-
ρος Μακρής, 628 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.
918, Υπαξιόχ. Κων. Ηλίας, Σ.
918, τρώπους, Γεώργιος Κατσαράς,
Εύστ. Μπαμπαρούσης και Λέξι-
μος Κοτακιάρης, Φώτιος Τσαού-
σης, Πέτρος Μούκας, Άθαν. Πετρό-
πουλος, Γρηγόριος Μεγαυριάς,
Χρήστος Κάππος, Ίωάννης Άγγε-
λίδης και Αριστέλης Παπαγιω-
λιάς, 206 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 920Γ.

Γεώργιος Παναγιώτης
 κ.Χ.Ε.Ν. Κρήτης, 4ος Λόχος,
 Σ.Τ.Γ. 911Α. Παναγιώτης
 τρος, Άχιλλεύς, Αργυρούπουλος
 Τάκης Κατσιανός, Νικόλαος Σπα-
 νός, Ιωάννης Παπαδόπουλος κα
 Δημήτριος Παπαδόπουλος, 505 Τ.
 Π1, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Τά-
 κης Μπέμπης, Κλήμης Κλη-
 μης, Μίμης Ξανθοπούλος και Άλ-
 κης Διαμαντόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κα-
 λαμών, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ.
 Ύψας, 3ος Λόχος Γρατράκης, Σ.Χο-
 λή Μηχανικό, Λόχος Ύψας)κίων
 Σ.Τ.Γ. 909. Α κής Π6Βος. Φι-
 λώτας Κωστόπουλος και Νίνος Φι-
 λιος, ΚΕΤ) ΣΕΟΤ. 3η Ίλη, Β.
 Σ.Τ. 902. Μάκης Μαυσιδάσης, Πέ-
 τρος Παπαγιανναντίου, Αλέξαν-
 δρος Χαράλαμους, 18ος Σ.Τ.Π.Π.
 904, Σ.Τ. 904Δ.

Επίτ. Σύνταξ, Β. Σ.Τ. 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογορηθῇ μεν νῆες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον, στήν ἑλληνικήν ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ὑπάτος Μάνος Βασίλειάκης, Σχολῆς Πυρροῦ, (Βσ Πυρ)

Ὁ κορυφαῖος ἑκτικὸς ἀρὸς τὴν
 Χρονοὺ 250 Τ. Υγειονομικοῦ, ὁ
 γλῶσσα, 920Τ. Grèce, ἐπιθυμεί ν' ἀ-
 πληρογραφῇ μὲν νέες ἀπ' ὁλον τὸ
 κόσμο, σπῆν ἑλληνικὴν καὶ γαλλικὴν
 γλῶσσα. (Ὁ παρὲς) κὸς Χ. Ε. Π. 1
 Μοῖρα, Ο. Μ. Υ., Σ. Τ. Γ., 902Α.
 Grèce, ζητεῖ ἀπληροφ. 902Α.
 ἀπ' ὁλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προ-
 τιμὰς τῆς Κύπρου. Ὁ Διημε-
 σθένης Ρωμαῖος καὶ Ὁ Παι-
 θανόσιος Πάσκας, ΚΕΒΟΠ, Θέλου-
 ν Ἀλόχο, Β. Σ. Τ. 902, Grèce, θέλου-
 ν ἀπληρογραφῇσιν μὲν νέες ἀπ'
 ὁλον τὸν κόσμο. Ὁ Λάκης Β. ρο-
 μῆς, Α. Σ. (X)Ι Μεραρχίας, Σ. Τ. Γ.
 914, Grèce, (ὁ παρὲς) κὸς Β. ρο-
 μῆς εἰλεῖτο Κ ὤπριον καὶ ὁ Χρῆ-
 στος Καλογιάννης, 934 Δ. Σ., Ε.
 Σ. Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀπληρο-
 γραφίαν μὲν Ἑλληνίδες ἀπ' ὁλον τὸ
 κόσμο.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζή-
τούν αλληλεγγύη με Έλληνες και
Άγγλους Κώστες
Ληξ και Κωνσταντ. Λουρίδα
202 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α
Κωστ. Κακάντζης, 602 Τ.Π., Δόχο
Δαδωας, Σ.Τ.Γ. 920Α. Υπαέλι
Πούλι, Τ.Κούτσας, Γεωργίου
Πούλι, Δημητρίου Αλεξόπουλου
και Παργαμώτη Κυριακής, ΚΕΕΜ
Π.Μ., 3ος Δόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Κ
Μωιάκος, Ευάγγελος Κόρογ
208, Μάριος Μπερικόπουλος, 98
Μοντ. Η.Σ.Τ. 903.

Σταυρός Ἰωάννου, 60
Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920, Σ.
κης Παπαδόπουλος, 392 Σ.Α., 2
ἴλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Τάκης Ἰω
νίδης, 392 Σ.Α., 1η ἴλη, Σ.Τ.Γ.
913Γ. Λοχίας Χρήστος Παυλίδης,
625 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ.
Λοχίας Παναγιώτης Κλά
ρονόμος, 583 Τ.Π., 1ος Λόχος
Σ.Τ.Γ. 918. Χρήστος Μπαρού
γλου, ΚΕΒΟΠ, ΑΚΕΝΕΦ, Β.Σ.Τ.
902, Θεόδωρος Τσαπραγιάννης
181 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904.

Λοχίας Ευστράτιος Κουρ
κ.λ.τ.ε. 985 Κ.Ι., Β.Σ.Τ. 90.
Μάριος Πιερράτος, Μιχ. Γεωργι
κης, Χρήστος Πετράκης, Παναγιώ
της Παναγιώτουπουλος, Μαρinos /
ποστόλου, Μίλης Δημητρίου κα
Χρήστος Αποστολίδης 300 Σ.Ρ.
Α. "Ιλη Δ'σσεως, Σ.Τ.Γ. 913
Λοχίας 'Α.Β. Κωτσάκης, 51
Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ, Η
Ξηράκης, Σ'χολη Πυροβολικου, Ε
Σ.Τ.Γ. 902. Λοχίας Γεωργιος Πα
νόπουλος, Διονυσιος Φερεντι
'Αθανάσιος Τάσκα και Ιωάνν
Λιάκος, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος
Σ.Τ.Γ. 908.

'Υπαξ) κός Ἐμμανουήλ Β
 912, ἀλ. κός, 77, Μ.Α.Μ., Σ.Τ.
 912, Νικόλαος Ψυχουαῖος, 505
 Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Λ
 νίας Μιλτιάδης Λάσιος, Ἀντών
 Κακαϊτζίδης καὶ Παῦλος Κω
 πούλος, 158 Μ.Π.Π., Β.Σ.Τ. 90
 Εὐάγγελος Σ κληρίδης, Ἰ
 λίας Λεονταρίδης καὶ Ἰωάννης Λ
 ονταρίδης, 399 Σ.Κ.Α., 2α Ἰλ
 Σ.Τ.Γ. 913Γ. Γεώργιος Κι
 τσιπής, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Ἐ
 μμανουήλ Πρωτογενάρης, ΚΕΥ
 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.
 Λοχίας Ἀθαν. Μπαξέσ
 νος, Γεώργιος Παυλίδης, Ἀνθ
 νος Βιλλαντούπουλος καὶ Γεώργ
 Ἐλισσαίος, 710 Τ.Μ., 1ος Λόχ
 Σ.Τ.Γ. 916. Τάκης Ἡλιάδης, Ἰ
 Μιχαηλίδης, Γεώργιος Δημητ
 ρὴ καὶ Νικόλαος Δημαντούπουλος, Κ
 ΒΟΠ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 90
 'Υπαξ) κός Κών. Ζωγόπο
 λος, Χρῆστος Πολέμης, Στυλ
 νος Ἀταλάντιος, Γεώργιος Τιτ
 κης, Ἰωάννης Γιαννουκάκης, Δη
 τριος Χαλαζωνίτης καὶ Χαράλα
 πος Πούλης, Σχολή Ἀλεξάντ
 στάν, Β.Σ.Τ. 902.

Γεωργίος Γεωργιάδης
Σπυρίδων Καμπούρογλου και Γεωργίος Μυτιληνός, Σ.Ε.Ε.) ΚΕΕΛ
Σ.Τ.Γ. 909Α. Ὑπαξιόητοι Ἀδελφοί
Χατήρασεβίτης, Κων. Λακαρίδης
και Μιλιτιάδης Τριτάκης, ΚΕΒΟ
4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Κων. Κ
νας και Χρήστος Χρηστάδης, Φα
μακεύου Φουράς Θεσσαλονίκης
Β.Σ.Τ. 903. Δημήτριος Π
πασάκης Τριτάτου, 862 Α.Β.Β
Β.Σ.Τ. 902. Αθανάσιος Αθαν

8 ης κ, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 13ος Αλ-
 λος, Σ.Τ.Γ. 909. (Γραφείο του Εδύ-
 γητος Γκουντούμης, Ζώνη, Αρ. 93-
 ΑΒ.Ο. Σ.Τ.Γ. 918. Πανα-
 γιώτης Αϊσάδης, 583 Τ.Π., 2ος
 Αλλος, Σ.Τ.Γ. 918. Κυρί-
 ας Καραγρυωντάκης και Βα-
 σίλειος Ξιούρας, 583 Τ.Π., 2ος
 Αλλος, Σ.Τ.Γ. 918. Γεώργιος Α-
 λεξοπούλης, 583 Τ.Π., Ο.Δ.Τ. Σ.Τ.Γ. 918. (Γραφείο Ιαδώνης
 Σταθάκης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 10ος
 Αλλος, Σ.Τ.Γ. 909.

Τάκης Γιαννακόπουρος
583 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918
Τηλέμαχος Παπαδόπουλος, ΚΕ
Β.ΟΠ, 7ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Χα-
ράλαμπος Κλήμης, Χρήστος Κα-
τσιλής, Παναγιώτης Πυρπάρης,
Δημήτριος Λιγούδης και Κων. Χα-
ρέας, 745 Β. Μη/κού, Β.Σ.Τ.
902. *Ιωάννης Κοντέας, 781 Λ.
Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. *Θεοδόσιος
Διέβολης και Νικόλαος Παπα-
στόχος, 934 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 904.
Δημήτριος Παπαϊωάννου, 415 Σ.
Ν., Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Βαγ-
γελοπούλου, 1672 Μονάς, Β.Σ.Τ.
902. Κων. Δινεράκης, 4ος Λόχος,
ΚΕΤΕΣ, Β.Σ.Τ. 902. Λάκης
Γκολφίδης, Λόχος Δ/σεως, ΚΕ-
ΤΕΣ, Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ ἀνθ)γος Ἀλέξανδρος
Ἡ ρακλειώτης, 695 Α.Β.Π.,
Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ζητεῖ ἀλληλο-

Ὁ ἀνθ' ὅς Νίκος Θεοδω-
ρου, 874 Α.Κ., Σ.Τ.Γ. 904, Γρε-
κέ, ἐπιθυμεῖ π' ἀλληλογραφίᾳ με-
τ' Ἑλλήνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον,
στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλική
γλῶσσα.
Ὁ ἀνθ' ὅς Μάκης Βύρων, 721 Τ.Μ., Ἀργαστῶναν, Κεφαλλή-
νη, Γρεέκ, θέλει π' ἀλληλογραφί-
σῃ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ ἀνθ' ἑαυτοῦ γὰρ Διὶ μὲν Μάρκε-
πουλος, 483 Π.Α., Μ.) Λ.Υ.Σ.
Ε., Σ.Τ.Γ. 911, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
ληλογραφία μὲ μορφωμένες Ἑλλη-
νίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ ἀνθυποσημαγός Εὐάγγελος Λουλακάκης, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφήσῃ με ἀναγνώστριάς μας.

Ο ανθ(α)ς Παναγιώτης Νικητάκης, 515 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ. Τ.Γ. 914Β, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο

Ο (ανθ)γός Ἀθανάσιος
Οἰκάνου, 874 Α.Κ., Σ.Τ.Γ.
904, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία
με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον,
στήν ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα.
Ο ἐπιλόγιος Τάσος Κωνσ.

σαντινίδης και ο Αντώνιος Ασκούλας 522 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Β, ζητούν άλλογραφία με νέες απ' όλη την Ελλάδα και κατά προτίμηση της Θεσσαλονίκης. Ο επιλοχίας Άκης Παπαδημας και ο Λάκης Νικόπουλος,

ΤΟ ΠΡΩ!
ΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ
ΥΝΟΣ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ
ՄԻՆԻՍՏԵՐԱՆ

Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 5ος Λόχος, Σ.
Τ.Γ. 910, Γρέσε, θέλουν ν' άλλη-
λογραφήσουν με Έλληνιδες απ' ο-
λον τόν κόσμο και κατά προτίμη-
σιν τῆς Κύπρου. Ὁ ὁπαξὶ κός ἱ-
εάννης Μανωλάκης κ.κ.κ., Κ.
Ε.Π., 1 Μοίρα, Ο.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ.
902Α, Γρέσε, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλο-
γραφῇσιν με νέους και νέες απ'
ολον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἢ
γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Δημήτριος Καραγιαννίδης, 527 Τ.Π., Λόχος, Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Α, Grèce, ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή τουρκική γλώσσα. Ὁ Κων. Α' μέντας, 1672 Μονάς, Β. Σ.Τ. 902, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι κάτωθι ναυτές μας ζητούν ά-
 ληλογραφία με Έλληνίδες. Β.σ.Ι.
 λειος Μαρμαράς, Β.Π. «Αί-
 γυον», Β.Σ.Τ. 902. Γεωργίου Γα-
 ρυφολάκης, (ΔΗΕ)ΚΗΣ)ΒΗΣ,
 Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Βλάχος,
 Β.Π. «Αιγύιον», Β.Σ.Τ. 902. Δη-
 μήτριος Δάδρης, Α)Γ «Στρωμών»,
 Γ.Ε.Ν. Υποκελευστής Δημήτριος
 Μουτάφης, Α)Γ «Αγελώος», Γ.Ε.Ν.
 Παναγιώτης Μεταξάς, Ν)Α 2240,
 «Ιθάκη», Δ. ΝΑΡ, Γ.Ε.Ν.

Ἰ. Ἀπόστολοι, ἁγιοὶ καὶ
Ἱωάννης τοῦτορος, Β.Π. (ΛΕΩΝ),
Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Ὑποκελευσθεῖ
Ε. Ἐλευθερίου καὶ Κ. Γεωργιάδης,
Β.Π. (ΔΟΞΑ), Γ.Ε.Ν. Ὑποκελευσθεῖ
στὰς Γεωργίους Τζααλίης (21 χρό-
νων), Γεωργίους Αλεξανδράκης (21
χρόνων) καὶ Χάρης Δημητρίου (19
χρόνων), Α.Β.Ν.(Δ).Ε.Σ.Μ., Β.Σ.
Τ. 902. Στέλιος Μελίσ-
σουρυός, Α.Β.Ν.(Δ).Ε.Σ.Μ.,
Β.Σ.Τ. 902. Ὑπας) Χρὸς Νικόλαος
Κυπρίτης, ΚΕΚΑΝ, Β.Σ.Τ. 902,
Γ.Ε.Ν.

Ὁ ὑποσημνίας Κων. Ἀθαν. 904, ὁ Κων. Σιδερίδης, Θεουκιδίδου 76, Πειραιεύς, ὁ Κων. Ἀνδρέϊκος, Ἀρεσπολός, Λαγκονία, καὶ ὁ Δημήτρ. Φιλίππου ἁκέρ, Α.Β.Ν., Σ.Χ.) Τ.Ε.Χ., Β.Σ.Τ. 902, θέλουν ἢ ἀλλήλογραφῶσιν μετὰ τὴν ἀναγνώστριά μας, πρὸς κρύβετα κάτω ἀπὸ τοῦ ψευδώνυμο Ἐπελούντιος.

Με την «Σύλβια Η», της ὁ-
ποίας τὴν ἀγγελία δημοσιεύσα-
με προηγουμένω τεύχος μας, ἐπιθυ-
μοῦν ν' ἀλλοποιοῦσθουν οἱ Γε-
ωργοὶ Ἰωνανίδης (20
χρόνων), Πολύκατρον, Κιλκίς, (23
Μιχαήλ Βαρκεβός (23
χρόνων), Πλατεία Αγίου Γεωργίου
9, Ρόδος, (ὁ πατέρας) Στυλι-
ανός Κονδύλης, Σ.Μ.Υ.,
4ος Λόχος, Σύρος, (ὁ πατέρας)
Δημήτριος Χρηστάκος,
Σ.Μ.Υ., Α.Β.Ο., Σύρος καὶ οἱ
Κων. Μαράγκος, 348 Μ.Τ.Α., 110
Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.

Με την αναγνώστριά μας «Ου
β' αλφειά», ζητούς ελληνιστά
αδελφά ο Παναγιώτης Κοκκι
λής, Αίολος 43, «Αθήναι και ο
Ανδρέας Κλωστήριδης, ο
δός Εφύδ. 17, Μπουριάς, Πε
ιοτέρα, Αθήναι.

Ο Σταύρος Κουντού
ρης (29 χρόνων), Χατζοπούλου 6,
Κατω Πατήσια, Αθήναι, και ο Ή
ωάννης Δρόσος, Νικητόσ
ας 32, Βέλος, επιθυμούν ν' ελλη
νογραφηθούν με την «Καμία Τη»,
στη Θεσσαλονίκη. Ο Ήωάν
νης Δρόσος, θέλει ν' αλληνο
γραφηθεί και με την «Οδός Α
λφειά» στην ΕΣ Αθήναι.

Οὐ κατὰ σφηνίτες ἀν ἐπὶ
 ἰσὺν ἀλληλογραφία με ἑλλαν-
 τες· ἱωάννης Κουλουρίης,
 Γεώργιος Αποστολόπουλος, Χρή-
 στῆς Μελίκης, Ἀθανάσιος Ψαρ-
 ρής, Ἀχιλλεύς Ἀναστασίου, καὶ
 Ἀλέξανδρος Μπουδούρης, 110
 Π.Μ., 309 Δ.Α.Β., Α.Β.Π., Β.Σ.
 Α. 334. Ὑποσημειηθεὶς Μάρκος Ἀ-
 πλείου, Σμεῖον Παπαδόπου-
 λος, Τέλης Ραχτιάτης, Φίλιππος
 Λαζάρης, Ἀλέξανδρος Νικολάου,
 Ἀβασπίος Γερσατίου, 28ον Α.Τ.
 Α.Μ., Μ. «Σ», Β.Σ.Τ. 904, Γεώργι-
 ος Στεφανιάκης, Α.Α.Κ.Β., Β.Σ.,
 914.

Ο ἀνθ(γ)ὸς Παναγιώτης
Τικητάκης, 515 Τ.Π., Α.Β.Ο.,
Ε.Τ.Γ. 914Β, Grèce, ζητεί άλλη
ομογραφία με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον

... ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

Μεταχειρίζεσθε μόνο
CRÈME **Θ**ΥΛΛΙΣ
Μελετημένη στο Έλληνικό κλίμα
ε' προσαρμοσμένη στον Έλληνικό ήλιο

γρήγορα

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ
★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΓΡΟΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ο Κλήδωνας

—'Εγώ θ' ἀργήσω, γι' αὐτό κράτα μέσ' τὸ κουμάρι τοῦ κλειδῶνα τὰ σημάδια πού θά βάλουνε ἡ καρσινὴ μου μὲ τὴν κόρη τση, κι' ὅταν θάρω καὶ σοὺ γνέψω νὰ τὰ βγάλω, μὲ τρόπο, εἶπε ἡ Ἐφταλία ἐμπιστευτικά σ' ἕνα πρωτόπαϊδο, πού μάζεψε τὰ «ριζικά» γιὰ τὸν κλειδῶνα.

Ἐπειτα πήρε τὴν κληράντα τῆς πρωτομαγίας πούχε κρεμασμένη στὸν πόρτα τῆς κι' ἤβαλε προσάνμα στὸ φανὸ π' ἀναψε, πήδηξε γιὰ τὸ καλὸ, καὶ μὲ μιά συνάνα πῆρε λίγη χόβολη μέσα στὸ σπῆτι τῆς γιὰ νὰ φύγουν οἱ ψυλῶι.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ τρεῖς παρθένες φέρανε μέσα σ' ἕνα χωματένιο κουμάρι τ' ἀμίλητο νερό ἀπὸ τρία πηγιάδια· ρίξανε μέσα τὰ πρῶμματα, κουμπιὰ, φιοῦμπες, ταμπάκες, βραχιόλια, φλουριά, χαλκάδες, χάντρες. Τὰ σκεπάσανε μ' ἕνα μπουκέτο ἀλυγαριές καὶ μιά κόκκινη σκέπη, τὸ βάλανε στὸ δῶμα, γιὰ νὰ τὸ δῇ τὸ πρῶτο ἄστρο καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀποῦντο μεσημέρι, μαζεῦτηκαν στὸ ντουρσέκι μὲ γέλια καὶ ξεφωνητά.

—Τὸ πρῶτο τραγοῦδι, πρέπει νὰ τὸ πῇ μιά μονοστέφανη γενιήτρα!... φώναξε μιά κακαδρακάτη.

Ἀμέσως πῶσανε οἱ ὀμιλίες κι' ὅλα τὰ μάτια μὲ μιά ἀνήσυχη ἀπαντοχὴ καρφώθηκαν στὸ κουμάρι.

Στὸ μεταξύ μερικὲς κουντουρντισμένες, τὴν ἴδια στιγμῇ, πῆγανε ὅπως ἦταν τ' ἀντέτι στὸν ἥλιο νὰ δύνει ἀν' ὁ ἴσκιος τους εἶχε κεφάλι. Ἀλλες πάλι νὰ λυώσουν μολύβι κι' ἄλλες βάλανε στὸ στόμα τους ἀπ' τ' ἀμίλητο νερό καὶ σταθήκανε στ' αὐλόπορτες τους ν' ἀκούσουν ἕνα ὄνομα. Ἐκείνον πού θά πάρουν. Καὶ τότε ἡ Ἐφταλία πούζερε πῶς εἶναι μπουκωμένες νερό γιὰ νὰ κἀν σείρι, φώναξε:

—Μεμέτης!... Μποχώρης!...
—Ὦστε, μ' αὐλό τση τ' ἄχτι, ἤτρεξε ντογοῦ στὸν κλειδῶνα νὰ χύσῃ κι' ἐκεῖ τὸ φαρμάκι τση. Κι' ἡ καρσινὴ ὅτι τὴν καρσινάντισε ἀνοῖξε τὸ παράθυρό τῆς καὶ φώναξε:

«Ἀγγέλοι κλείστε τὴν Ἐδέμ, διαβόλοι (φύλαχθετε, ἡ Ἐφταλία ἔρχεται κουδάρι θά γενιήτῃ!»

Αὐτὸ ἦταν ἡ πρώτη ἀψιμαχία. Μὰ ἡ πανούργα ἤκανε πῶς δὲν τὸ κατάλαβε καὶ πλησίασε τὸν κλειδῶνα. Τὸ παιδάκι μόλις τὴν εἶδε ἐτοιμάστηκε νὰ βγάλῃ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ ριζικά πούχε βάλει στὴν μπάντα, κι' ἡ Ἐφταλία μὲ μιά σκληρὴ ἐκφρασι κακίας εἶπε:

«Ἡ μάνα σου ἦταν ἀγγουριά κι' ὁ κύρης (σου ἀγγούρα καὶ σμίεαν καὶ κάνανε ἐσένα τὴν καμπούρα!»

Εὐθὺς ὁ μικρὸς ἤδγαλε τὴν φιοῦμπα τῆς καρσινῆς.

—Ντροπὴ σου!... ξεφώνισε ἐκείνη.

Μὰ ἡ Ἐφταλία τὸ βιολί τση:

«Σὰν μάθ' ὁ σκύλος γράμματα κι' ἡ γάτα νὰ διαβάσῃ

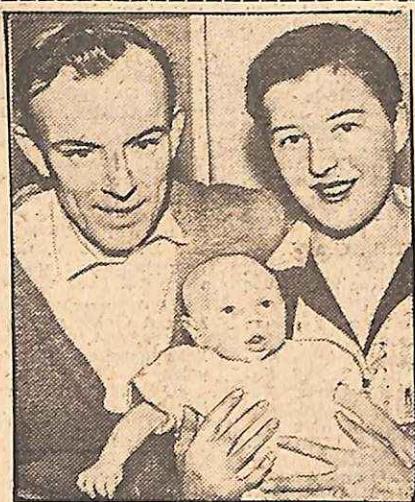
τότε, θά παντρευτῇ καὶ σὺ, νὰ κἀν' ὁ κόσμος χάσι!...»

Τὸ παιδάκι ἀμέσως ἤγαλε τὸ σκουλαρίκι τῆς γεροντοκόρης. Καὶ τότε τὸ σύμπαν εἰσέστηκε. Μάνα καὶ κόρη γιουρντάρανε τὴν Ἐφταλία, καὶ τότε κουμάρι, ἀλυγαριές, ριζικά, χοροπηδούσανε, σωστὸ ρεμπελιό!

Σὲ λίγο, ἐν κοντολογία, ἡ Ἐφταλία ἤλεγε στὸ μαχαλά:

—Μάνα καὶ κόρη λυσάσανε. Ἀλλὰ ἐγὼ ἡ καυμένη τί φταῖω!... Ὁ κλειδῶνας ψέμματα δὲν λείει!...

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

Θλιβερό, θά μπορούσε νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ χαμόγελο πού διαγράφεται στὰ χεῖλη τοῦ ζεύγους Γουάρθινγκτον. Ἐγκατεστημένοι στὴ Νέα Ζηλανδία, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀπέκτησαν πρὸ μηνῶν ἕνα παιδί πού τὸ λάτρευαν. Τὸ νεογέννητο ὅμως προσεγγίσθη ἀπὸ μιά φοβερὴ ἀρρώστια καὶ οἱ γονεῖς τοῦ πῶς ἀδυνατούσαν νὰ τὸ θεραπεύσουν καὶ πῶς δὲν τὸ ἔμενε παρὰ ἐξῆ μηνῶν ζωῇ. Οἱ γονεῖς ἔφυγαν ἀμέσως μὲ τὸ παιδάκι τους γιὰ τὸν Καναδὰ ὅπου, ὅπως ἔμαθαν, κάποιος γιατρός προσπαθοῦσε νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀρρώστια τοῦ παιδιοῦ τους. Οἱ ἐλπίδες γιὰ τὸν διαφυεσθῆκαν καὶ ξαναγυρίζοντας στὸν τόπο τους πέρασαν πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ὅπου καὶ φωτογραφήθηκαν μὲ τὸ κατεδικασμένο παιδάκι τους στὸ ὁποῖο δὲν ἀπομένει πιά παρὰ ζωὴ λίγων ἐβδομάδων.

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΑΛΟΝΗ

Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι ἕνας ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος καλλονῆς τῆς φυλῆς Μασαί τῆς Ταγκανίκας. Οἱ Μασαί εἶναι ἕνας πολεμικὸς λαὸς πού ζοῦσε τελείως ἀπομονωμένος ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, γιατί ἡ περιοχὴ πού κατοικοῦσε περιβάλλεται ἀπὸ ἀπέραντες ἔρημες ἐκτάσεις. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἀφώπλισαν τοὺς Μασαί καὶ τοὺς περιώρισαν σὲ μιά μικρὴ ἐκτασί γῆς γιὰ νὰ μπορέσουν στὴν ὑπόλοιπη περιοχὴ νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ πολλαπλασιαστοῦν ἀνενόητα τὰ ἀγρία θηρία πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ εξαφανίζονται.

Τὰ ραδιοϊσότοπα ΕΞΕΡΕΥΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Κατατοπίζουν τοὺς γιατροὺς στὶς διαγνώσεις καὶ τὶς θεραπείες

Ἐνῶ πρὸ μῆος γενεᾶς οἱ γιατροὶ πίστευαν ὅτι ἡ φύσις κάνει πολὺ λίγες ἐπισκευές καὶ ἀναπληρώσεις στὸν ὁργανισμό μας στὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας, σήμερὰ ἔχουν πεισθῇ γιὰ τὸ ἀντίθετο. Πράγματι, ξέρουν τώρα ὅτι, κάθε μέρα, ἀπομακρύνονται ἀπ' τὸ σῶμα μας τὰ 10% τῶν ἀτόμων πού ἀπαρτίζουν τοὺς διαφόρους ἰστούς του, γιὰ νὰ πάρουν τὴ θέσι τους ἄλλα τόσα, καινούργια. Μ' ἄλλα λόγια, ὁ ὁργανισμός μας ἀνανεώνεται συνεχῶς καὶ μὲ ταχύτητα ρυθμό.

Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ, τόσο σπουδαία γιὰ τὴ βιολογία, ὀφείλεται στὰ πειράματα πού γίνονται μὲ τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα. Εἰσάγονται δηλαδὴ στὸν ὁργανισμό ἄτομα χημικῶν οὐσιῶν, ἀπ' αὐτὰ πού χρειάζεται συνήθως γιὰ τὴ λειτουργία του, ἀλλὰ προικισμένα μὲ ραδιενέργεια. Ἐτοί, χρησιμοποιώντας ἕνα φωρατὴ ραδιενέργειας, οἱ βιολόγοι μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν ὅλη τὴ διαδρομὴ αὐτῶν τῶν «σημαδεμένων» ἀτόμων μέσα στὸν ὁργανισμό μας. Μετροῦν τὴν ταχύτητα τῆς ἀπορροφῆσεως καὶ τῆς ἀποβολῆς τους ἀπ' τὸ σῶμα. Καὶ γενικά, συγκεντρώνουν ἐπὶ πληροφωρίες πού θά ἴταν ἀδύνατον νὰ τίς ἐπιτύχουν μὲ ἄλλο τρόπο.

Τὰ ραδιοϊσότοπα παίζουν τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ρόλο, χωρὶς νὰ παρεμποδίζουν ἢ νὰ ἀλλοιώνουν καθόλου τὶς λειτουργίες τοῦ ὁργανισμοῦ. Γι' αὐτὸ βρίσκουν ὁλοένα περισσότερες ἐφαρμογές, γιὰ διαγνωστικούς ἢ γιὰ θεραπευτικούς σκοποὺς.

Σὲ περιπτώσεις ἐγκαυμάτων ἢ ἄλλων σοβαρῶν ἀτυχημάτων, ἐπὶ παραδείγματι, μιά ἐνεργεια ραδιοϊσότοπου κατατοπίζει ἀμέσως τὸν γιατρό γιὰ τὴν ποσότητα τοῦ αἵματος πού πρέπει νὰ μεταγγισθῇ στὸ θῆμα, καθὼς ἐπίσης ἀν χρειάζεται μόνον ὀρρὸς αἵματος ἢ καὶ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια.

Ὅταν πρόκειται νὰ κόψῃ ὁ χειρουργὸς ἕνα χερί ἢ ἕνα πόδι, τὰ ραδιοϊσότοπα τὸν πληροφοροῦν πού σταματᾷ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, κι' ἐπομένως ὅ πού σημείωει πρέπει νὰ γίνῃ ὁ ἀκρωτηριασμός.

Στὸ Σικάγο ὑπάρχει ἐξ ἄλλου ἕνα «ἀτομικὸ θερμκήριο», ὅπου καλλιεργούνται κοινὰ φυτὰ, ἀλλὰ μέσα σὲ εἰδικὴ ἀτμόσφαιρα. Τὸ διοξείδιο τοῦ ἀνθρακικοῦ τῆς ἀτμόσφαιρας αὐτῆς περιέχει ραδιενεργὸ ἀνθράκα. Τὰ φυτὰ τὸν ἀπορροφῶν στὶς ἱνες τους καὶ γίνονται ἐπίσης ραδιενεργὰ. Ἐπειτα διατρέφονται σαλιγκάρια μὲ τὰ φύλλα αὐτῶν τῶν φυτῶν καὶ ἀποκτοῦν ραδιενέργεια. Τέλος, ἕνας βάρραχος τρώει αὐτὰ τὰ σαλιγκάρια καὶ γίνονται μὲ τὴ σειρά τοῦ ραδιενεργός.

Στὸ πῶς μέρος τοῦ κεφαλοῦ του, ὁ βάρραχος ἔχει ἕνα ἀδέναν τοῦ δερματος, πού ἐκκρίνει μιά οὐσία ἀποτελεσματικὴ κατὰ τὴν καρδιακὴν παθῆσιν. Ὅταν ὁ βάρραχος εἶναι ραδιενεργός, ἔχει ραδιενέργεια καὶ ἡ ἐκκρίσις του αὐτὴ. Ἐτοί, μποροῦν οἱ γιατροὶ νὰ παρακολουθήσουν πῶς ἀκριδῶς ἐνεργεῖ μὲσα στὸν ἀνθρώπινο ὁργανισμό καὶ νὰ βγάλουν πολὺτιμα συμπεράσματα γιὰ τὴν πραγματικὴ φύσι τῶν καρδιακῶν παθῶσεων καὶ γιὰ τὸν τρόπο πού προλαμβάνονται καὶ θεραπεύονται.

Στὸ ἴδιο «ἀτομικὸ θερμκήριο» καλλιεργούνται παπαροῦνες, ἀπ' τίς ὁποῖες βγαίνει ὀπιον, κι' ἀπ' αὐτὸ ἐξάγεται κατόπιν μορφίνη. Ἡ μορφίνη αὐτὴ εἶναι ραδιενεργός, ἀπ' τὸν ἀνθράκα πού εἶχαν ἀπορροφῶσι οἱ παπαροῦνες. Καὶ οἱ γιατροὶ τὴ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ μελετήσουν πῶς γίνονται ὠρσιμένοι ἀνθρώποι τοξικομανεῖς.

Ἦδη ἔχουν ἀνακαλύψῃ ὅτι ὑπάρχει κάποια σχέση τῆς τοξικομανίας μὲ τὸ μεταβολισμό τῶν υδατανθράκων. Ἐλπίζουν δὲ νὰ βροῦνε τὸν τρόπο νὰ ἐξαλείψουν ριζικὰ τὴν πληγὴ αὐτὴ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλοῦ πάλι παράγονται ἀέρια μὲ ραδιοϊσότοπα, γιὰ νὰ ἐξερευνηθῇ μ' αὐτὰ ὁ μυστηριώδης μηχανισμός τῆς ἐπιληψίας, τοῦ κύματος, τῶν γεροντικῶν ψυχώσεων καὶ τοῦ κοινοῦ ὕπνου.

Μὲ τὰ ραδιοϊσότοπα τοῦ καλίου ἐρευνᾶται τώρα ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας τῶν νεύρων μας. Τὸ ραδιενεργὸν ὀρθοένιο καὶ μαγνήσιον ἀποκαλύπτουν στοὺς βιολόγους τὸ πῶς οἱ μῦς ἀποκτοῦν τους. Καταλαβαίνει δὲ καθεὸς τὴ δύναμὶ τους. Αὐτῶν τῶν ἐρευνῶν. Ἐρῶσον ὁ ἀνθρώπος ἀποτελεῖται ἀπὸ νεῦρα καὶ μῦς.

Χάρης στὰ ραδιοϊσότοπα ἐπίσης, βρέθηκε ἕνα φάρμακο πού ἀντιδρᾷ στοὺς νυγίτες ὁργανισμούς διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι ὁ ἐκείνους πού ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ καρκίνον. Ἰσως λοιπὸν νὰ βασισθῇ σ' αὐτὸ μιά νέα, ἀπλὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδος διαγνώσεως τοῦ καρκίνου ἐπὶν ἀρχὴ τοῦ ἀκόλου.

Ἡ νύφη τοῦ ἡφαιστείου

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Μπάτζιλ Χίστερν φώναξε τὸ Νατίρ, μὰ αὐτὸς δὲν τὸν ἀκούσε. Ἡ ζέστη ἦταν φοβερὴ κι' ἀπ' τὸ δάσος ἀκούγονταν τὰ οὐρλιάσματα τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας. Βορβοροῦσαν, τὸ «Καλάχουα», τὸ ἡφαίστειο ὕψωνόταν σὰν νὰ προστάτενε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Πάντα ἔτοιμο, ὥστόσο, νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ ἀπὸ τὸ θυμὸ του, τὰ πάντα...

—Νατίρ, ξαναφώναξε ὁ Μπάτζιλ.
Ὁ Νατίρ καθόταν μόνος στὴν ἄδεια σκηνὴ τοῦ κι' ἔκλαιγε γιὰ τὴ Μάχα, ἡ γυναίκα του, εἶχε φύγει καὶ τὸν εἶχε ἀφήσει μόνον. Ὅταν ὁ Μπάτζιλ πῆγε καὶ τὸν βρῆκε, ὁ Νατίρ τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ πάη νὰ βρῇ τὴν ἀπιστὴ Μάχα.

—Σὰς ἔφερα, ἀφεντικό, εἶπε ὁ Νατίρ, τὸν ἀντικαταστάτη μου. Δυὸ βήματα πρὸ πέρα καθόταν σὲ μιά πέτρα μιά κοπέλλα.

—Εἶναι κι' αὐτὴ ἀπὸ δῶ, ἀπ' τὴ Μαλαισία καὶ τὴ λένε Μασούρα, εἶπε ὁ Νατίρ. Τῆς ἐξήγησα τίς δουλειές πού πρέπει νὰ κἀν...

Ἡ κοπέλλα φορούσε κάτι σὰν πολὺχρωμο χιτῶνα γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς, πού ἀφῆνε γυμνὰ τὰ μπάρασσα, ἕνα μέρος τοῦ στήθους καὶ τὰ πόδια. Ἦταν πάρα πολὺ νέα, δεκαπέντε χρόνων, δυνατὴ καὶ γεροδεμένη καὶ πάρα πολὺ ὁμορφ.

Σὲ μιά ὥρα, ὁ Νατίρ εἶχε φύγει καὶ ἡ Μασούρα τὸν εἶχε ἀντικαταστήσει.

Ὁ Μπάτζιλ δούλεψε ὥς τὸ μεσημέρι κι' ἔπειτα πῆγε στὴν καλύβα τῆς Μάχα, ὅπου τώρα ἔμενε ἡ Μασούρα. Ὅταν ἡ κοπέλλα τὸν σεβρίσει κι' ἔφαγε, τῆς εἶπε:

—Σήμερα θά πάω ἐκεῖ κάτω. Ἄν δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ δὲν ἔχω γυρίσει ἀκόμα, νὰ φᾶς μόνη σου.

—Μὴν πάτε σήμερα ἐκεῖ κάτω! φώναξε ἡ Μασούρα, τρομαγμένη. Μὴν πάτε ἐκεῖ στὸ ἡφαίστειο! Εἶναι γεμάτο κακὰ!...

Ὁ Μπάτζιλ ἤξερε τίς προλήψεις τῶν Ἰθαγενῶν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔδινε σημασία.

—Ἀκούσε Μασούρα, ἐγὼ βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ γεωλογικὲς σπουδές τῆς εἶπε. Ἰσως νὰ μὴν καταλαβαίνῃς τί θά πῇ αὐτὸ, πάντως βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ δουλειά. Θέλεις νὰ μοῦ πῇς γιὰτὶ δέχτηκες ν' ἀντικαταστήσῃς τὸ Νατίρ καὶ γιὰ ποῖο λόγο δὲν κάνεις νὰ πάω, ἐκεῖ, στὸ ἡφαίστειο;

—Τόσκασα ἀπ' τὸ χωριό μου, πού εἶναι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τῆς θάλασσας, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶμαι ἡ νύφη τοῦ Ἀκρεουν.

—Τοῦ Ἀκρεουν; ἀπόρησε ὁ Μπάτζιλ. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἡφαίστειο...

—Ναί, μὲ πάντρεψαν μαζὶ του, ὅταν ἦμουν δέκα τριῶν χρόνων.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ φεγγάρια ἔπρεπε νὰ πάω νὰ τὸ βρῶ.

—Νὰ βρῇς ποῖ;

—Τὸ Ἀκρεουν! Ἐτοί τόσκασα ἀπὸ τὸ χωριό μου...

Ὁ Μπάτζιλ τώρα μπῆκε στὸ νόημα. Σὲ πολλὰ νησιά τῆς Μαλαισίας καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὸ ἡφαίστειο εἶναι ὁ παντοδύναμος θεός, ἕνα εἶδος Μολάχ, πού ἡσυχάζει ὅταν δέχεται νεαρὰς συζύγους. Οἱ μάγοι τοῦ ὑπόσχεσαν μιά νύφη, μὲ σκοπὸ νὰ τὸ ἐξιλεώσουν κι' ὅλοι οἱ Ἰθαγενεῖς μὲ τραγοῦδια καὶ χοροὺς συνοδεύουν τὴν πρὸ ὁμορφὴ κοπέλλα ὥς τὸν κρατῆρα τοῦ ἡφαιστείου καὶ τὴν ἀναγκάζουν νὰ πᾶει μέσα γυμνὴ. Εἶναι μιά βάρβαρη συνήθεια κι' ὁ Μπάτζιλ ἀναρωτιόταν πῶς ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη...

—Ἐτοί λοιπόν, εἶπε ὁ Μπάτζιλ, ἐσύ εἶσαι ἡ νύφη τοῦ Ἀκρεουν! Εὐτυχῶς πού τὸ Καλάχουα δὲν χρειάζεται κοπέλλες γιὰ νὰ μὲν ἦσυχον. Λοιπόν, ἐγὼ πηγαίνα...

—Μὴν πάτε, φώναξε ἡ Μασούρα. Νὰ μέινετε ἐδῶ μαζὶ μου!

—Εἰ! Τί ἱστορίες κι' αὐτές; φώναξε ὁ Μπάτζιλ παραξενεμένος.

Ἡ Μασούρα ξαφνικὰ ἔδγαλε τὸ χιτῶνα τῆς.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; ἀπόρησε ὁ Μπάτζιλ.

Μὰ δὲν κατάφερε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ὁ Μπάτζιλ, πού ἦταν κι' αὐτὸς νέος, κύτταξε τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα, πού τὸν εἶχε τώρα ἀγκαλιάσει καὶ εἶχε σφιχτὴ πλάτη καὶ τὸν φιλοῦσε.

Εἶχε ἀπλωθῇ ἡ βαθεῖα νύχτα τοῦ δάσους κι' ὁ Μπάτζιλ, ἀγρυπνῶν, ἔδλεπε τὴν ὁμορφὴ Μασούρα νὰ κοιμάται πλάι του. Βγήκε σὲ λίγο ἀπ' τὴν καλύβα κι' ἔκανε μερικὰ βήματα. Μὰ ἦταν τόσο κουρασμένος, πού ξαναμπῆκε μέσα καὶ πλάγιασε.

Ξύπνησε ὅμως ἀπὸν ὑπόκωφο θόρυβο, ἀπὸνα βουϊτὸ πού ὅλο μεγάλωνε. Ἡ Μασούρα εἶχε ξυπνήσει κι' αὐτὴ καὶ κύτταξε ἐξῶ ἀπ' τὴν καλύβα, ἀκίνητη. Σὲ λίγο μιά βροχὴ ἀπὸ κόκκινη ἀμμο ἔρχισε νὰ πέσῃ.

—Τὸ ἡφαίστειο! φώναξε ὁ Μπάτζιλ. Ξύπνησε τὸ Καλάχουα!

Φύγε Μασούρα! Μὴ μένης ἐδῶ! Ἡ λάβα ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ.

Οἱ φοβεροὶ κρότοι ἀκούγονταν τώρα πρὸς τὰ ἐδῶ.

—Πάμε νὰ φύγουμε! ξαναφώναξε ὁ Μπάτζιλ.

Μὰ ξαφνικὰ ἐνοίωσε πῶς κάτι τὸν εἶχε τσιμπήσει.

Ἦταν μιά μέλισσα πού οἱ Ἰθαγενεῖς τὴ λένε «μπέτους» καὶ πού τὸ δηλητήριό τῆς εἶναι θανατηφόρο.

—Μασούρα! φώναξε ὁ Μπάτζιλ τρομοκρατημένος.

Πιπίλισε γρήγορα τὴν πληγὴ! Ἐνα «μπέτους»!

Ἡ Μασούρα ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του καὶ μ' ἕνα μαχαίρι ἀνοῖξε πρὸς πολὺ τὴ πληγὴ καὶ τὴν πιπίλισε.

Ἡ Μασούρα ἄρχισε νὰ πιπίλῃ τὴν πληγὴ τοῦ ποδιοῦ του...

—Σώθηκες τώρα! τοῦ εἶπε σὲ λίγο. Ὁ κίνδυνος πέρασε. Στὸ μεταξύ ἡ λάβα ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀκάθεκτη. Ὁ Μπάτζιλ ἔκανε νὰ σηκωθῇ, νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τὴν κοπέλλα, μὰ εἶχε ὅλος μουδιάσει καὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κινηθῇ.

Οἱ ὑπόκωφοι κρότοι τοῦ ἡφαιστείου γινόνταν πρὸς ἀπειλητικοί.

—Φύγε! Φύγε νὰ σωθῇς, Μασούρα! φώναξε στὴν κοπέλλα.

—Ἐμένα γυρεύει τὸ ἡφαίστειο, τοῦ ἐξήγησε. Ἐγὼ θά σὲ σώσω. Θὰ τὸ ἡσυχάσω, θά σβύσω τὴ φωτιά του. Ἐμένα γυρεύει!...

—Μασούρα! εἰσαι τρελλή! στέναξε ὁ Μπάτζιλ.

Μὰ ἡ Μασούρα εἶχε κιόλας ἐξαφανισθῇ. Ὁ Μπάτζιλ ἐνοίωσε μιά ξαφνικὴ ἀδυναμία καὶ λιπεθύμησε.

Ὅταν ξύπνησε, βασίλευε παντοῦ ἡ γαλήνη. Πάνω του ἔσκυβε γελαστός ὁ Νατίρ.

—Σωθήκατε, τοῦ εἶπε. Εὐτυχῶς ἡ ἐκρηξὴ τοῦ ἡφαιστείου βάσταξε λίγα λεπτά μονάχα. Ἡ λάβα σταμάτησε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου.

—Μὰ δὲν ἦταν λοιπὸν ὄνειρο; ψιθύρισε ὁ Μπάτζιλ.

—Ὀχι, τοῦ εἶπε ὁ Νατίρ. Ἐχετε λίγο πυρετὸ, μὰ θά περάσῃ γρήγορα. Μὰ αὐτὴ ἡ κοπέλλα πού σὰς ἔφερα, ἡ Μασούρα, πού εἶναι; Τόσκασε; Θὰ φοβόταν σίγουρα τὸ ἡφαίστειο...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Μπάτζιλ, στηριγμένος σ' ἕνα μπαστοῦνι, σηκώθηκε καὶ μαζὶ μὲ τὸ Νατίρ τραβήξε ὥς τοὺς πρόποδες τοῦ ἡφαιστείου. Ἐκεῖ πού εἶχε σταματήσει ἡ λάβα, βρῆκε τὸ χιτῶνα τῆς Μασούρα.

—Εἶναι ὁ χιτῶνας τῆς! ψιθύρισε ὁ Μπάτζιλ. Ὅχι... ὄχι... δὲν εἶναι δυνατόν. Μὰ ἦταν λοιπὸν τρελλή; Πίστευε στ' ἀλήθεια πῶς ἡ θυσία τῆς;... Μασούρα, ἀγαπημένη μικρούλα...

Ἐνοίωσε κάτι τὸ παράξενο μέσα του.

Οἱ προλήψεις, οἱ δυσδιαιμονίες, σκέφτηκε, δὲν θά πεθάνουν λοιπόν ποτέ;

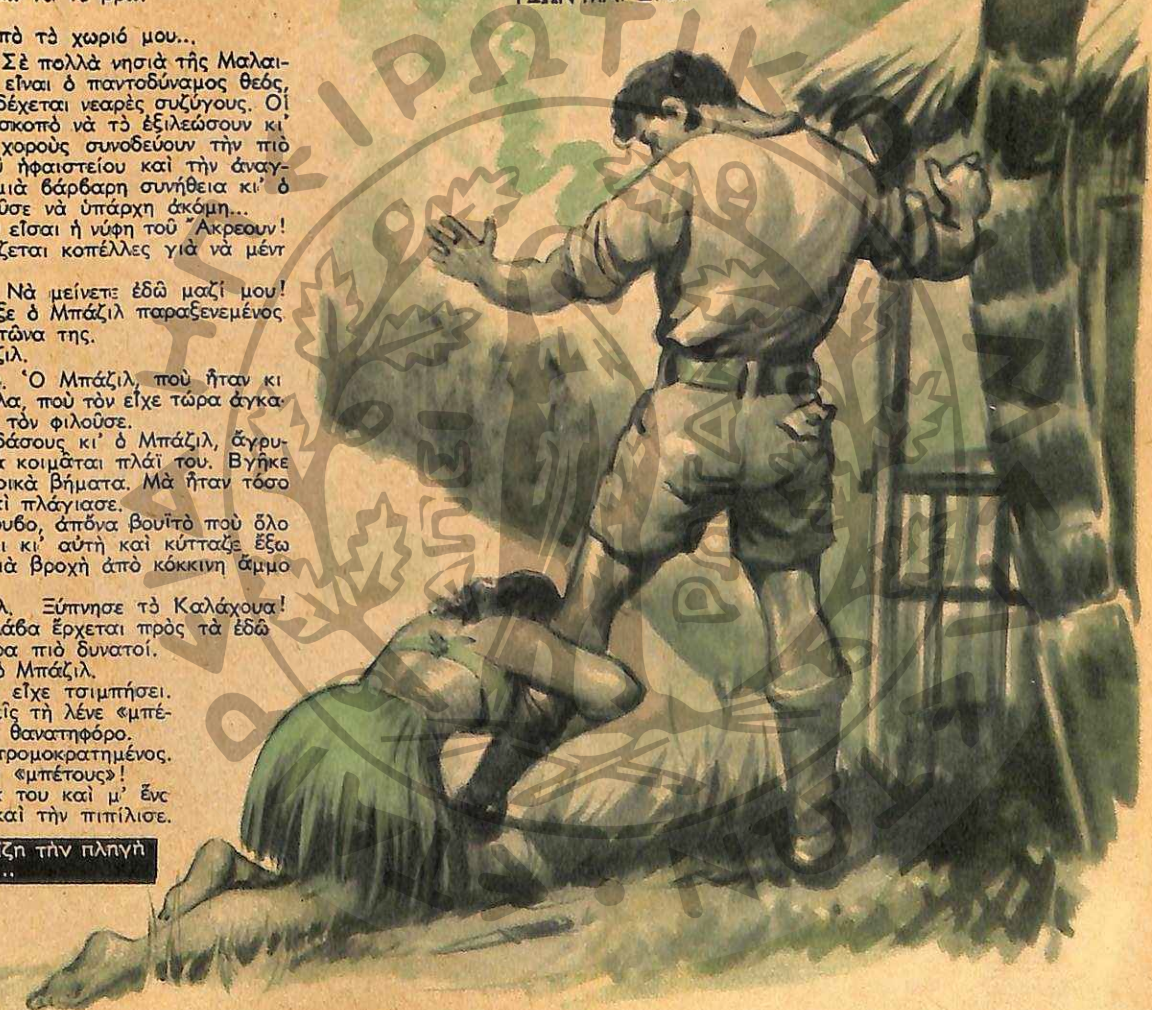
Γύρισε στὴν καλύβα του μὲ βήματα ἀργά.

Κάθισε, ἔξω, σὲ μιά πόρτα, κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα.

Σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του θὰ τὴ θυμόταν!

Θὰ θυμόταν τὸν ἑρωτὰ τῆς καὶ τὴ θυσία τῆς!

ΤΖΩΝ ΜΑΡΣΑΛ

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Το τραπέζι του Χότζα

Κάποτε ο Ναστραβίν βρέθηκε με πολύ παρά στις σεντούκι του και σκεφτόταν νύχτα μέρα να βρή τρόπο για να σκαρώσει γλέντια και ζουρλάδες.

—Δεν αντέχω άλλο, γυναίκα, έλεγε στη Φατίμ. Θέλω κι' εγώ να ζήσω σαν μπέης για λίγο. Κι' ύστερα, φτου κι' απ' την αρχή!

—Μά, μπρέ άντρα, δεν έδωδες μυαλό τόσα χρόνια; του απαντούσε η Φατίμ, προσπαθώντας να τον εμπόδιση. Τόσες φορές φτώχειες και μίζεριες είδαν τα μάτια μας. Άσε ησυχά λοιπόν τα φλουριά που μαζέψαμε, γι' αποκοιμητι στα γεράματα μας...

Μά ο Χότζας, ξεροκέφαλος, δεν άλλαζε την απόφασή του.

—Πάει, τείλειωσε, γυναίκα, ό,τι λέω δεν ξελέω! Αδριο-μεθαύριο θα ξεκοκαλίσουμε και τον τελευταίο μας παρά κι' ως το 'κόνιο θα μάθουν πως ο Ναστραβίν όπως έβρει να πιει, έτσι έβρει και να γλεντοκοπά!

Και πραγματικά την άλλη μέρα ο Χότζας κάλεσε τον ταβερνιάρη του χωριού και τούδωσε παραγγελία να ετοιμάσει ένα τραπέζι για τους μισούς συχαριούς του.

—Θέλω να φάνε, τζάνουμ, τόσο που να σκάσουν! του έξηγσε ο Χότζας, χαλαρογελώντας. Νάαι όλα μπλόκια κι' έκλεκτα, που να δοξάζουν όλοι τον 'Αλλάχ και την αρετή μου!

—Ναί, Ναστραβίν εφέντημ', ένοιωσες που και όλοι δάχνουν να το λένε για την άρχοντιά σου, του αποκρίθηκε ο ταβερνιάρης τρίβοντας τα χέρια του απ' τη χαρά.

Μά σε λίγο γύρισε και ρώτησε το Χότζα: —Γιατί όμως είπες, εφέντημ Ναστραβίν, ότι θα τραπέζωσες τους μισούς συχαριούς; Οί άλλοι μισοί, και με το δικό τους, θα σε κάνουν εχθρό τους.

—Έτσι μ' άρεσε! φώναξε ο Ναστραβίν.

Κι' από μέσα του σκυλόβρισε τον ταβερνιάρη για την πλεονεξία του.

Μά δεν σταμάτησαν όμως εδώ οι ζουρλάδες του Χότζα. Σηκώθηκε κατόπιν και πήγε στους ζουρνατζήδες και στους μπαγλαματζήδες:

—Αίντε, παιδιά, και στο τραπέζι που δίω, θα οικονομήσετε παρά με αύρα... Μονάχα θέλω να παίξετε τους πιο σερτίκιους άμαρτές! Ν' ανάψουν τα ντέρτια και να σιγοδράζουν οι καυμοί... στο τραπέζι!

—Ένοιωσες, Ναστραβίν εφέντημ', κι' όλα θα γίνουν όπως επιθυμείς, τον βεβαίωσε ο οργανιστής, χαρούμενο κι' αυτός.

Μά και πάλι ο Χότζας δεν έπαι να σταματήσει εδώ. Τράβηξε λοιπόν για τους άμαρτες, που ήταν συγκεντρωμένοι στην πλατεία.

—Όπως μάθατε, παλληκάρια μου, δίωω τραπέζι, που θα κάνει κρότο, τους είπε.

—Τ' ακούσαμε μετά χαράς, Ναστραβίν εφέντημ', αποκρίθηκαν εκείνοι. Μά τί θέλεις από μας;

—Θέλω να πάρετε τους προσκολεσιμένους μου με τα όργανα μαζί και να τους κάνετε τα μεσάνυχτα, μετά το φαγοπότι, δυο-τρεις βόλτες γύρω στο χωριό! έξηγσε ο Χότζας ενθουσιασμένος από την ιδέα του. Έτσι, όσοι δεν κάλεσα, όχι μόνο θα λυσάδουν απ' τη ζήλεια τζου, αλλά και δεν θα μπορούν να κλείσουν μάτι όλη τη νύχτα!

—Έτσι, αφού ταίριαξε κι' αυτή τη συμφωνία και έδωσε και το τελευταίο του φλουρί, ο Χότζας γύρισε στο κοινό και βρήκε τη Φατίμ που έκλαιγε για τη συμφωνία της...

—Αίντε, γυναίκα, ησυχάσε κι' εγώ το σκοπό μου... Όσα φλουριά έδωσαμε θα τα βγάλουμε και με το παραπάνω! Από αύριο όποτε να κλείσουμε τα μάτια μας, δεν πρόκειται να βάλεις τσουκάλι στη φωτιά. Όλο προσκαλεσμένοι θέμασε πότε στον ένα πότε στον άλλο.

—Δεν ξέρεις τί λές! τον δίκωψε άναγκασημένη η Φατίμ. Ύστερ' από το τραπέζι, κανείς δεν θα γυρίσει να σε κυττάει... Κι' εσύ αυτούς που δεν θα καλέσεις... Ούτε νερό δεν θα σου δώσουν να πιής!

—Πρώτα-πρώτα το τραπέζι, τα όργανα κι' οι άμαρτές μπορεί να πληρώθηκαν, μά κανείς δεν θα τα χορή, Γ'απ' από βρομάδα σε βρομάδα θα το αναβάλουμε κι' έτσι όλοι θα μάς καλούν μήπως και δεν τους καλέσαμε.

—Ναί, μά κάποτε θα μάς πάρουν χαμπάρι και θα πάνουν οι προσκλησείς, είπε η Φατίμ.

—Ε, τότε, γυναίκα, θα πάρουμε πίσω και μεις τα φλουριά μας απ' τον ταβερνιάρη, απ' τους ζουρνατζήδες κι' απ' τους άμαρτές, για και δεν τους χρειάστηκαμε... Κι' ούτε γάτος ούτε ζηνιά... φώναξε θριαμβευτικά ο Χότζας.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΑΧΕΡΩΝΑ

Κουζούμ, ίπποχτης στον δρόμο ίππερατούσα, άμμμα πολύ ζέστη έκανε. Τό λοιπόν, καθώς πολύ ζέστη έκανε και στον δρόμο έπληαινα, τί να ιδώ γιαδρόμω. Άμάν, άμάν! Μπυροστά μου ένα ύναίκα ίπερνούσε, βάι κιποόγλου κιποέκ. Μά τί ύναίκα ήταν αυτή κουζούμ! Έμένα με ήξερεις, άναγνώστη εφέντη. Άμα όμορφο και σιτιρουμπουλό ύναίκα ιδέλω, χίτς ντέν ήμπορώ να άντέξω, λυωμένος ένομαι, καρντιά μου πάτ κιούτ κάνει. Αυτό πολλές φορές έινε και τώρα άμάν, άμάν, ίψυχή μου, καρντιάμ άναποδούριμένως έινε, πάτ κιούτ έκανε πάλι. Γιατί ξέρεις τί ύναίκα ήταν, κουζούμ; Ύψηλή ήταν, πρσσωπάκι, στάρ, μάρ, φελιάν φιστίκ, Χολλυγούντι, κινιματογράφ, χίτς μπτάκα μπυροστά της ντέν έπιάνανε. Ντεκολντέντάκι πολύ είχε, όλο ίσθηος της άπ' έξω ήταν. Μπυροστά της, λαιμουδάκι της, χεράκια της, ποδαράκια της, όλα ύνα ήτανε. Καί καθώς στον δρόμο έπληαινε, πολύ κουνημένη έινόταν.

Τό λοιπόν, άμέσως χίτς κρατημένος ντέν ήμπορούσα να ίνω, και πιλησιασμένος ένομαι. —Κουζούμ, λέω, πολύ ζέστη έκανε. Έσύ, γιαδρόμω, ζεσταίνεσαι;

Άμα προτού τό ύναίκα όρίση και μιλημένο με έκάνη, από πιλάϊ ένας άλλος έρχεται—κιποόγλου κιποέκ—και αυτός πρσσωπάει με τό ύναίκα κουβέντα να έπιάνει.

—Δεσποίνις, τίς λείει, θέλεις να σάς κάνω συντροφιά;

Βαί ντινινί, ίμανί. Τί συντροφιά να τίς κάνη μπε;

Άφού έγώ μιλημένο τό ύναίκα έκανα.

—Αίντε κιτ! του λέω, άβανάκ έρίφ. Άσε τό ύναίκα ήσυχο.

Τό μπουνταλά, λοιπόν, όρίεις και με λείει:

—Τί άνακατεύεσαι έσύ, μωρέ;

—Πώς να μη άνακατεύωμαι, χαϊβάν έρίφ, λέω. Έγώ πιρώτος της έμίλησα.

Και όρίζω πάλι τό ύναίκα, τρέχω, λοιπόν, και προφταγμένο την έκάνω:

—Γιαδρόμω, λέω, έπειδή πολύ ζεσταμένη ένεσαι, θέλεις ένα παγωτό, κομμιά λεμοναδίτσα κερασμένο να σε κάνω;

Τό λοιπόν, τρέχει και τό άλλος, τό μπουνταλά έρίφ και λείει στο ύναίκα:

—Λοιπόν, δεσποίνις; Δεν θα μου κάνετε παρέα;

—Μπε τί παρέα να σε κάνη γιάχο! λέω έγώ και τό αίμα στο κιφάλι μου άνεβασμένο ένεσαι.

—Έσύ βρέ τρίχα, τί άνακατεύεσαι; τό μπουνταλά με λείει.

—Έγώ να μ' άνακατεύωμαι; του λέω. Άφού έγώ πιρώτος, τό κορίτσι μιλημένο έκανα. Τρίχας είσαι και φαίνεσαι, μπουνταλά έρίφ!

Τό λοιπόν, κιποόγλου κιποέκ, άμέσως θυμωμένο ένεσαι, χέρι του σηκώνει.

—Έμένα, μπε, χέρι σηκωμένο έκάνεις;

Άμέσως χέρι μου και έγώ σηκωμένο έκάνω, γοροβιά του δίωω και εκείνος γοροβιά με δίωει.

—Ντινινί ίμανινί!

—Στ' διάολο, βλάκα!

—Ούστ κιποόγλου κιποέκ!

Και πάλι στα χέρια πιασμένοι ένόμαστε, κάτω κυλιόμαστε, κόσμος μαζεμένος ένεσαι, άστυνομία ίτρέχει, τί είσαι, ρωτημένο έκάνει.

—Αυτός κυνηγούσε τό ύναίκα!

—Τίτος γυναίκα κυνηγούσα βρε; Δική σου ήταν ή γυναίκα;

—Δική μου ντέν ήταν, άμμμα έγώ πιρώτος μιλημένο της έκανα.

Όλο τό κόσμος λείει:

—Δηλαδή δυο γιάδωροι μάλλονανε σε ζένη άχερώνα.

Και πολλά έλια έκάνανε. Και αυτό ντέν ήταν τίποτα. Μαζί ίπιασμένους μάς έκαναν, στο ίστυνομία μάς ίπηαν. Και τό ύναίκα; Ούτε τό ξανσείδα γιαδρόμω. Βαί, βαί, βαί, τί έπαθα! Βαί, βαί, βαί τί έπασα μ' αυτό τό μπουνταλά έρίφ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ολο τό κόσμος λείει:

—Δηλαδή δυο γιάδωροι μάλλονανε σε ζένη άχερώνα.

Και πολλά έλια έκάνανε. Και αυτό ντέν ήταν τίποτα. Μαζί ίπιασμένους μάς έκαναν, στο ίστυνομία μάς ίπηαν. Και τό ύναίκα; Ούτε τό ξανσείδα γιαδρόμω. Βαί, βαί, βαί, τί έπαθα! Βαί, βαί, βαί τί έπασα μ' αυτό τό μπουνταλά έρίφ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ολο τό κόσμος λείει:

—Δηλαδή δυο γιάδωροι μάλλονανε σε ζένη άχερώνα.

Και πολλά έλια έκάνανε. Και αυτό ντέν ήταν τίποτα. Μαζί ίπιασμένους μάς έκαναν, στο ίστυνομία μάς ίπηαν. Και τό ύναίκα; Ούτε τό ξανσείδα γιαδρόμω. Βαί, βαί, βαί, τί έπαθα! Βαί, βαί, βαί τί έπασα μ' αυτό τό μπουνταλά έρίφ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ολο τό κόσμος λείει:

—Δηλαδή δυο γιάδωροι μάλλονανε σε ζένη άχερώνα.

Και πολλά έλια έκάνανε. Και αυτό ντέν ήταν τίποτα. Μαζί ίπιασμένους μάς έκαναν, στο ίστυνομία μάς ίπηαν. Και τό ύναίκα; Ούτε τό ξανσείδα γιαδρόμω. Βαί, βαί, βαί, τί έπαθα! Βαί, βαί, βαί τί έπασα μ' αυτό τό μπουνταλά έρίφ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ολο τό κόσμος λείει:

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ο Ξενύχτης

Μπράβο, μπράβο, κύριε Κωστάκη. Όστε πάλι τις τέσσερες έπληγες έχτες να κοιμηθής. Και προχτές ξημερώματα. Κι' άπόψε πάλι για ξενύχτι είμαστε. Και ποτέ δεν κοιμάσαι πρην από τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Είσαι ξενύχτης, τέλος πάντων. Και δεν είναι μόνο ότι ξενυχτάς. Άλλά έχεις και την ιδιοτροπία να πληροφορής και το κοινό, την επομένη: —Έχτες τό ξενύχτησα πάλι. Στις τέσσερες πήγα για ύπνο!

Και παίρνεις κι' ένα ύφος άνωτερότητος, σαν να διέπραξες κανένα ήρωικό κατορθώμα, άξιον εκτίμησως. Θαυμασμό και παρασημοφορίας. Ξάν να πήδσες, να ποίμε, όκτώμισιν μέτρα άμμα εις ύψος, ή κάτι παρόμοιο τέλος πάντων. Γιατί αυτό τό ύφος, παρακαλώ; Έπειδή έκλεψες τρεις ή τέσσερες ώρες ύπνο από τον έαυτό σου. Όρίστε κύριε. Θαυμάστε και χειροκροτήστε τον ήρωα. Και τί κανείς, μωρέ, που ξενυχτάς έσύ και ή άνταξία παρέα σου; Προσφέρεις καμιά υπηρεσία στην κοινωνία ή στον έαυτό σου; Για πές μου, γιατί είμαι περιεργός. Ά! Καθόσαστε σε πέντε καρέκλες και τ'άλε. Και τί λέτε, πανθώμα σας; Μιλάτε για τίποτα σοφά που δεν σπάνει άναβολή; Ή λέτε τίποτα που δεν μπορείτε να τό πητε στις λογικές ώρες τό είκοσιτεσσάρου; Νά σάς πω έδώ τί λέτε. Σαχλαμάρες και άπίδες. Καθόσαστε εκεί με μιά λεμονάδα και σαχλαμαρίζετε, επί βλάβη της ύγείας σας. Άπλάως και μόνο για να έχετε τον τίτλο του 'ξενύχτης' και να ύπερηφανεύεσθε ήλιθώς και να κομπορρημονήτε την έπομένη αυταρέσκως:

—Έχτες κοιμήθηκα στις τέσσερες! Και έξηγησης στις έφτάμιση, δύστυχε. Και σηκώθηκες μ' ένα κεφάλι τρακότες κάδες, να πές στη δουλειά σου, τοακισμένως από την έλλειψη ύπνου και την κουράσι, κοκορμούαλε. Γι' αυτό έχεις ζαρώσει, δύστυχε και δεν μπορείς να πάρης ένας δρομί κρέας. Γι' αυτό έχουμε μαρούς κύλους οι προδιστοιχείς όφθαλμοί σου κι' έχει ρυτίδιασε τό μούτρο σου πρην της ώρας του κι' έχεις ρέψει στα πόδια σου.

Και δεν άμφιβάλλω ότι έβας τους άλλους, που δεν άνηκουμε στην έκλεκτή και άξιολάτρευτη συνομοταξία των ξενυχτηδων, θα μάς κυττάς μ' ένα βλέμμα περιφρονησας, έσύ και οι συνάδελφοί σου και θα μάς θεωρήτε όλιγον τί κοροΐδα. Διότι δεν έχουμε εκτίμησει τό βαθύ νόημα του ξενυχτιού, τά καθόσαστε δηλαδή κάπου τις νύχτες και να λέμε σαχλαμάρες και να φύγουμε τις πρωινές ώρες με τό υπερήφανον συναίσθημα ότι 'ξενυχτήσαμε!'. Έτσι δεν είναι κύριε ξενύχτη; Έτσι είναι, βέβαια. Είμαστε κοροΐδα, έπειδή πάμε κανονικά στο σπιτάκι μας και απολαυδώνουμε τη μερίδα της άναπαύσεως που έχει όρίσει ή φύσις. Ένώ έσύ, κύριε ξενύχτη, πηγαίνεις ζαλισμένος στο γραφείο και κοιμάσαι όλόδρομος.

Άμ θα τό ιδώ τά χάλια σου, κουφιοκέφαλε. Αυτό τό άνόητο, κομικό, περιτό και σαχλό ξενύχτι, θα τό πληρώσης και πολύ γρήγορα. Και να μού τό θυμάσαι. Ό οργανισμός έκδικείται. Και τό καλό που σου θέλω, βάλε μιά ρέγουλα στη ζωούλα σου και τράβα μερικώς ύπνους που τους άπαίητσαι τό τυρανισμένο σου κορμί, να καθάρσει τό βλέμμα σου, να πάρη λίγο χρωματάκι τό μούτρο σου, που είναι σαν φύλλο κάρτινο και μαρομένο.

Άκού τη συμβουλή, που σοφ δίωω και δεν θα μετανοήσεις. Άλλά, αν δεν την άκούσης κι' επιμένεις να ξενυχτάς ήλιθώς, τουλάχιστον μη σε ξανακούσω να δηλώνεις υπερηφάνως τό κατορθώμα σου. Γιατί θα σε φυτίξω και θα πείσης. Έκεί έχεις φτάσει και κατάλαβε τό, σαχλαμάνη. Και τώρα πάρε και τό παρσημίο των πέντε δακτύλων. Βλακέντιε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Μεγάλος φόβος

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ο Ξάν Ντυμπούα, συνοβουόμενος άπ' τον πιστό του μικρό νέγρο, τον Τακόρι, ανέθηκε με τη βάρκα του τό πλατό του 'Ελέφαντος κι' αποβιβάστηκε στη μικρή γλώσσα που σχηράσκει. Άπέναντί του άπλωνόταν τό αλυσμένο άπ' την κου... Ό Ξάν ήξερε πως τό πιο κοντινό χωριό άπέχετο με τις άντιλόπες. Έκεί ζούσαν με τους ίθαγενείς και δύο ιεραπόστολοι. Τη στιγμή που αποβιβάζονταν, ο Ξάν κι' ο Τακόρι, άκουσαν μιά φωνή λίγο άγρια:

—Ποιοί είστε; Φάνηκε μιά μορφή με μαλλιά άνάκατα και με γένεια, που κρατούσε ξανθή γυναίκα, πολύ νέα, που άγνωστο, ήταν μιά όμορφη πιστόλι. Με λένε Ξάν Ντυμπούα, έλεπε ο Ξάν εύθυμα. Τί τό κρατάτε τό πιστόλι μόν νέγρος.

—Τί γυρεύετε έδώ; Ξαναρώτησε ο άγνωστος. —Μ' αυτόν τον παλιόκαμπο, γυρεύω προσωρινό καταφύγιο και δεν θα μού άρνηθήτε, νομίζω, τη φιλοξενία σας...

—Άς είναι, έλεπε ο άγνωστος, πηγαίνετε προστά, θα τό πούμε... Ό Ξάν ήλθε τη βάρκα του, τις προμήθειές του και την καραμπίνα. Σε λίγο και οι τρεις κάθονταν σε μιά άρκετά εύρύχωρη καλύβα, όπου ή φωτιά έκαιγε στο τζάκι. Έξω έβρεχε δυνατά. Ό Τακόρι είχε προφέρει στον άγνωστο, που τον κυττάζε με δύσπιστο.

—Έγώ δεν καπνίζω, Χάνας, έλεπε ή γυναίκα.

—Νά, πάρε και σύ, 'Ιλσε, έλεπε ή γυναίκα.

—Είστε πολύν καυρό έδώ; ρώτησε ο Ξάν.

—Έδώ και δυο χρόνια. Τώρα άναβάδες και κρέας από άντιλόπες, άπάντησε ο Χάνας. Τά βαρεθήκαμε πιά. Τι έχετε στα κουτιά σας;...

—Άκόμα και καφέ, ζάχαρη, όξινο, πιπέρι...

—Θέε μου, έλεπε ή 'Ιλσε, άπόψε θα φάμε περιφραμιά...

—Και βέβαια, έλεπε γελώντας ο Ξάν. Όταν φάμε, θα συνεχίσω τό ταξίδι μου, αν ο καιρός είναι καλός...

—Γιά ποιά λόγο ταξιδεύετε; ρώτησε ο Χάνας τον Ξάν. Τι πάτε να κάνετε;

—Τί πάω να κάνω; Έκανε ο Ξάν γελώντας. Τίποτα. Ταξιδεύω, έλεπε, με πιστεύετε...

—Δεν θα μείνετε όλη τη μέρα μαζί μας; ρώτησε ή 'Ιλσε τον Ξάν. Βλέπουμε τόσο σπάνια ανθρώπους!...

—Άφού τό θέλετε, γιατί όχι; Φεύγω τότε αύριο τό πρωί...

Έφρασαν κουβεντιάζοντας, ενώ ο Χάνας κατασκόπευε και την παραμικρότερη κίνηση του Ξάν. Είχε σχηματίσει την έντύπωση πως ήταν μικρότερος...

Δεν έβρεχε πιά κι' ο άνεμος είχε πέσει. Η νύχτα ήταν γαλήνια. Μέσ' στην καλύβα όλοι φαίνονταν να κοιμούνται και ή φωτιά μισόκαίγε στο τζάκι. Ό Ξάν όμως δεν κοιμόταν. Κάποια στιγμή είδε τον Χάνας να σηκώνεται με προφύλαξη άπ' τό κρεβάτι του, κρατώντας τό χοντρό πιστόλι του και να τον πλησιάζει, με μιά έκφραση γεμάτη ύποψιες. Έπειτα, άνυπόληστα βγήκε άπ' την καλύβα. Πέρασαν κάμποσες στιγμές. Ό Ξάν, τότε άναστατώθηκε στο κρεβάτι του, θυμήθηκε τά βάρκα του. Μήπως ο Χάνας;... Ήταν έτοιμος να τρέξει στο ποτάμι!

—Ήσυχάστε, μη φοβάστε, άκούστηκε δίπλα του μιά γλυκερά φωνή. Ήταν ή 'Ιλσε.

—Δεν έχει έμπιστοσύνη σε σάς, δεν πιστεύει σ' αυτά που τό είπατε και πεί να ψάξη τη βάρκα σας...

Ό Ξάν την κυττάζε σαν να θέλε να διαβάσει πέρα άπ' τη σκέψη της. Έκείνη άρχισε, έαφνικά, να κλαίει.

—Πάρτε με μαζί σας, δεν αντέχω πιά άρχισε να τό λή. Ήταν ή 'Ιλσε.

Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

—Ό Χάνας παρουσιόστηκε μέσα άπό κάτι θάμνους.

Η ΟΞΗΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΛΟΥΣΑΤΕΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΠΟΤΕ άλλοτε η μόδα δεν παρουσίαζε τόσο χαριτωμένες εμπνεύσεις για τις λουσατές τουαλέτες του καλοκαιριού. Το ύφασμα, βέβαια, παίζει τον πρωτεύοντα ρόλο, άλλοτε με τις στιλπνές του ανταύγειες, άλλοτε με την άραχνωφανή εμφάνισή του, άλλοτε με τα ποικίλα και πρωτότυπα σταμπαρισμάτα του και άλλοτε με τα χαριτωμένα (πουά), που βρίσκουν έφετος παντού την θέσι τους σε όλων των ειδών τα μεγέθη: μικρά, μέτρια, μεγάλα. Άλλα δεν είναι μόνον αυτά, και οι διάφορες «κούπες» παρουσιάζουν έφετος κάτι που αποδίδει στην γυναίκα όλη της την θηλυκότητα και συντελούν στο να υπογραμμίζουν την ξεχωριστή εκείνη χάρι που προσελκύει τα βλέμματα. Η γραμμή των κορσάκ είναι απεριτή και ακολουθεί τις γραμμές του σώματος χωρίς κανένα περιττό στολίδι. Η μόδα εγκρίνει τα μεγάλα ντεκολτέ, αλλά δεν αποκλείει και τους κλειστούς λαιμούς στις τουαλέτες, όπως δεν αποκλείει και τα μανίκια τρουά-κάρ.

Τα μεγάλα ντεκολτέ παρουσιάζουν ποικιλία. Τα βλέπουμε στραγγυλά ευθύγραμμα πάνω από το στήθος, με δυο μόνο μπρετέλες, που συγκρατούν το κορσάκι, με αρκετά χαμηλά ανοίγματα εμπρός ενώ πίσω αφήνουν έντελως γυμνή την πλάτη σχεδόν ως την μέση. Τα (μπυστιέ) έρχονται κι' αυτά να δώσουν μια άλλη μορφή στη ντεκολτέ τουαλέττα, αφήνοντας όμως και πλάτη έντελως γυμνή.

Και ως έλθωμε τώρα στην υπόλοιπη γραμμή του σώματος, χαρακτηριστική κι' αυτή της μόδας της εποχής. Η μέση, ελαφρά τονισμένη, συνεχίζει συχνά το κορσάκι ως τα μισά των γοφών, ενώ άλλοτε πάλι με κάποιο δέσιμο, μια κατάλληλη ντεκούτι,

πομε πιά πολύ έφετος. Συνδυάζονται αρμονικά πρό πάντων στις εμφανίσεις του δρόμου είτε πρόκειται για ολόκληρο αὐτοτελές φόρεμα είτε για σύνολο.

Δεν είναι όμως διόλου μονότονος αυτός ο συνδυασμός, γιατί το μπλέ παρουσιάζεται σε διάφορες αποχρώσεις, που παροισάζουν μεγάλη ποικιλία. Τα λευκά γανιρίσματα δίνουν και παίρνουν άλλοτε με ντεπασάν γύρω στο ντεκολτέ, όταν το φόρεμα δεν έχει μανίκια ή μ' ένα λευκό ρεβέρ, όταν υπάρχουν μανίκια. Οι θέσεις έχουν κι' αυτές το λευκό τους στόλισμα στις τσέπες, στα πέτα, στα μανίκια ή συμπληρώνονται μ' ένα λευκό ζιλέ. Αντίθετα στα λευκά φορέματα και σύνολα τοποθετούμε γανιρίσματα σε φωτεινά μπλέ κι' έτσι είμαστε μέσα στο πνεύμα της εποχής.

Σε μία ολόκληρη τουαλεττίτσα από οττομάν, που έχει (κούπη) ρεβιγκότας και τη μέση τονισμένη μόνο με μερικές πένες, θα δούμε τις λογές κοφτές τσέπες να έχουν τα καπάκια τους στολισμένα με μπλέ ντεπασάν. Το ίδιο ντεπασάν βλέπουμε και στα ρεβέρ των τρουά-κάρ μανικιών.

Η μεγάλη καπλιν, που ενίοτε τα συνοδεύει, έχει το εσωτερικό πλατύγυρο μπόρ της ντουμπλαρισμένο κι' αυτό με το ίδιο μπλέ, που είναι γανιρισμένο το φόρεμα.

Άλλα τον συνδυασμό του μπλέ και του άσπρου θα τον δούμε και στα εξαρτήματα. Το ένα εξάρτημα π. χ. θα είναι μπλέ και το άλλο λευκό.

Με μία πλισσεωτή λευκή φούστα η μόδα σας συμβουλεύει να φορήτε μία μπλέ σεμιζιέ μπλουζα, αλλά σας συμβουλεύει επίσης και μία θέσα σε (κούπη) μαρινιέρ, που είναι κι' αυτή μία έκδηλωση της φετεινής μόδας. Ένα λευκό κανονιέ και μπλέ γάντια σας δίνουν ακριβώς την αντίθεσι που λανσάρε η μόδα.

Άλλη ώραία αντίθεσι είναι η μπλέ φούστα, σ' ένα τόνο του γούστου σας και για συμπλήρωσή της μία θέσα λευκή σε τύπο καζάκας που στολίζεται μ' ένα μεγάλο ναυτικό γιακά από το μπλέ της φούστας.

Θάταν δύσκολο να σας αναφέρωμε τους χίλιους δυο συνδυασμούς, που μπορείτε να πραγματοποιήσετε με αυτόν τον τρόπον, αλλά θα πήρατε μιά δέα του τί συνιθίζεται και θα εφαρμόσετε τη μόδα σύμφωνα με το γούστο σας.

Μη ξεχνούμε δε ότι η μόδα αυτή των συνδυασμών δυο χρωμάτων έχει το μεγάλο προσόν να μάς επιτρέπει να συνδυάσωμε, χωρίς άλλο έξοδο, παρά το ράφιμο, δυο περσινά μας φορέματα.

ΓΟΥΣΤΟ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Μη παραμελνίτε ποτέ να ελέγχετε όλα όσα λανσάρε κάθε φορά

ή μόδα και αν δεν έχετε επιποιοούννη στο δικό σας έλεγχο ζητήστε τη γνώμη μίας φίλης σας, που ξέρετε ότι έχει γούστο.

Ας πάρωμε μία τουαλεττίτσα νταμιέ ή έκοσαί, που, σύμφωνα με τη μόδα, έχει το κορσάκι της προσαρμοσμένο στις γραμμές του σώματος με δυο πλαϊνές ντεκούτι, που φοιμάρουν το στήθος και κινούνται στη ζώνη.

Η φούστα είναι ευθύγραμμη με δυο πλαϊνά φύλλα, που έχουν το ύφασμα τοποθετημένο διαγώνως και συγκρατούνται με δυο κουμπιά σχηματίζοντας τσέπες.

Άριστερά: Η νέα γραμμή του χτενίσματος «σε ύψος» με την τόσο χαριτωμένη φράντζα στο ένα πλάι. Δεξιά: Νεανικό χτενίσμα στο στυλ «καταρράκτης», που αφήνει ελεύθερο το μέτωπο.

δίνει την εντύπωσι πώς μετατίθεται αρκετά ψηλότερα από την κανονική της θέσι.

Είναι σχεδόν γενικός κανόνας στις άμπινιέ τουαλέτες η πολύ εδαζέ φούστα, που επιτυγχάνεται με διάφορους τρόπους. Άλλοτε κομμένη τελείως αν φόρμ, με το φάρδος που αρχίζει άμέσως από τους γοφούς, άλλοτε με πυκνές σούρες που ξεφεύγουν από το κορσάκι, που φτάνει στα μισά των γοφών, άλλοτε πάλι είναι όλη πλισσαρισμένη με το πλισσέ που αρχίζει από τη μέση ή και λίγο χαμηλότερα.

Στην τελευταία αυτή περίπτωση είναι πολύ της μόδας η βελούδινη στενή κορδέλλα, που είτε σε ίσιες, είτε σε άνισες άπλισσές, που δίνουν έτσι την εντύπωσι σαν να πρόκειται για τα λεπάλλια βολαν.

Τα δέσιματα, ές άλλου, είναι γενικώς πολύ της μόδας και γίνονται πότε με βελούδινη κορδέλλα, πότε με λουρίδες του ίδιου υφάσματος με το φόρεμα και πότε με μονόχρωμη φάνη κορδέλλα στο χρώμα που κυριαρχεί στη σταμπατή τουαλέττα. Βλέπουμε φιογκάκια να δένονται πίσω στον λαιμό σε μία κλειστή άμπινιέ τουαλέττα. Άλλοτε βλέπουμε μία στενή λουρίδα μπροστά. Άλλοτε βλέπουμε μία κορδέλλα, που μοιάζει σαν να αφήνει τις άκρες ν' ανεμίζουν, προσθέτοντας χάρι στο περιπάτημα. Και άλλοτε η κορδέλλα, ξεφεύγοντας από τις πλαϊνές τσέπες του κορσάκι, σχηματίζει διασταύρωσι κάτω από το στήθος δένοντας σ' ένα φιογκό.

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Άσπρο και μπλέ, μπλέ και άσπρο είναι τα χρώματα που βλέ-

Άριστερά: Ταξιδιωτικό σύνολο από φούστα πουλόβερ και ζακέττα γανιρισμένη με βελονίες και μεγάλες τσέπες. Δεξιά: Άπλο φορεματάκι από άπλο καντρινιέ τοσαλό. Οι δυο ντεκούτι που σχηματίζουν τσέπες το γανιρίσουν πρώτοτυπα.

Η τουαλεττίτσα με τα τρουά-κάρ μανίκια της έχει αρμονική γραμμή, τη γραμμή ακριβώς που απαιτεί η μόδα και όμως κάτι της λείπει για να είναι τέλεια.

Μ' ένα «φισού», μία γραβάττα, σε χτυπητό χρώμα που περνά κάτω από δυο «πάπες», που στολίζουν το άνοιγμα του λαιμού, συμπληρώνεται άμέσως. Παίρνει άλλη μορφή το σύνολο και άποκά κάτι που το κάνει να ξεχωρίζει. Σημειώστε ότι αυτά τα μικροπράγματα, «φισού» ή γραβάτα, μπορούν κάθε φορά ν' αλλάζουν χρώμα κι' έτσι να έχετε την αίσθησι πως φοιράτε κάτι διαφορετικό από την προηγούμενη ημέρα.

Μη παραλείπετε κάτι τέτοιους συνδυασμούς και στο σύνολο που θα φοιρέσετε στο ταξίδι σας ή την έκδρομή σας. Το ύπαιθρο έχει κι' αυτό τις απαιτήσεις του και πιά πολύ του ταιριάζουν τα ζωηρά χρώματα, γιατί αυτά προσαρμόζονται στα χρώματα της φύσεως.

Συνδυάστε με μία βαθύχρωμη φούστα και θέσα ένα χτυπητό πουλόβερ κίτρινο ή πράσινο. Ή αν το θέλετε σε όμοιο χρώμα με τη φούστα και θέσα παιδριονέ το με μία εσάρπα σε ζωηρό χρώμα ή μ' ένα μικρό μαντίλι γύρω στον λαιμό που το συνδυάζετε με κάποιο άλλο εξάρτημα: ζώνη, τσάντα, γάντια, παπούτσια.

Την ίδια προσοχή να δίνετε πάντα στην κάθε λεπτομέρεια του ντυσίματος σας, γιατί, καθώς είπαμε αυτά τα μικροπράγματα — το κολλιέ που θα διαλέξετε, τα σκουλαρίκια, που θα συνδυασθούν καταλλήλως, ή τσάντα, που θάκη το στήθος που ταιριάζει στη σιλουέττα σας — θα σας δώσουν το κάτι εκείνο, που θα σας κάνει να ξεχωρίζετε μέσα σε όλες και συγχρόνως θα σας ικανοποιή.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τι αλλαγή παρουσιάζουν τα χτενίσματα από την ημέρα που η γυναίκα πήρε την απόφασι να κόψει τα μαλλιά της!

Η «κούπη» των μαλλιών όμως δεν είναι σήμερα μία και μόνη. Βλέπουμε μαλλιά κομμένα α-λά-πάς, πολύ κοντά κι' άλλα κάπως μακρύτερα, άλλα που σκεπάζουν τ' αυτιά κι' άλλα που καθεβαίνουν χαμηλά στον λαιμό. Μα και το μέτωπο παίζει ρόλο. Παρουσιάζεται ακάλυπτο ή σκεπασμένο το μισό. Η ποικιλία είναι μεγάλη.

Αυτή η ιδιαίτερη προσοχή στο χτενίσμα συντελεί ίσως στο να μη βλέπωμε σήμερα άσχημη γυναίκα. Ίσως να μην είναι κλασικά όμορφη έχει όμως κάτι και το κάτι αυτό επιτυγχάνεται κατά μεγάλο μέρος από την ιδιαίτερη προσοχή, που δίνει στο χτενίσμα της. Είναι πολύ σπάνιο σήμερα να όπτε γυναίκα άχτηνιστή, με άπεριποίητα μαλλιά.

Το χτενίσμα «καταρράκτης» κρατάει πάντοτε τα σκίπτρα. Άλλά πόση τέχνη θέλει στο κόψιμο των μαλλιών, γιατί αυτό ίδιως

Άριστερά: Άσπρόμαυρη τουαλεττίτσα άπογεύματος. Έχει κορσελέ κορσάκι και φαρδιά φούστα γανιρισμένη με μαύρο στενό βελουδάκι. Δεξιά: Φορεματάκι από ροζ ουρά με άσπρες βούλες. Ό μπουστός είναι ζαπουαί και η φούστα με δυο κουφφιέτες μπροστά που τις συγκρατούν δυο φιογκοί.

Άριστερά: Φούστα άσπρη με μπλέ κέντημα που φοιρείται με μπλέ μαρινιέρ. Άσπρα γάντια και άσπρο καπέλλο. Δεξιά: Φόρεμα σε στυλ ρεβιγκότας από άσπρο οττομάν. Γανιρίεται με ντεπασάν μπλέ στις τσέπες και τα ρεβέρ.

παίζει ρόλο σ' αυτό το χτενίσμα! Μ' ένα τίποτε μπορεί να χαλάσει το σύνολο!

Η όνομασία «καταρράκτης» όφειλεται στις πολυποικίλες κατευθύνσεις, που παίρνουν οι διακυμάνσεις των μαλλιών, προσδίδοντας σε όλο το χτενίσμα κάτι το άνδαφρο και συγχρόνως το άφελές.

Το μέτωπο μένει συνήθως άκάλυπτο, αλλά κάποτε μία πολύ κοντή φράντζα σκεπάζει τις ρίζες των μαλλιών, που ξεκινούν από το μέτωπο ενώ άλλοτε καλύπτει μόνο το ένα πλάι, αφήνοντας το υπόλοιπο μέτωπο άκάλυπτο.

Μη ξεχνούμε ότι το χτενίσμα «καταρράκτης» παρουσιάζει πολλές μορφές, γιατί προσαρμόζεται κι' αυτό στην φυσιογνωμία, αλλά τα κύρια χαρακτηριστικά του δεν αλλάζουν.

Ας προσέσωμε ακόμη λίγα λόγια για τις αποχρώσεις των μαλλιών, που παρουσιάζουν τώρα πιά ζεστους τόνους, πιά ζωνανούς.

Κλίνουν μάλλον προς το καφετί και όκι προς το πυρρόξανθο.

Οι χρωματιστές «μές» συνιθίζονται πάντα. Βλέπουμε μία τούφα άσπρη ή ξανθή στο ένα πλάι, ενώ τα υπόλοιπα μαλλιά είναι καφετιά.

Η μπλέ απόχρωσι για τ' άσπρα μαλλιά είναι άνάμικτη με γκριζό χρώμα και μάλιστα αυτό υπερτερεί. Είναι το γνωστό με την όνομασία «άντι-ρου».

Πολλά κοκκάλινα ή μετάλλινα στεφάνια στολίζουν τα μαλλιά, ενώ συγχρόνως τα συγκρατούν στη θέσι τους.

Η άλληλογραφία μου

Ηλ. Άρμον.: Ν. όάληρο: Ή θεραπεία είναι ριζική αλλά πολυδάπανη και ούτε μπορεί να γίνη σε μικρό χρονικό διάστημα. Κυμαίνεται μεταξύ 6 και 12 μηνών και στοιχίζει 1.500 -2.500 δρχ.

Θανούλα, Καλάμας: Άγγραστε για τη φίλη σας ένα άμορφο σερβίτιο για όρεκτικά ή ένα χτένι και βούρτσά με άσμενίες λαβές ή ένα άρωμα που είναι πάντοτε καλοδεχούμενο.

Ελπίδα Χαμένη: Δεν αλλάζει δυστυχώς ά σχηματισμός των χεριών. Το μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι να τα πετνίσετε και να φτιάχνετε τα νύχια σας. Αυτό θα συντελέσει στο να κρυφθούν μερικά μειονεκτήματα.

Χλωμό κρίνο Α. Κ.: Στείλτε μου τη διεύθυνσι σας, ύπενθυμίζοντας μου την περίπτωση σας. Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Μιράντα, Ζάκυνθος: Σε ποιά διεύθυνσι; είναι άπαραίτητη. Λεοντόκαρδο: Ή φοίτησι σε σπουτίο λεμόνι, ένα γλυ-Μαγιάτικο λουλούδι: Ένα μέρος λεμόνι, ένα γλυ-κερίνη, ένα κολώνια. Αυτή είναι η δόσι. Να τριβείτε τα χέρια σας κάθε φορά που πλένεστε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΥΠΟ ΖΥΑ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ με το φίλο του, το φαρμακοποιό Τσέρνιν, επιβίβασαν στη Μασσαλία, μαζί με άλλους μετανάστες στην (Πάριμα). Μ' αυτό το καράβι ξεκίνησαν για τη Νότιο Αμερική. Οι μετανάστες ήταν δυο κι-λιόδες, Ιταλοί, Σέρβοι, Ισπανοί, μα οι μάγειροι, που ήταν Γάλλοι, περιποιήθηκαν ιδιαίτερα το μικρό ζωγράφο και το φαρμακοποιό. Το βράδυ το καράβι μεταβίβασε με στρατώνες. Οι Ισπανοί τραγουδούσαν μελαγχολικά, παίζοντας τις κιθάρες τους.

Σε λίγο ώρα όλα ησύχασαν. Το καράβι άρχισε να κινείται. Οι πιο πολλοί πήγαν στα κρεβάτια τους. Όσοι ήταν μαθημένοι να κοιμούνται στο υπαίθριο, ξαπλώθηκαν πάνω στο καράβι.

Πάμε να κοιμηθούμε και μες; ρώτησε ο Τσέρνιν το Ραούλ. Βέβαια δεν θα βρής ευχαιρία όπως στην καμαρούλα της θεάς Αιμιλίας, αλλά τουλάχιστον θα κοιμηθείς ήσυχος. Δεν με πειράζει! απάντησε ο Ραούλ. Θα κοιμηθώ πιο καλά εδώ, γιατί θα είμαι ελεύθερος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Είχαν περάσει οχτώ ημέρες, που η «Πάριμα» είχε φύγει από τη Μασσαλία. Ο Τσέρνιν κι ο Ραούλ είχαν τακτοποιήσει τη ζωή τους. Το ταξίδι τους ήταν μονότονο. Μόνο οι σκαλές έβιναν κάποια ποικιλία κι αυτό διασκεδάζε κάπως το μικρό μετανάστη. Στην Αλμέρια δεν είχαν καιρό να βγούν έξω. Κι ο Ραούλ κούταζε από μακριά την Ισπανία, που μόνο από το μάσημα της γεωγραφίας την ήξερε. Παρακολουθούσε τώρα τους ανθρώπους εκείνους που η μεγάλη φτώχεια τους άναγκάζει να εγκαταλείψουν. Στην Αλμέρια τόσο είναι η άσκαρ, ήταν μ' ένα μάτι η φυγή. Τα τραγώματά είχαν τόσο εξαπλωθεί, που οι κάτοικοι είχαν συνήθειες να θεωρούν την πάθει τους σαν κάτι το φυσικό.

Γι' αυτό τους έκανε εντύπωση, που ο γιατρός του καραβιού δεν επέτρεπε την είσοδο σ' εκείνους που είχαν τη μεταδοτική αυτή αρρώστια.

Η Ιατρική εξέταση των Αλμεριωτών εκράτησε μια ολόκληρη ημέρα. Ο Ραούλ καθόταν στο καράβι και παρακολουθούσε τους Ισπανούς μετανάστες, που περίμεναν την άδεια για το ταξίδι τους. Στην προκυμάλια βρίσκονταν σωρός τα πράγματά τους, που νόμιζε κανείς ότι σάθηναν μόνο αυτά από κάποια καταστροφή. Οι γυναίκες καθόντουσαν χάρμα έχοντας γύρω τους τα ευπόλητα παιδιά τους. Οι άνδρες με πρόσωπα αδύνατα και εξουσιμένα, με τα πλατείδια τους μαύρα καπέλλα, στέκονταν όρθιοι σιωπηλοί και μελαγχολικοί.

Η πόλη φαινόταν μακριά και μόλις διακρινόντουσαν τα σπίτια της, που ψήνονταν στον ήλιο. Ήταν όλα πάνω σ' ένα λόφο και εκεί κοντά φαινόταν ένα παλιό άραβικό φρούριο. Απ' όλη την Ισπανία αυτό έκανε εντύπωση στο Ραούλ. Τέλος, η άδεια δόθηκε μόνο σε τριακόσιους Ισπανούς να μεταναστεύουν. Αυτό στενοχώρησε πολύ τους άλλους, γιατί ήξεραν ότι η ζωή μέσα στο καράβι θα γινόταν άσφυκτική.

Ο Τσέρνιν, με τον τίτλο του φαρμακοποιού, που είχε σημειωθεί στον κατάλογο των μεταναστών, δεν επρόκειτο να στενοχωρηθεί, γιατί

ο γιατρός τον είχε εγκαταστήσει μαζί με τον Ραούλ στο θάλαμο του νοσοκομείου. Τον έφω-ναζε μάλιστα και «συνάδελφος» και του είχε προτείνει ν' αναλάβει το φαρμακείο του καραβιού. Ο Τσέρνιν από ευγένεια είχε δεχθεί, αν και είχε πη νά μη ξαναπαύσει με τα φάρμακα. Αυτό όμως τώρα είχε και το καλό του. Έτρωγαν χωριστά, κοιμόντουσαν στο νοσοκομείο άνετα, και τόσο το πλήρωμα, όσο και το προσωπικό τους φερόταν με σεβασμό και όχι όπως σ' όλους τους άλλους μετανάστες.

Παρ' όλα αυτά ο Τσέρνιν εξακολουθούσε να μουρμουρίζει: Φεύγω από τον τόπο μου που είχα αδιά-σει τα παρονομαστικά, και με κλείνουν εδώ στους τέσσερες τοίχους ενός φαρμακείου. Α! θα σκάσω! Δεν αντέχω!

Είναί αλήθεια ότι το ταξίδι μας ως τώρα δεν ήταν καθόλου διασκεδαστικό... Περάσαμε από την Ισπανία και την Αφρική χωρίς να βγούμε καθόλου έξω, του άπαντησε ο μικρός.

Έφτασαν όμως στο Ντακάρ κι ο Ραούλ έμεινε αρκετά ικανοποιημένος. Πρώτα-πρώτα ευχαριστήθηκε που έδωσε τους μαύρους και διασκεδάζε με τις πυρριές τους, τις μικρές και στενές βασκούλες των Ιθαγενών, που μόλις μπήκαν στο λιμάνι, περικύκλωσαν το καράβι.

Ήταν μεγάλη η ευχαρίστηση του μικρού να βλέπει τους μαύρους να κάνουν μακροβούτια, γυμνί, για να πιάσουν τα νομίσματα που τους πετούσαν οι πλούσιοι επιβάτες.

Σε λίγο ο Ραούλ πήρε την άδεια να βγί έξω στην πόλη.

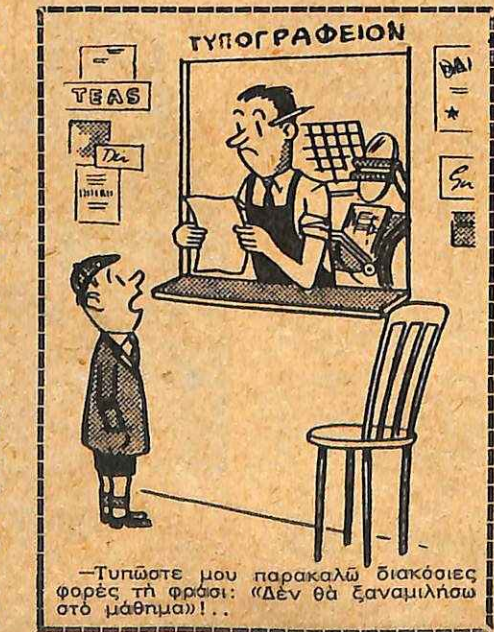
Το Ντακάρ ήταν μία πόλη, που μέρα με την ημέρα γινόταν ευρωπαϊκή. Αλλά η φύση και το κλίμα της έμεναν πάντα αφρικανικά. Ο ήλιος του Ισημερινού τη φωτίζει μ' ένα χρυσό φως ελάνθλα ιδιαίτερο. Τα δέντρα βραστά και οι λατινικές με τους πελώριους και παρά-ξενους κορμούς τους, δεν έμοιαζαν καθόλου με τα ευρωπαϊκά. Οι κάτοικοι, που ήταν μαύροι Ιθαγενείς και ξένοι στρατιωτικοί και υπάλληλοι, έδιναν την όλη άποικία.

Ο Ραούλ έφτασε στο κέντρο της πόλεως. Στην αγορά οι μαύροι πουλούσαν μεγάλα φάρια καθισμένα κατά γής. Τα παιδιά ήταν ό-λόγυμνα κι οι γυναίκες, σκεπασμένες με μία ποδιά, τριγυρίζαν τους ξένους, κυττάζοντας τους περιέργα. Τ' άραπάκια γινόντουσαν έν-αυξητικά ζητώντας έμμενα μια πεντάρα. Ή-ταν και μερικοί μαύροι αξιοπρεπείς και σοβα-ροί με τις άσπρες κελεμπίες τους, που δεχόν-τουσαν πρόθυμα να γίνουν ξεναγοί.

Ο Ραούλ διασκεδάζε πολύ, όταν είδε ανά-μεσα στους μαύρους εκείνους δυο που έπε-ναν πολύ να του δείχνουν τ' αξιοθέατα. Ο Έ-νας φορούσε άσπρα ρούχα, κόκκινο σκουφί, και σαντάλια. Κρατούσε ένα πελώριο μαστούρι κι ο λαίμαρος του ήταν γεμάτος και στολισμένος με χάντρες. Ο άλλος ήταν ντυμένος ευρωπαϊ-κά κι ήθελε να δείχνει τον πολιτισμένο. Φορού-σε παννύχλιο σκληρό κολλάρο και με την ύ-περβολική ζέση φαντάζετο πόσο θα ύποφερε. Τα σγουρά μαλλιά του τα σκέπαζε μια μικρή φάβα με κόκκινη κορδέλα. Το κοστούμι του ήταν γκριζό με άσπρο γαλέκο. Τα δάχτυλά του ήταν γεμάτα με ψεύτικα διαμάντια κι έ-κάνιζε τσιγάρο με κεχριμπαρένια πίπα.

Ο «πολιτισμένος» μαύρος κούταζε περιφρο-νητικά τον άλλον και, δείχνοντάς τον στο Ραούλ, του έλεγε:

—Μην πάρεις αυτό!... Αυτό Άράπης, έγω Ευρωπαί!... Αυτό άγριο, έγω Γάλλο!...

—Τυπώστε μου παρακαλώ διακρίσεις φορές τ' φράσι: «Δέν θα ξαναμιλήσω στο μέθμη»!...

Ο Ραούλ όμως δεν τον άκουγε. Η προτί-μησή του έκλινε με το μέρος του «άγριου» Ά-ράπης. Ο Τσέρνιν, λοιπόν, για να εξαρτηθεί από τον φίλο, διάλεξε για να οδηγεί αυτόν τον Ιθαγενή. Κι' ενώ εκείνος χαμογελούσε, που τον ξεγύρισαν, ο άλλος απομακρύνθηκε κυττάζοντας ειρωνικά τους κουτούς ξένους που προτίμησαν τον «άγριο» απ' αυτόν τον... Πα-ριζιάνο!...

Ο Τσέρνιν κι ο Ραούλ επισκεφθήκανε το δικητήριο, το Βοτανικό Κήπο και το άρπτι-κο χωριό, δηλαδή τα πιο αξιοθέατα της Σε-νεγαλέζικης αυτής πολιτείας.

Κι' επειδή δεν είχαν να κάνουν τίποτ' άλλο κάτω από τον καυτερό εκείνο ήλιο, αποφάσι-σαν να γυρίσουν στο καράβι, που θα έφτανε στις τέσσερις τ' απόγευμα.

Ήταν τρεις ή ώρα όταν έφτασαν στο λι-μάνι. Μα η «Πάριμα» είχε απομακρυνθεί μισό μίλι από την προκυμάλια για να πάρη καρβου-να. Έπρεπε λοιπόν να πάρουν βάρκα για να πάνε ως εκεί.

Τη στιγμή όμως που συμφωνούσαν με τους μισόγυμνους Βαρκαρήδες κι' ετοιμάζονταν να μπουν σε μία βάρκα, αντίκρυσαν ένα ξένο, που φαινόταν Άγγλος και πλούσιος, γιατί πε-τούσε για γούστο του άσημνα νομίσματα στη θάλασσα, για να βολευτούν οι Ιθαγενείς να τα πιάσουν.

Κοντά στο Ραούλ, τον Τσέρνιν, τον καλό μαύρο οδηγό είχε σταθή και παρακολουθούσε κι' ο «πολιτισμένος» οδηγός. Όταν λοιπόν οι δυο εκείνοι μαύροι είδαν τον Άγγλο να πετάει ένα άσημνο πεντάφραγκο, άφρισαν κατά μέ-ρος την αξιοπρέπεια. Κι' ο «άγριος», αφού έ-δωσε τη κελεμπία του, έπεσε με το κεφάλι για να πιάσει το νόμισμα, ενώ ο «πολιτισμέ-νος» βούτηξε με όλο του το κοστούμι!

Ο Ραούλ στο θέαμα αυτό δεν μπορούσε να κρατήσει τα γέλια του. Αλλά και με την ανθράκευση, που πρώτα του φορά έδωσε, πέ-ρασε αρκετή ώρα εύχρηστα. Γιατί καμιά εί-κατοστή Σενεγαλέζικη δαλνύμνη, με θερμο-κρασία σαράντα βαθμών, έφραζόντουσαν στις μαούρες, κουβαλώντας κάρβουνα.

Η βελαντινική αυτή κράτηση αρκετά. Οι επι-βάτες εξαπλώνοντο από τη ζέση και λερω-μένοι κι' αυτοί από την καρβουνόσκηνη, είχαν στριμωχτεί στη σκιά του καταστρώματος, ενώ οι άραπάδες εξακολουθούσαν ν' αδειάζουν τα ζευγίλια τους στο άμπαρι.

Είχε γυμνάσει πιά, όταν η «Πάριμα» έφυγε από το Ντακάρ. Ο Ραούλ λυπήθηκε που ά-φηναν την αφρικανική άκτι, όπου είχε δι' τόσα περιέργα πράγματα. Νόμιζε μάλιστα ότι όσο απομακρυνόντουσαν από τη Γαλλία τόσο και-πιο άραπα θεάματα θα συναντούσε. Ένας χον-τρος επιβάτης, όμως, που κουβένταζε με τον Τσέρνιν, του δήλωσε ότι δεν επρόκειτο να δι-τίποτ' άλλο σπουδαίο. Εκείνος είχε κάνει εξη-ταξίδια στον Νέο Κόσμο.

Το Μπουένος Άϊρες, έλεγε στους μετα-νάστες, που τον άκουσαν προσεχτικά, είναι με-γάλη πρωτεύουσα, που κατοικείται από διά-φορες φυλές. Η μόνη διαφορά που υπάρχει μεταξύ του Παρισιού και του Ρίο, υπέ-λά Πλάτα, είναι ότι εκεί οι άνθρωποι δεν σκέ-πτονται τίποτ' άλλο παρά πώς να κερδίσουν χρήματα. Γι' αυτό η πόλις είναι μελαγχολι-κή κι' ο άγνως τραχύς.

Ο Ραούλ, στο μεταξύ είχε βγάλει το μπλόκ του και έκανε τα σκίτσα των άραπά-δων. Κι' όταν ο χοντρος ταξιδιώτης τον εί-δε, έλεγε στον Τσέρνιν: —Ο μικρός είναι ζωγράφος: Άσχημο αυ-τό! Δεν θα μπορέσει να ζήσει ως καλλιτέχνης στο Μπουένος Άϊρες. Το χρήμα άσπασχολεί τόσο εκεί τους ανθρώπους, ώστε κανένας δεν ενδιαφέρεται για τη ζωγραφική ή τη μουσική. Δεν έχουν καιρό για τέτοιαι! Γι' αυτό, μικρέ μου — συνέχισε γυρίζοντας προς το Ραούλ — σε συμβουλεύω να κρύψεις τα χαρτιά και τα μολύβια και να φροντίσεις να διαλέξεις κα-νένα καλό επάγγελμα.

Τα λόγια αυτά δεν πολυάρεσαν στο Ρα-ούλ, γιατί είχε την έλπίδα πως, πηγαίνοντας εκεί, θα γινόταν σπουδαίος ζωγράφος. Έχω-σε, λοιπόν, το μπλόκ στην τσέπη του και ψι-θύρισε στενοχωρημένος:

—Καλλίτερα, λοιπόν, να μην έφηναι!... Δεν έχεις δική, παιδί μου, πρόσθεσε ο χοντρος ταξιδιώτης. Ίσα — ίσα που έχουμε καλά να φύγεις! Τις περισσότερες φορές οι μετανάστες πετυχαίνουν. Βλέπεις όλον αυτόν τον κόσμο στο καράβι; Ή, λοιπόν, αυτοί οι άνθρωποι πηγαίνουν να κατακτήσουν το μέ-λλον τους. Ανάμεσα στους φτωχούς αυτούς ο-πάρχουν οι πλούσιοι της άριον, οι μεγάλοι κτηματίες, οι μεγαλοί βιομήχανοι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΣΤΑΝ ΜΕ ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΠΑΙΔΙΑ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στη Ρουμα-νία ένας χωριάτης, που τον έλεγαν Στάν Μπο-λοδάν. Ο Μπολοδάν ήταν παντρεμένος, μα δεν είχε κάνει παιδιά, γιατί ήταν φτωχός και τεμ-πέλης και φοβόταν ότι δεν θα μπορούσε να τα θρέψει. Η γυναίκα του όμως δεν συμφω-νούσε μαζί του κι' έλεγε πως τα πολλά παιδιά στο σπίτι στρώνουν τον πατέρα στη δουλειά και τον κάνουν να προκόβει.

—Νά δεις, Στάν, πως τα παιδιά μας θα διώσουν την τεμπελιά σου και θ' ακονίσουν το μυαλό σου...

Κι' ο Στάν, για να μην της χαλάσει το χα-τήρι, έπειδή την έβλεπε πάντα λυπημένη, πήγε και βρήκε το μάγο του χωριού να του δώσει το βοτάνι που θ' αποκτούσε με αυτό πολλά παιδιά.

Πραγματικά, όταν γύρισε σπίτι του, το βρή-κε γεμάτο παιδιά, που είχαν την ίδια ηλικία και το ίδιο μπόι. Τριγυρίζαν στον κήπο κι' ανέ-βαιναν στα δέντρα, στη σκεπή της καλύδας. Ήταν πάνω από εκατό παιδιά, που όλα φώνα-ζαν «πεινάει!»

Ο καιμένος ο Στάν τα έχασε από το φόβο του.

—Τι θα γίνει τώρα με τόσα παιδιά; ρώτησε τη γυναίκα του που τον υποδέχθηκε χαρούμενη.

Μέσα σε τρεις μέρες τα παιδιά, σαν τα πο-ντίκια, έφαγαν όλη τη σοδειά που βρισκόταν στη καλύδα του Μπολοδάν. Ο Στάν κι' η γυ-ναίκα του πουλούσαν κατόπι και τις δυο άγε-λάδες τους κι' ό,τι άλλο είχαν να να θρέ-ψουν τα παιδιά και τέλος ο Στάν αποφάσισε να πάει να βρή λεφτά.

—Νά δεις, που θα τα καταφέρεις, τώρα που έχεις παιδιά, του έλεγε η γυναίκα του, άποχα-ρετώντας τον.

Έφυγε λοιπόν από το σπίτι του και ύστερ' από τρεις μέρες βρήκε κοντά σ' ένα κοπάδι πρόβατα... Νά κλέψι; Ποτέ! Πλησίασε στο βο-σκό και του ζήτησε δουλειά. Μα εκείνος, έ-πειδή τον είδε κουτούτακο, του πρότεινε να το δώσει ένα πρόβατο από τα τρία που του έκλεβε κάθε νύχτα ο δράκος. Δεν πρόλαβε μά-λιστα να τελειώσει την κουβέντα του ο βοσκό-ς και φανερώθηκε ο τρομερός δράκος για ν' αρ-πάξει τα τρία πρόβατα του.

Μόλις τον είδε ο βοσκός έγινε άφαντος ά-φινοντας μόνο τον Στάν, που έτρεμε από το φόβο του. Είπε τότε να φύγει κι' εκείνος, μα ή σκέψη ότι τα παιδιά του πεινούσαν, του έδωσε κουράγιο κι' εξύπνωσε:

—Άφησε κάτω τα πρόβατα! φώναξε του δράκου.

Εκείνος στάθηκε και τον κούταζε, παραξε-νεμένος από την τόλμη του.

—Ποιος είσαι εσύ, που με προστάξεις; τον ρώτησε.

—Ο Στάν Μπολοδάν με τα εκατό παιδιά! του άπάντησε. Τη νύχτα τρώγω πέτρες και την ημέρα δέντρα! Κι' αν πειράξεις τα πρόβατα θά σε σκοτώσω!...

Στην αρχή ο δράκος δεν του έδωσε σημα-σία. Τότε ο Στάν έπιασε από κάτω ένα κε-φαλοτύρι και έλεγε στο δράκο:

—Μπορείς εσύ από αυτή την πέτρα να βγά-λεις βούτυρο; Έγώ μπορώ!

Και στίβοντας το κεφάλι το τυρί, που ήταν φρέσκο, έκανε να στάξει το βούτυρο.

Ο δράκος, που πήρε το τυρί για πέτρα, έπειδή ήταν νύχτα, τρώμαξε με τη δύναμη του Στάν και του πρότεινε να τον πάρη μαζί του για να δουλέψει μόνο τρεις ημέρες, που άπτι-στοιχούσαν για τρία χρόνια και να του δώσει έφτα σακκούλια με φλουριά.

Ο Στάν δέχτηκε και ακολουθώντας τον

δράκο πήγαν στο μέρος που ζούσε η μητέρα του ή μάγισσα, που έπινε το αίμα των προβάτων και που πλενόταν με το γάλα τους, για να διατηρή τα νεύατά της. Εκεί ο δράκος της εξήγησε πως ο Στάν ήταν πολύ δυνατός και ότι τον είχε φέρει μαζί του, για να τον δοκι-μάσει κι' εκείνη.

Η μάγισσα έδωσε τότε στο γιουί της ένα σιδερένιο ρόπαλο.

—Όποιος από τους δυο, τους έλεγε, πετάξει το ρόπαλο αυτό πιο μακριά, θα σκοτώσει τον άλλον και θα γίνει παιδί μου!

—Έγώ, κυρά, ήρθα να δουλέψω και όχι να σκοτώσω... της έλεε ο Στάν.

—Αν νικήσης όμως, θα έχης όλα τα πλούτη μου! του άπάντησε η μάγισσα.

Το ρόπαλο, λοιπόν, που ήταν πολύ μακρύ και χοντρό, ο δράκος έσκυψε και το σήκωσε σαν φτερό και το πέταξε τρία χιλιόμετρα μα-κριά.

Κατόπι πήγαν στο μέρος όπου είχε πέσει. Ο Στάν έσκυψε να το πιάσει, μα είδε πως δεν μπορούσε ούτε να το κουνήσει. Τότε κάθισε σε μία πέτρα κι' έσπασε το μυαλό του. Θυμή-θηκε τα παιδιά του που πεινούσαν και έλεε του δράκου πως το φεγγάρι του κόδε το δρό-μο και πως θα περιμένει πρώτα να χαθεί πίσω από το βουνό, για να ριζή το ρόπαλο.

Η πιο μεγάλη εξυπνάδα του Στάν ήταν να καταλάβει πως ο δράκος ήταν κουτός και πως όποια ψεύτικα κι' άνω του έλεγε εκείνος θα την πίστευε. Έτσι τώρα πίστεψε πως ο Στάν μπο-ρούσε να πετάξει το ρόπαλο ως το φεγγάρι. Μα έτσι θα το έχανε. Γύρισε, λοιπόν, στη μά-να του και της έλεε τα καθήκαστα. Εκείνη ό-μως τον καθησύχασε, βάζοντας το Στάν Μπο-λοδάν σε άλλη δακτυλοσά: Νά φέρη από τη στέρνα που βρισκόταν ένα μίλι μακριά δώδε-κα άσκα βουδαλιών γεμάτα νερό! Ο δράκος τα κουβαλάει πρώτος. Κι' όταν ήρθε η σειρά του Στάν, ο πατέρας των εκατό παιδιών στά-θηκε στην άκρη της στέρνας κι' άρχισε να σκάει το χώμα.

—Τι κάνεις εκεί; τον ρώτησε περίεργος κι' άνησυχος ο δράκος.

—Ξεθεμελιώνω τη στέρνα για να την μετα-φέρω ολόκληρη στο σπίτι!

Ο δράκος πίστεψε στα λόγια του κι' έτρεξε πάλι στη μάνα του. Κι' όταν η γρηά μάγισσα έβλεπε τον Στάν σε τρίτη δο-κιμασία να κουβαλάει έξιλα κι' εκείνος τους φοβέρισε πως θα τους έφανε ολόκληρο το δά-σος, αποφάσισε με το γιουί της να τον σκο-τώσουν τη νύχτα που θα κοιμόταν.

Ο Στάν όμως κρυφάκουγε και το βράδυ, πριν πέση στο στρωσίδι του, έβαλε για προ-κέφαλο μία γούρνα, που βρήκε εκεί κοντά και

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τ' άηδόνι

Στ' ανθιαμένο το κλωνάρι το άηδονάκι κελαίει όλο γλυκά κι' όλο χαρί, όταν φτάνη ένα παιδί.

★

—Πώς μ' άρρσει; ο σκοπός σου! λέει εκείνο με χαρά. Ποιος να είναι ο δάσκαλός σου για να ξέρεις το σόλ, λά;

★

—Μάθε πως ο δάσκαλός μου, λέει τ' άηδόνι, στη μουσική, είναι ο Πλάστης μας του κόσμου κι' η σοργή του η πατρική!

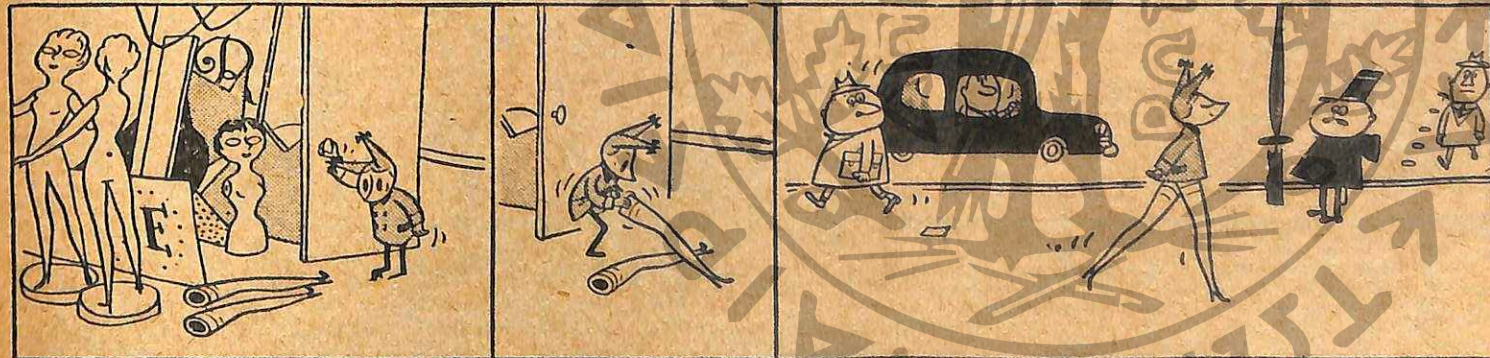
Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Χιονόμυο

Ο δάσκαλος: Τι πνεύμα έχει η άλπευ, Τάκη; Ο Τάκης: Πολύ πονηρό, κύριε!

★

—Μάθαμε, Νίνα, πως παντρεύτηκε η δασέλη σου. Ποιόν πήρε; Κι' η Νίνα με άπορία: —Μά... το γαμπρό!

Η ΖΩ΄ΤΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Αυτή είναι μία εικόνα του πολέμου του μέλλοντος, που οφείλεται στη φαντασία ειδικών 'Αμερικανών στρατιωτικών. Το σχέδιο παρουσιάζει το «Ιπτάμενο Ιππικό» τη στιγμή που επιτίθεται εναντίον του εχθρού.

Θ' αποτελείται από στρατιώτες με «ελικόκυκλα»

Με την κατάρτησι του Ιππικού στους συγχρόνους στρατούς, δημιουργήθηκε ένα σαφές κενό: «Ελείπε το λεγόμενο «μάτι του στρατού», δηλαδή ένα εύκινητο μέσον γρήγορων αναγνωρίσεων και συγκεντρώσεως πληροφοριών, που επέτρεπε στο πεζικό να δράση ασφαλέστερα και αποτελεσματικότερα. «Η πείρα του δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου απέδειξε πως τα tanks και τα θωρακισμένα αυτοκίνητα δεν μπορούν ν' αντικαταστήσουν ικανοποιητικά το Ιππικό, γιατί χρειάζονται δρόμους και συνεπώς δεν έχουν απόλυτη ελευθερία κινήσεων. Μία λύσι λοιπόν του προβλήματος είναι αυτή που προτείνουν δυο 'Αμερικανοί στρατηγοί του 'Επιτελείου: να δημιουργηθεί ένα σώμα «Ιπτάμενο Ιππικό», από στρατιώτες που θα μετακινούνται με μικρά ελικόπτερα και θα μπορούν έτσι να επιδίδονται τω μέτωπο και συγχρόνως να προλαμβάνουν τις εχθρικές διεισδύσεις στα μετόπισθεν. Για ένα τέτοιο όμως νεωτερισμό χρειάζεται κυρίως ένας κατάλληλος τύπος ελικόπτερου. Κι' αυτός φαίνεται πως είναι το «ελικόκυκλον», όπως το ονόμασε ένας 'Αμερικανός μηχανικός που κατόρθωσε τὰ σχέδιά του.

«Η πιπιτική αυτή μηχανή είναι ένα μικρό ελικόπτερο, για ένα μόνον άτομο. Έχει κινητήρα με σύστημα αερίο-στροβίλου, που περισπέρει δυο οριζόντιες έλικες. Οι έλικες αυτές — με δυο φτερά η καθεμιά — βρίσκονται στον ίδιον άξονα, αλλά περιστρέφονται ή μία αντίθετα απ' την άλλη, για να δίνουν μεγαλύτερη ευστάθεια στο ελικόπτερο. «Η καθεμιά τους χωριστά μπορεί, σε περίπτωση βλάβης της, ν' αποσπασθῇ από τὸν άξονά της, κι' έτσι να σταματήσουν άμέσως οι καταστροφικές δυνάμεις που θα μπορούσαν άλλως να ξεσκαρδαλώσουν το ελικόπτερο. Απομένει τότε η δεύτερη έλικα, με την οποία γίνεται μία άσφαλής και κανονική προσγείωσις.

«Όταν δεν χρησιμοποιείται προσωρινά το ελικόπτερο, τὰ τέσσερα φτερά τὸν έλικὸν του διπλώνουν πρὸς τὰ κάτω και σχηματίζουν ένα κομικὸ πλαίσιο, πάνω στο οποίο μπορεί ν' ἀπλωθῇ ένα αδιάβροχο κάλυμμα. Έτσι προφυλάσσεται τὸ ελικόπτερο, ἐνῶ συγχρόνως ὁ οδηγὸς του στρατιώτης εξασφαλίζει ένα καλὸ κι' εύρυχωρο αντίσκηνο.

«Η σέλλα τοῦ «ελικόκυκλου» είναι παρόμοια με τῆς μο-

Αὐτὸ θὰ εἶναι, στὶς γενικὲς του γραμμές, τὸ «ελικόκυκλον». 1) Μοχλὸς χειρισμῶν. 2) Σέλλα. 3) Μαρσιπιέ. 4) Ὁπίσθιος κῶνος. 5) Προβολεὺς. 6) Ὁργανα πτήσεως. 7) Τετάρτο βενζίνης. 8) Ταχυμέτρον. 9) Αδιάβροχο κάλυμμα. 10) Πόδια προσγείσεως. 11) Πηδάλιον. 12) Πλωτήρες. 13) Ὁπλο. 14) Τροχαὶ προσγείσεως. 15) Οὐρά. 16) Σύστημα μετατοπίσεως στρίγματος μηχανῆς. 17) Έλικες. 18) Σωλήνες διοχετεύσεως βενζίνης. 19) Ἀντλία βενζίνης. 20) Καθρέπτης στραμένους πρὸς τὰ πίσω.

Τὸ «ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΙΠΠΙΚΟ»

τοσυκλέτας — ή με τοῦ αλόγου — παρέχοντας ἔτσι τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ευστάθεια, άνεσι καὶ ξεκούρασι. Εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ ένα ελαφρὸ πλαστικὸ ὕλικό, αδιάπεραστο ἀπὸ μικρὰ βλήματα. Γιὰ νὰ γίνῃ δὲ πιὸ μαλακὴ, ἔχει ἀπὸ κάτω σπογγώδες ελαστικόν.

Πίσω ἀπ' τὴ σέλλα, σὲ μιὰ εἰδικὴ θέσι, εἶναι τυλιγμένα καὶ δεμένα με λουριὰ τὸ αδιάβροχο κάλυμμα, κουβέρτες καὶ ἀνταλλακτικὰ ρούχα γιὰ τὸ στρατιώτη. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ πακέτο μπορεῖ σ' ἐξαιρετικὰς περιπτώσεσι νὰ καθῇ καὶ δεύτερος ἐπιβάτης, π.χ. ἓνας στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ ποὺ πρέπει νὰ μεταφερθῇ ἐπείγοντως κάπου με τὸ ελικόπτερο. Αὐτὸς δένεται με μιὰ ζώνη ἀσφαλείας, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Ὁ σκελετὸς τοῦ «ελικόκυκλου» ἀποτελεῖται ἀπὸ στερεὸ καὶ ελαφρὸ σωλήνα ἀπὸ μαγνήσιον. Στὸ κάτω μέρος του εἶναι βιδωμένα τρία ἐλατηριώτὰ «πόδια» γιὰ τὴν προσγείωσι. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκελετοῦ βρίσκεται τὸ τετάρτο βενζίνης, ἀπὸ «φιμπεργκλάς», ἐπενδεδυμένο μ' ἓνα ελαστικὸ ὕλικό ποὺ δὲν τὸ τρυπάνε οἱ σφαῖρες — γιὰτὶ οἱ τρύπες ξαναβουλώνουν άμέσως μόνας τους.

Ἐμπρὸς καὶ πίσω ἀπ' τὸ σκελετὸ εἶναι προσαρμοσμένοι δυὸ κῶνοι ἀπὸ «φιμπεργκλάς», ποὺ δίνουν αεροδυναμικὸ σχῆμα στὸ ελικόπτερο. Ὁ μπροστινὸς κῶνος ἀνασηκώνεται λίγο πρὸς τὰ πάνω, γιὰ νὰ καθῇ στὴ θέσι τοῦ ὁ στρατιώτης. Περιέχει δὲ ἓνα ἰσχυρὸ προβολέα με μπαταρία, γιὰ νυχτερινὰς προσγειώσεις, ποὺ μπορεῖ ἐπίσης νὰ τὸν ἀφαιρῇ ὁ στρατιώτης καὶ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ γιὰ ἄλλες χρήσεις.

Ὁ πίσω κῶνος περιέχει τρόφιμα καὶ ἄλλα χρήσιμα ἀντικείμενα. Ἀπὸ πάνω του εἶναι προσαρμοσμένη ἡ οὐρά ποὺ εξασφαλίζει τὴν ευστάθεια τοῦ ελικόπτερου, καθὼς κι' ἓνα χειροκίνητο πεντάγιο — πηδάλιο γιὰ τὶς ἀλλαγὰς κατευθύνσεως.

Τὸ ψηλὸ καὶ κατακόρυφο στήριγμα ποὺ συγκρατεῖ στὸν αέρα τὶς έλικες καὶ τὴ μηχανή τους, μπορεῖ νὰ μετατοπισθῇ πρὸς τὰ ἔμπροσθῃ καὶ πρὸς τὰ πίσω, γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ἰσορροπίας ὅταν καθῇ καὶ δεύτερος ἐπιβάτης στὸ ελικόπτερο καὶ ἀλλάζει συνεπῶς θέσι τὸ κέντρον βάρους.

Τὰ ὄργανα πτήσεως — πυξίδα, ὑψόμετρο, δείκτης ταχύτητος, ἀέρος — βρίσκονται ὅλα ἐγκατεστημένα μπροστὰ ἀπ' τὴ σέλλα. Ἐνὰ ταχύμετρο, στερεωμένο κάτω ἀπ' τὸ μοτέρ, συνδέεται ἀπ' εὐθείας μ' αὐτό.

Ἀλλὰ τὸ «ελικόκυκλον» εἶναι καὶ ἀμφίβιο, μπορεῖ δηλαδὴ νὰ «καθῇ» καὶ πάνω στὴ θάλασσα. Πράγματι, ἔχει κάτω ἀπ' τὸ σκελετὸ του ἓνα μεγάλο πλωτήρα, καθὼς καὶ τρεῖς ἄλλους, μικρότερους καὶ κυλινδρικούς, στὶς ἄκρες τὸν ἐποδίων προσγειώσεως.

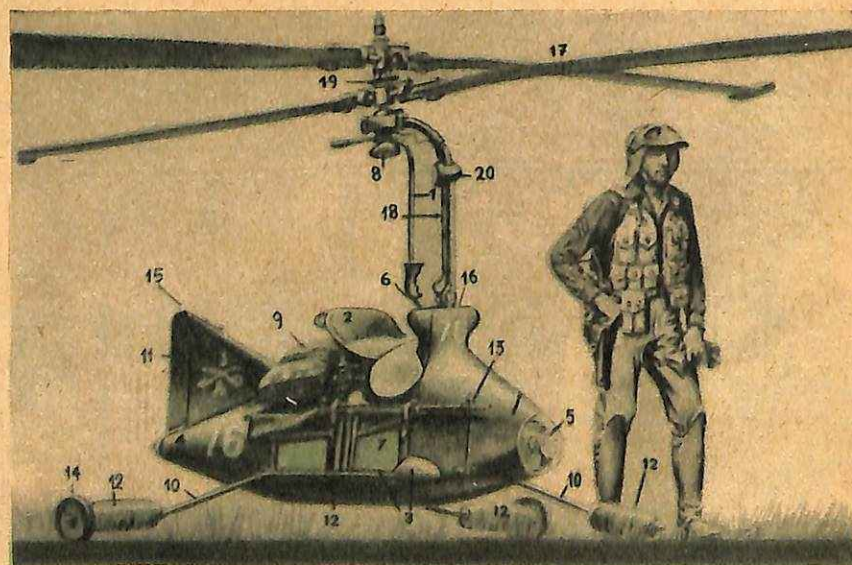
Τὸ ὅπλο τοῦ στρατιώτη, ἀπλὸ τοῦφέκι ἢ ὀπλοπολυβόλο, εἶναι στερεωμένο σὲ ὀριζόντια θέσι δίπλα στὸ δεξιὸ του πόδι με γάντζους ποὺ μπορούν ν' ανοίξουν εύκολα καὶ ἀμέσως. Ἐχει γεμιστήρα με πολλές σφαῖρες, μπορεῖ δὲ νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ κατὰ τὴν πτήσι, σὰν μόνιμο πολυβόλο.

Στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ σκελετοῦ εἶναι δεμένο ἓνα ἀφρώδῃ καὶ πτυσσάμενο κουτὶ ἀπὸ μαγνήσιον, ποὺ ἐπιτρέπει τὴ μετακίνησι τοῦ σκάφους μέσα στὴ θάλασσα ὅταν δὲν λειτουργεῖ ἡ μηχανή του.

Ἐνὰς καθρέφτης, στερεωμένος πάνω στὸ στήριγμα τῆς μηχανῆς, ἐπιτρέπει στὸν στρατιώτη νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ πίσω. Γιὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπ' τὰ εχθρικά βλήματα, ὁ στρατιώτης φοράει κράνος με προσωπίδι, ελαφρὸ θώρακα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ μπότες με προγοναπίδες. Τὸ σασκιδίον ποὺ κρέμεται στὴν πλάτη του, περιέχει ἓνα φορητὸ ραδιοτηλέφωνο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπικοινωνῇ συνεχῶς με τὴ μονάδα του.

Αὐτὸ θὰ εἶναι, στὶς γενικὲς του γραμμές, τὸ «ελικόκυκλον», ποὺ παρουσιάζει τὰς πλεονεκτημάτας, ὥστε νὰ βρῇ ἀπειρες ἐφαρμογὰς γιὰ στρατιωτικὸς σκοποὺς.

Μὲ τὶς πιπιτικὲς αὐτὲς μηχανές, τὸ «Ιπτάμενο Ιππικόν» θὰ μπορῇ νὰ μετακινηθῇ εύκολα καὶ ἀστραπιαία σὲ ὅποιοδήποτε ἔδαφος καὶ ν' ἀναλαμβάνῃ ἓνα σωρὸ σπουδαῖες πολεμικὲς ἀποστολές.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστῆμα ὑπὸ Φράνκ Ρόμπερτς

Η Βασίλισσα τοῦ ὑποκόσμου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Λούκε Μπόχου ἦταν ἓνας τυχοδιώκτης μεγάλης ὀλκῆς, προμηθευτὴς ὀπλῶν σὲ ἐπαναστάτες, κλπ. Γάρα ὅμως ἔχει κερδίσει πιά ἄρκετα καὶ ἀποφασίζει νὰ ζήσει ἡσυχὰ στὸ ἐξῆς, παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ τοῦ τέως συνεργάτη του Ντέιβ. Ἐμπερ ποὺ τὸν πιέζει νὰ συνεχίσῃ τὴ δράσι του. Σὲ μιὰ κομικὴ πλάτῃ τοῦ Μεξικοῦ γνωρίζει μιὰ ὡρασιάτση καὶ πλουσία χήρα, τὴ Τζιλ, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Τὴ σώζει ἀπὸ μιὰ δολοφονικὴ ἀποπειρὰ ἐκ μέρους κάποιου Τσέρου κι' ὕστερα τὴν παντρεύεται. Εἶναι εὐτυχισμένος τώρα καὶ ονειρεύεται νὰ γίνῃ ἓνας καλὸς οἰκογενειάρχης καὶ ν' ἀποκτήσῃ πολλὰ παιδιὰ. Ἡ Τζιλ δειχνεῖ πὺς τὸν λατρεῖ. Σαφνικά, ἓνα τηλεγράφημα διακόπτει τὸ μήνη τοῦ μελιτός: Ἡ Τζιλ διλώνει στὸν ἄντρα τῆς πὺς πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της, στὸ Λὸς Ἀντζελες. Ὁ Λούκε διαπιστώνει με ἐκπληξὴ ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι μιὰ θαυμάσια βίλλα, ἀλλὰ προφυλαγμένη μ' ἓνα σωρὸ αὐτομάτους μηχανισμοὺς ἀπὸ κάθε ἀνεπιθύμητὴ ἐπίσκεψι. Ἀρχίζει ἐπίσης νὰ καταλαβαίνει πὺς ἡ Τζιλ κάνει ὅτι θέλει ἐκεῖ μέσα καὶ πὺς οἱ ὑπηρετές δὲν δίνουν μεγάλη σημασία σ' αὐτὸν. Αὐτὸ τὸν ἐξοργίζει κι' ἐπιδίδωκε ν' ἀποδείξῃ πὺς εἶναι ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ. Μόλις φτάσας, ἡ Τζιλ τοῦ λέει πὺς εἶνε ἀναγκασμένη νὰ λείψῃ λίγο, γιὰ δουλειές της. Γυρίζει δὲ πίσω ἀργὰ τὴ νύχτα. Στὸ μεταξύ, ὁ Λούκε ἀνακαλύπτει σημάδια αἱμάτων, ποὺ δείχνουν πὺς ἔγινε κάποιο ἐγκλημα. Γνωρίζει ἐπίσης κάποιον Ὀρβ Προύσμαρκ, ποὺ ἦταν πρῶην ἀθλητὴς τοῦ κολυμβιοῦ, ἀλλὰ τώρα εἶνε καταντησὲν ράκος ἀπ' τὸ ἀλκοόλ. Μαθαίνει ἀκόμη ἀπ' αὐτὸν πὺς ὁ πῆρε προηγουμένως σύζυγος τῆς Τζιλ καὶ πὺς τὸν πληρώνει ἐκείνη ἓνα ἐπίδομα γιὰ νὰ ζήσει, μετὰ τὸ διαζυγίό τους. Ὅταν γυρίξῃ ἡ Τζιλ τὴ συνοδευεῖ ἓνας ὑπόπτος τύπος, ὀνόματι Ρούντυ Κάνιν, μαζί με τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Γιάνκο καὶ Σὸλ. Ἡ Τζιλ συνιστᾷ στὸν ἄντρα της τὸν Κάνιν ὡς συνεταῖρο της. Μὰ ἐκεῖνος ἔχει μιὰ παράξενη καὶ προσοδλητικὴ οἰκειότητα μαζί της. Ὁ Μπόχου θυμίζει μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, ἀλλ' ἡ Τζιλ τὸν καθησυχάζει.

Μὰ κι' ἐκεῖνος κατὰλαβε ἀπ' τὴ ματιά ποὺ τοῦρριξε ὁ Μπόχου πὺς ἦταν προτιμώτερο νὰ μὴν ἐπιμεινῃ... Τὸς χαιρέτησε, καθὼς περνούσανε δίπλα του, κι' ἀπομακρύνθηκε πατώντας στὰ νύχια. Ἡ κρεβατοκάμαρά τους ἦταν πάντᾳ τὸ ἴδιο δροσερὴ. Ἡ Τζιλ καθῇσε μπροστὰ στὴν τουαλέτα της.

Μὴ με περιμένης, ἀγάπη μου, εἶπε. Πέσε στὸ κρεβάτι, ὅσο πὺν νὰ ἔτοιμαστώ ἐγὼ γιὰ τὴ νύχτα.

Ἐβγαλε τὸ λαμὲ φόρεμά της, ἤπιε ἓνα ποτηράκι «κουμμελ» κι' ἄρχισε πάλι νὰ πρνάσῃ τὸ πρὸσωπό της με κρέμα τοῦ ντεμακιγιαζ.

Ὁ Μπόχου δὲν γυδῆθη. Κάθῃσε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τὴν κύτταξε, συλλογισμένος, με σταυρωμένα τὰ χέρια. Τὸ ἄσπρο κορμί της ξεπρόβαλλε σὰν κρῖνος μέσ' ἀπ' τὰ μαύρα μεταξωτὰ ρούχα.

Τὸ θέμα αὐτὸ ἐπνέρασε τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἀντιδράσεις του. Ἀπ' τὸ ἓνα μέρος, ἦταν ὁ πειρασμὸς ἐνῶσιμός του κι' ὁ θυμὸς τοῦ γιὰτὶ τοῦ εἶ-

χε κρύψει ἓνα μέρος ἀπ' τὸ παρελθόν της. Ἀπ' τὸ ἄλλο ὅμως, ὑπῆρχε ἡ Τζιλ, ἡ ἀγαπημένη του, ἡ φιλενά του κι' ἡ γυναίκα τοῦ μαζι... μιὰ γυναίκα ἀξιολατρεψτὴ, λαχταριστὴ, προπάντων αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἔτσι ποὺ καθότανε μπροστὰ στὸν καθρέφτη της...

Ἐμενε καθισμένος κι' ἀκίνητος, ἐνῶ ἡ Τζιλ συμπληρώνε τις προετοιμασίες της, με λίγη πούντρα κι' ἐλάχιστο ροῦζ στὰ χεῖλη.

«Μπορεῖ νὰ συναντηθοῦμε στ' ὄνειρό μου — τοῦ εἶχε πῆ κάποτε κοκέτικα — καὶ δὲν θάβηλα νὰ με βρῇς τότε παραμυλημένη!»

Πρόσαςε ξαφνικά μέσα στὸν καθρέφτη πὺς τὴν κύτταξε ἀπ' τὴν ἀρχὴ χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ κίνησι.

Εἰμ' ἐτοιμὴ, Λούκε!... τοῦ εἶπε. Μὰ ἐσύ δὲν ἐβγαλες ἀκόμα οὔτε τὴ γραβάτα σου!

— Θάβηλα νὰ σοῦ μιλήσω, Τζιλ.

— Ὅπως θέλεις. Δὲν εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ πλავιάσουμε ἀμέσως...

Μὰ τὸ χαμόγελό της σβύστηκε, μπροστὰ στὸ σκυθρωπὸ ὕφος τοῦ Μπόχου. Χαμήλωσε τὰ μάτια της, σὰν νάχε φταιεῖ.

— Ναι, ξέρω, μουρμούρισε ῥά με καλῶς, γιὰτὶ δὲν εἶπα στὸ Ρούντυ πὺς εἶχαμε παντρευτῇ.

— Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπ' ὅλα... — Στενοχωρήθηκα πολὺ...

— Τὸ ξέρω πὺς στενοχωρήθηκες. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ βρῇσκω παράξενη τὴ συμπεριφορά σου! Περνᾷς ὀλόκληρη τὴ βραδυὰ μ' αὐτοὺς τοὺς φίλους σου, χωρὶς νὰ μοῦ ἔχῃς πῆ λέξι. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ τὸ ἐξήσαςες!...

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς θὰ προτιμούσα νὰ μὴ τοὺς συναντήσῃς.

— Δὲν ἦταν καθόλου τοῦ γούστου μου... μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἀφοῦ εἶναι δικοὶ σου φίλοι, πρέπει πάντως

νὰ τοὺς γνωρίσω κι' ἐγὼ. — Ξέρεις... εἶναι μᾶλλον ἄπλοὶ γνώριμοι... ἡ ἀκριβέστερα συνέταιροί μου. Ὑστερα... ὑπάρχουν ὠρισμένα πράγματα γιὰ μένα, ποὺ δὲν θάβηλα νὰ τὰ μάθῃς.

Δὲν μπορεῖς νὰ σταματήσῃς, μιὰ κι' ἔκανες τὴν ἀρχή. — Σὲ παρακαλῶ, μὴ με φέρνῃς σὲ δύσκολη θέσι...

Ἀναστένασε, τὸν κύτταξε λυπημένα καὶ πρόσθεσε: — Νά... τὰ λεφτὰ μου εἶνε νὰ τοποθετημένα σχεδὸν ὅλα... σὲ δημόσια θεάματα. Δὲν ἐννοῶ δὲ μόνονα σὲ κινηματογράφους ἢ σὲ θεάτρα, ἀλλὰ καὶ σὲ νυχτερινὰ κέντρα...

— Ὅταν λοιπὸν εἶναι κανεῖς μπλεγμένος σὲ τέτοιες δουλειές, ὀφείλει νὰ σφίγγῃ ἓνα σωρὸ χέρια ὅχι τόσο καθαρά...

»Παραδείγμα, ὁ Ρούντυ... Διευθύνει ἓνα χαρτοπαίγνιο, ἓνα ἀπ' τὰ πιὸ μεγάλα καθὼς μοῦχουνε πῆ. Βέβαια, δὲν εἶναι πολὺ συμπαθητικὸς, ἀλλ' εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ συνεργάζωμαι μαζί του... Πιστεύω πὺς κι' αὐτὸς δὲν θὰ με πολυχωνεύῃ...

Σφίχτηκε πάνω τοῦ ἐρωτιά- ρικα, δένοντας τὰ χέρια της γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους του, καὶ τοῦ χαμογέλασε τρυφερά.

— Ἦταν κουταμάρα μου ποὺ δὲν σοῦ τότᾳ ἀπ' τὴν ἀρχή, πρόσθεσε. Μὰ δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς νὰ χαλᾷσῃ ἡ ζωὴ μας...

«Ἐλπίζα ἀνοήτα πὺς δὲν θὰ μάθαινες ποτὲ τίποτα...

Ὁ Μπόχου χαμογέλασε κι' αὐτὸς ἐλαφρά, μὰ ἔμεινε λίγο σκεπτικὸς. Πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τὴ μέση της. Τὸ γυμνὸ δερμα τῆς ἦταν λεῖο καὶ δροσερό.

— Δὲν βρίσκεις, Τζιλ, πὺς ἔχουν ἀντιστροφὴ κάπως οἱ ὅροι; τῆς εἶπε. Ὁ γενικός κανὼνας εἶναι νὰ προσπαθῇ ὁ σύζυγος νὰ κρατήσῃ τὴ γυναίκα τοῦ μακριὰ ἀπ' τὶς ἀσχήμιες τῆς ζωῆς...

— Ναι, μὰ ἐγὼ ἀναγκάστηκα νὰ γνωρίσω τὴ ζωὴ ἀπὸ κοντὰ. Δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοιως. Ἐπρεπε νὰ διαχειρισθῶ τὰ λεφτὰ ποὺ μ' ᾤφισε... ὁ πρῶην ἄντρας μου.

— Ποιὸς δηλαδὴ; Ὁ Χόου- αρντ... ἢ ὁ Ὀρβ Προύσμαρκ;

Ἡ Τζιλ τραβήχτηκε ἀπὸτομα κι' ἀνασκήτησε. Τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Τὰ χεῖλη της εἶχαν μιὰν ἀσυνήθιστὴ λαμψί, στὴ μέση τοῦ καταχλωμοῦ προσώπου της.

— Σοῦ τόπε ὁ Γκύ; μουρμούρισε. Ὁ Α, τὸν πλημμελῶν πο! Ὅθ τοῦ δέξω ἐγὼ!...

Κι' ᾤρησε πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ ὁ Μπόχου τὴ συγκράτησε ἀπ' τὸ χέρι, τὴν τραβῆξε κοντὰ τοῦ καὶ τὴν κρατῆσε φυλάττοντας ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ.

— Δὲν φταίει σὲ τίποτα ὁ Γκύ, τῆς ἐξήγησε. Μοῦ τόπε ὁ ἴσος ὁ Προύσμαρκ. Ἦρθε ἔδω ἀπόψε, τύφλα στὸ, μεθιστο. Ζη- ἀπόψε, τύφλα στὸ, μεθιστο. Ζη- ἀπόψε, τύφλα στὸ, μεθιστο. Ζη-

— Οὔτε χῶμα στὸν καφέ σας! συμπλήρωσε τότε χαμογελώντας ἀτάραχα ὁ Κινέζος...

— Ὄχι πιά καρφιά στὰ παπούτσια, δὲν εἶν' ἔτσι, Σούν- Λῆ; τοῦ εἶπε ὁ ἓνας.

— Οὔτε ἀγκάθια στὸ κρεβάτι! πρόσθεσε ὁ δεύτερος. — Οὔτε χῶμα στὸν καφέ σας! συμπλήρωσε τότε χαμογελώντας ἀτάραχα ὁ Κινέζος...

—Ω, Θεέ μου! Γιατί νά μ' ἔβρισκε καὶ ἐγὼ ἐδῶ; στέναξε ἡ νέα γυναίκα.

Ἡ ματιά της εἶχε γίνει πο- νεμένη. Κάθεσαι, χάμω κι' ἀ- κοῦμπησε τὸ κεφάλι της στὰ γό- νατα τοῦ Μπόχου.

—Γιατί νά παίρνουν ὅλα τὰ πράγματα αὐτὸ τὸ δρόμο; μουρ- μούρισε. Κι' ὁμως κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ ν' ἔξω...

Ὁ Λούκε χαίδεψε μερικές στιγμές τοὺς ὁμορφους ὤμους της, πού συγκλονίζονταν ἀπὸ ἕνα σπασμωδικὸ τρεμουλιασμά.

Ὅταν ἀναστήκωσεν ὡστόσο τὰ μάτια της, ἦταν στεγνά.

—Ποτέ μου δὲν μπορεῖς νὰ κλάψω, εἶπε μ' ἀπελπισία. Κι' ὁμως θὰ τὰ θέλα πολύ νὰ χύσω κι' ἐγὼ δάκρυα... ν' ἀνακουφι- σθῶ!

Τῆς χάιδεψε τὸ κεφάλι.

—Εἶλα λοιπόν, μὴν κάνης ἔτσι. Δὲν χάλασε ὁ κόσμος!

—Χάλασε ὁμως κάτι ἄλλο... κάτι ἀνάμεσα μας! —Ω, Θεέ μου, ἂν ἐξακολουθῆσιν ἔτσι, θὰ σκοτωθῶ!

—Μὰ μὴ λές βλακειές! Τὴν ἀνασάκωσε καὶ τὴ φί- λησε στὸ μέτωπο καὶ στὰ μά-τια. Ἐνοιοθε τύψεις γιὰ τὴν τόση θλίψη πού τῆς εἶχε προ- καλέσει.

—Ἀς σκεφθοῦμε τὸν ἐαυτὸ μας, Τζίλ, τῆς εἶπε.

Μὰ ἐκεῖνη ψιθύρισε:

—Κι' ἐγὼ πὺ πιστεύω πὺς μποροῦσα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ κάθε ἄλλο, νὰ ζήσω κοντὰ σου τὴ ζωὴ πὺ εἶχα πάντα ἐρωτευ- θῆ!

—Μὰ νὰ πὺ δὲν μ' ἀφί- νει τὸ παρελθόν!

—Ω, Λούκε, ἂν ἤξερες τὴ φριχτὴ ζωὴ πέρασα μ' αὐτὸ τὸ μεθύστακα... Μὰ ὄχι, δὲν εἶναι μιὰ δικαιολογία. Δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ σοῦ τὸ κρύψω.

—Ἦσυχασε λοιπόν... Κάνω- με κι' οἱ δυὸ τὴ ζωὴ μας, πρὶν συναντηθῶμε. Δὲν μὲ ἀνήκει τὸ παρελθόν σου...

Ἡ Τζίλ φάνηκε ν' ἀνακουφί- ζεται λίγο.

—Ὁ Χόουαρντ ἦταν πρόσω- πο τῆς φαντασίας μου, ὁμολο- γῆσε. Σοῦ εἶπα πὺς εἶχε πε- θάνει ὁ πρῶτος ἄντρας μου, γιὰτὶ γιὰ μένα ἦταν ἀληθινὰ νεκρός. Σοῦ διηγήθηκα διαφο- ρετικὰ τὰ πράγματα, ἔτσι ὅ-πως θὰ τὰ θέλα νὰ συμβοῦν...

Ναί, ἤθελα νὰ εἶναι ἕντιμο καὶ ἀσπίλο παρελθόν... Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα ψέμματα. Δὲν σκέφθη- κα πὺς ἔκανα ἀσχημα... Μπλο- φάρισα λίγο, μὰ ἡ πρόθεσί μου ἦταν νὰ σὲ κάνω νὰ μὲ ποθῆ- σης ἀκόμα πὺ πολύ.

Ὁ Μπόχου εἶχε συγκινηθῆ. Μήπως κι' αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε πῆ ψέμματα στὴν ἀρχή; Ἡ μό- νη διαφορὰ μετὰ τὸς ἦταν πὺς αὐτὸς εἶχε ὁμολογήσει γρηγορώτερα τὴν ἀλήθειαν...

Ἐνοιοσε ξαφνικὰ εὐγνωμο- σύνη, γιὰ τὴ Τζίλ, γιὰτὶ δὲν τοῦ εἶχε πετάξει ἀπὸψε κα- τ'ἀμυντὰ τῆς δικῆς του ψευτιῆς, μολοντὶ τῆς εἶχε δοθῆ ἡ ευκαιρία. Ὁχι, δὲν εἶ-χε ἐπιζητήσει νὰ μαλώσουν. Προσπαθοῦσε μονάχα νὰ τοῦ δι- καιολογηθῇ.

—Τζίλ!... τῆς εἶπε, μὲ φω- νὴ πὺ ξεχείλιζε ἀπὸ πάθος.

Ὅταν ἀγκαλιάστηκαν, πρό- σθεσε:

—Πές μου ὅ,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῆς. Ὑστερὰ δὲν θὰ ξαναμιλή- σουμε πὺς ποτὲ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ἐκεῖνη γέλασε — μὰ τὸ γέ- λιο τῆς ἐμοιαζε μὲλλον μὲ λυγμό.

—Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μιλάω

γι' αὐτὰ, εἶπε. Καὶ προπάντων γιὰ τὴ ζωὴ μου μαζί σου! Τὸν μισῶ... θάθελα νὰ μὴ βρίσκε- ται πὺς στὴ ζωὴ...

—Ἦταν τότε ἐπαγγελματίας ἀθλητής. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξε- πέφτη κάπως. Μὰ διατηροῦσε ἀρκετὴ γοητεία καὶ πονηρία γιὰ νὰ μὲ κάνω νὰ τὸν παν- τρεψῶ! Ἦθελε προπάντων τὰ λεφτά μου. Σπατάλησε ἕνα μέ- ρος στὸ πιὸ καὶ μ' ἔβαλε νὰ διαβῶ τὰ ὑπόλοιπα σὲ διά- φορες ἐπιχειρήσεις...

—Κατὰφερα νὰ τὸν ξεφορτω- θῶ... μὰ μένω πάντα δεμένη μ' αὐτὸς τῆς τοποθετήσεως, μ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς Ροῦντυ Κά- νιν, τὰ καθάρματα...

—Καὶ τοῦ πληρώνεις δια- τροφή;

—Ἐτσι συμφωνήσαμε... Μὰ δὲν εἶναι καθόλου ἀκριθὴ ἡ πληρωμὴ, ἀφοῦ ξαναβρῆκα ἔτσι τὴν ἐλευθερίαν μου.

—Ἄν τὸν ξαναβῶ ποτέ... πρόφερε ἀργὰ ὁ Μπόχου.

Τὰ μάτια τῆς γέμισαν τρῶμο ξαφνικά.

—Σὲ παρακαλῶ, ἀγάπη μου! Ἀρκετὰ ὑποφέραμε. Μὴν περιπλέκεις ἀκόμα πὺς τὴν κατάστασι! Εἶχες πῆ πὺς δὲν

θὰ ξανακάνω πὺς λόγους... Τὸν φίλησε στὸ στόμα καὶ τοῦ ψιθύρισε, μὲ φωνὴ πνι- γμένη:

—Μὴ μ' ἀφίσης ποτέ, ποτέ!

Ἐσκυψε ἀργὰ πάνω της, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὴν καταπιῇ. Ἐκεῖνη εἶχε κλείσει νὰ μάτιας τῆς, πρότεινε τὰ χεῖλη τῆς κι' ὅλο τὸ πρόσωπό της ριγούσε ἀπὸ ἀνυπομονησία.

—Πότε θὰ γυρίσουμε στὸ Λούκε;

—Ἀκατοῦλα; τῆς ρώτησε ὁ Λούκε.

—Αὔριο... ψιθύρισε μ' ἕνα εὐτυχισμένο στεναγμό. Αὔριο...

Μὰ, ξαφνικά, ἀνοίξε τὰ μά-τια τῆς κι' ἔμεινε ἀκίνητη, πα- γωμένη.

—Ὁχι, πρόσθεσε μὲ ἄχρω- μη φωνῇ. Αὔριο πρέπει νὰ πα- ρουσιαστῶ στὴν ἀστυνομία. Καὶ δὲν ξέρω τὶ θὰ γίνῃ ὕ-στερα...

—Ἀ, ναί, ἔλασας! εἶπε ὁ Μπόχου. Οἱ λεκέδες ἀπὸ αἷμα, τὸ καινούργιο τζάκι στὸ παρό-θυρο... Εἶναι κατὰ σοδορῶ; Ὡς ποῖο σημεῖο βρίσκεσαι μπλεγ- μέν;

Τὸν κύταξε στὰ μάτια κι' ἀπάντησε:

—Δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεω- ρήσουν συνένοχο.

—Γιὰ τὸ φόνον πὺς εἶνε κά-τω, στὸ μπᾶρι;

—Δὲν πιστεύω ποτὲ πὺς εἶ- χα ἄντρα τόσο ἐξυπνο καὶ διακριτικό! Ἐκτός ἀν σου τὰ-πε ὁ Γκού... Μὰ ὄχι, ὄχι!

Ἀκούσε λοιπόν τί συνέβη:

Τῆς μέρες πὺς ἔλειπα, σκότω- σαν ἐδῶ κάποιον, μὲ ρεβόλβερ, ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ παρτίδα πόκερ. Ἦταν ἕ-νας φίλος τοῦ Ροῦντυ, πὺς τὸν λέγανε Μίλτον Ρότ. Τὸν ἤξερα ἐλαχίστα...

Εἶχα ἐπιτρέψει στὸ Ροῦντυ νὰ χρησιμοποιοῖ τὸ σπῆ- τι μου γιὰ «χοντρὸ» χαρτοπαί- γνιο. Ἐγὼ εἶναι λοιπόν καυγᾶς, πᾶ- νω στὸ παγγινίδι... καὶ πῆρε ἄ- σχημη τροπὴ.

—Αὐτὰ ἔλεγε τὸ τηλεγράφη- μα πὺς μᾶς ἔκανε νὰ γυρίσουμε ξαφνικά;

—Ναί. Ἐπειδὴ εἶναι δικό μου τὸ σπῆτι, θέλει νὰ μοῦ μι- λήσῃ ἡ ἀστυνομία. Γι' αὐτὸ ἀ- κριβῶς ἔπρεπε νὰ δῶ ἀπὸψε τὸ Ροῦντυ.

Ἀναστῆναξες καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς:

—Ἀπὸψε, τὴν πρώτη νύχτα μας στὸ σπῆτι μας... Θάταν κά- λασι γιὰ σένα!

—Κόλασι!...

Ὁ Μπόχου γέλασε καὶ τὴν ἔ- σφιξε μ' ὅλη τὴ δύναμι στὴν ἀγκαλιά του.

—Σβῶς τὸ φῶς, τοῦ ψιθύ- ρισε ἐκεῖνη.

—Ἐοῦ εἶσαι τὸ μοναδικὸ φῶς μου!

—Γιατί νὰ σ' ἀγαπῶ τόσο; Ἰσως γιὰτὶ ὑπόταξες τὴ θέλη- σί μου, πράγμα πὺς δὲν τόχε πετύχει κανεὶς ἄλλος...

—Δὲν εἶναι πολὺ ἀσχημὴ ἡ κόλασι, ὅταν τὴ μοιράζονται δυὸ!... μουρμούρισε ὁ Μπόχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Σάββατον 8 Δεκεμβρίου, ὡ- ρα 9 τὸ πρωί.

Ὁ χαροῦνος πρῶινδς ἦ- λιος εἶχε πλημμυρίσει τὴν τρα- πεζαρία, διαλύοντας τὴν οἰ- κλή τῆς περασμένης νύχτας, μαζί μ' ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ τότε.

Ἦταν σὰν νὰ μὴ εἶχε γίνει τίποτε ἀπολόγως.

Ὁ Μπόχου εἶχε φάει καλὰ κι' ἐνοιοθε τὸν ἐαυτὸν ἐλαφρό- τερο. Συνώψισε τῆς σκέψεις του μὲ μιὰ φράσι:

—Τὶ ὠραία πὺς εἶναι ἡ ζωὴ!

Ἡ Τζίλ κούνησε ἀφηρημένα τὸ κεφάλι της. Διάβαζε ἕνα βι- βλίον μὲ ποιήματα, ἐνῶ συγχρό- νως τραγνίζε μιὰ σκέτη φρυ- γανιά κι' ἔπιε σιγὰ-σιγὰ ἕνα φλυτάνι τσὰι δίχως γάλα καὶ ζάχαρη.

—Πὺς ἀντέχεις σὲ τέτοια νηστεία; τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της.

—Μὰ, ἀγάπη μου, πρέπει νὰ προσέχω τὴ γοασμὴ μου.

Κι' ἡ Τζίλ χαμογέλασε καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα.

Θάθελε πολὺ κι' ὁ Μπόχου νὰ εἶχε νὰ διαβάσῃ κάτι, μιὰ ἐφη- ρίδα ἂς ποῦμε. Μὰ ἡ Τζίλ δὲν ἔπαιρνε καθόλου ἐφημερί- δες — καὶ θάχε ἀσφαλῶς τὸ λόγο τῆς γι' αὐτὸ.

Ὁ Λούκε κύταξε ἀπ' τὸ πα- ράθυρο τὰ γύρω τοπία. Ὑστε- ρὰ ἡ ματιά του καρφώθηκε στὰ γαλῶνα νερὰ τῆς πισίνας.

Ἡ Ναομί ξαναμπῆκε στὴν κόμαρα καὶ τοῦ γέμισε πάλι τὸ φλυτάνι του μὲ καφέ. Στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, φαινόταν ἀ- κόμα πὺς γελοῖο τὸ ρουμπίνι

πὺς εἶχε περασμένο στὴ μυτῆ της. Μὰ ὁ Μπόχου ἀποφάσισε νὰ μὴ ἀνεκτίσῃ. Ἐπρεπε νὰ παραδεχθῇ τὸ κατὼ — κάτω πὺς ἡ Ναομί ἦταν καλὴ μαγει- ρισσα καὶ τέλεια ὑπηρέτρια.

—Θάπρεπε νὰ βάλουμε καγ- κελλα γύρω... ψιθύρισε κάποια στιγμή.

—Κάγκελλα; Πὺς νὰ τὰ βά- λουμε;

—Γύρω ἀπ' τὴν πισίνα. Γιὰ νὰ μὴ φέτουμε μέσα τὰ παι- διὰ μας.

Ἡ Ναομί ἔμπηξε μιὰ φωνὴ ἐκπληξῶς.

—Θὰ υἱοθετήσετε παιδιὰ; ρώτησε.

Ἡ Τζίλ τῆς ἔριξε μιὰν αὐ- στηρὴ ματιά.

—Ὁχι, θὰ κάνουμε δικὰ μας, ἀπάντησε.

—Ἀ, μὲ συγχωρήστε... τραύ- λισε ἡ Ναομί. Τὸ εἶπα ἐπειδὴ οἱ περισσότεροὶ σήμερὰ τὰ υἱο- θετοῦνε...

Ὅταν μείνανε μόνοι, οἱ Τζίλ κι' ὁ Μπόχου ἔσκασαν στὰ γέλια.

—Φοδῶμαι πὺς θὰ σὲ βροῦ- νε τώρα λίγο παλαιόμοι ἀρχών... τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Ἡ νέα γυναίκα εἶχε ἀρχίσει νὰ σημειώνῃ σ' ἕνα κατάλογο τῆς δουλειῆς πὺς εἶχε νὰ τε- λειώσῃ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὁ Μπό- χου τοῦ ἔριξε μιὰ ματιά καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογέλα- σῃ μὲ τὴν ἀφελεία της. Νὰ τί εἶχε γράψῃ ἡ Τζίλ:

«1) Νὰ μιλήσω στὴν ἀστυ- νομία. 2) Ν' ἀγοράσω μιὰ ζώ- νη λαοτῆς ἀπ' τοῦ Μάνιν. 3) Κάνω μισαντλὶ στὸν Ὀσκαρ. 4) Νὰ περάσω ἀπ' τὴν τράπε- ζα στὶς 3...»

—Ἐξάσες τελείως καὶ τὸν ἄντρα σου! τῆς παραπονέθηκε χαμογελώντας.

Ἐκεῖνη κάθισε στὰ γόνατά του καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Τὴν ἴ- δια στιγμή ὁμως, μῆκε ὁ Γκού καὶ τῆς ἀναγγεῖλε πὺς εἶχε φτάσει ἐξῶς ἕνα ἀστυνομικὸ αὐ- τοκίνητο.

—Ἀς περάσουν στὸ πάρκο κι' ἂς μὲ περιμένουνε λίγο, τοῦ εἶπε ἡ Τζίλ.

Ὅταν ἔδωκε ὁ Γκού, ξανάρ- χισε νὰ φίλησῃ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ τὸν γαργαλᾷ στὸ λαιμό.

—Ἦρθαν νὰ σὲ πάρουνε μ' αὐτοκίνητο; Πὺς αὐτό; παρα- ξενεύτηκε ὁ Μπόχου.

—Γιατί ὄχι;

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι συνθησιμέ- νος σὲ κατὶ τέτοιες λεπτότη- τες ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομι- κῶν.

—Ἀλλάξαν ἕνα τελευταῖο φι- λὶ καὶ σπυκώθηκαν.

—Πόσο θὰ λείψης; ρώτησε ὁ Μπόχου.

—Προπάντων θὰ μὲ καθυ- στερῇ ἡ πρόβα τοῦ Μάνιν... Πάντως, θὰ γυρίσω τ' ἀπόγευ- μα. Ἐλπίζω νὰ νοιώσῃς τὴν ἀπουσία μου!

—Θέλει καὶ ρώτημα;...

Τὴν κύταξε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ τὴν ἄκουσε νὰ εὐχαριστῇ τὴ Ναομί, πὺς τῆς εἶχε πᾶει τὸ μαντὶ τῆς.

Ἡ ἐξώπορτα ἀνοίγοκλεισε. Ὁ Μπόχου ξαναγύρισε στὸ παράθυ- ρο καὶ πρόλαβε νὰ δῇ τὸ ἀ- στυνομικὸ αὐτοκίνητο νὰ παίρ- νη τὴν στρόφι τοῦ μεγάλου δρό-μου.

Ἀναστῆναξες τότε κι' αἰσθάν-θηκε ξαφνικά τὸν ἐαυτὸ του τρομερὰ μονάχο...

«Σὰν μιὰ γυναικοῦλα — σκέφθηκε — πὺς βλέπει τὸν ἄντρα της νὰ φεύγῃ τὸ πρωί γιὰ τὴ δουλειὰ του, ἀφίοντος πίσω του ἀδειανὸ τὸ σπῆτι...»

Ἡ κωμικὴ αὐτὴ σύγκρισί τὸν ἔκανε νὰ χαμογέλασῃ.

Ὅπωςδὴποτε, δὲν εἶχε νὰ κάνει τίποτε. Ἀνακάλυψε τὸ μικρὸ περίπτερο πὺς μένανε οἱ ὑπηρέτες. Βρῆκε ἕνα βαμμάσιο γκαρῶς μὲ δυὸ αὐτοκίνητα — μιὰ Μπουϊκ καὶ μιὰ μακρεῖα Χίλμαν. Τὰ κλειδιά τῆς μηχανῆς βρίσκονταν πάνω στὸ τα-μπλό.

«Μὰ τὴν πίστι μου — σκέ- φθηκε — θὰ πᾶω κι' ἐγὼ στὴν πόλι νὰ τῆς ἀγοράσω ἕνα νο- στίμο δωράκι!»

Καὶ ξαναγύρισε στὸ σπῆτι, γιὰ νὰ φορέσῃ κολλάρο καὶ γαράτα.

Δὲν βρῆκε ὁμως τὰ ρούχα του στὴ ντουλάπα πὺς τᾶς κρεμάσει. Στὴ θέσι τοὺς ὑπῆρ- χαν μόνο τὰ πολυχρώμα φου- στανία καὶ κορσὰς τῆς Τζίλ!

Κάποια ὑποψία, ἀνακατεμέ- νη μὲ θυμὸ, τὸν ἔκανε ν' ἀ- νοίξῃ ὀρθόγωνι τὴν πόρτα τῆς ἄλλης ντουλάπας. Ὅλα τὰ κο- στούμια του βρίσκονταν ἐκεῖ, ταχτοποιημένα, στὸ μέρος πὺς εἶχε θελήσει νὰ τὰ βάλῃ ἡ Να- ομί!

Ἐνα βραχνὸ οὐρλιασμὸ τοῦ ἔκανε τοὺς δυὸ ὑπηρέτες νὰ τρέξουν ἀμέσως.

Τοὺς ἔριξε μιὰ ἄγρια μα- τιά καὶ τοὺς φώναξε:

—Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ γκρι- νιές... μὰ πρέπει νὰ καταλάβε- τῆς πὺς εἶμαι τ' ἀφεντικὸ τοῦ σπῆτιού! Θὰ μοῦ κάνετε λοι- πὸν τὴ χάρι νὰ ξαναβάλετε τὰ ρούχα μου ἐκεῖ πὺς τᾶς κρε- μάσει χτὲς τὸ βράδυ. Καὶ γρή- γορα μάλιστα, πρὶν γυρίσω.

Ἀλλοῶς, θὰ σὰς πνίξω μὲ τ' ἄντερα σὰς!

Ἀρπάξε ἕνα κολλάρο καὶ μιὰ φανταχτερὴ γαράτα καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα, μουρμουρίζοντας βλαστήμιες ἀ- νάμεσα στὰ δόντια του. Πῆρε τὴ Μπουϊκ ἀπ' τὸ γκαράζ. Καὶ σὲ λίγο εἶχε φτάσει στὸ Χόλ- λυγουντ.

Ἐκεῖ, ἀρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἄσκοπα στὰ τεράστια βουλε- δάρτα πὺς βούιζαν ἀπὸ θορύβο καὶ κίνηση. Τέλος, ἄφισε τ' αὐ- τοκίνητο σ' ἕνα χώρο σταθμεύ- σης. Καὶ παρακάλεσε τὸ φύ- λακκα νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ἕνα κα- λὸ κοσμηματοπωλεῖο.

—Θὰ βρῆτε ἕνα στὸ τέλος τοῦ δρόμου, μετὰ τὸ δεύτερο οἰκοδομικὸ τετράγωνο, τοῦ εἶ- πε ἐκεῖνος. Ἀντίκρου ἀκριβῶς ἀπ' τὰ γραφεῖα τοῦ «Κήρυκος τοῦ Χόλλυγουντ».

Τὸ ὄνομα τῆς ἐφημερίδας ἐ- κείνης ἔκανε νὰ τοῦ γενηθῇ κάποια περιέργεια. Σίγουρα — σκέφθηκε — θαῦραρε κατὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο πὺς εἶχε δολοφον- ηθῇ στὸ σπῆτι τῆς Τζίλ...

στὸ σπῆτι τοῦ.

Διέσχισε τὸ δρόμο καὶ πλη- σίασε στὸ κτίριο τῶν γραφεί-ων τῆς ἐφημερίδας. Ἐνα τοι- χοκολλημένο φύλλο τῆς μεση- μεριανῆς ἐκδόσεως τραβῆκε τὴν προσοχὴ του. Καὶ διάβασε ἕ- να τίτλο, μὲ χοντρά κεφαλαία ψηφία:

«ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟ- ΝΙΑ ΤΟΥ ΡΟΤ, ΘΑ ΜΙ- ΛΗΣΗ Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩ- ΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ!»

Ἐμεινε σαστισμένος. Δὲν μποροῦσε νὰ χανεῖ τὸ νοῦς του πὺς ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Τζίλ, γιὰ τὴ γυναίκα του!

Ἀγόρευσε μιὰ ἐφημερίδα κι' ἀρχισε νὰ τὴ διαβάσῃ, σταμα- τημένος στὸ πεζοδρόμιο κι' ὁ διαφορώντας γιὰ τὰ σκουνη- ματα τῶν περαστικῶν. Οἱ φρε- σκοτυπωμένες γραμμὲς χορεύ-ανε μπροστὰ στὰ μάτια του:

«Ἡ ἐρευνα ἐπὶ τῆς υποθέσε-ως τῆς δολοφονίας τοῦ ἀρχι- κόνγκο Μίλτον Ρότ συνεχι- σθηκε σήμερὰ μὲ τὴν ἀνακρίσι- ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τοῦ Λος Ἀντζελες τῆς Τζίλ Σπρίνγκ, τῆς περιφημῆς «Βασίλισσας τοῦ ὑποκόσμου», ἰδιοκτητρίδας τοῦ πολυτελοῦς σπῆτι τοῦ Μπέλ — Εἰρ, ὅπου βρέθηκε νεκρὸς ὁ Ρότ τὸ βράδυ τῆς Τρίτης.

Ἡ μὴς Σπρίνγκ, πὺς συνε- δέετο στενά μὲ τὸ θυμὸ, πα- ρουσιάσθηκε σήμερὰ τὸ πρωί στὴν διευθύνσι τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ ἐξετασθῇ. Εἶχε ἐπιστρέ- ψει ἐπείγοντως ἀπὸ τὸ γαμή- λιο ταξεῖδι τῆς στὸ Μεξικό, ὅπου εἶχε παντρευθῇ μὲ τὸν Λούκε Μπόχου, τέως ἐπιχειρη- ματίας μεταφορῶν.

Ἡ νέα καὶ ὠραία γυναίκα μὲ τὰ φλογερόκινα μαλλιά ἀρ- νήθηκε νὰ σχολιάσῃ τὸ ἐγ- κλημα.

—Ὁ Μίλτον κι' ἐγὼ ἡ- μάστε καλοὶ φίλοι, εἶπε ἄπλως, καὶ δὲν μπορῶ νὰ μαντέψω τὰ αἰτία τῆς δολοφονίας του.

Ἐστὶ διαφωδεῖται ἡ ἐπίδοα τῆς ἀστυνομίας ὅτι ἡ μαρτυρι- κὴ κατάθεσι τῆς θᾶ ἔδωκε νεὸ φῶς στὸν φόνον τοῦ Ρότ, πὺς φαίνεται ὅτι ἀπαιτεῖ νὰ προ- καλεσθῇ πόλεμος μετὰ τῶν γκάνγκστερς...

Ὁ Μπόχου τσαλάκωσε τὴν ἐ- φημερίδα ἀνάμεσα στὰ χεῖράς του. Προσπαθοῦσε νὰ διῶξῃ τῆς λέξεις καὶ τῆς φράσεις πὺς στριφογύριζαν μετὰ τὸ μυαλό του.

«Βασίλισσα τοῦ ἡμκόσμου... Ὁ Μίλτον κι' ἐγὼ ἡμάστε κα- λοὶ φίλοι... Συνεδέετο κα- μὲ τὸ θυμὸ...»

Δὲν κατάφερνε νὰ καταπιῇ τὸ σῶλιό του, τόσο σφοδρὸς ἦταν ὁ λαίμος του... Ἡ Τζίλ του, ἡ μικρὴ τῆς Τζίλ!

Μῆκε στὰ γραφεῖα τ

Καθαρίζει το δέρμα
ή πραγματική
MAGIA ΜΥΡΑΣ ΦΙΕ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ειδική θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλευθείτε δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Μίκης 13, Τηλ. 29 - 548

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ Ε-
ΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
"Οδός Κρήτης 6
(Παρόδος Λισσαών, πλατ. Βάθης).
Δέχεται καθ' έγκληση. Τηλεφωνών
813-591.

ORSETTO
(Όρσέττο)

120 Ιταλικά κουφετάκια λεπτής γεύσεως και άρωματος. Αρωματίζουν το στόμα - αρωματίζουν την αναπνοή.

ΑΡΩΜΑΤΙΣΤΕ ΤΗΝ ΟΜΙΑΙΛΙΑ ΣΑΣ
Για μία συνάντησι της καρδιάς σας.
Για μία γλυκεία συνδιάλεξι. Φιλοφύται. Περίπτερα. Ζαχαροπλαστική. Καταστήματα τροφίμων. Λιανικός Δρ. 4.
Αντιπροσωπεία: ΚΤΕΝΑ 10
Τηλ. 22-707

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΓΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος. Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνεντεύξει.
ασ. Τρικούπη 113 - Τηλ. 613-610.

λου αυτού φηγουράριζε ένας τε-
ράστιος τίτλος:

«Δολοφονία ενός «Βασιλέ-
ως» των γκάνγκστερ».
Υπήρχε και μία φωτογρα-
φία του Μίλτον Ρότ. Ήταν με-
λαχρινός, περίπου συνμηλι-
κός του, με μία όμορφη λίγο
σκληρή, με μύτη λεπτή και με
μακριά σκιότα μάτια. Ένα
μεγάλο σημάδι πληγής του αυ-
λάκωσε ολόκληρο το μάγουλο,
απ' την άκρη του στόματος ως
τ' αυτί.

Τον αναφέρανε ως «άδιαφιλο-
νέκτη βασιλέα του εγκλημα-
τος στη Δυτική ακτή».
Το όνομα της Τζιλ βρισκό-
τανε στη δεύτερη παράγραφο.
Ο Μπόχου ένοιωσε σαν ένα χα-
στούκι, διδάζοντας:

«Ο Ρότ δολοφονήθηκε ενώ
έπινε μόνος του στο μπαρ του
σπιτιού της Τζιλ Σπρίνγκ, της
επινοημένης «Μυστηριώ-
δους γυναίκας του υποκόσμου».
Η μίς Σπρίνγκ είναι συνέτα-
ρος σε πολλά χαρτοπαίγνια,
είχε δε στενές σχέσεις με το
θύμα, που κρατούσε μάλιστα
τα κλειδιά του σπιτιού της.
Όταν βρέθηκε το πτώμα του,
ο Ρότ φορούσε μόνο μία κόκ-
κινη μεταξωτή πυτζάμα, μία
ρόμπ - ντε σαμπρ και ένα ζευ-
γάρι παντούφλες».

Ο Μίλτον Ρότ είχε δολοφo-
νηθί με μία κοραμπίνα ακρι-
βείας, από το ύψος του λόφου
που βρισκότανε κοντά στο κτή-
μα της Τζιλ.

Δεν υπήρχαν φωτογραφίες
του σπιτιού, ούτε της Τζιλ.
Δημοσιεύονταν όμως κι άλλες
φωτογραφίες του Ρότ. Σε μία
απ' όλες ήταν μαζί με το Ρούντ-
ν Κάνιν. Κάθονταν σ' ένα τρα-
πέζι νυκτερινού κέντρου, γελόν-
τας και διασκεδάζοντας, με τη
συντροφία δυο χαριτωμένων
«στάρλετ». Η εφημερίδα άφινε
να ένοση ότι ο Κάνιν - που
ήταν επίσης καλός φίλος του
Ρότ - θα τον διαδεχότανε στο
θρόνο του.

«Ο Κάνιν ισχυρίζεται ότι
πέρασε ήσυχα το βράδυ στο
σπίτι του, στο Μπέδερλ Χίλς,
μαζί με την γυναίκα του Μάρ-
τσια...»

Υπήρχε επίσης μία φωτο-
γραφία του σπιτιού του Κάνιν,
με την ευλατική λεζάντα: «Το
Φρούριον Ρούντν». Και η εφημε-
ρίδα εξηγούσε λεπτομερώς ό-
λες τις αυτόματες εγκαταστά-
σεις άμυνας και προφυλάξεως,
με τις οποίες ήταν εφοδιασμέ-
νο αυτό το σπίτι.

Ο Μπόχου θυμήθηκε τις άο-
ριστες εξηγήσεις της Τζιλ, για
το «φίλο» της που του άρεσα-
νε αυτοί οι μηχανισμοί...

«Ο Κάνιν ισχυρίζεται πως
δεν ξέρει τίποτε σχετικά με το
θάνατο του Ρότ.

«—Εγώ έχω ένα ζαχαρο-
πλαστέο, είπε. Ο Ρότ ήταν ά-
πλως ένας καλός πελάτης μου.
Του άρεσανε πολύ τα ζαχα-
ρωτά».

Το κατάστημα αυτό του Κά-
νιν βρίσκεται στο Χόλλυγουντ,
στο βουλεβάρτο Μπέδερλ, και
λέγεται: «Το σαντεβού των λαί-
μογγων».

Ο Μπόχου κοτόλαβε πως εί-
χε πάψει να διαβάει, γιατί δεν
ξεκίνησε πια τις λέξεις. Σκε-
πτότανε το Ρότ με τη κόκκινη
μεταξωτή πυτζάμα, έτοιμο να
πάει να πλυνθεί στην κρεβα-
τοκάμαρα της Τζιλ...

Ο υπάλληλος που του είχε
δώσει την πληροφορία, τον κύ-
ταζε τώρα με κάποια αφορία.
—Θέλετε τίποτ' άλλο, κύ-

ριε; τον ρώτησε.

—Ναι, απάντησε εκείνος
με άχρωμη φωνή. Μπορείτε να
μου πείτε που βρίσκεται το κα-
τάστημα Μάνιν; Έχει πάει έ-
κει η γυναίκα μου... όπως μου
είπε τουλάχιστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Σάββατο 8 Δεκεμβρίου,
μεσημέρι.

Το κατάστημα Μάνιν βρι-
σκότανε στα μισά του ορόφου
μεταξύ Χόλλυγουντ και Λος
Άντζελες. Ήαν ένα είδος με-
γάλου ασπρου πύργου, από
μπυτον και γυαλί.

Σε κάθε άλλη περίπτωση, ο
Μπόχου θα ένοιωθε μία κάποια
άμχανία στο πολυτελές και
ραφινρισμένο εκείνο περιβάλ-
λον. Όχι όμως σήμερα...

—Η κ. Μπόχου; απάντησε
μία πωλήτρια στην έρωτησί
του. Δεν τη γνωρίζω...

—Η μίς Σπρίνγκ τότε;

—Α, μάλιστα! Είναι στο
δοκιμαστήριο 3. Φοβάμαι όμως
πως θάναί νεγκλιζέ...

—Είμαι ο άντρας της.

Η πωλήτρια φάνηκε λίγο
δυσπιστή. Ωστόσο τον ώδηγη-
σε - μια καμαρούλα ταπετσα-
ρισμένη με σατέν.

Μία καρέκλα στύλ Λουί
Κένζ ήταν φορτωμένη με κορ-
σέδες και ζώνες.

Η Τζιλ γύριζε την πλάτη
της στην πόρτα. Φορούσε μονά-
· · · παπούτσια με ψηλό τακού-
νι, ένα ζευγάρι κάλτσες και
μια μικρή άσπρη ζώνη με δαν-
τέλες. Όταν είδε το Μπόχου
στον καθρέφτη, σάστισε πρώ-
τα, κι ύστερα χαμογέλασε και
γύρισε να τον υποδεχθί.

Εκείνος είπε στην πωλήτρια
να τους αφήσει μόνους. Έγαλε
ύστερα απ' την τσέπη του την
εφημερίδα και την πέταξε
χάμα.

—Παληγογναίκα! πρόφερε
άνομα στα δόντια του.

Η Τζιλ είδε την άλλοιωμένη
και τραχεία φυσιογνωμία του,
καθώς και την εφημερίδα πε-
σμένη στο χαλί. Χλωμίασε ξα-
φνικά και παραπονέθηκε:

—Δεν πρέπει να μου μι-
λάς έτσι!

Συγχρόνως σταύρωσε τα χέ-
ρια της πάνω στο γυμνό της

στήθος, σαν ασπίδα.

—Αξίζεις κάμποσα γερά
χαστούκια! φώναξε ο Μπόχου.

—Όχι, δεν θα το κάνης πο-
τέ, αυτό! ψιθύρισε σοβαρά έ-
κείνη.

—Γιατί μου είπες τέτοιες
ψευτιές;... Γιατί;

—Γιατί έτσι έπρεπε...

Ο Μπόχου θέλησε να τη χτυ-
πήσει, αλλά συγκρατήθηκε κι
έχωσε το χέριο του στις τσέ-
πες του, λίγο ντροπιασμένος.
Θα μπορούσε ίσως να την κα-
κομεταχειριστή, αν την είχε
μπροστά του ντυμένη, σαν ί-
ση του. Έτσι γυμνή όμως, φαί-
νονταν έντελως ανυπεράσπιστη
και τον αφώπλιζε...

—Πριν να πεις ότιδήποτε
άλλο, Λούκε, πρέπει να ξέρης
πως σ' αγαπώ. Μην ξεχνάς ότι
σε παντρεύτηκα...

—Μά τί σημαίνει αυτή η
βρώμικη ιστορία με το Ρότ και
τη «μυστηριώδη βασίλισσα του
υποκόσμου»;... Ποιά είσαι επι-
τέλους;

—Είμαι αυτή που ξέρεις.
Τα υπόλοιπα δεν είναι παρά
φλυαρίες των εφημερίδων. Δεν
φαντάζομαι να βασισθής σ' αυ-
τές για να με κρίνης! Με ξέ-
ρεις στην πραγματικότητα,
Λούκε!

«Θες λοιπόν να σου πω ακό-
μα μεγαλύτερες ψευτιές, για
να μη σε χάσω; Θα σου πω τό-
τε πως ήμουνα άγνη ως τότε
που σε γνώρισα, πως ανατρά-
φηκα στο μοναστήρι, πως δεν
ώδηγησα ποτέ αυτόκίνητο, πως
δεν πλάγιασα ποτέ άργότερα
απ' τα μεσάνυχτα... Θα σου πω
ότι, θέλεις, και θα κρύψω όλα
τ' άλλα».

Η φυσιογνωμία της είχε άλ-
λωιωθεί, τα μάτια της όμως εί-
χαν μείνει στεγνά. Γύρισε άλ-
λου το πρόσωπό της, ώσπου να
ξαναδωρή την ηρεμία της. Ύ-
στερα συνέχισε:

—Με φέρνεις σε αδιέξοδο.
Δεν ξέρω πως να φερθώ μαζί
σου.

—Να μου πής όλη την αλή-
θεια, απάντησε ο Μπόχου με ά-
χρωμη φωνή.

—Για ποιά ζήτημα;... Χτές
τη νύχτα, προσπάθησα να σου
εξηγήσω πως είμαι άνακατεμέ-
νη σε χαρτοπαίγνια και σε νυ-

χτερινά κέντρα. Έχω ένα δικό
μου καμπαρέ στο Λας Βέγκας
και είμαι μέτοχος σ' αρκετές
χαρτοπαίγνιες λέσχες... Το
καμπαρέ μου είναι μία επιχείρη-
ση φανερή, νόμιμη. Έδώ ό-
μως, όπως και σ' άλλες πολι-
τείες, θεωρούνε τα χαρτοπαίγ-
νια τόποις διαφθοράς και ά-
πωλείας! Αν το βρίσκης λο-
γικό αυτό, τότε είμαι βέβαια
εγκληματίας! Έγώ όμως δεν
το νομίζω, και δεν ντράπηκα
ποτέ γι' αυτό.

Ο Μπόχου έσφιξε τις γροθιές
του με θυμό.

—Σταμάτα αυτές τις φλυ-
αρίες! της είπε. Δεν είμαι κα-
νείς ήθικολόγος, ούτε ιεροκή-
ρυκας. Έκείνο που μ' ενδιαφέ-
ρει, έμένα, είναι οι σχέσεις
σου με το Ρότ.

—Α, έτσι;... πρόφερε η
Τζιλ διατακτικά, χαμογελόν-
τας βεβιασμένα. Έλοιπόν ναι,
ήμουνα φιλενάδα του. Δεν μπο-
ρούσε να γίνω άλλοιώς, έφσον
είχαμε στενές επαγγελματικές
σχέσεις...

Ο Μπόχου έπνιξε μία βλαστή-
μια. Δεν κατάρθωνε να συνη-
θισί στην ιδέα πως μία τόσο
τρυφερή και γλυκεία γυναίκού-
λα, σαν αυτή που είχε μπρο-
στά του, μπορούσε να λήμ
όλη της την ήσυχία τέτοια
φοβερά πράγματα!

—Καταλαβαίνω, δεν το πε-
ρίμενες για τη γυναίκα σου!
Θάπρεπε να σου πω κι' άλλο,
ψέμματα... Θάπρεπε να σου
σερβίρω μία Τζιλ που να παί-
ζη άρπα πάνω σ' ένα σύννε-
φο, μέσα σε μία βροχή από ρο-
δοπέταλα...

«Μά γιατί, στο κάτω - κά-
τω; Έσύ δηλαδή είχες δικαί-
ωμα να ζήσης όπως σου άρε-
σε, νύχης παρελθόν, εγώ όμως
όχι, γιατί είμαι γυναίκα;

—Μά ο Ρότ ήταν ένα σκου-
πίδι! Τι του ζήτησες;...

Η Τζιλ άνασχεσε το κεφάλι
της και διαμαρτυρήθηκε ζω-
ηρά:

—Όχι, Λούκε, δεν ήταν
σκούπιδο! Είχε στην έξουσία
του ολόκληρη την πολιτεία!
Μπορούσε, αν ήθελε, να πετά-
ξη απ' τη θέση του τον κυβερνή-
τη. Πολύ περισσότερο μπορού-
σε να καταστρέφει έμένα, με
μια χειρονομία του. Καταλα-
βαίνεις δε πως δεν μπορούσα
να ριφκοκινδυνέψω, αφού είχα

τόσο κοπιάσει για να φτάσω
εκεί που έφτασα.

Σώπασε λίγο κι' ύστερα
πρόσβесе:

—Άκουσε, Λούκε! Σκέψου
πως δεν ήμουν υποχρεωμένη να
σε παντρευτώ. Δεν είχες να μου
προσφέρης τίποτ' άλλο, εκτός
απ' τον έρωτα!

Ο Μπόχου δεν είχε τί ν' ά-
παντήση σ' αυτό το επιχείρη-
μα... Κι' ύστερα, ήταν γεγο-
νός πως τον είχε παντρευτή έ-
νώ ο Μίλτον Ρότ βρισκόταν ά-
κόμα στη ζωή.

—Ποιος την σκότωσε; τη
ρώτησε. Ο φίλος σου ο Κά-
νιν;

—Όχι βέβαια!

—Έσύ τότε;

Η Τζιλ έμεινε μ' άνοιχτό
το στόμα. Το κάτω χέιλι της
έτρεμε ελαφρά.

—Ω, Μπόχου, πως μόρε-
σαι να πιστέψης τέτοιο πράγ-
μα; πρόφερε. Τόσο άσχημη ί-
δέα έχεις σχηματίσει λοιπόν
για μένα;... Συχώρεσε με, εγώ
γίαιω γι' αυτό!

Το πρόσωπό της είχε πάρει
έκφρασι ίκετευτική. Ο Μπόχου
ζάρωσε τα φρύδια του.

—Ποιά ιδέα θάπρεπε να
σχηματίσω, κατά τη δική
σου γνώμη;...

—Δεν ξέρω... Έγώ κρίνω
απ' τον εαυτό μου! Τη νύχτα
εκείνη, στην πλαζ, αγάπησα έ-
ναν άντρα, χωρίς καμμία ύστε-
ροβουλία. Όταν, δυο μέρες άρ-
γότερα, μου ώμολόγησε ο ίδιος
πως ήταν ένας τυχεδιώκτης, έ-
νας σπαστός πειρατής, σκέφθη-
κα πως μονάχα οι λεπτομέρειες
είχαν αλλάξει λίγο. Όχι ό-
μως αυτός.

Ο Μπόχου κοκκίνισε. Άληθι-
νά, ο θυμός του κι' ο πληγω-
μένος εγωισμός του τον είχαν
σπρώξει να κατηγορήσει τη
Τζιλ πως του είχε ψέμματα...
Δεν είχε όμως αυτό το δικαίωμα, στην
πραγματικότητα.

—Έχεις δίκιο... τραύλισε.
Όστόσο, όπως είναι όλα περα-
σμένα για μένα, έτσι θάπρεπε
νάναι και για σένα.

—Τόθελα πολύ νάναι περα-
σμένα, ψιθύρισε η νέα γυναίκα.
Πίστευα πως μπορούσε νάναι
ο γάμος μας κάτι ξεχωριστό,
έξω απ' όλ' αυτά... Θες να με
φιλήσης, Λούκε;

Πηγαίνοντας πιο κοντά της,

ο Μπόχου τσαλαπατήσε την έ-
φημερίδα, που έτριξε σαν να
διαμαρτυρότανε μ' αγανάκτησι.

Τα χείλη τους ένώθηκαν τρυ-
φερά, αλλά δίχως αληθινό πά-
θος. Ήταν πολύ πρόσφατος ά-
κομη ο κλονισμός που είχαν πε-
ράσει...

—Θερίζω ό,τι έσπερνα σ'
όλη μου τη ζωή... είτε η Τζιλ
με το μάγουλο της κολλημένο
στο δικό του. Δεν σβύνεται έ-
τσι ένα ολόκληρο παρελθόν,
Λούκε. Δεν μόρεσαι ακόμα να
ζεμπλέξω απ' αυτό...

—Θα προσπαθήσουμε να
το ξεχάσουμε μαζί. Θέλεις;

—Όχι, δεν θα το ξεχάσου-
με. Θα το σαρώσουμε, αν με
βοηθήσης και συ! Θα σταματή-
σουμε αυτή τη διαβολική μη-
χανή! Είμαστε δυνατόι κι' οι
δυο μας κι' έχωμε μία ολόκληρη
ζωή μπροστά μας!

«Μά δεν έμαδες ακόμα όλη
την ιστορία μου, Λούκε. Έχω
να σου διηγηθώ πολλά πράγμα-
τα, ακόμα...

Ετσι που την κρατούσε
σφιχταγκαλιασμένη, ο Μπόχου
συναίσθανότανε ξαφνικά όλους
τους φόβους της κι' όλους τους
δεσμούς της με το παρελθόν.

«Ίσως νάχρη κι' αυτή κάποιοι
Ντέιβ Έμπερ, που δεν έννοεί
να την αφήσει ελεύθερη — έλε-
γε με το νου του. Κι' ύστερα,
για μία γυναίκα είναι βέβαια
ακόμη δυσκολώτερο να τα πα-
ρατήση όλα και ν' αρχίσει μία
καινούργια ζωή...»

Στο μεταξύ, η Τζιλ είχε άρ-
χίσει να του διηγείται:

—Γεννήθηκα στο Τέξας, σε
μια μικρή πόλι που λέγεται
Γουίτιστα Φόλς... Έφυγα από
κει, για να βγω στο θέατρο...
Ξέρεις, το όνειρο που έχουσε τό-
σες κοπελλίτσες. Μά η πραγμα-
τική ζωή μαραινεί γρήγορα κά-
τι τέτοια όνειρα...

«Για να κερδίσω το ψωμί μου,
στο Σικάγο, έκανα χίλιες δυο
δουλειές: υπάλληλος της γκαρ-
νταρόμπας, «ταξί - γκερλ» σε
νυχτερινά κέντρα... Έλεγα με
το νου μου πως ήταν η αρχή
και πως άργότερα θα φτιαχνα-
νε τα πράγματα.

«Ξαφνικά, ανακάλυφα πως ό-
λον αυτό τον καιρό δούλευα
για τη «Μαφία». Μου δώσανε
μια καλλίτερη εργασία, κι ε-
πιτέλους με στείλανε στο Λας
Άντζελες. Έδώ γνώρισα τον
"Ορέ Προύσμαρκ και τον παν-
τρευτήκα, για να προσπαθήσω
να ξεφύγω απ' τη ζωή που έ-
κανα. Είχα άρχισι να τη φο-
βάμαι... Μά ο άντρας μου δεν
ήταν άρκετα δυνατός, για να
με βοηθήση σ' αυτή την προ-
σπάθειά μου.

«Τότε ακριβώς με πρόσεξε ο
Μίλτον Ρότ...
Ο Μπόχου της έσφιξε το
μπράτσο για να την διακόψη.

—Άκουσε! της είπε ζωηρά.
Θα πάω αύριο εισιτήρια για
τ' αεροπλάνο... θα φύγουμε μα-
ζί, θα παρατήσης όλ' αυτά τα
χαρτοπαίγνια και τα καμπαρέ.

—Όχι, απάντησε η Τζιλ
κουτώντας το κεφάλι της. Δεν
ώφελει σε τίποτα να φύω. Δεν
θαμιά ασφαλισμένη πουθενά.
Η «Μαφία» είναι τρομερή συμ-
μορία... έχει διακλαδώσεις
παντού, σ' όλο τον κόσμο...
Πως μπορώ να ζήσω τρέμοντας
κάθε στιγμή, νομίζοντας πως
με παρακολουθούν;... Σε πα-
ρακαλώ, άφισέ με να τα κα-
νονίσω όπως ξέρω εγώ!

Ο Μπόχου αποτραβήχτηκε λί-
γο και τη ρώτησε:

—Φοβάσαι εκείνον που σκό-

Τα
Σπυράκια..

έξηφανίσθησαν!

Τι καταπληκτική μεταμόρφωση.
αυτό το δέρμα ήταν γεμάτο,
σπυράκια, μαυράδια. Θδάνει
μιά σύντομη περιποίηση του
δέρματος με Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ
για να γίνει καθαρό, φινό και
άπαλό.

και αυτό δεν είναι εξαίρεση,
"Απειρες διαβεβαιώσεις που
ο ειδικός μας επιστήμων
κρατάει στη διάθεση σας
το δεβαδώνουν.

Τό δέρμα σας, σας άνυσσχει!

δοκιμάστε άμέσως την Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ. Τό δρόδυ την ρός
κρέμα εις τό έξωτερικόν
ΒΙΟΟΕΛ, τό πρωί τη λευκή
κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ (λιπαρή ή
μη λιπαρή).

Θά μείνεται κατάπληκτη με
το άποτέλεσμα.—

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακρής
άποστάσεως, της Εταιρείας Ψυχι-
κών "Ερευνών, "Οδός Κυυέλης
34Β. "Ωραι επισκέψεις 9-1 και
4-6½. Τηλ. 812-278.

"Όλα τα νεότερα συστή-
ματα Περμανάντ και βαφής
εκτελούνται εις τό Κομμω-
τήριον "ΛΟΥΞ" από ειδικευ-
μένους εις τό έξωτερικόν
τεχνίτες με τα καλύτερα υ-
λικά.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

ΑΔΕΛΦΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59 α

Τηλ. 23-776

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

Zande
ΚΡΑΘΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ και εις ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ.
Ζάντε εις 7 φωτεινούς & σταθερούς χρωματισμούς.

Τό μοναδικό κραγιόν
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ και ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Χρησιμοποιήσατε το Ρουζ, κρεμα Ζάντε, Ρουζ compact Zande, Ρινελ Zande.
Σημ.: Το κραγιόν Zande είναι προϊόν του εργοστασίου Zande cosmetic Co
New-York και εισάγεται κατ' ευθείαν εξ' Αμερικής.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(Ανάδυνας - Ηγερμένη)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ Έρμου 51
Αδελφί ενδεοειδούς Πιδυκ. Μαύρα σείματα.
Ρυτίδες, παγάδες, κρεατοελιές, τριχοπύκνωση, ακμή.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 1956

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ
ΜΗΔΕΙΑ - ΟΙΔΙΠΟΥΣ - ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΕΞ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ
23 ΙΟΥΝΙΟΥ — 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ:
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ: 100 — 80 — 40 — 20 — 10

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ — ΕΚΔΟΜΑΙ:
I) ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ (εισιτήρια θεάτρου) οδός Αγίου
Κωνσταντίνου, τηλ. 53-242 και εις τα ειδικά περίπτερα των
πλατειών Όμονοίας, Συντάγματος, Κλαυθμώνος.
II) ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΕΟΤ οδός Βενιζέλου 8 (εισιτή-
ρια θεάτρου — πληροφορίαί).
III) ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ λεωφόρος Άμαλίας
28, τηλ. 22-494 (εισιτήρια θεάτρου — πληροφορίαί — συμ-
τοχή εις τας έκδρομάς "Επιδάυρου).
IV) ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ (εισιτήρια θεάτρου — έκδρομαί εις
"Επιδάυρον).

τωση τό... τὸ Μίλτον Ρότ;
— Θυμάσαι ἕνα κάποιον Τσέρνι, ἀπ' τὸ Κάνσας Σίτυ, ποὺ ἀποπειράθηκε νὰ μὲ σκοτώσῃ στὸ Ἀκαπούλκο; Δὲν τὸ κάναε λοιπὸν γιὰ νὰ μὲ κλέψῃ! Τὸν εἶχε πληρώσει τὸ ἴδιο πρόσωπο ποὺ πληρώσε καὶ τὸ δολοφόνο τοῦ Μίλτον.
— Ὁ Μπόχου ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

— Πῶς! Τὸν ξέρεις λοιπὸν, αὐτὸν ποὺ πληρώνει τοὺς φονιάδες;

— Καὶ βέβαια. Λέγεται Φράν Κίρο. Δὲν ἀκούσες ποτὲ τ' ὄνομά του;

— Ὁχι... Μὰ ἡ ἀστυνομία τί κάνει;

— Ἡ Τζιλ γέλασε περιφρονητικά.

— Τὰ ξέρει ὅλα, ἀλλὰ δὲν κάνει τίποτα. Περιορίζεται μόνον νὰ δίνει πληροφορίες στὶς ἐφημερίδες...

«Πιστεύω ἄλλωστε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε. Πρόκειται, βλέπεις, γιὰ τεράστια συμφέροντα... Τὸ Λὸς Ἀντζελες εἶναι μιά ἀπ' τίς πλουσιότερες πόλεις. Ὁ Φράν Κίρο κι' ἡ «Μαφία» θέλουνε νὰ κυριαρχήσουν ἀπόλυτα σ' αὐτήν. Μὰ δὲν τὰ καταφέρανε ὡς τώρα.

«Εἶχαν καταδικάσει καὶ τὸ Ρούντυ Κάνιν, γιατί ἦταν ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Μίλτον, δηλαδή τοῦ πιὸ ἀσπονδου ἀντιπάλου τους. Μὰ δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ ξεκαθάρουν τὸ Ρούντυ. Ξέρει νὰ φυλάγεται... Ἐνῶ ὁ Μίλτον δὲν καταδεχότανε νὰ πάρῃ μέτρα ἀσφαλείας, γιατί θεωροῦσε ἀπρωτο τὸν αὐτὸ του.

— Ὁ Μπόχου ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Γιὰ στάσου μιά στιγμή! Δέκαψε. Ἀρχισὰ νὰ μὴν καταλαβαίνω τίποτα! Τί ρόλο παίζει ἡ «Μαφία» σ' ὅλ' αὐτά;

— Μὴν προσπαθῇς νὰ καταλάβῃς. Εἶν' ἀδύνατο, ἀν δὲν ἔχῃς ζήσει κάμποσο καιρὸ σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον... Πάντως, γιὰ τὴν ὥρα δὲν ὑπάρχει ἀμεσὸς κίνδυνος γιὰ κανένα μας. Ἐχῶ ἀπόψε μιά σύσκεψη μὲ τὸ Φράν Κίρο. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ ξεκαθαρίσουμε τὴν κατάσταση, ὁ Φράν, ὁ Ρούντυ, ὁ Νάτε κι' ἐγώ.

«Κατὰ βάθος, κανεὶς μας δὲν θέλει φασαρίες... προπάντων μ' αὐτὰ ποὺ γράφονται στὶς ἐφημερίδες, μὲ μεγάλους τίτλους...

— Ὁ Μπόχου δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὰ του...

— Ὡστε λοιπὸν, θὰ καθήσῃς κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν Κίρο, ποὺ ἐπιχείρησε νὰ σὲ σκοτώσῃ καὶ ποὺ δολοφόνησε τὸ Ρότ μέσα στὸ σπίτι σου;... καὶ θὰ κουδεντιάσῃς μαζί του;

— Ἡ Τζιλ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Μία ἐκφράσι τρόμου πέρασε γιὰ μιά στιγμή ἀπ' τὴ ματιά της.

— Ἔτσι φέρονται οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι, ψιθύρισε.

Ἐκείνος σκεπτότανε τώρα ἕνα πράγμα μόνον: τὸ ρεβόλβερ του καὶ τὴν παλὰ ζώνη του ποὺ εἶχε ἀφίσει στὸ Ἀκαπούλκο. Τοῦ φαίνότανε πὼς ἀκούγε ἀκόμα τὸ μεταλλικὸ ἦχο ποὺ κάνανε πέφτοντας μέσ' στὸ καλὸ τῶν ἀχρηστών, καὶ τὴ φωνή του ποὺ ἔλεγε πὼς δὲν θὰ τὰ ξαναχρειάζονταν ποτὲ πιά...

Ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ ξανάπε, ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

ΣΤὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

'Εκέρδισαν ΔΡΧ. 25.000

ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΙΘΑΡΙΟΥ 1955

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Ένν. Γρηγόρ. Θεολόγου 1 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΑΠΟΔΑΣ Άνδρέας Βλαχόβα 22 ΒΟΛΟΣ

ΜΠΟΥΖΟΥΝΗΣ Χρήστος Μολδοί ΛΑΚΩΝΙΑΣ

ΣΤΕΚΟΣ Δημήτριος Πλατεία Συντάγματος 1 ΑΘΗΝΑΙ

Οι τέσσαρες Τυχεροί πού προέβλεψαν ότι η ΦΙΞ θα ήγόραζε 5.450.000 οκάδες κριθάρι για τὸ 1955 καὶ πού ἐπληρώσαν περισσότερον στὸ πραγματικὸ ποσὸν τῶν 5.447.654.
*Απὸ συμφώνου διεμοιράσθησαν τὸ Δῶρον τῶν 25.000 Δραχμῶν.

Λάβετε μέρος ΣΤΟ ΝΕΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΙΘΑΡΙΟΥ ΤΟΥ 1956

Δῶρον Δρχ. 30.000

- Πόσες οκάδες κριθάρι θ' ἀγοράσῃς ἡ ΦΙΞ ἀπὸ τοὺς "Ελληνὰς ἀγρότας ὁλόκληρο τὸ 1956;
- Ὅποιος πλησιάσῃ περισσότερο τὸν ἀκριβῆ ὀριθμό, θὰ λάθῃ ὡς δῶρον δραχ. 30.000. Ἐάν εἶναι περισσότεροι θὰ γίνῃ κλήρωσις.
- Ἀπαντήσεις δεκταί, ἐφ' ὅσον ἔχουν σφραγίδα ταχυδρομείου προγενεστέραν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ἐ. ἐ.
- Ἀποστείλατε συμπληρωμένο τὸ κατωτέρω ἀπόκομμα στὴν διεύθυνσι: "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ", Α.Ε. Λεωφ. Συγγροῦ 53 καὶ σημειώστε στὸ φάκελλο τὴν λέξιν "ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ".

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ:

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Παλιές φωτογραφίες

Ὁ Πετράκης, μὲ τὴν ἀδεια τῆς μαμάς του, εἶχε καλέσει ἐκείνη τὴν Κυριακὴν στὸ ἐξοχικὸ τοῦς οπί, στὴν Ἐκάλη, δύο συμμαθητὲς του ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸ Μιμη καὶ τὴ Λένα, πού ἦταν ἀδελφία.

Τὸ ἕνα ἦταν ἑννέα καὶ τὸ ἄλλο ἑντεκα χρόνων. Τὰ συνόδευσεν μιά ἡλικιωμένη ὑπέρβουρη τὸς, ἡ κυρὰ Φλώρα, μιά γροθισμένη γυναίκα, πού στὸ πρόσωπό της διακρινόταν μιά παλαιὰ ὁμορφιά καὶ στοὺς τρόπους της κάποια ἰδιαίτερη εὐγένεια.

Τὰ παιδιά καὶ τὴν κυρὰ-Φλώρα δέχθηκε στὸ ἐξοχικὸ οπίτ' Ὁ Ἀργύρης Βαρλάς, ὁ πατέρας τοῦ Πετράκη, γιατί ἡ μητέρα του, ἡ Μαρία, εἶχε πάει στὴν ἐκκλησία.

Ὁ Ἀργύρης Βαρλάς, πλούσιος ὑφασματέμπορος τῆς οδοῦ Ἑρμοῦ, μὲ τὴ βοήθεια μιάς μικρῆς ὑπέρβουρης περιποιοῦντες τοὺς φιλοξενούμενους του μὲ χαρὰ, στρώνοντες κάτω ἀπὸ μιά μεγάλη μουρία, ἀνάμεσα στὰ λουλούδια τοῦ κήπου, ἕνα τραπέζι μὲ τὸ πρῶνὸ ρόφημα καὶ διάφορα γλυκά.

Κατόπιν ὁ Πετράκης πῆρε τοὺς φίλους του γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ οπίτ' του καὶ τοὺς πῆγε σ' ἕνα μεγάλο σαλόνι, πού ἦταν πλούσια ἐπιπλωμένο.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μαμά σου, Πετράκη; ρώτησε ἡ Λένα, δείχνοντας ἕνα μεγάλο κάδρο, κρεμασμένο στὸν τοῖχο.

— Ὁχι... Αὐτὴ εἶναι ἡ γιαγιά μου, ὅταν ἦταν νέα.

— Τί ὁμορφὴ πού ἦταν! ψιθύρισε ἡ Λένα.

— Ναί, ἡ μητέρα τῆς μαμάς μου ἦταν πολὺ ὁμορφ... Ἐταί λέει ἡ μαμά... Ἐλάτε νὰ δῆτε καὶ τὴ μαμά μου...

Κι' ὁ Πετράκης πῆρε ἕνα μεγάλο ἀλμπουμ, πᾶν ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ τ' ἀκούμπησε στὸν καναπέ. Τὰ παιδιά γονάτισαν ἐκεῖ μπροστὰ κι' ὁ Πετράκης, πού βρισκόταν ἀνάμεσά τους, ἀρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ τὸ λεύκωμα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μαμά μου, ὅταν ἦταν κορτσάκι... εἶπε, δείχνοντας μιά φωτογραφία. Κι' αὐτὸς ὁ μπαμπάς μου, ὅταν πῆγαινε σχολεῖο... Ἐδῶ εἶναι ἡ μαμά μου, πολὺ μικρή, μὲ τὴ μητέρα της...

Σαφινὰ πίσω ἀπὸ τὰ παιδιά ἀκούστηκε ἕνας γδοῦπος καὶ τὰ παιδιά τρομαγμένα γύρισαν κι' εἶδαν τὴν ὑπέρβουρη, τὴν κυρὰ Φλώρα, πεσμένη ἀπὸ πᾶν πᾶν, ἀναισθητή.

Ἐβλάν τῆς φωνῆς, ἔτρεξε ὁ Ἀργύρης Βαρλάς. Σὲ λίγο, ἕνας γιαγύρης, πού τὸν βάλεσαν ἀμέσως μὲ τὸν τῆλεφωνο, βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ τῆλεφωνο, βρισκόταν τῆς κυρὰ Φλώρας, τὸ προσκέφαλό της κυρὰ Φλώρα.

— Δὲν εἶναι τίποτα... Κάποια ἐσθνικὴ συγκίνησι... θὰ τῆς περάσῃ... εἶπε ὁ γιατρός, κάνοντας μιά ἐνεσι στὴν κυρὰ Φλώρα γιὰ νὰ συνέλθῃ.

*

Ἡ μητέρα τοῦ Πετράκη, ὅταν ἦθε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν κι' ἔμαθε τὴν ἀπρόσπτη ἀδιαθεσίαν τῆς ἡλικιωμένης ὑπέρβουρης ταραχθῆκε.

Ζήτησε ἀμέσως πληροφορίες ἀπὸ τὸν γιατρὸ γιὰ τὴν κατάστασί της, πῆρε ὁδηγίαν ἀπ' αὐτὸν κι' ἀνέλαβε ἡ ἴδια νὰ περιποιοῦν τὴν κυρὰ Φλώρα, παρακαλώντας τὸν ἄντρος της νὰ πάρῃ τὰ παιδιά καὶ νὰ τὰ διασκεδάσῃ στὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν...

Ἡ κυρὰ Φλώρα σὲ λίγο συνέλθε, μὰ εἶχε κλειστὰ ἀκόμη τὰ μάτια της.

Ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Πετράκη, τῆς σκούπιζε ἀπὸ τὰ μάτια μ' ἕνα μαντηλάκι τὸ μέτωπό καὶ κύτταζε τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό της μὲ συμπόνια. Κατὶ τῆς θυμίζε... Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ποτὲ ἄλλοτε εἶχε συναντηθῇ μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα.

Πέρασε μισὴ ὥρα ἀκόμη. Ἡ Μαρία σκούπιζε, τράβηξε πρὸς τὴν κυρὰ Φλώρα καὶ τὸν ἀεράκι τοῦ δάσους ἀνέμισε τὰ λευκὰ μαλλιά της ἑλαφωμένως γυναικάς.

Γιὰ μιά στιγμὴ τὰ βλέφαρά της ἐπαιζάν, ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ κύτταζε προσεχτικὰ τὴ Μαρία πού καθόταν σὲ μιά καρέκλα ἀντικρῦ της, πλάι στὸ κρεβάτι.

Τὴν κύτταζε ἐπιμονα καὶ μέσ' στὰ μάτια της διακρινόταν μιά ἀπορία. Σαφινὰ, τὰ χεῖλιά της ἀνοιγόκλεισαν καὶ ψιθύρισε:

— Μαρία!

Ἡ μητέρα τοῦ Πετράκη, σούφρωσε τὰ φρύδια της, ἀκούοντας τὴν ὀνομα τῆς νὰ προφερετὰ μὲ τόση τρυφερότητα ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, μὰ δίσταζε νὰ μιλήσῃ. Θοδόναν, παρ' ὅλο πὺν ἡ ψυχὴ της ἦταν γεμάτη ἀπὸ κάποια λαχτάρια. Θοδόναν, γιατί δὲν πίστευε ποτὲ, πὼς ἦταν δυνατόν...

— Μαρία! Ἐσὺ... Εἶδα τὸ κάντρο στὸ σαλόνι... Τὸ δίκό μου... τοῦ πατέρα σου... ψιθύρισε ἡ κυρὰ Φλώρα.

Μία κραυγὴ ἔφυγε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Μαρίας:

— Μητέρα!

Κι' ἔπεσε πάνω της γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Μάνα καὶ κόρη ἐκλαιγαν τώρα μ' ἀνασυλληπτά, ἡ μιά στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης.

— Ναί, εἰμαι ἡ μητέρα σου, εἶπε ἡ κυρὰ Φλώρα. Ἦσαν πέντε χρόνια, ὅταν σ' ἔχασα... Πᾶνε τριανταπέντε χρόνια ἀπὸ τότε...

— Μοὺ τὰ εἶπαν ὅλα τότε, ἀλλά...

— Ἀλλά, δὲν σοὺ εἶπαν πὼς ἐγὼ δὲν εἶχα πεθάνει, γιατί δὲν τὸ ἔξερε κανεὶς... Ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐγὼ κι' ὁ πατέρας σου, σ' ἀφίσαμε σὲ μιά θεία σου...

— Ναί, τὴ θεία Ἀγγαία.

— Μ' ἔφερνε ὁ πατέρας σου νὰ μὲ κυττάξουν οἱ καθηγηταὶ στὴν Ἀθήνα, γιατί ἔπαρχα ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια, πού ἦτο, ἐγκέφαλος. Ἐδῶ μπῆκα στὸν «Εὐαγγελισμὸν», ἔκανα τὴν ἐγκέφαλο κι' εἶναι καλά... Ἐπειτα, μιά πού βρισκόμαστε στὴν Ἑλλάδα, ὁ πατέρας σου μὲ πῆγε γιὰ νὰ μὲ γνωρίσῃ στοὺς γονεῖς του, στὴν Ἀθήνα... Ἐκεῖ, δύο ὥρες πρὶν φτάσωμε στὸ νηῖ, χτύπησε τὸ πλοιο σὲ μιά ζέρα καὶ βουλιάξαμε. Εἶδα τὸν πατέρα σου νὰ πνιγέται. Ἐγὼ ἤξερα καλὸ κολύμπι, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν σώσω... Κάποιος μὲ μάζεψε, ἀλλὰ ὅταν συνέλθε εἶχα χάσει τὰ λογικά μου καὶ μ' ἐκείσαν σὲ φρενοκομεῖο. Δὲν μπορούσα νὰ θυμῶ τίποτα εἰκοσι ὁλόκληρα χρόνια... Ἐπειτα ἦρθε ὁ ἄλλος πόλεμος καὶ μιά νύχτα σ' ἕνα βομβαρδισμό, συνέλθε σαφινὰ... θυμήθηκα ποιά ἦμουν κι' ἀρχισα νὰ κλαῖω τὴ χαμένη μου ζωὴ, τὸν πατέρα σου κι' ἔσένα. Οἱ γιατροὶ τότε μ' ἀφίσαν νὰ φύγῃ καὶ ξαναγύρισα στὴν Αἴγυπτο.

Ἡ θεία σου ἡ Ἀγγαία εἶχε πεθάνει. Εἴμενα καὶ τὸν πατέρα σου μὰς εἶχαν γιὰ πνιγμένους. Πού νὰ ζήρουν πᾶς βρισκομουν σὲ φρενοκομεία! Κι' ἐγὼ, ὅπως μοὺ εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς, ἀφοῦ ἐνθλιωθῆκες, πῆρες τὰ κομμάτια ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα σου κι' ἔφυγες γιὰ τὴ Παρίσι. Ἐγὼ τότε γύρισα στὴν Ἀθήνα κι' ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ζήσω, πῆγα γκουβερνάντα καὶ δασκάλα σὲ διάφορα οπίτια...

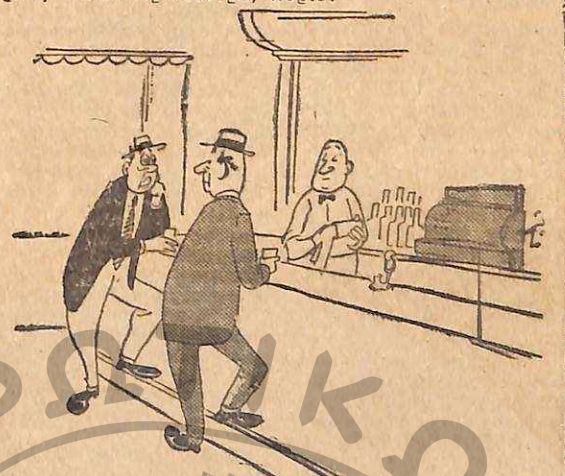
*

Τὸ βράδυ, τὰ παιδιά τὰ συνόδευσεν ὁ Ἀργύρης Βαρλάς στὸ οπίτ' του. Ἡ κυρὰ Φλώρα πῆρε καὶ πάλι τὴ θέσιν της στὸ οπίτ' τῆς κόρης της καὶ μιά καινούργια εὐτυχία πλημμύρισε τὴ πονεμένη καρδίαν της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

— Ὅταν τὸ φορέσῃς ἡ σύζυγός σας, θὰ σᾶς ἀρεθῇ πολὺ περισσότερο, κύριε!

— Δὲν πέρασε μιά βδομάδα πού ἔκλειψε τὴ γυναίκα μου ὁ καλύτερος φίλος μου καὶ μοὺ λείπει πολὺ ὁ ἀφιλότιμος!...

Τὸ τέγραμμα τοῦ Ἀδὸν Ζουάν.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΕΙΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥΣ ΣΤΙΒΟΥΣ

Χιλιάδες αγόρια και κορίτσια ξεχυθήκαν μ' ενθουσιασμό στους αγωνιστικούς χώρους της Ελλάδας και τόνωσαν με το νεανικό αίμα τους τον ελληνικό αθλητισμό.

Χιλιάδες αλκιμοί νέοι και νέες στους αγωνιστικούς στίβους της Ελλάδας ρίχθηκαν μ' ενθουσιασμό στο τελευταίο δεκαπενθήμερο να ξεπεράσουν τους εαυτούς των σ' αγώνες για το καλό και το ωραίο, σε επιδείξεις ψυχικής λεβεντιάς και σωματικής λυγρότητας.

Καμαρώσαμε στο στάδιο της Νέας Φιλαδέλφειας τα νέα βλαστάρια του αθλητισμού μας. Από 15.000 μωθές και μαθήτριες του Δημοτικού Σχολείου διαλέχθηκαν, ύστερα από ενδιαφέροντες προκριματικούς αγώνες 2.000 καλογυμνασμένα παιδιά και κορίτσια. Σε μία μεγαλειώδη παρέλαση, που συνεκίνησε τους επίσημους και χειροκροτήθηκε ζωηρά απ' τις 20.000 τών θεατών, τόνωσαν αθλητικό αίμα μας έδωσε το παρόν.

Οι πλαστικές και προσαρμοσμένες στη νέα γυμναστική επιστήμη ασκήσεις των, τα θεαματικά άλματα τους στα εξαλτήρια και στα πλινθία, ή εκπληκτική τεχνική τους στο μπάσκετ και στο βόλλευ, οι ωραίες εικόνες τους για την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και οι αρμονικοί χοροί τους σημείωσαν μεγάλη επιτυχία.

Συγκινητικό ήταν το στεφάνωμα των λιλιπούτειων μαθητών και μαθητριών απ' τους Έλληναοδίκες με στε-

φάνι άγρηλγής. Χαρήκαμε τους πρώτους νικητές και τις νικήτριες: Παπαδόπουλο (39ου) στο δρόμο 50 μ. με 7' 4". Μιχαλόπουλο (27ου) στο άλμα εις ύψος με 1,30. Ρωμανό (Α' Ν. Ίωνίας) στο άλμα εις μήκος με 4,55 μ. Ανδριώτη (Γ' Ν. Ίωνίας) στο άλμα εις μήκος με 3,96 μ. Τό Α. Δημοτικό Σχολείο Ν. Φιλαδέλφειας στη σκυταλοδρομία 8 X 40 μ. κορασίδων και το ίδιο στη σκυταλοδρομία 8 X 50 μ. παιδιών. Τό 29ο Δημοτικό Σχολείο 'Αθηνών στη καλαθοσφαίριση και το 9ο Ν. Ίωνίας στην πετοσφαίριση. Στις ασκήσεις στα εξαλτήρια και τα πλινθία διακρίθηκε το Σχολείο Χατζιδάκι.

Αθλοθέτησαν έπαθλα το υπουργείο Παιδείας, ή Ε.Π. Σ.Α., ο οίκος Βγεντοπούλου, οι δήμοι Ν. Φιλαδέλφειας, Ν. Ίωνίας και Ν. Χαλκιδέας. Τα άπενειμαν ο νομάρχης κ. Παπαρηγόπουλος, ο επίσκοπος Πατάρων, ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Παιδείας κ. Κ. Γεωργουλής, οι πρόεδροι και αντιπρόεδροι του 'Ανωτάτου 'Εκπαιδευτικού Συμβουλίου κ.κ. Ν. Μιχαλόπουλος και Π. Γεωργουλής, ο 'Επιθεωρητής Στοιχειώδους 'Εκπαίδευσης κ. Γ. Σακελλάριος.

Στο Παναθηναϊκό Στάδιο αλκιμοί νέοι και λυγρόκορμες κόρες σπάθισαν στο στίβο με το λεβέντικο παράστημα τους και το άκμαίο φρόνημα τους.

Μετά τη μυσταγωγική έξαρση της ελληνικής σημαίας ακολούθησε το τη 'Υπερμάχω και ο 'Ολυμπιακός 'Υμνος απ' τη χορωδία

Είκοσι χιλιάδες θεαταί απήλυσαν τους αγώνες των Δημοτικών Σχολείων και τις γυμναστικές επιδείξεις στη Νέα Φιλαδέλφεια.

...ος Θάλασσας Βυζαντίου. Τα ελληνικά νεύατα ενθουσίασαν τότε ν' ακούσουν απ' το στόμα του κ. υπουργού της 'Εθνικής Παιδείας το τι σκοπεύει να πράξει το Κράτος για τον αθλητισμό.

Ενθουσιώδη χειροκροτήματα έκάλυψαν το Στάδιο κατά την εκτέλεση των δυναμικών ασκήσεων των αγοριών, των αρμονικών ασκήσεων των κοριτσιών και ιδιαίτερα των εφηρμοσμένων ασκήσεων του Ι. Γυμνασίου αρρένων 'Αθηνών. Οι ασκήσεις φέτος ήταν προοδευτικές, συγχρονισμένες, προσαρμοσμένες στις νέες γυμναστικές μεθόδους, γι' αυτό και χειροκροτήθηκαν.

Ο ενθουσιασμός όμως των 45.000 θεατών έφτασε στο κατακόρυφο όταν οι μαθητές έγραψαν με τα κορμιά τους στο στίβο το διάγραμμα της Κύπρου και ιδιαίτερα όταν οι Κύπριοι σπουδαστές και σπουδαστριες χορεύσαν κυπριακούς χορούς και τραγουδήσαν κυπριώτικα τραγούδια.

Την ώραία εορτή έκλεισαν οι ελληνικοί χοροί.

Οι νικηταί και οι νικήτριες στέφθηκαν απ' τον Διάδοχο και τον Πρωθυπουργό. Πρώτοι νικηταί ανέδειχθησαν: Στα 100 μ. ο Νικολάκης (Κολεγ.) με 11' 5". Στα 400 μ. ο Τσομμετσόγλου (Σχ. Αναδρυτών) με 53". Στα 800 μ. ο Φιλίππας (Αμάρ.) με 2' 08". Στα 1.000 μ. ο Ν. Χαλκιδέας, ο οποίος Ν. Φιλαδέλφειας, Ν. Ίωνίας και Ν. Χαλκιδέας. Τα άπενειμαν ο νομάρχης κ. Παπαρηγόπουλος, ο επίσκοπος Πατάρων, ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Παιδείας κ. Κ. Γεωργουλής, οι πρόεδροι και αντιπρόεδροι του 'Ανωτάτου 'Εκπαιδευτικού Συμβουλίου κ.κ. Ν. Μιχαλόπουλος και Π. Γεωργουλής, ο 'Επιθεωρητής Στοιχειώδους 'Εκπαίδευσης κ. Γ. Σακελλάριος.

Στις Θεσσαλονίκη, στην Πάτρα, στην Έδεσσα, στα Χανιά, στο 'Ηράκλειο, στο Ρέθυμνο, στη Χαλκίδα, στο Βόλο, στη Λάρισα, στα 'Αννίνα, στο Μεσολόγγι, στην Κέρκυρα, στη Σύρο, στη Μυτιλήνη, στη Χίο, στην Σάμο, στη Λαμία, στη Ρόδο, στην Καλαμάτα, στην Πόλυγγο, στην Καβάλα, στη Δράμα, στην Ξάνθη, στη Θήβα, στην 'Αλεξανδρούπολη, στη Φλώρινα, στα Τρίκαλα, στην Καστοριά, στις Σέρρες, στην Αικατερίνη, στον Πύργο, στην Κόρινθο, στο Κιλκίς, στην Κεφαλονιά, στην Κοζάνη, στο Ναύπλιο, στην Τρίπολη, στη Λεωδαδιά οι Νομαρχιακοί 'Επιθεωρηταί Σωματικής 'Αγωγής διοργάνωσαν θαυμάσιους αγώνες και τις επιδείξεις των σχολείων.

Ετσι, εκ των κάτω, ο ελληνικός αθλητισμός ξαναγεννιέται απ' την τέφρα του και σε λίγο θα φτερουγίσει προς νέες δόξες. Μέχρι τότε όμως είναι ανάγκη να συνασπιστούν, όλοι όσοι πονούν το αθλητικό μέλλον της Ελλάδας και να προσαρμόσουν και συντονίσουν τις ενέργειες τους για νόθη γρηγορώτερα τα αποτελέσματα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ρεμπέλεζο

1) ΓΚΟΥΝΩ. 2) ΡΟΚΟΚΟ. 3) ΓΚΡΗΓΚ. 4) ΡΑΝΤΑΡ. 5) ΝΥΚΤΩΡ. 6) ΚΟΝΤΑΚ. 7) ΓΗ'ΙΝΟΝ. 8) ΑΤΛΑΖΙ. 9) ΣΤΙΤΙ. 10) ΑΤΣΑΛΙ. 11) ΟΝΗ. 12) ΖΑΧΑΡΗ.

Ποιά άπ' τις τρεις;

1) Σουπέ. 2) 25 μέτρα. 3) Νησιά των χελωνών. 4) Πάνω στον Γολγοθά. 5) Του Μαγγελάνου (έχουν κατά σειρά μήκος 583,71 και 28 χιλιόμετρα. 6) 73 μ. 50 και ύψος 20. 7) 7 μέτρα 30 εκατοστά.

Στοιχειοτενόγριφος

ΝΑΞΟΣ — ΝΑΟΣ

Μικρά προβλήματα

1) 156 φορές. 2) 9 και 4 οκάδες. 3) 3,20 και 0,80. 4) 4½ και 3½.

Αίνιγμα

Μελίσσα — Μέλι

Στρατιωτικοί και μάχες

1-Η, 2-Ι, 3-Α, 4-Θ, 5-Β, 6-Ε, 7-Γ, 8-Ζ, 9-Δ.

Συλλαβόγριφος

Κόσσυφος (Κώσ — Σύ — Φώσ)

Λεξιγριφος

Φύλλα (Φύ — Λύρα).

Μαγική ειχών

Τα τέσσερα ζώα είναι: 1) "Ένας σκύλος (άνω γωνία δεξιά). 2) "Ένας λαγός (κάτω γωνία δεξιά). 3) "Ένας αέτις (άνω γωνία αριστερά, κυτταζοντας την εικόνα με βάση την αριστερή πλευρά). 4) Μία αρκούδα, (στο κέντρο, κυτταζοντας την εικόνα ανεστραμμένη).

Η λύσις του υπ' αριθ. 593 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΜΑΛΑΡΙΧΟΣ — ΣΙΛΩΑΜ. 2) ΡΑ — ΣΑ — ΣΚΑΣΤΟΣ — ΟΣΙΑ. 3) ΑΡ — ΣΤ — ΑΛΙΑΣ — ΙΣ — ΟΧ. 4) ΓΕΛΙΟΣ — ΣΟΣ — ΚΑΤΙΝΑ. 5) ΠΟΛΙΣ — ΣΙ — ΓΑΝΟΙ. 6) ΙΘ — ΣΕΒΑΣ — ΣΟΡΟΣ — ΠΑ. 7) ΕΠ — ΔΑΙΜΩΝ — ΝΙΣ — ΓΕΣ. 8) ΚΡΑΤΟΣ — ΧΑΧΑΣ — ΣΑΡΙ. 9) ΑΡΑΙΝ — ΜΟΤΟΣ — ΚΕΡΙΑ. 10) ΜΑΤΣ — ΝΑΣΑΡ — ΚΑΡΠΟΣ. 11) ΑΡΑ — ΕΙΣ — ΛΟΛΟΣ — ΑΧ. 12) ΡΑ — ΑΛΟΣ — ΣΑΝΤΑ — ΗΣ. 13) ΑΝΑΣΤΗΣ — ΝΤΑ. 14) ΕΝΙΑΙΑ — ΤΟΜ — ΑΝΟΜΟΣ. 15) ΡΗ — ΙΑ — ΓΕΛΙΑ — ΑΣ — ΝΤ. 16) ΗΜΑΡ — ΜΕΙΩΣΙΣ — ΤΟΤΟ. 17) ΣΑΛΩΜΗ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΡΑΙΟΙ — ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ. 2) ΜΑΡΣ — ΦΕΡΡΑΡΑ — ΝΗΜΑ. 3) ΑΣ — ΑΠ — ΠΑΛΤΑ — ΑΙ — ΑΛ. 4) ΛΑΣΙΟΣ — ΤΙΣ — ΑΝΑΙΡΩ — ΤΟΛΕΔΟΝ — Ε. ΛΑΙΑ. 6) ΡΣ — ΣΙΒΑΣ — ΝΙΣ ΣΑ. 7) ΙΚΑ — ΣΑΜ — ΝΟΣΟΣ — ΓΕ. 8) ΧΑΛΣ — ΣΩΧΟΣ — ΣΗΤΕΙΑ. 9) ΟΣΙΟΣ — ΝΑΤΑΛ — ΣΟΛΩΝ. 10) ΣΤΑ. ΣΙΣ — ΧΟΡΟΣ — ΜΙΣΑ. 11) ΟΣ — ΓΟΝΑΣ — ΛΑΝ — ΑΙΣ. 12) ΣΣ — ΚΑ. ΡΙΣ — ΚΟΝΤΑ — ΣΑ. 13) ΙΑΝΟΣ — ΚΑΣΤΑΝΑ. 14) ΛΟΣΤΟΣ — ΣΕΡ — ΑΝΟΣΤΟ. 15) ΟΣ — ΙΙ — ΣΑΡΠΑ — ΑΜ — ΟΡ. 16) ΑΙΩΝ — ΠΕΡΙΟΧΗ — ΟΝΤΑ. 17) ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ — ΣΗΣΤΟΣ.

✻

Τα έξυπνα παιδιά στο σχολείο

Μία παράξενη διαπίστωση βγήκε από τις παρατηρήσεις που έγιναν στον εκπαιδευτικό τομέα από 'Αμερικανούς ψυχολόγους: "Όσο πιο έξυπνο είναι το παιδί, τόσο περισσότερη φασαρία κάνει στο σχολείο και τόσο περισσότερο χρόνο σπαταλάει! "Αν είναι μάλισα υπερβολικά έξυπνο, σχεδόν όλες οι ώρες που περνάει στο σχολείο χάνονται άσκοπα. Νά και ο λόγος τώρα του περιέργου αυτού φαινομένου: Τα περισσότερα δημόσια σχολεία περιορίζονται για παιδιά μέσης ή κατώτερης νοημοσύνης. Δεν καταφέρνουν λοιπόν να τρέξουν και να διατηρήσουν τα ενδιαφέροντα των πολύ έξυπνων, τα οποία, γι' αυτό το λόγο, νευρίζουν, πλήττουν, και συχνά τιμωρούνται άδικα.

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Παράξενο διήγημα

Η θύελλα μ' είχε βρή μέσα στο δάσος. Οι κοντρές ψιχάλες της βροχής μου μαστίζωναν το πρόσωπο κι' ο άερας ούρλιαζε περνώντας ανάμεσα από τις φυλλωσιές των δέντρων. Κάθε τόσο ένας κεραυνός ξεσκίζε το ύγρο παραπέτασμα, που ύψωνόταν ολόγυρά μου κι' έκανε το έδαφος να τραντάζεται. Είχε αρχίσει να νυχτώνει.

Έτρεχα σαν τρελλός, δεξιά κι' αριστερά, αναζητώντας ένα μέρος για να προφυλαχτώ. Και, ξαφνικά, άκουσα μία φωνή πλάι μου: —Θέλετε να νάρητε μαζί μου στο σπίτι μου, κύριε;

Δέν ήταν κανείς γύρω μου. Έπειτα όμως από μία στιγμή, μου φάνηκε πως ξεχώρισα ένα σκούρο όγκο πίσω από ένα δέντρο. Θά ήταν σίγουρα ο άνθρωπος που μου είχε μιλήσει.

Τον είδα να προχωρή και τον ακολουθούσα. Θάλεγε κανείς πως δέν πατούσε στο έδαφος. Κι' έτρεχα μ' όλη τη δύναμη που είχαν τα πόδια μου για να μπορέσω να τον φτάσω.

Είδα σε λίγο ένα τετράγωνο πέτρινο σπίτι μπροστά μου. Ο άνθρωπος άνοιξε μία πόρτα και χάθηκε πίσω απ' αυτήν. Μπήκα κι' εγώ μέσα. Βρισκόμαστε μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο με λιγοστά έπιπλα. Ο άνθρωπος είχε ανάψει μία λάμπα πετρελαίου.

Ήμουν τόσο κουρασμένος, που σωριάστηκα σ' ένα ζυλίνο σκαμνί. Κύπταρα τον άνθρωπο, που με είχε φέρει σ' αυτό το σπίτι. Ήταν φίλος και γεροδεμένος. Το πρόσωπό του είχε, ωστόσο, μία παράξενη κιτρινάδα. Και τα μάτια του φαίνονταν σαν ουσμένα. Θάλεγε πως με είχε ξεχάσει ολότελα.

Ξαφνικά τον άκουσα να φωνάζει: —Μαγδαληνή!

Μία γυναίκα μπήκε σε λίγο από μία πόρτα που βρισκόταν στο βάθος. Ήταν νέα, με όμορφο πρόσωπο και λυγρό κορμί. Μου φάνηκε πως έτρεφε.

—Ηρθες τόσο γρήγορα, Ζάν! ψιθύρισε. —Ναι, απάντησε ο άντρας. Η θύελλα, βλέπεις...

—Μου είκες πη πως δέν θα γύριζες απόψε...

—Και γι' αυτό φώναζες τον Πιέρ; φροδούσαν να περάσεις μόνη σου μία νύχτα, σαν την αποψινή.

—Τον Πιέρ; είπε η νεαρή γυναίκα που έλασε απόψε το χρώμα της. —Ο Πιέρ δέν είναι άντρας, σου έχω πει. —Ο Ζάν. Γιατί, διαφορετικά, νάχαινε την πόρτα κι' έτρεξε έξω.

Την ακολουθούσα.

Η θύελλα είχε τώρα κοπάσει. Η Μαγδαληνή όλο κι' έτρεχε. Την είδα να διευδύνεται προς το χειμάρρο που κυλούσε λίγο πιο κάτω.

Εμάντενα το σκοπό της Μαγδαληνής και γι' αυτό έτρεχα όσο μπορούσα πιο γρήγορα για να την προφτάσω. Άλλα, μ' όλες μου τις προσπάθειες, μάς χωρίζε πάντα αρκετή απόσταση. Και, ξαφνικά, την είδα να σπώνη τα χείρα της ψηλά και να πέφτει μέσα στο χειμάρρο.

Δέν έβριμ πως έφτασα στη γειτονική πόλη. Έτρεχα αμέσως στην αστυνομία κι' αφήνηκα σ' έναν αστυνομικό όσα είχα πει. Με άκουσε με προσοχή κι' έπειτα μου είπε: —Όλα αυτά τα γίνονται πολύ συχνά.

—Εστωτερικό δια τα χυδρομικής επιταγής και 'Εξωτερικό δια τραπεζικής ταυτότητας, προς το περιοδικό 'ΕΘΕΛΥΡΟΣ' (Πλατεία Κλαυδίου), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναστομώσεως των παρατηρήσεων που έγιναν στον εκπαιδευτικό τομέα από 'Αμερικανούς ψυχολόγους: "Όσο πιο έξυπνο είναι το παιδί, τόσο περισσότερη φασαρία κάνει στο σχολείο και τόσο περισσότερο χρόνο σπαταλάει! "Αν είναι μάλισα υπερβολικά έξυπνο, σχεδόν όλες οι ώρες που περνάει στο σχολείο χάνονται άσκοπα. Νά και ο λόγος τώρα του περιέργου αυτού φαινομένου: Τα περισσότερα δημόσια σχολεία περιορίζονται για παιδιά μέσης ή κατώτερης νοημοσύνης. Δεν καταφέρνουν λοιπόν να τρέξουν και να διατηρήσουν τα ενδιαφέροντα των πολύ έξυπνων, τα οποία, γι' αυτό το λόγο, νευρίζουν, πλήττουν, και συχνά τιμωρούνται άδικα.

Εμάντενα το σκοπό της Μαγδαληνής και γι' αυτό έτρεχα όσο μπορούσα πιο γρήγορα για να την προφτάσω. Άλλα, μ' όλες μου τις προσπάθειες, μάς χωρίζε πάντα αρκετή απόσταση. Και, ξαφνικά, την είδα να σπώνη τα χείρα της ψηλά και να πέφτει μέσα στο χειμάρρο.

Δέν έβριμ πως έφτασα στη γειτονική πόλη. Έτρεχα αμέσως στην αστυνομία κι' αφήνηκα σ' έναν αστυνομικό όσα είχα πει. Με άκουσε με προσοχή κι' έπειτα μου είπε: —Όλα αυτά τα γίνονται πολύ συχνά.

—Εστωτερικό δια τα χυδρομικής επιταγής και 'Εξωτερικό δια τραπεζικής ταυτότητας, προς το περιοδικό 'ΕΘΕΛΥΡΟΣ' (Πλατεία Κλαυδίου), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναστομώσεως των παρατηρήσεων που έγιναν στον εκπαιδευτικό τομέα από 'Αμερικανούς ψυχολόγους: "Όσο πιο έξυπνο είναι το παιδί, τόσο περισσότερη φασαρία κάνει στο σχολείο και τόσο περισσότερο χρόνο σπαταλάει! "Αν είναι μάλισα υπερβολικά έξυπνο, σχεδόν όλες οι ώρες που περνάει στο σχολείο χάνονται άσκοπα. Νά και ο λόγος τώρα του περιέργου αυτού φαινομένου: Τα περισσότερα δημόσια σχολεία περιορίζονται για παιδιά μέσης ή κατώτερης νοημοσύνης. Δεν καταφέρνουν λοιπόν να τρέξουν και να διατηρήσουν τα ενδιαφέροντα των πολύ έξυπνων, τα οποία, γι' αυτό το λόγο, νευρίζουν, πλήττουν, και συχνά τιμωρούνται άδικα.

Εμάντενα το σκοπό της Μαγδαληνής και γι' αυτό έτρεχα όσο μπορούσα πιο γρήγορα για να την προφτάσω. Άλλα, μ' όλες μου τις προσπάθειες, μάς χωρίζε πάντα αρκετή απόσταση. Και, ξαφνικά, την είδα να σπώνη τα χείρα της ψηλά και να πέφτει μέσα στο χειμάρρο.

Δέν έβριμ πως έφτασα στη γειτονική πόλη. Έτρεχα αμέσως στην αστυνομία κι' αφήνηκα σ' έναν αστυνομικό όσα είχα πει. Με άκουσε με προσοχή κι' έπειτα μου είπε: —Όλα αυτά τα γίνονται πολύ συχνά.

—Εστωτερικό δια τα χυδρομικής επιταγής και 'Εξωτερικό δια τραπεζικής ταυτότητας, προς το περιοδικό 'ΕΘΕΛΥΡΟΣ' (Πλατεία Κλαυδίου), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναστομώσεως των παρατηρήσεων που έγιναν στον εκπαιδευτικό τομέα από 'Αμερικανούς ψυχολόγους: "Όσο πιο έξυπνο είναι το παιδί, τόσο περισσότερη φασαρία κάνει στο σχολείο και τόσο περισσότερο χρόνο σπαταλάει! "Αν είναι μάλισα υπερβολικά έξυπνο, σχεδόν όλες οι ώρες που περνάει στο σχολείο χάνονται άσκοπα. Νά και ο λόγος τώρα του περιέργου αυτού φαινομένου: Τα περισσότερα δημόσια σχολεία περιορίζονται για παιδιά μέσης ή κατώτερης νοημοσύνης. Δεν καταφέρνουν λοιπόν να τρέξουν και να διατηρήσουν τα ενδιαφέροντα των πολύ έξυπνων, τα οποία, γι' αυτό το λόγο, νευρίζουν, πλήττουν, και συχνά τιμωρούνται άδικα.

Κομπρέσες και μάσκες

Αυτές δέν πρέπει να τις μεταχειρίζεστε κάθε μέρα. Άνολογα με τη σύσταση του προσώπου σας θα τις χρησιμοποιήτε. Δέν πρέπει να περιμένετε από τις κρέμες και τις μάσκες να ξαναγεννώσουν. Μία φορά που φανήκαν ρυτίδες δυστυχώς δέν ξαναγονάνονται. Μόνο ένα φρεσκόπιασμα του γερασμένου προσώπου σας μπορείτε να περιμένετε. Με τις λατρικές φροντίδες το δέρμα σας θα ζορηφεί, οι ρυτίδες θα φανούν πιο σπηές και γενικά θα αισθανθήτε τον εαυτό σας πιο νέο. Το κουρασμένο δέρμα δά καλυτερεύει και θα παραμείνει με τις καθημερινές φροντίδες σε καλή κατάσταση. Η επίδραση της μάσκας στο δέρμα γίνεται, γιατί προκαλεί μία υπεραμία, ή οποία τρέφει τους ιστούς, αυξάνει την επιδερμίδα και διευκολύνει την πώση των νεκρών κυττάρων της κερατίνης στιβάδας. Τις μάσκες θα τις βάζετε ξεχωριστά σε απόλυτη ησυχία, χωρίς να μιλάτε και να συζητάτε τους μύς του προσώπου. Ύπαρχουν πολλών ειδών μάσκες για διαφόρους σκοπούς. Άνάλογα με το δέρμα των γυναικών, αν είναι λιπαρό, στεγνό, κουρασμένο, ρυτιτωμένο, χρησιμοποιούνται οι κατάλληλες μάσκες. Ύπαρχουν μάσκες που επιδρούν στο να κάνουν λιπαρό ή να κάνουν στεγνό το δέρμα, άλλες που ζορουνούν το δέρμα και το κάνουν πιο άπαλο και πιο ζωρό. Ύπαρχουν μάσκες που χρησιμοποιούνται λίγη ώρα πριν από μία εορτή ή χοροσπορίδα, που φρεσκόπια το δέρμα, το κάνουν πιο μαλακό, πιο λείο, πιο νέο, μα για λίγο μονάχα βαστά ή επίδραση των. Πρέπει όμως να προσέχετε πολύ στη χρησιμοποίηση της μάσκας, γιατί οι ουσίες που περιέχει καμιά φορά είναι αλλεργιογόνες, δηλαδή μπορεί να προκαλέσουν έρεθισμό του δέρματος. Γι' αυτό τουλάχιστον αυτές τις μάσκες, που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε για ένα χορό ή κομική εμφάνιση, πρέπει να τις έχετε μεταχειρισθή προηγουμένως σε στενό περιβάλλον για να έξερετε όπως ούποτε, πως δέν σας πειράζουν.

Οι μάσκες αυτές πέφτουν ζεστές πάνω στο πρόσωπο και ως ότου στεγνώσουν, είναι πολλών ειδών. Έκτός απ' αυτές τις μάσκες, υπάρχουν και άλλες που γίνονται με ζεστή ταπνία, ή λογιζόμενες ασηντικές μάσκες. Αυτές τις μεταχειρίζονται όσες έχουν έρηρ δέρμα και αφυδατωμένο και πρό πάντων μετά από έκδρομες, που το δέρμα είναι κουρασμένο από τον άερα, τον ήλιο, την ζέστη. Για να κάνετε μία ασηντική μάσκα, κόβετε λουρδες από άσπρο πανί 3-4 δάκτυλα πλατείες, τις σιδερώνετε καλά, για να ζεσταθούν πολύ και μετά τις αλείφετε με θρεπτική κρέμα με βιταμίνες. Τις ταίνετε αυτές τις άπλώνετε σ' όλο το πρόσωπο άφινοντας απ' έξω τα ροζούκια, για να αναπνέει, καθώς και τα μάτια. Με μία μακρεια και στενή λουρίδα δένετε κατόπιν γύρω-γύρω τις ταίνες, για να μη ξεφυγουν από τη θέση τους και μένετε ξεχωριστά σε τέλει αδιασποή. Με τον τρόπο αυτό αυξάνεται η κυκλοφορία του αίματος και γίνεται εδκολότερα ή απορρόφηση των λιπαρών ουσιών και των βιταμινών που περιέχουν.

Την ασηντική μάσκα την κρατάτε μισή ώρα ως τρία τέταρτα το πολύ και μετά την βγάδετε άφωσ κρύαση.

Οι ασηντικές μάσκες είναι πολύ καλές για όσες έχουν κουρασμένο και έρηρ δέρμα χωρίς ευρησμία, γιατί ή μάσκα αυτή τις πληθαίνει.

Για τα γαλάζια δερμάτα που πολύ καλές είναι και οι μάσκες του άσφου μαζι με άλλες ουσίες.

Οι μάσκες του άσφου γίνονται ή με άσφραδι ή με κρόκο. Στο άσφραδι του άσφου ρίχνετε ένα κουτάλι σούπας μέλι και μισό κουτάλι γάλα και την 'ασφραδίζετε και τ' άπλώνετε στο πρόσωπο, προσφάττοντας τα βλέφαρα. Μετά βάζετε μία γάζα και την 'ασφραδίζετε πάνω από το άσφραδι άφωσ προηγουμένως κάποτε τρύπες για τα μάτια, τη μύτη και το στόμα. Μετά είκοσι λεπτά αφαιρείτε το άσφραδι με άδονόμο 'Αλκρά, χωρίς να τρίψετε το δέρμα. Αυτή ή μάσκα φρεσκόπια πολύ, μα δέν πρέπει να γίνεται πολύ συχνά.

Με κρόκο άσφου ή μάσκα γίνεται, άφω ρίχνετε τον κρόκο σ' ένα βαθύ πιάτο, μαζί με τρεις ή σταλοματικές λάδι κι' άλλες τόσες λεμόνια. Χτυπάτε καλά το μίγμα και μετά αλείφετε το πρόσωπό σας και κρατάτε τη μάσκα για είκοσι λεπτά. Έπειτα την αφαιρείτε με χλωρές κομπρέσες από άραδο χαμομήλι. Αυτή ή μάσκα είναι καλή για όσες έχουν κανονικό ή έρηρ δέρμα.

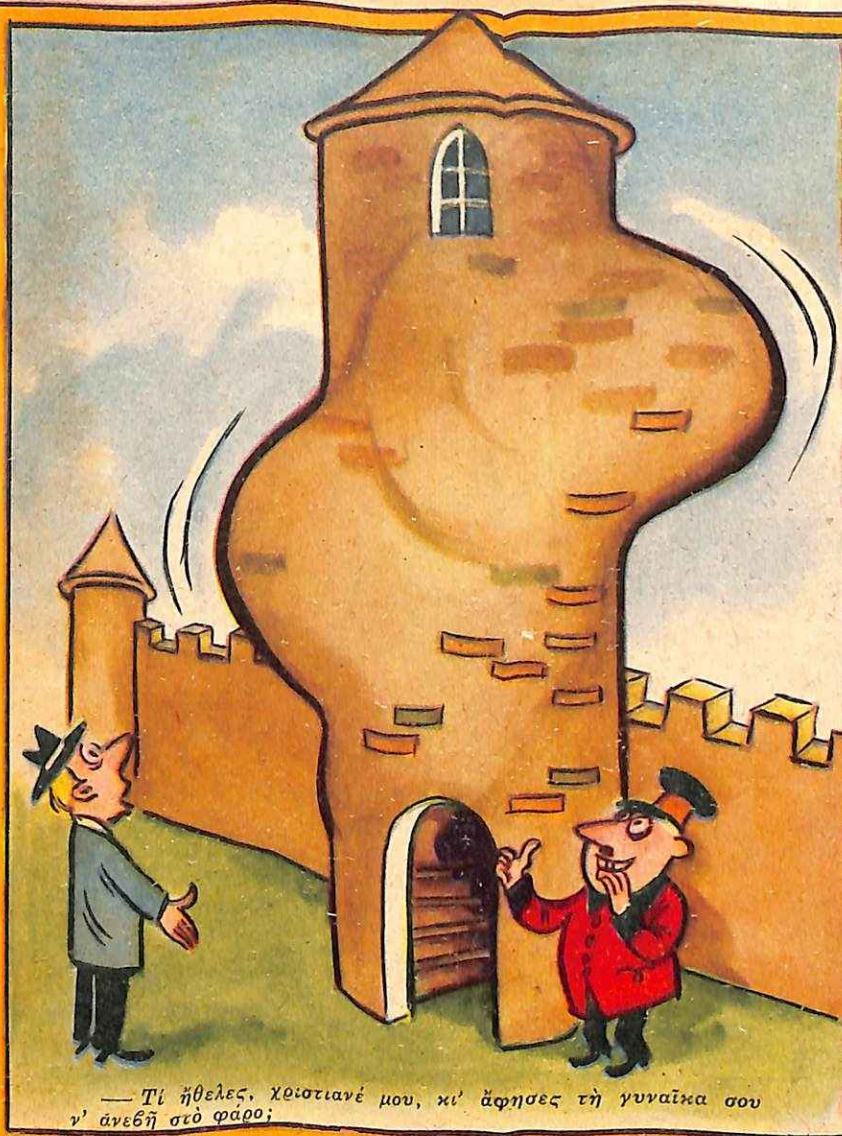
Ύπαρχουν και μάσκες οι οποίες είναι καλές για υπερευαίσθητο δέρμα. Τα έπιμα συνταχί στο να είναι ωρονο βρεθεί οι ουσίες που μπαίνουν με γάζα κάτω από την μάσκα. Οι ουσίες αυτές είναι αντισηπτικές, ειδικές αλοιφές, που διαλύουν τα λίπη και συντελούν στον καλύτερο καθαρισμό του προσώπου. Άλλες ουσίες είναι στυπτικές και είνε πολύ καλές για τους άνοιχτους πόρους.

Τις ηλεκτρικές αυτές μάσκες δά τις εφαρμόζετε μόνο γιατρός, γιατί είναι επικίνδυνες, αν υπερή κανείς την ένταση του ρεύματος.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Δερματολόγος

ΜΥΚΟΝΟΣ ΣΠΑΖΟΣ

— Τί ήθελες, χριστιανέ μου, κι' άφησες τη γυναίκα σου ν' ανεβή στο φάρο;

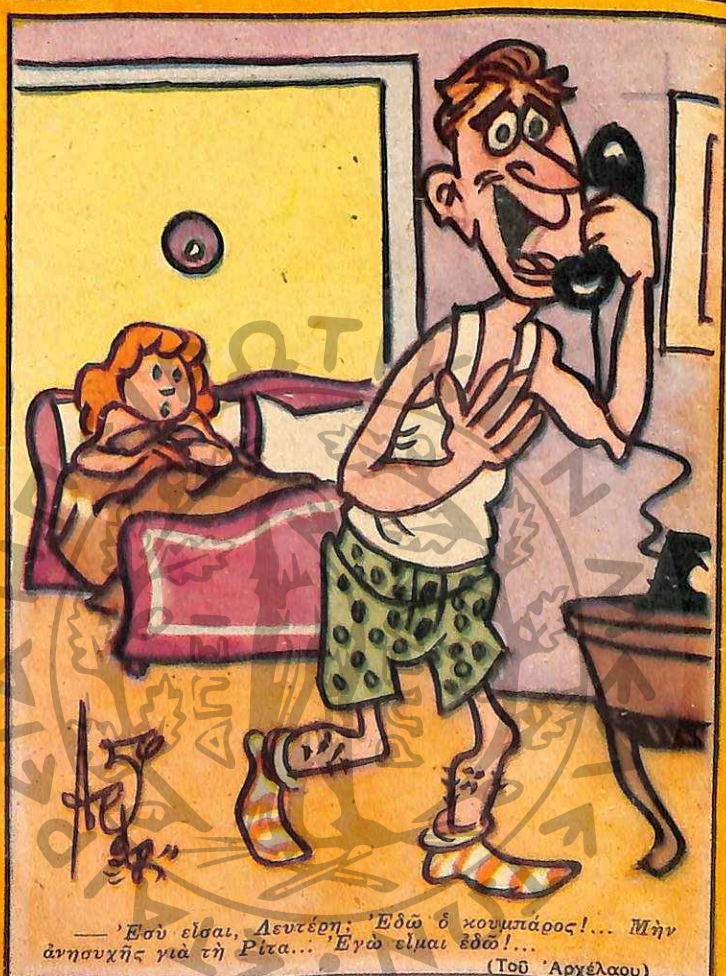
— 'Αριστούργημα ο πίνακάς σας, μαίτρο! Θα ενεργήσω να σας δοθῇ μιὰ ύποτροφία για τὸ... Λαφνί!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Κύριε ζαχαροπλάστη, θά μού κρεμάσετε πιτσέτσες... πὸ τὴν ἄλλη βδομάδα ἀναλαμβάνω τὰμὰ τῆς τάξεως!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— 'Εσύ είσαι, Δευτέρη; 'Εδώ ὁ κουμπάρος!... Μὴν ἀνησυχῆς για τὴ Ρίκα... 'Εγὼ εἶμαι ἐδῶ!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)